KALITTOKAL

IN ENGLISH

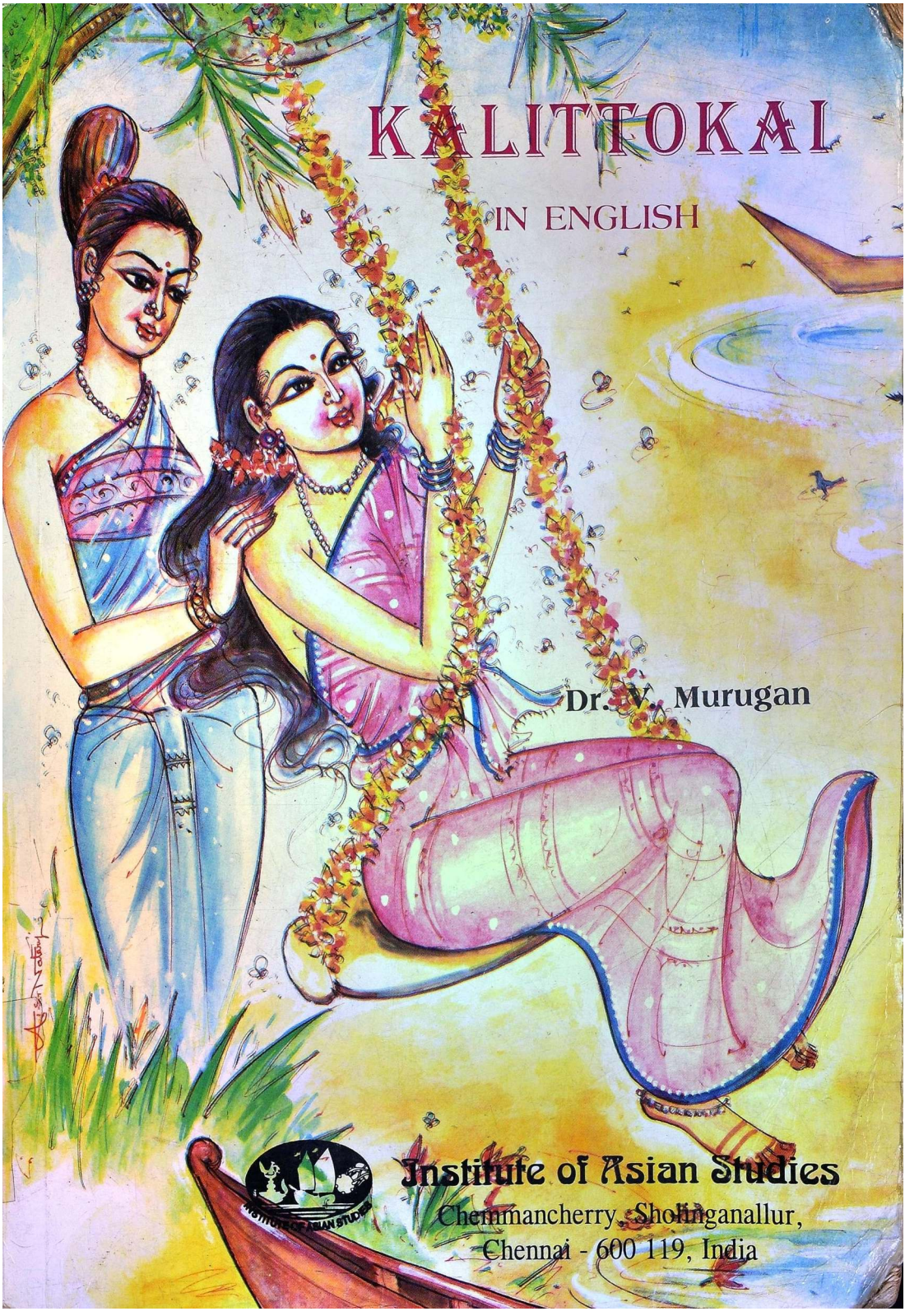

Dr. V. Murugan

Institute of Asian Studies
Chemmancherry, Sholinganallur,
Chennai - 600 119, India

IAS Classics in Translation Series

KALITTOKAI

IN ENGLISH

Translation with
Critical Introduction and Glossary

by

Dr. V. Murugan

Project Director

Dr. G. John Samuel

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES
Chemmancherry, Sholinganallur,
Chennai - 600 119, India.
1999

KALITTOKAI in English

Translator : Dr. V. Murugan

Pages : xxxix + 699

First Edition : August 1999

Price : Rs. 700/- US $ 40

Publication No. : 67

© INSTITUTE OF ASIAN STUDIES, Chennai.

Published under the financial assistance received from the Directorate of Tamil Development of the Government of Tamil Nadu for good translations.

COPIES CAN BE HAD FROM

The Publications Division,
Institute of Asian Studies,
Chemmancherry, Chennai - 600 119,
India.

Phone (Off.) 4961662, 4960831
(Res.) 4960085
Fax : 91-44-4960959
E-mail : ias@xleb.com
World Wide Web site: http://xlweb.com/heritage/asian/

Composed by: INSTITUTE OF ASIAN STUDIES, Chennai-600 119.

Printed by: STUDENTS OFFSET SERVICES, Chennai-600 017. Ph. 4343862

CONTENTS

Preface i

Acknowledgements iii

A System of Transliteration of Tamil iv

Introduction v

Sources of Akam Imagery xxxvii

Kaṭavuḷ Vāḻttu 2

Poems of the *Pālai* (WASTELAND) Tract 7

Poems of the *Kuṟiñci* (MONTANE) Tract 129

Poems of the *Marutam* (AGRICULTURAL) Tract 257

Poems of the *Mullai* (SYLVAN) Tract 423

Poems of the *Neytal* (LITTORAL) Tract 529

A Glossary of Select *Akam* Terms and *FLORA* and *FAUNA* 683

PREFACE

Translation is a significant and purposeful aid toward a unified human consciousness. It has grown into a major academic pursuit today with universities and colleges nurturing it as a graduate and research programme throughout the world. In a multilingual society like India, where we have as many as 1652 languages and major dialects, where localism in varied garbs rears its ugly head now and then, and where the medium of instruction is progressively changed to the regional languages, translation is bound to play an increasingly domineering role in the university curricula. But for translation, most of us would not have had access to the imperishable riches written in the languages of the old such as Greek and Sanskrit, and our minds would have remained poorer beyond measure had we been shut off from a Plato and an Aristotle, a Tiruvaḷḷuvar and a Kāḷidāsaṉ, a Homer and a Dante, a Vyāsa and a Sophocles. Besides, transcultural migration of ideas benefits individual languages in multifarious ways. The greatest literatures of the world such as the *Bible* and *Tirukkuṟaḷ*, the *Mahābhārata* and the *Aeneid* reveal areas of transcendental perspectives rather than exclusiveness of vision. That the whole of the literature of Europe from Homer down to the present forms one continuous literary tradition has been made possible through an uninhibited commerce of thought and experience across the continents through the vehicle of translation.

Keeping this overriding conceptual significance of translation in view, the Institute of Asian Studies (IAS), Chennai, has made it the central focus of its academic objectives. As a global participant of the UNESCO's *Memory of the World* project, this Institute has brought out in print a considerable number of ballads of folk

literature in Tamil along with their English translations. As part of the "IAS Classics in Translation Series", some of the individual poetic anthologies of the classical Tamil, known as *Caṅkam* literature, as well as selected poems of these anthologies under the series *Tamil Poetry Through the Ages* have already been translated into English, while the translation of other anthologies is in progress. The translation of the masterpieces of devotional literature in Tamil - *Nālāyira Tivviyap Pirapantam* and *Paṉṉiru Tirumuṟai* - into English has now been going on, with ripe, competent scholars being engaged in this stupendous task.

Kalittokai in English by Dr. V. Murugan, a professor of English and practising translator, is in line with the above objective of the Institute. It is a matter of pride for us to bring out the complete text of *Kalittokai* in English translation for the first time, a work that is universally acclaimed as the 'delight of the learned', the one known for its great structural complexity and multi-dimensional aesthetic strength.

Dr. G. John Samuel
Director
INSTITUTE OF ASIAN STUDIES

ACKNOWLEDGEMENTS

I am profoundly indebted to Dr. G. John Samuel, Director, Institute of Asian Studies, whose exemplary academic vision and unstinted support for my pursuits find this two-year toil of mine come to fruition in print. I owe an equal debt of gratitude to Dr. S.V. Subramanian who initiated me into the enchanting world of Tamil scholarship two decades ago, to Dr. A.A. Manavalan whose counsels of perfection run unobtrusively through much of my work, and to Dr. Annie Thomas who from the days of my research under her guidance never grudges sparing me long hours of her scholarly time.

I gratefully acknowledge the many-sided help from my cousin M. Mathialagan, who has been my constant companion in all my academic endeavours. I must also express my gratitude to Dr. S.S. Kumar and Mr. Babu Rajendran who have made several fruitful suggestions in the final stages of my work, and to Mr. R. Ruskin Lavy the programmer who has endeared himself to me with his sincerity and commitment to work, Artist Mr. A.S. Natarajan and Students Offset Services.

And, such pursuits attain to fruition in an environment at home that blends understanding, love and indulgence, which I am blessed with in an abundant measure.

Dr. V. Murugan

A SYSTEM OF TRANSLITERATION OF TAMIL

VOWELS

Short		Long	
அ	a	ஆ	ā
இ	i	ஈ	ī
உ	u	ஊ	ū
எ	e	ஏ	ē
ஒ	o	ஓ	ō

ஐ	ai
ஔ	au

CONSONANTS

Hard		Soft		Medial	
க்	k	ங்	ṅ	ய்	y
ச்	c	ஞ்	ñ	ர்	r
ட்	ṭ	ண்	ṇ	ல்	l
த்	t	ந்	n	வ்	v
ப்	p	ம்	m	ழ்	ḻ
ற்	ṟ	ன்	ṉ	ள்	ḷ

ĀYTAM

ஃ ḵ

INTRODUCTION

Akam Poetry: A Thematic Perspective

The Tamil language has the distinction of being a classical tongue with an unbroken tradition of creativity and popular speech for well over two and a half millennia. The earliest extant literature in this language, called *Caṅkam* (academy of the learned) literature and composed over an extended span of six centuries roughly between 300 B.C. and A.D. 300, comprises *Eṭṭuttokai* and *Pattuppāṭṭu* the two large corpora of eight and ten anthologies of poetry. These two collections contain 2381 poems in all, whose length varies from a minimum of 3 lines to a maximum of 782 lines. The subject matter of these two bodies of poetry is classified into *akam* and *puṟam* the former dealing with a structured mode of love career between a young man and a young wòman, while the latter with the non-*akam* of human life. The history of much of later Tamil literature is largely the history of the ramifications and influences of these classical works.

A brief note on the structure of *akam* poetry is necessary here in order to understand the meaning and significance of *Kalittokai*. Perhaps in no other language is available such a large corpus of poems on a single theme composed in adherence to a set of pre-determined norms and codes. These poems are a vivid exemplification of the fact that one could achieve great heights of creativity even if fettered by certain prescriptions and prohibitions. The poets of the age have transmuted these conventions into standards with which to invest their compositions with an intrinsic order and unity as well as a sense of timelessness. One such convention is that the characters should not be referred to by individual names, real or imaginary, which may imply that the *akam* poet should not pin down his characters to any particular time or place. It might also be that the ancient Tamils wanted to hand down a cosmic poetry with universal men and women as characters living the rhythm and joy of human life. Another unique feature of these poems is that they deal only with the alive and the living, celebrating the delight and ecstasy of the created universe. They are the portraits of universal health and vitality, a quintessential expression of the gushing joy of creation. That which is dead and gone is of no interest to the *akam* poets, nor do they care about the metaphysical, supernatural realities of life. Such a conception might point to a literary conviction that the subject matter of such a timeless thing as poetry should not be death and the supernatural, the unliving and the uncreative, and that great poetry should be that which generates life, relives and recreates the splendour and joy of life, at the living moment.

The *akam* poets look like unsurpassed emotional realists in the Tamil literary tradition, and the universe represented by them is an absorbing emotional-sexual universe, which for them seems to be a subject of overriding worth and human significance. They seem to have conceived of the blood-intimacy between a man and a woman as the pivot of human progress, and the basis of harmony in human relations. As they see it, the sexual love is a means by which one could not only save oneself from the despair and monotony of the day-to-day existence but also attain to the lofty and the abiding things in life. It is natural then that they have portrayed sex in such a way that it appears the most beautiful, the most wonderful, and yet the most civilizing thing on the earth.

That we have four sections on aspects of *akam* and only one section on those of *puṟam* in *Tolkāppiyam*, and that there is a disproportionately large body of *akam* poetry (1862 poems out of 2381) in the *Caṅkam* poetic *oeuvre* speak of the overriding concern of the ancient Tamil mind for the health of the basic relationship between man and woman. The coming together of the sexually matured man and woman is seen as the work of *pāl*, the command of Destiny, and the lovers remain committed to each other for ever, birth after birth. Their relationship not only defies time, but rises to the level of a moral passion, a religious quest. George L. Hart III remarks in his interpretation of an *Aiṅkuṟunūṟu* (57) text.

> She is the proper place for him to put his seed which will flourish and produce offspring just as the seed in the fields of Tēṉūr will produce excellent crops. Tēṉūr is also a sacred place filled with the fires of Brahmins. This suggests that the wife is a source of sexual experience . . . like the fires of the Brahmins which help to keep the world in an auspicious and prosperous state (*The Poems of Ancient Tamil: Their Milieu and Their Sanskrit Counter- parts, 1975: 163*).

Besides, the *aṇaṅku* which the sexually matured women have on their bodies is a sacred power. Kapilar's *Kuṟiñcippāṭṭu* shows a flowery grove, in which the lovers enjoy their union, as adjoining the caves in which great gods themselves delight to take abodes (l. 218). The heavy, explicitly drawn sexual imagery in the invocatory verse of *Kalittokai*, where the poet invokes the grace of Lord Civaṉ and His consort Pārvati, leaves little room for doubt as to the kind of attitude the *akam* poets had had toward questions of man-woman relationship:

> . . .
> As You dance the *koṭukoṭṭi* dance,
> With your drum issuing forth the tuneful harmony

And with You revealing in many a form around,
Isn't She
With broad hips and lofty sides and creeper-like waist
That keeps *cīr* the terminal beat?
. . .

The *akam* poets have conceived of human life as being built on the bed-rock of the blood-relations between man and woman. V.Sp. Manickam, in his forthright study of the classical Tamil concept of love finds *akam* poetry a literature of human sexual love based on "the essential principles of sexual life" *(The Tamil Concept of Love, 1962)*. K.N. Sivaraja Pillai observes that the only themes that could evoke the Tamil Muse are "man's physical wants and the sensuous enjoyment *(The Chronology of the Early Tamils, 1932)*. P.T. Srinivasa Iyengar goes a step further when he remarks that the "ineffaceable sex urge" constitutes the core of the *akam* thematic structure *(History of the Tamils, 1929)*.

Within the corpus of *akam* poetry, there are a large number of verses that portray the bliss and the pain of passion with great poetic fervour and intensity. It is '*meyyiṉ tīrā mēvaru kāmam* ', a passion of love rooted in the flesh *(Akanāṉūṟu 28)*. The *akam* hero, under the magnetic spell of sexual passion wishes that the night should extend with more and more downpour *(Kuṟuntokai 270)*. The heroine, with passion burning her heart, bursts out thus:

O what kind of man is he
To remain oblivious
Of my passion for him
And my yearning for his embrace?
(Naṟṟiṇai 94)

The lovers are so cuddled up with each other that it seems they were one, with the body of one having entered into the body of another *[parukuvaṉṉa kātaloṭu tiruki meypukuvaṉṉa kaikavar muyakkattu ōruyir mākkaḷ (305)]*. The heroine becomes angry at the morning call of a cock as it disturbs her sleep in the rapturous embrace of her man *(Kuṟuntokai 157)*.

But the *akam* poetry contains no footnotes to the science of eroticism; nor is it concerned in the least for the depraved mind to feast on. It has, to use the typical Laurentian terminology, nothing to do with women's underclothing and the fumbling therewith. This literature is, as *Tolkāppiyam* conceives of it, the worldly reality metamorphosed into imaginative reality *(Akattiṇai Iyal 56)*.

For, the passions and feelings of the lovers do not get a *provocative* exposure however intense and unbearable their emotional strain is. One of the sources of the outstanding superiority and aesthetic vitality of *akam* poetry lies in the most nimbly treatment of the passion of love. The heroine, reduced to an emotional nothing in the absence of the hero, likens her state to the flood dashing against the rocks, which M. Shanmungam Pillai and David E. Ludden appropriately interpret thus: "Just as water in the rushing flood is pounded on rocks into drops, spray, and finally mist, her life is being pounded away little by little, as her surging longing for him crashes on the hard fact of his absence" *(Kuṟuntokai, 1976: 290)*.

Treatment of nature in *akam* poetry wonderfully serves this end. There is the lonesome, suffering heroine who looks at the wild stream flowing down from the hill of the hero. The waters of the stream are fully covered with flowers dropping from the trees on the banks along. She accuses the stream of indifference and unfeelingness towards her, as it flows 'stealthily', *(Akanāṉūṟu 398)*. Such a treatment of nature is not just indicative of the imaginative fecundity of the *akam* poets; it is precisely this method that invests *akam* poetry with a cultured elegance unattained by most poetry that treats of the fleshly affinities between man and woman.

For, here, nature is not conceived as a backdrop to the human drama as do most poetry of the world. It is not even an evocative background to the play of human emotions and deeds. The rhythms of human life and the phenomena in nature are made to correspond, coexist and coalesce in these poems. It looks like an impassioned unity of all things in the universe, an interpenetration between man and nature . It could be a hylozoistic vision of life where inanimate objects are endowed with animation, or even with a soul. As Donald Gutierrez writes, hylozoism implies that ". . . man and nature did not stand in opposition and did not therefore have to be apprehended by different modes of cognition . . . natural phenomena were regularly conceived in terms of human experience, and . . . human experience was conceived in terms of cosmic events" *(Twentieth Century Literature,* Summer, 1981). For, there is the heroine who considers the *puṉṉai* tree her sister and feels shy of love-play under it, because it has been grown by her mother *(Naṟṟiṇai 172)*. She, suffering pangs of separation, inquires of the sea if 'she' has also been loved and deserted (*'empōl kātal ceytu akaṉṟārai uṭaiyaiyō', Kalittokai 130*). There is, as such, no mere juxtaposition of man and nature in the imaginative universe of *akam* poetry. It is a unique conception of the undifferentiated oneness of these two. The emotional coming together of the sexually matured man and woman has for its matrix the montane region in winter at midnight. The summer season and the

midday in the parched wasteland are the images that serve as the 'objective correlative' of the angst of passion the heroine suffers in her separation from the hero. The heavy downpour, the flooding rivers, the rutting elephant, the blossoming trees, the ripened corn, the matting birds and beasts evoke the passional togetherness of the hero and the heroine. The interminable roar of the waves at night, the unabated blowing of the northern wind, the pathetic cries of lonesome birds, the hooting of the howl and so on are the phenomena in nature that the lonesome, despondent lady lives with as her man is away on his manly quests. Her sense of wretchedness and anxiety comes to us through the images of the stagnant waters, the dried springs, the eagle, the vulture, the devouring tiger, the heartless robbers, and so on. In all these instances, the landscape in nature finds a perfect harmony with the human psychic landscape.

Again, the worlds of men and nature are brought into an organic oneness by investing the latter with human traits and apprehending it by the same mode of cognition of which the human world is conceived. The ripples of the backwaters sing a lullaby to the crow *(Aiṅkuṟunūṟu 163)*. A crane hearing the cries of pain of the beetle rushes to the spot and releases it from the crab *(Naṟṟiṇai 35)*. A *cennāy* in the company of its mate refrains from attacking a female deer with its young one by its side *(Aiṅkuṟunūṟu 354)*. When its mate is killed by the hunters, a female deer denies itself food and suffers in solitude *(Akanāṉūṟu 371)*. There is the moving picture of a grieving female elephant and its calf with the male elephant killed by a tiger *(Naṟṟiṇai 47)*. When its male is caught into the net of the fishermen boys, the female crane abandons its food and makes pitiful cries from a palmyra tree *(Akanāṉūṟu 290)*. A male elephant slips down and falls into a pit. The female uproots a tree, breaks its branches and throws them into the pit for the male to use it as a ladder and come out. Such portrayals of tenderness and love in the non-human world are intended to convey a meaning and a message to the hero who has deserted. When the pining heroine tells the thundering clouds that their behaviour is unbecoming of noble persons *(Naṟṟiṇai 238)* which appear to be laughing at her condition (214), or when a dove fans its soft feathers over its mate and protects it from the scorching sun *(Kalittokai 10)*, it points to a kind of 'love' poetry which remains a unique contribution to world literature.

The Structured Evolution of *Akam* Love

Akam represents the 'inner world' of a man and a woman in their emotional togetherness. (Although the term 'love' is too inadequate to denote this inner world,

we shall be using it here for want of a better term). The *akam* love is classified into seven types, viz., *kaikkiḷai* (the unrequited sexual passion), *kuṟiñci* (union), *mullai* (patient endurance), *pālai* (separation), *marutam* (variance), and *neytal* (grieving), and *peruntiṇai* (abnormal, incompatible passion). While the first and the last types - *kaikkiḷai* and *peruntiṇai* - are considered deviant and assigned to the lowly and the base among men, the middle five types *(naṭuvaṇ aintiṇai)* which constitute the healthy, mutual love between a man and a woman are taken for love proper and treated in *akam* poetry. Nevertheless, *Kalittokai* has a few verses on the two extremes of human love conduct.

The middle five types of love have the montane region, the sylvan tract, the arid waste, the cultivated plains and the maritime tract respectively for their vital, living matrix. While mountain, forest, cultivated plain and seashore have their obvious geographical identities, the arid desert tract is a non-descript area of hill and jungle 'run wild', subjected as they are to the excessive heat of the rainless summer sun.

Structurally, an *akam* poem is constituted by three elements, viz., *mutalporuḷ, karupporuḷ and uripporuḷ. Mutalporuḷ* comprises aspects of space and time; space is the given landscape, and time refers to the six seasons and the divisions of the day. *Karupporuḷ* are the characteristic regional features such as the flora and the fauna, the people of the given region and so on. *Uripporuḷ* is the human love behaviour, the seven structured modes. *Akattiṇai* is then the love behaviour of the human world played in juxtaposition with *mutalporuḷ* and *karupporuḷ*. These two are a living matrix where the drama of human love is enacted. In most verses, as we have shown in the first section of this introduction, it is *mutalporuḷ* and *karupporuḷ* that define, inform, evoke or illustrate the given human conduct', and not vice versa. The treatment of *mutal, karu* and *uri* is such that reference to one evokes a vision of another. Thus the dark backwaters, the twilight evening and the littoral tract fuse into the grieving parched heart of the disused heroine; so do the mountain region, its luxuriant flora and fauna, the midnight, the rainy season vis-a-vis the passionate togetherness of the lovers. There is the simultaneous association of *kuṟiñci* region with union, *marutam* with the promiscuous hero and his sulking heroine, and so on. The images of dried-up springs, the wild dogs, the sweltering heat, the panting elephants, the hovering vultures and the heartless highway robbers evoke the vision of the *pālai*, which define the state of the deserted heroine at home. [The table at the close of this introductory contains the principal sources of the *akam* imagery in terms of the *mutal - karu - uri* structural harmony].

The dramatis personae of *akattiṇai* are limited by convention to a small number: the hero, the heroine, the hero's confidant, the confidante of the heroine, the foster-mother, the mistress, the messengers and the passers-by. Coming to the narrative design of the *akam* love career:

This career falls into two broad phases, viz., *kaḷavu* (the pre-marital, clandestine course) and *kaṟpu* (the wedded union).

The hero and the heroine, the central dramatis personae, the idealized, archetypal young man and young woman in the bloom of their youth and loveliness, and well-matched in beauty, wealth, age, virtue, social standing, etc., have a chance meeting in the hilly terrain *(kuṟiñci)*, where the heroine in the company of her play-mates comes for water-sport in the fountains and waterfalls, or has been there doing the parentally assigned job of scaring away the birds from the grain-laden millet field, and where the hero comes chasing a wild game, or after an act of his manly quest. Their eyes exchange their first glance, and both of them simultaneously feel in the very depth of their hearts a passion for each other. Poetic conventions term it *iyaṟkaippuṇarcci*, natural union, and describe it as the work of Destiny, a law unto itself, which neither the two nor their parents can unmake. Bound by the law of passion, as do the rain water and the red soil, they become lovers united for eternity. This union is both *uḷḷappuṇarcci* (union of hearts) and *meyyuṟupuṇarcci* (physical union). The hero confesses that it is not cognizable even by the spirits, and that it is an outward sign of their inner communion.

After the 'union of Destiny', the hero longs to meet her again, and has it materialized at the same spot. This sub-situation is called *iṭantalaippāṭu*. The hero is an utterly changed man after the experience, noticing which his confidant *(pāṅkaṉ)* calls it an infatuation and rebukes the hero. However, realizing the genuineness and intensity of the passion, he offers his helping hand, goes to the place of rendezvous and reports the heroine's presence there. The hero meets his love, and it is called *pāṅkaṟkūṭṭam,* the union through the services of the hero's confidant.

Thereafter, the heroine's confidante comes into the picture, and the meetings of passion go on in the thick of the hilly region unknown to the parents of the girl and the neighbourhood. This character is the most complex and most ingeneously realized structural instrument in *akam* poetry, who on most occasions moves on a psychological plane, providing remarkable insighs into the working of the human mind. The principal structural devices of *akam* poetry - *uḷḷuṟai* and *iṟaicci* - operate

largely through her utterances. Out of the 882 verses dealing with the pre-marital phase of *akattiṇai*, 842, that is 95 percent, come under *tōḻiyiṟkūṭṭam,* the union through the aid of the confidante. On her shoulders rest the burden of not only aiding the unhindered flow of the love relationship between the hero and the heroine but also the responsibility of seeing that this relationship moves toward the societally sanctified marital bond. She is the heroine's unfailing link with the outside world - the hero, her foster-mother and mother - as also the heroine's eyes and ears vis-a-vis all that happens around which has a bearing upon the vicissitudes of the heroine's love-career. So intense and abiding is their intimacy that the hero is referred to as 'our lover'.

Tōḻiyiṟkūṭṭam ramifies into *tōḻimatiyuṭaṉpāṭu*, her detecting the sprouting of love between the hero and the heroine, and her subsequent realization that they are destined to be man and love for all life and the life beyond too. She presses into service all her resources of mind and heart and sees the lovers rendezvous by day and by night. But, the time comes when she as well as her lady gives in to apprehension that the hero is not really serious about taking the heroine's hand in formal wedlock. Her main occupation now becomes devising ways to hasten marriage. At first, she arranges meetings between the lovers during day-time. When these meetings become scarce as the millet corn ripens and the heroine's watch is no longer required, she arranges trysts by night. From now on, she begins to exert pressure on the hero to get him move toward wedded union: she dwells on the dangers attendant on his coming through the woods for noctural trysting; sensing his apparent unconcern, she refuses his gifts of leaf-foliage for the heroine; and as his persistence in furtive rendezvous continues, she refuses to arrange any more meetings, and lets him know in subtle ways that only in wedded union lies the key to his eternal happiness. Here is a *Kuṟiñcikkali* verse (51) of inexhaustible beauty on this thematic strand:

Lend your ears to me
O the lord of the land,
Where
The lovely elephant flies into a fury,
As the tiger confronts it
Lurking behind its winnowing-fan like ears,
And settles the score tearing open the tiger's breast
By goring it with the sharp ends of its long-grown tusks
In the manner of the one
That broke the thighs

Of the first among the hundred brothers
Who'd come armed with unrighteousness;
The elephant then moves about
In the midst of its kin
Around the extended slopes of the hill
Lofty rocks marked,
Like Tirumāl who undid the haughty mettle of the *mallar*.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady wearing the garland of even petals,
With a wreath of the lotus adorning your body
And the cool fragrant sandal paste applied therein,
The folk of the hilly hamlet
Would take you for a deity awesome
Descending on this hill rich with fragrance,
And needing offerings from them.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady of flat flowing tresses,
Wearing the cool wet attire
And braving the cover of darkness,
The guards of the millet fields
Holding burning torches slings and bows
Would make a clamour
Taking you for an elephant.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady of hips soft and broad,
Wearing a gracious mien and illustrious note
And with the garland of pearls adorning your chest,
The head-strong men of this village
Would take you to be a tiger
Roaming about in this hill of pepper plants.

As such,

O the unmatched one of wide renown!
Were they to see you for what you are
Rather than for things different
She'd cease to be alive,
I'd perish too without her.
I'd rather

You came by dawn when buds blossomed,
Spoke of your passion (to our kin)
And took her hand in wedlock;
Your coming thus as if unknown ere
And her bashful conduct as meets a bride
I'd like my eyes to revel in.

The hero, brought successfully around this reality, sets out in search of wealth for the marriage, as well as to adequately provide for the material comforts of his post-marital career. He promises to return by the winter or the early dewy season, and the angst and the expectations of the heroine at the advent of this season as also her anguish of passion during this brief parting find most imaginatively contrived poetic expression in a *Kalittokai* (34) verse:

The trees go teeming with blooms
Like the affluence of the unslothful,
The beetles drone feasting on the flowers in many a bough
Like the indolent that live on this wealth;
The trees shoot forth
Like a woman of dark complexion,
The pollen-dust drop off on the shoots
Like the spots of beauty over her frame;
By the groves of flowers
Are the ponds of water crystal-like around;
By the watered fields blooming with flowers
Flow the streams sifting the glistening fine sands thro'.
O hearken my lady!

Dispirited at the cuckoo's persistent scoffing
Fall not to despairing,
Thinking
He's left you to desertion's pangs ever.

O damsel of lustrous forehead!
Beetles of many a hue clamour about
And feast on the pollen of fragrant *mullai*
That on the cool Vaikai waters flourish,
Along the lofty dunes well-formed;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my embrace that he's
With tears welling up uncontained from my eyes?

O my lady with glowing ornaments decked!
On the dried-up spots of the river with copious flow,
Men would be in joyous union with their women
Going about sporting at the Villavaṉ's festival;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my arms' nestling that he's
With my prayerful greeting
'May success attend your mission!'?

O my lady with glittering jewels!
People in lofty mansions of the Kūṭal city,
Covered with glory abiding,
Would go feasting on songs fresh from the bards;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my embrace that he's
Leaving my heart heavy with apprehensions varied?

Like the word unfailing
Of the monarch of the hill
There is your lover of blameless note
Back home in time appointed
On his exquisite hard-wearing chariot of bird-like speed
For you to be delivered from your ailment
That kept breaking your heart
As the thought of severance ran thro' you mind.

As the confidante refuses to facilitate further clandestine meetings, the hero caught in the grip of extreme frustration, may threaten to resort to riding a horse made of palmyra stems on the streets of the heroine's hamlet with a view to proclaiming his passion and soliciting the sympathy of the elders for his cause. However, he shrinks from actually going through with this degrading act, as it would cast an irreparable slur on the passionately guarded feminine reserve of the heroine as well as on his manly dignity and fortitude.

Meanwhile, noticing the physical symptoms manifest in the heroine, her parents, not knowing the real cause behind them, summon a female diviner *(kaṭṭuvicci),* who diagnoses it to be the ailment caused due to possession by a demon. Thereupon, Vēlaṉ, the priest of the hill God Murukaṉ, is called in, and he sets out to 'exorcize' the demon by dancing his frenzied dance *(veṟiyāṭṭu).* The crisis in the

love course is further heightened by the gossip and the scandal about their love in the neighbourhood *(alar)*, the consequent restrictions imposed on the movements of the heroine *(iṟceṟippu)* and the matrimonial offers from strangers *(notumalar varaivu)*. The confidante, who is well aware that for her lady chastity is more dear than life itself, is left with no choice but to take the only virtuous course of revealing the secret love relationship between the hero and the heroine. This sub-phase is known as *aṟattoṭuniṟṟal* [adherence to virtue]. It consists in the confidante taking the consent of the heroine and breaking their clandestine love to the foster-mother *(cevili)*, who in turn reveals it to the mother of the heroine *(naṟṟāy)*, from whom it goes to father and brothers. There is in *Kalittokai* one of the finest and the most evocative poems on *aṟattoṭuniṟṟal* (38):

As she bathed in delight with me one day,
She staggered and slipped into the fast-flowing stream;
Closing her lotus-like eyes with hands in fright,
She was seen moving with the current,
When a man around jumped into the waters
With his garland of cool fragrant *nākam* flowers swinging—
An act of benevolence it was;
His chest in embrace with her bejewelled breasts,
He brought her home to the bank;
With word around going
'Her plumping up breasts united to his broad chests,'
My lady has attained to such a virtuous state
As to bring precious rains at will.

He too is the son of the one of a land,
With wide-stretching forest hemming in,
Where the thick smoke of the fragrant eagle-wood
Burning from the raised platform on the millet field
Eats into the lustre of the moon in the sky;
The moon dimmed descends to the hill's summit,
Where it's taken for the honeycomb
And where ladders are raised to collect the honey.

O men of the hilly hamlet!
The people of this montane region
Choosing to do things alien to virtue,
The *vaḷḷi* plant wouldn't grow its roots,
The hill wouldn't witness honeycombs,
And the fields would fail their yield of crops;

As the artless daughters of the dwellers of the dark winsome hill,
Richly fragrant with the *kāntaḷ* flowers,
Lasses with soft shoulders ripe bamboo-stems like that they're,
Have their immaculate virtue undefiled
And go about worshipping their husbands,
The arrows of their fathers fail not their targets.

Such of these words
I uttered to my mother
Revealing your secret union,
Which she brought home to your mother,
Who took it unstirred to your brothers;

Brothers thereon turned their eyes
To the arrows right in front and the bow,
Their eyes grew red
And they'd been so in ire thro' the day;
Anger abating they reflected,
'Both of them are free from blame',
And bowed their heads in remorse.

O damsel with choice ornaments!
To see you and your loved one united
And to propitiate the resident hill's deity,
Sing you may the *kuravai* song
As we'll perform the *kuravai* dance.

O my kindly maid!
What act of merit should our kindred gain,
That hold their arrows about in our hill,
To see the auspicious day
When my beloved one comes to take my hand?

Wouldn't there be our union in the flesh
On the courtyard about the fields
Where the *vēṅkai* flowers drop their golden pollen?
The union coming real,
Wouldn't our togetherness in dreams end?

Would you two—
The lord of the land with hills soaring up to the skies and you—

Behave in wedlock
As if unknown to each other in days antique?
Would I keep concealing the wonted bonds of passion
Which such behaviour of yours marked,
As if it were unknown to me?

Can the eyes,
That remain closed by the hands
Off to the sight of the marital grace
Of the lord of the cloud-capped hill,
Be called eyes at all?

Why!
I can see all thro' your eyes!

May your collyrium-laden eyes petals of *neytal* like
Come to be mine then!
As we go about thus.

With the learned prognosticator in the front
Who could fix unflawed after the tradition set
The day auspicious for your union,
And with the wise men for your kindred
Versed in oneness and otherness of things that they're,
The lord of the lofty hill has come;
He has come
For the pallid hue of your bamboo-like soft shoulders
And the slanderous talk around of the townsfolk,
And your union with him in dreamy access,
To go all at one go right now;
May your liquid eyes of flower-like grace grow in lustre then!

The clandestine love coming into public knowledge, the parents of the heroine agree to unite her with the hero in marriage, and they become man and wife. Where it does not happen, the lovers resort to elopement *(uṭaṉpōkku)*. Elopement, however, is ascribed to the heroine's fear and anxiety that she may not get his hand, to her fear of revealing the secret to her parents and to the slander of the townsfolk *(alar)*. It thus seems that elopement follows the inability of the heroine and her confidante to subject themselves to 'revelation-with-virtue' rather than their failure to secure the parental consent. We have the off-quoted *Kali* verse (8) that not only celebrates the virtues of elopement, but puts the man-woman relationship in the

right perspective. It has a compelling claim, along with a large number of poems of the *Caṅkam* poetic corpus, to be placed alongside the imperishable treasures of the universal human mind:

'Oh brahmins of righteous bearing
Who shun thoughts alien to virtue
And hold your senses in servitude,
Who're to horrid desert tract used,
Holding umbrellas against the scorching sun,
With pitchers in hoops
And the holy trident staffs
Resting on the shoulders in order!
O high-souled ones!
Did you not see my daughter and an alien's son
The ones in loving union covert on the way?'

Not unseen by us they were,
We did see them tread this torrid path;
You seem to be the mother of that maid
Decked in grace with resplendent ornaments,
Who this desert path braved
With a youth of quintessential bearing.

On reflection we see that
Your daughter is to you
What the fragrant sandal mixed with myriad things
Is to the mountain where it's born;
It's beneficial only to those who apply it on them.

On pondering it we find that
Your daughter is to you
What the choice white pearl is to the ocean
Where it's born;
It serves only those who wear it.

Weighing it right we find that
Your daughter is to you
What the enchanting melody,
The seven strings in unison issue,
Is to the *yāḻ* where it's conceived;
It's beneficial to the songsters only.

Therefore,

Grieve not for your daughter of steadfast chastity,
Who's gone in sacred union with the one exalted;
This is the way of virtue unswerving too.

Thus begins the wedded course of the love-behaviour of the hero and the heroine, called *kaṟpu*. That elopement *(uṭaṉpōkku)* and adherence to modes of virtue *(aṟattoṭuniṟṟal)* fall under the *kaṟpu* phase indicates the sublime and the lofty conception of man-woman relationship by the ancient Tamil mind: the wedded state begins with the moment the secret love comes into the knowledge of the society, or the moment the lovers decide to elope, notwithstanding the fact that the very first natural union binds them for life, and beyond too. The other sub-phases of marital life are (i) the ecstasy and bliss of conjugal togetherness *(malivu)*, (ii) the feigned love-quarrels *(pulavi)* that are like salt which seasons the mess, (iii) the mood of variance and aversion *(ūṭal)*, (iv) the resolution of the love-quarrels *(uṇarvu)* and (v) separation *(pirivu)*. The middle three sub-phases relate to the hero's pursuit of concubines and harlots, the consequent emotional strain, and its ultimate reconciliation. The poems depicting these situations of a promiscuous husband and a wife of unswerving conjugal fidelity envision a society where the rock-like fortitude and forbearance of womenfolk provide stability and meaning to the central human institution of marriage, who zealously guard it against attempts at sabotage by the mercurial, fickle-mindedness of the other sex. The following *Kali* verse (74) captures this vision, marked by a sense of melting passion and commitment:

'The concourse of playing women
With their exquisite ornaments tinkling
Run around the wet fields waters abounding
To pluck the densely petalled *āmpal*
Along with the longish evenly blossomed *neytal*;
The clamour thereof frightening,
The flock of birds with comely feathers
That feed on the *āral* fish
Would fly off to perch on the raised boughs of lofty trees,
And clatter their fright over and over
Like the women of warring eyes
Revealing to their kin
The torment their passion inflicted;
My lord of the goodly town of battle-din,
Being ever after coupling with women fresh and untested,

Everyday is a day auspicious for union.
It's anguish to me, O lady,
But you remain undistressed'.
Thus go your words solicitous,
O my dear maid!
Now let me make it plain:

I would react saying
'You've come splendour wearing,
What do you hold me to be?'
Consigned to oblivion all it gets
As I prepare to receive the guests
Who come in tumult on a chariot
Drawn by tenacious steed of ruffled mane.

I would sulk saying
'Come not here to our house
With flowers on you withered';
The variance dissolves unable to prolong
As he comes placatingly,
With my fear of a false oath by him
Coming as strategy handy for him.

I would go sullen saying
'O the promiscuous one!
You did stay all day with whores';
He'd then seek pretence of sleep
Holding in embrace our son
Who's had father's illustrious name,
Aptly bequeathed by blood;

As such,

O my confidante!
I do indeed grieve at heart
At the debauchery of my lord;
Deceptive that he is
Who despoils the charms made up of women
With eyes blossoms-like;
But my variance does not hold,
And comes to naught
As I go to receive the guests,

As I fear the consequences of his false oath,
As I see him embrace our son prized of our life,
Where they look consequential;
It's all my bond of charge!

And, the extended separation of the hero from the heroine occasions as the former goes in pursuit of learning and scholarship, as he goes to defend the country against an external foe, as he is assigned ambassadorial task, and as he goes in search of wealth. The poems on separation unfold a conception of life, which constitutes an abiding contribution to the History of Ideas.

Although *akattiṇai* reads a poetry of human sexual love, as V. Sp. Manickam would describe it with a sense of irrepressible conviction, it seems to be concerned with the whole of human personality. Sex is not viewed as the be-all and end-all of life. There is a natural balance between the affections of the heart and the will of the mind. The *kuṟiñci* poems are passionately and obsessively concerned with the fulfilment of the emotional needs of man. The *kuṟiñci* world is a world of men who dance in blessed servitude to the dictates of their "phallus", and the *kuṟiñci* hero takes it as a mark of his greatness to journey to his love's place at the dead of night braving the vagaries of nature and man. He is willing to get the fire of his male strength and will subdued in the waters of female passion and tenderness. He would not mind even death after his passional centres are renewed just once in the soft and tender springs of female flesh. But man represents 'motion', the dynamic principle of life. Purposive activity constitutes the very breath of his being *(viṇaiyē āṭavarkku uyirē)*. He is not only a lover and a husband, but also a 'hero', and life "without the heroic effort , and without belief in the subtle, life-long validity of the heroic impulse is just state, flat and unprofitable," says D.H. Lawrence. And hence the *akam* hero leaves on his quest away from home knowing full well that his lady would fall into death-like anguish and emotional starvation, that his separation would emaciate her bamboo-like shoulders and rotund forearms.

This precisely seems to be the meaning of the *pālai* poems. Man is the lord, the hero, the doer, and no poem in the *akam* corpus says that he is deterred by the difficulties of his journey. He does postpone his 'journey, but that is to prepare his mind fully for separation after consoling the heroine, says *Tolkāppiyam (Poruḷ. 183)*. His determination certainly wavers when his love tries to prevent him with threats of dying in lonesome distress, or when her confidante argues in favour of eternal conjugal bliss. But, his male self triumphs, and he leaves on his mission.

And the lady too recognizes the need for the fulfilment of her man's material self, and she reflects that feminine virtue lies in not putting impediments in his way *(Naṟṟiṇai, 24)*. A *Kuṟuntokai* verse (43) is more explicit:

> I wrongly thought he wouldn't leave;
> And he wrongly thought I wouldn't agree.

Such is the meaning and 'message' of the conceptual foundations of the theme of separation in *akam* poetry.

THE STRUCTURE OF *KALI* VERSES

The *Kalittokai* anthology, supposed to have been composed by 5 individual poets, comprises 149 verses besides an invocatory verse opening the text. These verses are of varying line lengths ranging from 11 to 75. It has been divided into 5 sections on the basis of the *tiṇai* (landscape-love behaviour) classification. We can indicate these facts in a table as follows:

Landscape	Theme	Poet	No.of poems
Pālai	Separation	Pāḷaipāṭiya Peruṅkaṭuṅkō	35
Kuṟiñci	Union	Kapilar	29
Marutam	Variance	Marutaṉ Iḷanākaṉār	35
Mullai	Patient endurance	CōḷaṉNalluruṭtiraṉār	17
Neytal	Pining	Nallantuvaṉār	33

The *Kalittokai* verse, like those of the other *akam* anthologies, is in the form of a dramatic monologue spoken by one of the *akam* dramatis personae in the given narrative context. There are also verses where we have two characters - the heroine and her confidante - partaking of the action of the drama. This action, nevertheless, relates to a single strain, a single moment in the episodic flow of emotions of the given character in response to the emerging situation created or accentuated by the other persona. Each poem is placed in the matrix of a specific geographical region and assigned a certain time of the day and the year; it portrays the chosen sub-phase of the love-career largely through imagery drawn from aspects of space and time *(mutalporuḷ)* and the characteristic features including flora and fauna of the given

region *(karupporuḷ)*. The sources of these images include the sky and its changing hues, the clouds, barren and rain-bearing, the sun, the moon and the stars, lightning and thunder, downpour and drizzle, the ocean and its waves, the rhythms of seasons and the smaller measures of time, the flora and the fauna in their myriad manifestations of growth and change and decay as well as gods and demons, personages of myth and history, the varied modes of human living, their moments of fear and anguish, yearnings and wishes, joy and tranquillity, convictions and beliefs, and rites and rituals.

Kalittokai is an intricately structured text, composed in different species of *kali* metre which *Tolkāppiyam* finds an appropriate metrical vehicle for *akam* compositions; besides, it has a clear preponderance towards music, marked by the *tuḷḷal* (jumping) rhythm. Most of the *Kalittokai* verses have four structural constituents: *taravu* (the first member), *tāḻicai* (the middle member with one or more stanzas), *taṇiccol* (the detached word) and *curitakam* (the final member). Each of these members, as do those in a western sonnet, embodies a distinct yet organically connected emotional strain of the given episode of the *akam* career. Among these four, the opening member functions like an exposition in a dramatic composition. It embodies a complex, luxuriantly wrought sub-text made of a series of intricate images. Each of the images of this sub-text has a compelling, inescapable human significance, comparable to the Chomskian surface structure and deep structure. At another level, they are 'mythemes' in Levi Strauss' sense, fully shared by the members of the contemporary society. These mythemes not only evoke the tone and atmosphere of the chosen emotional drama, but they transcend this drama, and constitute the building blocks of a great cultural myth. In verse 45, we have the hero, misled at night by the occurrence of signs casually happening, returning without the rendezvous. The heroine is distressed that the hero will take it to be her fault. Thereupon, her confidante requests the hero to soothe the heroine by putting the blame on her (confidante). This request is preceded by a vocative, her calling the hero's attention:

O the lord of the virtuous land
Of hills luxuriant clustering about
And of waterfalls flowing down the slopes,
Where
The large sapphire-like beetle of lovely wings,
Flitting to the blossom it craved after
Turning the flower of its own to a state desolate,
Goes droning around the fiery tiger

Taking it for a winsome cluster of the *vēṅkai* flowers
And seeks then the lovely spotted forehead of the elephant
Thinking it to be the bough of that tree,
As this rutting white-tusked head of the elephant herd
With its must streaming forth
Takes on the tiger with comely spots;
It flits from one beast to the other
As do men of kindly intent striving for amity
Between rulers of mighty prowess
Who're engaged in a wrathful duel.

This cluster of luxuriant hills and the flowing streams are the recurrent, archetypal *akam* images pointing to the bloom of youth teeming with sexual vitality. They are the mythemes, besides the cupid beetle, the fiery tiger, the *vēṅkai* flowers and the rutting elephant with must streaming forth.

Tāḻicai, the middle member, is relatively less complex, involving a transformation of passion-filled utterances into intellectualized discourses. The *taṉiccol* that follows looks semantically elusive. It functions as a structural link in some verses, while in others it looks like a metrical connective with no perceptible thematically unifying role assigned to it. *Curitakam*, the concluding member, is in the nature of resolution of the emotional crisis that builds up in *tāḻicai*. It is here that we find an emotional equilibrium, a harmony of conflicting passions and attitudes.

Imagery in *Kalittokai*

Kalittokai testifies to the supreme creative achievement of the classical Tamil mind. In the treatment of the poetic conventions of the day, and the 'raw materials' of life, it is, of course, a co-sharer of the great tradition that evolved and ruled the literary milieu of the Tamils over an extended span of several centuries from the pre-Christian days. What distinguishes this work from the other *Caṅkam* classics is its unique character of being 'the delight of the *learned'*.

This character consists in a massive body of 'deviances', linguistic as well as conceptual. The sensuous immediacy and depth of the *kali* verses come home to us through an unending series of ever new, 'unravished' images drawn with effortless ease on the contemporary socio-cultural environment, the intellectual milieu, the political realities of the day, the fossilized myths that had by then been deeply entrenched in the socio-cultural memory of the people at large as much as the place and time, and the flora and the fauna.

Almost everyone of these images is a figure of speech, chiefly a simile, through which the *Kali* poets have achieved a harmonious correlation between the extreme knowables, a correspondence which subsists among the remote and the proximate, the strange and the familiar, the abstract and the concrete, the myth and the reality. Look at the following:

i. The hero consents to defer his journey away from his cupid love, fearing the withering of her beauties and he now looks like a 'rutting elephant', that had defied the goad, coming quietened at the *yāḻ's* (lute) play (1).

ii. The sight of withered blossoms by the dried-up fountains, and of the ravaged beauty of nature in the parched wilderness on the way of the hero's journey might prevail on the hero the need to be back into the emotionally ailing heroine's fold, like 'elderly kinsmen leading one into virtue' (2).

iii. The lonesome heroine suffers her love-sickness like 'those despairing at their vessel wrecked in storm at mid-sea, like a 'town deserted after the festival' and like 'a lotus in a dried-up tank' (4).

iv. The wilderness in the sweltering summer witnesses the fiery heat of the sun resembling 'the tyrannical sceptre of a king wielded after the unjust counsel of a cruel minister (7).

v. 'A daughter is to the parents what the pearl is to the ocean, sandal to the mountain, and melody to the lute' (8).

vi. The boughs of trees in the arid tract wilt and droop 'as does the prime of youth in penury's grip', where one gets no shelter from the sun like the 'abject miser's hoard', and the trees go barren like 'the bitter end of ill-famed men that do evil unto others (9).

vii. The righteous men will not falsify their words as does 'the verisimilitude of an image with its object' (21).

viii. The cool sands gleam with pollen dropped from the trees, like 'the hair of women after union with their men' (26).

ix. The loveliness of the lady wears out like the tree that shelters one who has tendered a false witness (33).

These similes are conceived not through verbal ingenuity, but they are statements rooted in the objective nature of things seen, felt and experienced, They are no verbal embellishments attesting to the craftsmanship of the poet in question, nor are they strands of philosophy in artistic guise. Their very being and significance draw on their internal consistency, their contextual validity, and their intrinsic ability to evoke, clarify or illustrate the given emotional moment.

Functionally, these images fall under several categories, some of which are:

1. Images of proportion, where aspects of convergence are conceived in terms of analogical features (iii above).

2. Images of attribution, where things are conjoined rather than compared (ii above).

3. Images of equivocation, where ambiguity and ambivalence operate. (Verses 143, 144, etc.).

4. Images of laconism, where there is compressed parallelism ('The passion of love is fleeting as are dreams, which is of no avail in the flesh as it finds variance in the hour of darkness'. Verse 144).

5. Images of opposition, where the opposites clarify one another ('As the heroine suffers pangs of desertion, the trees bloom like the affluence of the unslothful, and the bees feast on flowers like the indolent living on this wealth'. Verse 34).

6. Images of hypotyposis, where vividness marks the evocation of objects and realities ('The passion of love is /More unkindly than a tyrannical monarch / That wields an unsparing tongue / And that brings unbounded suffering and death too / To his men of counsel / Who raise him to a towering note'. Verse 145).

7. Images of hyperbole, where fictional realities are made to loom larger ('The day you choose to depart / Will be the day her prized life will end'. Verse 4).

8. Images of deception, which evoke opposing emotions ('Do take to questing after riches parting from your love / And she is sure to fall into the embrace of death'. Verse 9).

It is possible to extend the number of types which these *Kali* images fall into. Each of these images can be further sub-divided in terms of the categories of Aristotle, and find exemplifications in *Kalittokai*: (a) Substance, (b) Quantity, (c) Quality, (d) Relation, (e.f.) Action and Passion, (g, h, i) Site and Place and Movement, (j) Time, and (k) Habit. For, *Kalittokai* embodies a world where actions and passions come alive through images, and every one of such actions and passions is either evoked or illustrated by way of linking them with the world of men and nature around. In fact, the coherence and complexity of *Kalittokai* as a *oeuvre* largely draws upon the use of these images. In other words, the *Kali* poems seem to have been composed by a method of thinking in imagery, and the conventions of *mutal* and *karu* defining *uri* have been so deftly exploited here that the work on hand has flowered as a masterpiece of supreme creative achievement, deserving comparison with the best among the classics of the world.

Again, T.S. Eliot's 'objective correlative' seems to have the *Kali* poets for its most accomplished practitioners. As he defines it, it is a set of objects, a situation, a chain of events, which shall be the formula for the evocation of a particular emotion. The classical Tamil parallels of this Eliotian device are *uḷḷuṟai* and *iṟaicci,* the two great formulaic suggestive modes which have invested these poems with outstanding imaginative subtlety and vibrance. In fact, one of the foremost claims of *Kalittokai* for inclusion among the abiding classics of world literature stems from the use of one or the other of these two devices in breath-taking frequency and regularity through which to unfold the thematic motif, import and nuances of the given *Kali* verse. That in an anthology of as many as 149 verses ascribed to five different poets and composed in adherence to a pre-determined set of literary norms and conventions, there is a formal operator exploited with so much ingenuity and creative resourcefulness is a unique phenomenon in Tamil literature. Here is an example each of *iṟaicci* and *uḷḷuṟai*:

IṞAICCI

The hero away in quest of wealth, the despondent heroine speaks to her confidante by way of self-assurance, saying that the desert tract, though cruel, has kindly spectacles that would induce the hero to return to her soon (10):

O my maid golden earrings wearing!
'Hot like fire is the tract under the blazing sun
Too horrid to tread on' he said;

'The calf elephant of *tuṭi*-drum like feet muddies
The little water sources there,
From which the male elephant drinks,
But getting its female have it first', he also said.

'It is the tract' he said.
'Where boughs of trees unleafed inflict pain
On those that take it abandoning conjugal bliss';
'In this desert woe begone
The dove soothes its loving mate writhing in heat
By flapping its soft wings', he also said.

'It is the terrain hard to tread on
Where bamboos on the hills droop and wither
As the sun's dense rays scorch them' he said;
'In this forest' he also said
'There is the deer letting its shadow
Provide cool shade to its coy female in distress'.

Such are the spectacles of kindliness
There in the tract he's taken,
He wouldn't let my shapely beauty perish.

Uḷḷuṟai

The confidante of the heroine urges the hero to end his clandestine course and go in for formal wedding. The opening lines of verse 45, as are most verses of this kind, are an evocative address by her to the hero, where this device is put to a masterly use through a series of interlinked images:

O lord of the virtuous land
With hills luxuriant clustering about
And with waterfalls flowing down the slope,
Where,
The large sapphire like beetle with lovely wings
Flitting to the blossom it craved after
Turning the flower of its own to a state desolate,
Goes droning around the fiery tiger
Taking it for a winsome cluster of the *vēṅkai* flowers,
And seeks then the lovely spotted forehead of the elephant
Thinking it to be the bough of that tree.

As this rutting white-tusked head of the elephant herd
With its must streaming forth
Takes on the tiger with comely spots;
It flits from one beast to the other
As do men of kindly intent strive for amity
Between rulers of mighty prowess
Who're engaged in a wrathful duel.

Here the beetle is the hero. Its flitting to another flower is his seeking his mistress wedded by tradition. Its droning over the tiger and the elephant, taking them for the fire-like *vēṅkai* blossoms, is the hero's yearning for union with the heroine by both day and night trysts. The very beasts point to the hazards of the rendezvous.

These two devices of *iṟaicci* and *uḷḷuṟai* mark a unique, consummate use of the suggestive mode in poetry. We may add the following, beside their descriptive definitions provided in the 'Glossary', by way of showing the subtle differences between the two:

> The essence of *uḷḷuṟai* is that it is a meaning embedded in or intrinsic to the image, and the meaning of the passage can be completed only by the image and its implied meaning.
>
> *Iṟaicci* has its meaning 'outside' the image, that is, it is a meaning beyond the word, or beyond the setting.
>
> In *iṟaicci* the bare situation becomes the meaning, whereas *uḷḷuṟai* consciously imparts human meaning into nature. It lays bare the meaning of the situation or taps as it were the meaning of the situation, and the total meaning is more than the sum of its parts.

[K. Chellappan, quoted in Annie Thomas,
Studies in Tamil Prosody and Poetics,
Chennai, 1999: 130]

At another level, *Kalittokai* looks like a scripture of crystalized human wisdom, embodying thoughts and ideas of universal human relevance. Bared out of their contextual canvas, these ideas make for an excellent treasure-hoard of maxims and proverbs. Given below are a few of them:

1. That different countenances one wears,
   While beseeching a loan for one's need,
   And while returning the loan taken out,
   Is the nature of the world even in days of old (21).

2. Like the company of the unfeeling men.
   That enjoy the riches of the one prospering
   But go unsolicitous as penury afflicts one (24).

3. Like the company of the dishonourable men
   That get at one's secrets while in intimacy,
   But betrays them if parting supervenes (24).

4. Like the heart of the one
   Who's sharp witted shorn of graciousness,
   Who seeks not the ways of righteousness,
   Who keeps off acts benign and worthy,
   And who goes about striking fright in others,
   The world goes enshrouded in darkness (119).

5. The trees lose the splendour of their freshness
   Like the heart of the one taking to begging
   Thro' indigence attendant on fortitude blunted;
   Their leaves fold up
   Like the heart of the one
   Taking cover at the beggar's sight (119).

6. Even as the unenlightened in this world
   Seek covering up their evil deeds
   Which their conscience knows for what they're,
   Holding 'There's no witness therefor',
   With no restraint from the self
   Nor any check from without-
   For men discerning
   There stands no testimony
   More close than their conscience (124).

7. 'Domestic charge' lies in succour to those in distress,
'Protecting' means not deserting the one united in love,
'Courtesy' is taking to the norms of etiquette,
'Kindliness' goes with shunning turpitude to kinsmen,
'Wisdom' is to bear with the words of the ignoramus,
'Fellowship' means trampling not on one's word;
'Steadfastness' is to keep things confidential unrevealed,
'Justice' means reaching out unbiased to the evil-doers,
And 'patience' is magnanimity to those that stand off (132).

8. He that his hand of succour doesn't extend
To those that provided for his hour of distress,
Will have his riches wasting away day in day out,
Like the wealth of the one who doesn't reach out
To his teacher in distress
In return for his mind's enrichment,
And who his learning misemploys;
And this act will pursue right thro' posterity too (148).

What is more striking about these truths of life is the way they find their way into the imaginative structure of the *akattiṇai* verses. T.S. Eliot speaks of thoughts and ideas being recreated into feelings and emotions as the touchstone of an abiding work of art. Where there is 'dissociation of sensibility', where the poet does not feel his thoughts, the piece of literary art, according to him, loses much of its claim for aesthetic greatness. The truth of this Eliotian credo finds its supreme exemplification in verse after verse in *Kalittokai,* as it does in the Elizabethan and the metaphysical poets. There is the structured tale of the *akam* career, the various strands and sub-strands of which are captured alive in the 149 verses of this classical text in the same way as has been accomplished in any other *akam* anthology. What distinguishes *Kalittokai* then is that the virtual flood of ideas has been metamorphosed into poetic emotions, and integrated into the texture of the poems. It is these ideas that are recreated into images and symbols which define, inform, illustrate or endorse the chosen *akam* emotional event.

THE TRANSLATION

The criterion of a translation is the measure of its accuracy, its ability to reproduce the greatest possible degree of the meaning of the original. The heart of the meaning, insofar as the translation is of an ancient poetical text, lies in its significance, its enduring value rather than in its message.

The present translation of *Kalittokai* is largely guided by this consideration. Obviously, it is more a semantic translation than a communicative one in its essential procedures and techniques, which include the following:

i. The target language (TL) text has been faithful to the contextual meaning and the culture of the source language (SL) text.

ii. The TL text is more detailed and more concentrated in the pursuit of the thought-processes of the original and consequently, it is more elaborate original.

iii. Nevertheless, the literal, word-for-word, phrase-for-phrase, collocation-for-collocation translation has not been lost sight of.

iv. While the SL classical idiom, the *akam* idiolect, has been 'translated' into the contemporary standard idiom of the TL, the characteristic *akam* spirit is seen to run through the TL text.

v. The compromise on the TL sound, which includes alliteration, assonance, rhythm, onomatopoeia, metre and rhythm is complete.

vi. Given the obvious lack of linguistic and cultural affinity and geographical propinquity between the SL and the TL, transliteration and translation couplets have often been brought in vis-a-vis most of the flora and fauna, and certain characteristic *akam* conceptual terminology and culture-specific words and phrases.

vii. A great work of art, as J.S. Mill says, is 'not heard but overheard'. As such, it has been the translator's primary responsibility to understand the text, and communicate that understanding to the TL reader.

viii. In a great work of literature, all concrete words have connotations, the emotive meanings, and therefore have the force of metaphors. In such cases, which in fact dominate the thematic structure of *Kalittokai*, the translation necessarily becomes interpretative and explanatory, bordering on commentary.

ix. An *akam* verse does not have an intrinsic or independent meaning, although it has an aesthetic validity of its own. It is a part of the totality of the *akam* structure, and its context is traceable to the wider *akam* context, which encompasses an intricate body of pre-determined

structural norms and conventions. And so, the translator constantly moves back and forth, from the conventions to the individual text, and from the text to the conventions. Thus, an understanding of the structural unity of an individual *akam* verse goes with identifying the larger geographical division, the emotional behaviour assigned to each of these divisions, the two principal modes of love career, the various thematic situations and sub-situations, the seasons and their smaller divisions, the inhabitants and their occupations, and so on.

x. These objects mentioned above are not unidimensional semantic realities. Most often, they replace the human phenomena they signify, and become symbols and metaphors. As metaphors, they embody the perception of resemblance between two phenomena, that is, objects or processes in nature and the human world. As symbols, they lead on to ideas, emotions and abstractions sanctioned by convention.

These symbols and metaphors are either of one word (the blossoming *vēṅkai* tree), or complex (the buffalo wallowing in muddy waters) which range from two or more words to a whole stanza.

There are aspects which constitute images as distinct from metaphors and symbols, insofar as they are mere verbal equivalents of sensory experience ('She comes wearing beautiful flowers that blend unrecognizably with her beautiful tresses').

These images, metaphors and symbols have been semantically, and not literally, translated. And the procedures followed are: (a) Reproducing the same image in the TL *(iṟanta kaṟpu* - steadfast chastity; *ūṟunīr amiḻtu ēykkum eyiṟu* - teeth where- in collect nector-like waters, (b) Replacing the SL image with a standard image in the TL (*āyiḻai* - winning ornament), (c) Replacing metaphor with a simile and vice versa in the TL (*kiḷipurai kiḷaviyāy* - O the parrot tongued!), (d) Replacing metaphor or simile with simile plus sense or metaphor plus sense (*aḻivoṭu kalaṅkiya evvattaḷ oru nāl nīr / poḻutu iṭaippaṭa nīppiṉ vāḻvāḷō* - An anguish death-like she's sunk in / finding herself destined to parting after a bliss exceeding / Will she survive your severance part of a day even?), and (e) conversion of a metaphor to sense (*poṟainillā nōyōṭu pulleṉṟa nutal ivaḷ* - Her forehead radiant falls to pallid hue / With pangs of passion weighing her down).

At a broader level, the present translation has been marked by the following aspects:

The classical *kali* metre with its characteristic rhythmic cadences *(tuḷḷalōcai)* has not been accounted for in the TL. And no attempt has been made to be faithful to the prosodical conventions that go with the constituents of the *kali* verse, viz., *taravu*, *tāḻicai*, *taṉiccol* and *curitakam*, other than maintaining stanza-to-stanza correspondences.

It has not been possible to find the precise TL equivalents of (a) the terms of displeasure and endearment, such as *ellā, cīttai, ēṭā*, etc., (b) the abstract, conceptually loaded terms like *aṟam, poruḷ, kāmam, nalam, cāṉṟōr,* etc. and (c) certain flora and fauna like *aṉṟil, karuviḷai, kavalai, karavam, cilai, yā,* etc.

Notwithstanding, the SL thought-processes, including the concepts and ideas relating to larger human realities, have been adequately represented in the TL.

An attempt has been made to capture the 'expressive' feature of the TL - the *akam* spirit - which is not just the content, but remains diffused in every part of the text.

Proper names (names of gods, countries, mythical characters, etc.), institutional names, cultural terms, names of characteristic flora and fauna have been transliterated. Several of these, as well as the terms denoting principal *akam* conceptions, and the chief sources of *akam* imagery have been glossed at the end of the text.

The context-note / colophon accompanying each verse, which might have been added either by the anthologizer or by the commentator, has not been translated either literally or semantically, but accommodated in the TL text by way of a condensed, interpretative equivalent to make it serve as a bare contextual clue.

Where the text of a verse is in the form of utterances by more than one speaker, as different from a 'dramatic monologue', the personae have been indicated at the head of the given utterance in translation.

Wherever the translator faced problems in the understanding of the units of sound and meaning, myths and symbols, modes and techniques inhering in the structure of the SL text, he has been guided by the commentary of Naccinārkkiniyar, a multi-faceted scholar-critic of the 14th century.

All said, there remains the fact: "None knows the cruel inadequacy of translation better than the translator himself". No amount of hard labour, no linguistic competence, no sense of creativity could fully capture the flesh and spirit of a great poetry that *Kalittokai* demonstrably is. And yet, translation today remains *the* mode of discourse to fight off tendencies of racial and linguistic compartmentalism, and the attendant mutual exclusiveness. It builds bridges of understanding between peoples separated by barriers of language. In a multi-lingual country like India, translation, could, and is bound to play a constructive role in bringing about a unified consciousness.

It *is* a condition of order and peace, helping peoples know the minds of one another, and thereby guard against disunity. It is the roadway for enlightenment to travel across nations. It has contributed to the preservation of great cultures of antiquity such as the Greek and the Aryan. Besides, the importance and the strength of a civilization is measured in terms of the number of works translated from and into that civilization. Madame de Steal finds no poverty graver than the poverty of being content with one's own language. All through the period of history, right from the pre-historic Romans, we find the psychic dispositions of the races of men to extend their gazes beyond what is proximate and related. Such being its value and utility, translation has become an imperative academic activity.

The primary objective of an interlanguage literary translation must be the one where the translation conveys the life and spirit of the original to the TL reader. In it, he looks for and finds something of the feel of an alien culture, something of its language and people, flora and fauna, the intricacies and nuances characterizing them all, no matter how enfeebled they come in translation. He does not want to go beyond the boundaries of his own soil just to add another work to the existing corpus of his language.

The new arrival should introduce him to things not available in his own language. It should bring him around a new feel, a new mode of experiences by which to enrich and vitalize the realms of expression and experience that his language possesses. A non-native work coming uncoloured by the receptor language can alone facilitate this. The present translation of *Kalittokai* is an attempt in this direction. It tries to introduce the non-Tamil readers to a unique literary expression that can provide a refreshingly new kind of experience as much as it can add to the treasure-hoard of world literature.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Sources of *Akam* Imagery

The Sources of Akam Imagery

	KURIÑCI	PĀLAI	MULLAI	MARUTAM	NEYTAL
Landscape	montane tract	wasteland	sylvan tract	agricultural tract	littoral tract
Love-behaviour	union	separation	waiting	love-quarrel	lamentation
Season	winter, early dew season	summer, late dewy season	rainy season	all seasons	all seasons
Time of the day	midnight	midday	evening	dawn	sunset
God	Murukaṉ	Turkkai	Tirumāl	Intiraṉ	Varuṇaṉ
Flora	*kuṟiñci, vēṅkai, kaṭampu* sandal, *acōku,* bamboo	*pālai, uḻiñai, ōmai, iruppai*	*mullai, koṉṟai. kāyā, kuruntam tōṉṟi piṭavam*	*marutam, kāñci, vañci,* lotus and other acquatic flowers	*neytal, tāḻai, muṇṭakam, aṭumpam, puṉṉai, nāḻal, kaṇṭal*
Fauna	lion, tiger, elephant, monkey, peacock, parrot	wild dogs, tiger, elephant, lizards, eagle, vulture	cow, sheep, wild hare, fresh-water fish, deer	buffalo, swan, heron, stork	shark, crocodile, marine cow, owl, crane, *aṉṟil*
Hero	*poruppaṉ, veṟpaṉ, cilampaṉ, nāṭaṉ*	*viṭalai, kāḻai, miḻi*	*kuṟumpoṟainātaṉ, tōṉṟal*	*ūraṉ, makiḻnaṉ*	*cērppaṉ, pulampaṉ, koṅkaṉ, tuṟaivaṉ*

	KURIÑCI	PĀLAI	MULLAI	MARUTAM	NEYTAL
Heroine	*kuṟattı, koṭicci*	*eyiṟṟi*	*maṇaıvı, kiḷatti*	*maṇaıvi, kiḷatti*	*paratti, nuḷaicci*
Inhabitants	*kuṟavar, kāṇavar* (m), *kuṟattiyar* (f)	*eyiṇar, maṟavar* (m) *eyiṟṟiyar, maṟattiyar* (f)	*āyaṟ, iṭaıyar* (m) *āyccıyar, iṭaicciyar* (f)	*uḷavar, kaṭaiyar* (m) *uḷattiyar, kaṭaicciyar* (f)	*nuḷaiyar, timilar, aḷavar, paratavar*(m), *nuḷaittiyar aḷattiyar, parattiyar* (f)
Occupation	hunting, seasonal cultivation of paddy and millet, etc.	soldiering, marauding, highway robbery	cultivation of dry-land crops, cowherding, shepherding	agriculture	fishing, pearl-fishing
Settlements	*cıṟṟūr, ciṟukuṭi*	*kuṟumpu*	*pāṭı*	*pērūr, mūtūr*	*pākkam, paṭṭiṇam*
Water sources	waterfalls, spring stream, hill-pond	dried springs, stagnant water	rivulet, river, pond, spring	river, pool, well, tank	ocean, well, backwaters
Food	mountaın rice, bamboo grain, millet, roots	no stable food	*varaku, cāmai, mutiraı*	rice	fish
Drum	*toṇṭakam*	*tuṭı*	*ēraṅkōl*	*kiṇai, muḻavu*	*mīṅkōl, nāvāy*
Musical instrument	*kuṟiñciyāḻ*	*pālaiyāḻ*	*mullaiyāḻ*	*marutayāl*	*viḻariyāḻ*
Musical tune	*kuṟiñcippaṇ*	*paṅcuram*	*cātāri*	*marutappaṇ*	*cevvaḻippaṇ*

கலித்தொகை

கடவுள் வாழ்த்து

என்பது, 'வாழ்த்தியல் வகையே நாற் பாக்கும் உரித்தே' என்றதின்கண், 'வகை' என்றதனால் கொண்ட அறுமுறை வாழ்த்து அன்றி, தனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலின், 'கடவுள் வாழ்த்து' எனப் பெயர் பெற்றது.

ஆறு அறி அந்தணர்க்கு அரு மறை பல பகர்ந்து,
தேறு நீர் சடைக் கரந்து, திரிபுரம் தீ மடுத்து,
கூறாமல் குறித்ததன் மேல் செல்லும் கடுங் கூளி
மாறாப் போர், மணி மிடற்று, எண் கையாய்! கேள், இனி:

படு பறை பல இயம்ப, பல் உருவம் பெயர்த்து நீ
கொடுகொட்டி ஆடுங்கால், கோடு உயர் அகல் அல்குல்,
கொடி புரை நுசுப்பினாள் கொண்ட சீர் தருவாளோ?

மண்டு அமர் பல கடந்து மதுகையால் நீறு அணிந்து,
பண்டரங்கம் ஆடுங்கால், பணை எழில் அணை மென் தோள்,
வண்டு அரற்றும் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத் தருவாளோ?

கொலை உழுவைத் தோல் அசைஇ, கொன்றைத் தார் சுவற் புரள,
தலை அங்கை கொண்டு, நீ காபாலம் ஆடுங்கால்,
முலை அணிந்த முறுவலாள் முன் பாணி தருவாளோ?

என ஆங்கு—

பாணியும், தூக்கும், சீரும், என்று இவை
மாண் இழை அரிவை காப்ப,
ஆணம் இல் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை, ஆடி.

KALITTOKAI

Kaṭavuḷ Vāḻttu

āṟu aṟi antaṇarkku aru maṟai pala pakarntu,
tēṟu nīr caṭaik karantu, tiripuram tī maṭuttu,
kūṟāmal kuṟittataṉ mēl cellum kaṭuṅ kūḷi
māṟāp pōr, maṇi miṭaṟṟu, eṇ kaiyāy! kēḷ, iṉi:

paṭu paṟai pala iyampa, pal uruvam peyarttu nī,
koṭukoṭṭi āṭuṅkāl, kōṭu uyar akal alkul,
koṭi purai nucuppiṉāḷ koṇṭa cīr taruvāḷō?

INVOCATION

O the One
Who have bestowed the rare vedic wisdom
On the brahmins versed in the path of righteousness,[1]
Who have contained the pure Gankai in Your tresses;[2]
Who have done to flames the three castles roving at will, [3]
Who would wage undaunted mighty goblin battles
Transcending the grasp of the mind beyond words,
Who have sapphire-hued neck and eight hands!
Do lend Your ears to me!

As You perform the *koṭukoṭṭi* [4] dance
With Your drum issuing forth the tuneful harmony
And with You revealing in many a form around,
Isn't She[5] with broad hip with lofty sides and creeper-like waist
That keeps *cīr* the terminal beat?

---

* Beginning a composition with an invocatory verse does not seem to have been in vogue during the *Caṅkam* era of Tamil literary history. As such, attributing this verse, along with the *Neytal* poems of *Kaliṭṭokai*, to Nallantuvaṉār, may possibly lead one to conclude that either *Kaliṭṭokai* is a work of later origin, or the Nallantuvaṉār of *Neytaṟkali* is different from the author of the invocatory verse.

1. It is also interpreted as the brahmins versed in the works that aid the study of the vedas, six in number, viz. *ciṭcai* (vedic phonology), *viyākaraṇam* (Sanskrit grammar), *cantacu* (vedic prosody), *niruttam* (etymology of difficult vedic words), *cōtiṭam* (astrology), and *kaṟpam* (aspects of sacrifices, rituals and general rules of conduct).

2. Allusion to Lord Civaṉ taking the Ganges river into his matted locks as it came down ferociously from the skies, and saving the earth from its ravage.

3. *Tiripuram*, the three forts of gold, silver and iron, the aerial manifestation of demons, flying about in the sky, burnt by Civaṉ, with Viṣṇu turning into a bow in His hands.

4. The dance of destruction by Civaṉ at the dissolution of the worlds.

5. Pārvati, Civaṉ's consort

maṇṭu amar pala kaṭantu, matukaiyāl nīṟu aṇintu,
paṇṭaraṅkam āṭuṅkāl, paṇai eḻil aṇai meṉ tōḷ,
vaṇṭu araṟṟum kūntalāḷ vaḷar tūkkuṫ taruvāḷō?

kolai uḻuvait tōl acaii, koṉṟait tār cuvaṟ puraḷa,
talai aṅkai koṇṭu, nī kāpālam āṭuṅkāl,
mulai aṇinta muṟuvalāḷ muṉ pāṇi taruvāḷō?

eṉa āṅku—

pāṇiyum, tūkkum, cīrum, eṉṟu ivai
māṇ iḻai arivai kāppa
āṇam il poruḷ emakku amarntaṉai, āṭi.

As You dance the *pāṇṭaraṅkam*[6] dance
Smearing Your form with the ashes of slain foes
Whom You ruined in many a fiery battle,
Isn't She with soft winsome shoulders of bamboo's grace
And with tresses with bees buzzing about,
That keeps *tūkku* the intermediate beat?

As You dance the *kāpālaṃ*[7] dance
Wearing the skin of the deathly tiger that You slew,
The garland of *koṉṟai* flowers swaying about your shoulders,
Isn't She wearing the smile of *mullai* buds
That keeps *pāṇi* the initial beat?

For the world to see You thus,

For the bliss of the unkindly things that we are,
You go about with your dance,
With your lady of resplendent ornaments
Keeping the beats of *pāṇi, tūkku* and *cīr.*

—**Nallantuvaṉār**

---

6. The dance of Civaṉ at the destruction of *tiripuram,* his form smeared with their ashes.

7. The dance of Civaṉ holding the skull of Piramaṉ in his hand, whose head he severed as a punishment for his insolence.

பாலைக்கலி

POEMS OF THE *PĀLAI* (WASTELAND) TRACT

[Verses 1 - 35]

By

Cēramāṉ Pālaipāṭiya Peruṅkaṭuṅkō

1

'ஒன்றாத் தமரினும்' என்னும் சூத்திரத்து, 'நாளது சின்மையும், இளமையது அருமையும், தாளாண் பக்கமும், தகுதியது அமைதியும், இன்மையது இறிவும், உடைமையது உயர்ச்சியும், அன்பினது அகலமும், அகற்சியது அருமையும், ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும்' என்பதனான், இன்மையது இழிவு கூறி, 'இல்வாழ்க்கை நெறி ஆற்றுதற்குப் பொருள்வயிற் பிரிவேன்' என்ற தலைமகற்குத் தலைமகளது இயல்பு கூறி, 'இப் பெற்றியாளைப் பிரியாமையே பொருளாவது' எனச் சொல்லி, செலவு அழுங்குவித்தமை தோழி தலைமகட்கு உவந்து சொல்லியது.

தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக,
அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்து இரத்தலின்,
மடங்கல் போல், சினைஇ, மாயம் செய் அவுணரைக்
கடந்து அடு முன்பொடு, முக்கண்ணான் முளையிலும்
உடன்றக்கால், முகம் போல ஒண் கதிர் தெறுதலின்,
சீறு அருங் கணிச்சியோன் சினவலின் அவ் எயில்
ஏறு பெற்று உதிர்வன போல், வரை பிளந்து, இயங்குநர்
ஆறு கெட விலங்கிய அழல் அவிர் ஆர் இடை—
மறப்பு அருங் காதல் இவள் ஈண்டு ஒழிய,
இறப்பத் துணிந்தனிர், கேண்மின் மற்று—ஐய!

'தொலைவு ஆகி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு' என,
மலை இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ—
நிலைஇய கற்பினாள், நீ நீப்பின் வாழாதாள்,
முலை ஆகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?

'இல் என, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு' என,
கல் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ—
தொல் இயல் வழாஅமைத் துணை எனப் புணர்ந்தவள்
புல் ஆகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?

'இடன் இன்றி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு' என,
கடன் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ—
வடமீன் போல் தொழுது ஏத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தட மென் தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?

என, இவள்

புன் கண் கொண்டு இனையவும், பொருள்வயின் அகறல்
அன்பு அன்று, என்று யான் கூற, அன்புற்று,
காழ் வரை நில்லாக் கடுங் களிற்று ஒருத்தல்
யாழ் வரைத் தாங்கியாங்கு, தாழ்பு, நின்
தொல் கவின் தொலைதல் அஞ்சி, என்
சொல் வரைத் தங்கினர், காதலோரே

1

[The hero intends to leave the heroine in quest of wealth, and the confidante of the latter persuades him not to part from her lady, telling him that the real wealth lies in remaining united to her forever; he consents to defer his journey, which she conveys to the heroine]

The sun there burns
Like the fierce countenance of the Three-Eyed[1]
As He gazed straight at the triple castles in the sky
The crafty *acuras* of boundless prowess and death like rage reigned;
Undoing whose defiant might
The celestials along with the Primeval One[2] at their head
Prayed for to the Lord
As He was set at making the universe;
And the hills about the wilderness cleave,
The scattered shreds of which block the path
Like the three castles rent apart at the wrath
Of the Lord holding the battle-axe undaunted.
You've resolved to brave this tract sun-baked,
Leaving your lady of undying passion for you to perish;
Lend your ears to me O lord!

'Despicable it's to remain unattending to the needy',
Thinking thus you intend questing for riches past the hills;
Is this wealth worthier than the unrelaxed embrace
Of your love's breasts of wholesome passion,
The one of abiding fidelity that she is,
Whom the pangs of separation will never let to live?

'Contemptible it's not to go to a suppliant's help',
Thinking thus you go for a fortune crossing the hills;
Is this wealth a wealth indeed
Placed alongside the riches of embrace unparted

---

1. Lord Civaṉ with a third eye in the forehead
2. Piramaṉ

toṭaṅkaṟkaṇ tōṉṟiya mutiyavaṇ mutalāka,
aṭaṅkātār miṭal cāya, amarar vantu irattaliṉ,
maṭaṅkal pōl ciṉaii, māyam cey avuṇaraik
kaṭantu aṭu muṉpoṭu, mukkaṇṇāṉ mūeyilum
uṭaṉṟakkāl, mukam pōla oṇ katir teṟutaliṉ,
cīṟu aruṅ kaṇicciyōṉ ciṉavaliṉ av eyil
ēṟu peṟṟu utirvaṇa pōl, varai piḷantu, iyaṅkunar
āṟu keṭa vilaṅkiya aḻal avir ār iṭai—
maṟappu aruṅ kātal ivaḷ īṇṭu oḻiya,
iṟappat tuṇintaṇir kēṇmiṉ maṟṟu—aiiya!

'tolaivu āki, irantōrkku oṉṟu īyāmai iḻivu' eṇa,
malai iṟantu ceyal cūḻnta poruḷ poruḷ ākumō—
nilaiiya kaṟpiṉāḷ, nī nīppiṉ vāḻātāḷ,
mulai ākam piriyāmai poruḷāyiṉ allatai?

'il eṇa, irantōrkku oṉṟu īyāmai iḻivu' eṇa,
kal iṟantu ceyal cūḻnta poruḷ poruḷ ākumō—
tol iyal vaḻāamait tuṇai eṇap puṇarntavaḷ
pul ākam piriyāmai poruḷāyiṉ allatai?

'iṭaṉ iṉṟi, irantōrkku oṉṟu īyāmai iḻivu' eṇa,
kaṭaṉ iṟantu ceyal cūḻnta poruḷ poruḷ ākumō—
vaṭamīṉ pōl toḻutu ētta vayaṅkiya kaṟpiṉāḷ
taṭa meṉ tōḷ piriyāmai poruḷāyiṉ allatai?

eṇa, ivaḷ

puṉ kaṇ koṇṭu iṇaiyavum, poruḷvayiṉ akaṟal
aṉpu aṉṟu, eṉṟu yāṉ kūṟa, aṉpuṟṟu,
kāḻ varai nillāk kaṭuṅ kaḷiṟṟu oruttal
yāḻ varait taṅkiyāṅku, tāḻpu, niṉ
tol kaviṉ tolaital añci, eṉ
col varait taṅkiṉar, kātalōrē.

Of the tender passionate breasts of your love
Who lives by the wonted love that you'd sworn?

'Disgraceful it's not to go succouring the destitute',
Thinking thus you go past the hills for opulence;
Doesn't the wealth thus earned measure low
Against the clasp unending
Of the shoulders broad and tender of your lady
Of radiant worshipful chastity like the northern star's[3]

Thus,

'No act of kindness it's on your part
To go apart in search of affluence
Leaving her in torment dispiriting';
Utter these words as I did,
Your loved one tarried awhile,
Dreading the withering of your native beauties,
And in love flowing he heeded my word,
Like the rutting elephant that defies the goad
Coming quietened at the *yāḻ*'s play.

---

3. Aruntati, the wife of sage Vasista, and represented as an archetype of conjugal fidelity.

2

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகட்கு அஃது உரைத்து, அவளது ஆற்றாமையின் வகை தலைமகற்கு உணர்த்தவும், பின்னும் பிரிவின்மேல் சென்ற உள்ளத்தன் ஆயினானை, 'நீர் செல்லும் கானமே நும்மை இடிக்கும் கேளிர் போல விலக்கும்' என, அவன் செலவழுங்கும் வகை அவள் கூறியது.

அறன் இன்றி அயல் தூற்றும் அம்பலை நாணியும்,
வறன் நீந்தி நீ செல்லும் நீள் இடை நினைப்பவும்—
இறை நில்லா வளை ஓட, இதழ் சோர்பு பனி மல்க,
பொறை நில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதல் இவள்—
விறல் நலன் இழப்பவும், வினை வேட்டாய்! கேளள், இனி:

'உடை இவள் உயிர் வாழாள், நீ. நீப்பின்' என, பல
இடைகொண்டு யாம் இரப்பவும், எம கொள்ளாய் ஆயினை;
கடைஇய ஆற்றிடை; நீர் நீத்த வறுஞ் சுனை,
அடையொடு வாடிய அணி மலர்—தகைப்பன.

'வல்லை நீ துறப்பாயேல், வகை வாடும் இவள்' என,
ஒல் ஆங்கு யாம் இரப்பவும், உணர்ந்தீயாய் ஆயினை;
செல்லு நீள் ஆற்றிடை, சேர்ந்து எழுந்த மரம் வாட,
புல்லு விட்டு இறைஞ்சிய பூங்கொடி—தகைப்பன.

'பிணிபு நீ விடல் சூழின், பிறழ்தரும் இவள்' என,
பணிபு வந்து இரப்பவும், பல சூழ்வாய்ஆயினை;
துணிபு நீ செலக் கண்ட ஆற்றிடை, அம் மரத்து
அணி செல, வாடிய அம் தளிர்—தகைப்பன.

என ஆங்கு

யாம் நிற் கூறவும் எம கொள்ளாய்ஆயினை;
ஆனாது இவள்போல் அருள் வந்தவை காட்டி,
மேல் நின்று மெய் கூறும் கேளிர் போல், நீ செல்லும்
கானம்—தகைப்ப, செலவு.

aṟaṉ iṉṟi ayal tūṟṟum ampalai nāṇiyum,
vaṟaṉ nīnti nī cellum nīḷ iṭai niṉaippavum—
iṟai nillā vaḷai ōṭa, itaḻ cōrpu paṉi malka,
poṟai nillā nōyōṭu pullenṟa nutal ivaḷ—
viṟal nalaṉ iḻappavum, viṉai vēṭṭāy! kēeḷ, iṉi:

'uṭai ivaḷ uyir vāḻāḷ, nī nīppiṉ' eṉa, pala
iṭaikoṇṭu yām irappavum, ema koḷḷāy āyiṉai;

2

[The hero revealing his intention to depart from the heroine to the latter's confidante, she tells the hero that if he persists in his quest even after being aware of the unbearable anguish the heroine will suffer in solitude, the very tract he will journey through would frustrate his quest like the kindred who would rebuke the one as one goes wrong]

Shame-faced at the heartless slander around
And pondering your journey thro' the arid tract,
She's her bracelets slip off from her forearms,
Her eyes go with tears suffused,
And her forehead radiant falls to pallid hue
With pangs of passion weighing her down;
O you longing for quest abroad
Letting thus your love's resplendent beauties perish!
Do heed my words:

'Die she will if you her very breath do depart,'
Such of our entreaties were all in vain;
Now the lovely flowers withered along with leaves
By the dried-up fountains on your way
Are the ones that could prevail on you.

'Your parting sharp will undo her shapely form,'
Such of our pleadings right all went unheeded;
Now the tendrils that fall down fading on your way,
With the trees propping them up withering,
Are the ones that could thwart your quest.

'Death it's to her if you sever from her union,'
Wasted are such of our prayers earnest;
Now the trees of ravaged beauty on your way
Along with their tender shoots all sapped
Are the ones that could break your resolve to part.

kaṭaiiya ārṟiṭai, nīr nïtta vaṟuñ cuṉai,
aṭaiyoṭu vāṭiya aṇi malar—takaippaṉa.

vallai nī tuṟappāyēl vakai vāṭum ivaḷ eṉa
ol āṅku yām irappavum uṇarntīyāy āyiṉai
cellu nīḷ ārṟiṭai cērntu eḻunta maram vāṭa
pullu viṭṭu iṟaiñciya pūṅkoṭi takaippaṉa

'piṇipu nī viṭal cūḻiṉ, piṟaḻtarum ivaḷ' eṉa,
paṇipu vantu irappavum, pala cūḻvāyāyiṉai;
tuṇipu nī celak kaṇṭa ārṟiṭai, am marattu
aṇi cela, vāṭiya am taḻir —takaippaṉa.

eṉa āṅku—

yām niṟ kūṟavum ema koḷḷāyāyiṉai;
āṉātu ivaḷpōl aruḷ vantavai kāṭṭi,
mēl niṉṟu mey kūṟum kēḷir pōl, nī cellum
kāṉam—takaippa, celavu.

These words,

Our supplications they're
That moved you not.
Yet the woods you journey thro'
Hold things like this maid's to kindle one's empathy;
Like kinsmen elderly leading one into virtue,
They're the ones that could forbid you to go.

Note the use of *iṟaicci* in the three mid-stanzas, the distinctive suggestive mode, wherein the nature imagery (lovely flowers withered along with leaves, dried-up fountains, trees of ravaged beauty, etc.) evokes deeper emotional meaning beyond the word, beyond even the setting that enlivens the human drama. *Iṟaicci* as well as *uḷḷuṟai* (see Introduction) finds extensive use through most verses of this corpus.

3

பொருள்வயிற் பிரிவேன்' என்ற தலைமகற்கு, தோழி, தலைவி செலவுக் குறிப்பு அறிந்தவாறும், அவளது ஆற்றாமையும், உணர்த்தி 'செலவு ஒழிவாயாக' எனக் கூறியது.

வலி முன்பின், வல்லென்ற யாக்கை, புலி நோக்கின்—
சுற்றமை வில்லர், சுரி வளர் பித்தையர்,
அற்றம் பார்த்து அல்கும்—கடுங்கண் மறவர் தாம்
கொள்ளும் பொருள் இலர் ஆயினும், வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து, உயிர் வெளவலின்,
புள்ளும் வழங்காப் புலம்பு கொள் ஆர் இடை,
வெள் வேல் வல்த்திர் பொருள் தரல் வேட்கையின்,
உள்ளினிர் என்பது அறிந்தனள், என் தோழி.

'காழ் விரி கவை ஆரம் மீ வரும் இள முலை
போழ்து இடைப்படாஅமல் முயங்கியும் அமையார், என்
தாழ் கதுப்பு அணிகுவர், காதலர்; மற்று, அவர்
சூழ்வதை எவன்கொல்? அறியேன்!' என்னும்.

'முள் உறழ் முளை எயிற்று அமிழ்து ஊறும் தீ நீரைக்
கள்ளினும் மகிழ்செயும் என உரைத்தும் அமையார், என்
ஒள் இழை திருத்துவர், காதலர்; மற்று, அவர்
உள்ளுவது எவன்கொல்? அறியேன்!' என்னும்.

'நுண் எழில் மாமைச் சுணங்கு அணி ஆகம் தம்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார், என்
ஒள் நுதல் நீவுவர், காதலர்; மற்று, அவர்
எண்ணுவது எவன்கொல்? அறியேன்!' என்னும்

என ஆங்கு,

'கழி பெரு நல்கல் ஒன்று உடைத்து' என, என் தோழி
அழிவொடு கலங்கிய எவ்வத்தள்; ஒரு நாள், நீர்,
பொழுது இடைப்பட நீப்பின், வாழ்வாளோ?
ஒழிக இனி, பெரும! நின் பொருட் பிணிச் செலவே.

vali muṉpiṉ, valleṉṟa yākkai, puli nōkkiṉ—
cuṟṟamai villar, curi vaḷar pittaiyar,
aṟṟam pārttu alkum—kaṭuṅkaṇ maṟavar tām
koḷḷum poruḷ ilar āyiṉum, vampalar
tuḷḷunark kāṇmār toṭarntu, uyir vauvaliṉ,
puḷḷum vaḻaṅkāp pulampu koḷ ār iṭai,

3

[The confidante, learning of the hero's intent to part from his love in quest of wealth, tells him of the unbearable pain that her lady would fall into in separation, and urges him to give up his quest]

Immense prowess and fearsome physique,
Fiery tiger's like eyes and thick curled hair,
Holding bows of strings fast and erect
And ever awaiting the moment right to strike—
Mark the *maṟavar* of the arid tract;
Their arrows pursue the penniless too
To revel in the victims' torment ere death;
A horrid tract which birds too keep off from;
My lady's come to know of your intent
To take this path in search of wealth
With a dazzling spear in your right hand.

'My lover would have unrelaxing embrace
Of my tender breasts
Over which sway garlands of pearls,
His passion going unabated yet,
He'd tie up and dress my flowing tresses;
And I know not what it is he's after now!

My lover would find the nectar-like saliva
That springs from my teeth,
Shaped after reed's shoot sharp as thorn,
Sweeter than palm's toddy;
His passion going undiminished yet,
He'd bring my bright ornaments to order.
I know not what it is he's after now!

My lover would keep his eyes fast
On my breasts of subtle grace and golden hue,

veḷ vēl valattir poruḷ taral vēṭkaiyiṉ,
uḷḷiṉir eṉpatu aṟintaṉaḷ eṉ tōḻi.

'kāḻ viri kavai āram mī varum iḷa mulai
pōḻtu iṭaippaṭāamal muyaṅkiyum amaiyār, eṉ
tāḻ katuppu aṇikuvar, kātalar; maṟṟu, avar
cūḻvatai evaṉkol? aṟiyēṉ!' eṉṉum.

'muḷ uṟaḻ muḷai eyiṟṟu amiḻtu ūṟum tī niṟaik
kaḷḷiṉum makiḻceyum eṉa uraittum amaiyār, eṉ
oḷ iḻai tiruttuvar, kātalar; maṟṟu, avar
uḷḷuvatu evaṉkol? aṟiyēṉ!' eṉṉum.

'nuṉ eḻil māmaic cuṇaṅku aṇi ākam tam
kaṇṇoṭu toṭutteṉa nōkkiyum amaiyār, eṉ
oḷ nutal nīvuvar, kātalar; maṟṟu, avar
eṇṇuvatu evaṉkol? aṟiyēṉ!' eṉṉum.

eṉa āṅku,

'kaḻi peru nalkal oṉṟu uṭaittu' eṉa, eṉ tōḻi
aḻivoṭu kalaṅkiya evvattaḷ; oru nāḷ, nīr,
poḻutu iṭaippaṭa nīppiṉ, vāḻvāḷō?
oḻika iṉi, peruma! niṉ poruṭ piṇic celavē.

With beauty spots[1] marked all over,
His passion going unabating yet,
He'd then caress my lustrous forehead;
I know not what it is he's after now!'

Thus,

Pouring out her heart,
O the noble one!
An anguish death-like she's sunk in,
Finding herself destined to parting after a bliss exceeding.
Will she survive your severance part of a day even?
Abandon your journey forthwith craving for wealth.

1. *Cuṇaṅku,* yellow spreading spots on the body of women regarded as beautiful.

4

தலைமகன் 'பொருள்வயிற் பிரிவல்' என, கேட்ட தோழி, தான் ஆற்றாளாய், 'நீர் செய்யும் பொருளினும் யாம் உமக்குச் சிறந்தேம் என்பது நும் உள்ளத்து உளது எனின், நும்மை நாளும் புள்ளும் விலக்கும்' எனவும், 'இவள் பிரிந்திருப்பார் இருக்குமாறு இருப்பாள் அல்லள்; பிரிந்த அன்றே இறந்துபடுவள்' எனவும், சொல்லிச் செலவு அழுங்குவித்தது.

பாஅல் அம் செவிப் பணைத் தாள் மா நிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்
தூறு அதர்பட்ட ஆறு மயங்கு அருஞ்சுரம்
இறந்து, நீர் செய்யும் பொருளினும், யாம் நுமக்குச்
சிறந்தனம் ஆதல் அறிந்தனிர் ஆயின், 5
நீள் இரு முந்நீர் வளி கலன் வெளவலின்
ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதை,
கேள் பெருந் தகையோடு எவன் பல மொழிகுவம்?
நாளும் கோள் மீன் தகைத்தலும் தகைமே.

கல்லெனக் கவின் பெற்ற விழவு ஆற்றுப்படுத்த பின், 10
புல்லென்ற களம் போலப் புலம்பு கொண்டு, அமைவாளோ?

ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடு போல்,
பாழ்பட்ட முகத்தோடு, பைதல் கொண்டு, அமைவாளோ?

ஓர் இரா வைகலுள், தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர் நீத்த மலர் போல, நீ நீப்பின், வாழ்வாளோ? 15

என ஆங்கு—

பொய்ந் நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்டு,
எந் நாளோ, நெடுந் தகாய்! நீ செல்வது,
அந் நாள் கொண்டு இறக்கும், இவள் அரும் பெறல் உயிரே.

pāal am cevip paṇait tāḷ mā nirai
māal yāṉaiyoṭu maṟavar mayaṅkit
tūṟu atarpaṭṭa āṟu mayaṅku aruñcuram
iṟantu, nīr ceyyum poruḷiṉum, yām numakkuc
ciṟantaṉam ātal aṟintaṉir āyiṉ, 5
nīḷ iru munnīr vaḷi kalaṉ vauvaliṉ
āḷviṉaikku aḻintōr pōṟal allatai,
kēḷ perun takaiyōṭu evaṉ pala moḻikuvam?
nāḷum kōḷ miṉ takaittalum takaimē.

4

[The confidante brings home to the hero the danger of her lady falling into death-like affliction if he severs her union for the sake of earning wealth, and succeeds ultimately in getting him defer his departure]

Discerning if you are that
We are worthier than the wealth
You seek to acquire past the hard and parched tract,
The paths therein rendered confused
With herds of rutting elephants
With well-formed graceful ears and massive legs,
Along with the *maṟava* folk
Treading on bushes in disarray,
How can we,
Despairing like those dispirited at their vessel
Wrecked in storm on the vast ocean,
Convince you in words numerous O Lord!
Stars and planets alone can prevent your parting.

Should your lady be pining in solitude
Like the place deserted
After the clamour of graceful festivities?

Should she grieve with features wasted
Like a country plunged into turmoil
By none but its ruler?
Could she survive your separation a night even
Like the lotus blossom in a pond dried up?

As if to see her pour out her heart thus,

You have her abandoned with a pretence of love;
O the noble one!
The day you choose to depart
Will be the day her prized life will end.

kalleṉak kaviṉ peṟṟa viḷavu āṟṟuppaṭutta piṉ,
pulleṉṟa kaḷam pōlap pulampu koṇṭu, amaivāḷō?

āḷpavar kalakkuṟa alaipeṟṟa nāṭu pōl,
pāḻpaṭṭa mukattōṭu, paital koṇṭu, amaivāḷō?

ōr irā vaikaluḷ, tāmaraip poykaiyuḷ
nīr nitta malar pōla, nī nippiṉ, vāḻvāḷō

eṉa āṅku—

poyn nalkal purintaṉai puṟantaral kaiviṭṭu,
en nāḷō, neṭun takāy! nī celvatu,
an nāḷ koṇṭu iṟakkum, ivaḷ aṟum peṟal uyirē.

5

தலைவன் செலவுக் குறிப்பு அறிந்து, 'நீர் செல்லும் கடுஞ் சுரத்துத் துன்பத்திற்குத் துணையாக எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மின்' எனத் தலைவி கூறியது.

மரையா மரல் கவர, மாரி வறப்ப—
வரை ஓங்கு அருஞ் சுரத்து ஆர் இடைச் செல்வோர்
சுரை அம்பு, முழக்கச் சுருங்கி, புரையோர் தம்,
உள் நீர் வறப்பப் புலர் வாடு நாவிற்கு—
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்று அருந் துயரம்
கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய, காடு என்றால்,
என், நீர் அறியாதீர் போல இவை கூறல்?
நின் நீர அல்ல, நெடுந் தகாய்! எம்மையும்,
அன்பு அறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின், அது அல்லது
இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

maraiyā maral kavara, māri vaṟappa—
varai ōṅku aruñ curattu ār iṭaic celvōr,
curai ampu, mūḻkac curuṅki, puraiyōr tam,
uḷ nīr vaṟappap pular vāṭu nāviṟku—
taṇṇīr peṟāat taṭumāṟṟu arun tuyaram
kaṇṇīr naṉaikkum kaṭumaiya, kāṭu eṉṟāl,
eṉ, nīr aṟiyātīr pōla ivai kūṟal?
niṉ nīra alla, neṭun takāy! emmaiyum,
aṉpu aṟac cūḻātē āṟṟiṭai nummoṭu
tuṉpam tuṇaiyāka nāṭiṉ, atu allatu
iṉpamum uṇṭō, emakku?

5

[Learning of the hero's intention to part from her, the heroine urges him to take her along with him in his journey through the scorching, arid woods]

The wild cows live on bowstring hemps,
The rains do keep off this arid tract,
The hills high render the way unpassable,
The wayfarers face highwaymen's piercing arrows,
The malevolent highwaymen too panting in thirst extreme
Survive on their tears of affliction—
You speak of such severity of the wasteland
As if not knowing my predicament.
It doesn't behove you O the noble one!
Think not of leaving me off your loving care;
Can I have a greater felicity
Than to be with you in distress
Thro' the arid paths along?

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகற்கு, 'நீர் பிரிகின்றீர் என்று யான் கூறத் தலைவி கேட்பின், அவட்கு அக் காலத்து நிகழ்வனவற்றை நும்மோடு ஆராய்வதுடையேன்; நீர் செய்யும் பொருள் இவள் உயிரையும் தருகிற்குமோ?' எனச் செலவு அழுங்கக் கூறியது.

'உடன் சேறல் செய்கையொடு அன்னவை பிறவும் மடம் பட வந்த தோழி கண்ணும்' என்பதனுள் செய்கை கூறுகின்றது.

'வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஓய் களிறு
வான் நீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்கு அவாஅம்
கானம் கடத்திர், எனக் கேட்பின், யான் ஒன்று
உசாவுகோ—ஐய!—சிறிது?

நீயே, செய் வினை மருங்கில் செலவு அயர்ந்து, யாழ நின்
கை புனை வல் வில் ஞாண் உளர்தீயே;
இவட்கே, செய்வு உறு மண்டிலம் மையாப்பது போல்,
மை இல் வாள் முகம் பசப்பு ஊரும்மே.

நீயே, வினை மாண் காழகம் வீங்கக் கட்டி,
புனை மாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே;
இவட்கே, சுனை மாண் நீலம் கார் எதிர்பவை போல்,
இனை நோக்கு உண்கண் நீர் நில்லாவே.

நீயே, புலம்பு இல் உள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய,
வலம் படு திகிரி வாய் நீவுதியே;
இவட்கே, அலங்கு இதழ்க் கோடல் வீ உகுபவை போல்,
இலங்கு ஏர் எல் வளை இறை ஊரும்மே.

என நின்,

செல் நவை அரவத்தும் இனையவள் நீ நீப்பின்,
தன் நலம் கடைகொளப்படுத்தலின், மற்று இவள்
இன் உயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ—
முன்னிய தேஎத்து முயன்று செய் பொருளே?

'vēṇil uḷanta vaṟitu uyaṅku ōy kaḷiṟu
vāṉ niṅku vaippiṉ vaḻaṅkāt tēr nīrkku avāam
kāṉam kaṭattir, eṉak kēṭpiṉ, yāṉ oṉṟu
ucāvukō—aiya! ciṟitu?

nīyē, cey viṉai maruṅkil celavu, ayarntu, yāḻa niṉ
kai puṉai val vil ñāṉ uḷartīyē;
ivaṭkē, ceyvu uṟu maṇṭilam maiyāppatu pōl,

6

[The confidante of the heroine cautions the hero against his leaving the heroine in his quest for wealth, and tells him that all his riches may not be able to bring back the life of his love if she dies in heartache during his separation]

If your love hears me say,
'You'll set forth thro' the desert
Where the wild elephants
Scorched by the summer sun and panting for water,
Run after the mirage in the rainless wasteland,'
Shall I tell you a little of what'll befall her, O Lord?

As you straighten the strings of your mighty bow
With the journey intent for your quest impelling,
A pallid hue will mar her radiant immaculate face
Like the moon unstained enveloped in clouds.

As you pick the well-strung arrows
With your hardy belt strapped fast,
Her liquid eyes sorrowing have tears flowing down
Like the bright *nīlam* filling from the shower of rain.

As you polish your victorious disc,
With a heart unfeeling
For your journey in quest of wealth resolute,
Her bracelets bright and elegant loosen from her wrists
Like the petals of delicate white *kōṭal* withering.

Wherein,

Your clamour of preparation grieves her indeed;
Won't her desertion's pining give her death?
Can all the wealth you earn by sweat afar
Bring back her life dear?

mai il vāḷ mukam pacappu ūrummē

nīyē, viṇai māṇ kāḻakam vīṅkak kaṭṭi,
puṇai māṇ marīiya ampu teritiyē;
ivaṭkē, cuṇai māṇ nīlam kār etirpavai pōl,
iṇai nōkku uṇkaṇ nīr nillāvē

nīyē, pulampu il uḷḷamoṭu poruḷvayir celīiya,
valam paṭu tikiri vāy nīvutiyē,
ivaṭkē, alaṅku itaḻk kōṭal vī vukupavai pōl,
ilaṅku ēr el vaḷai irai ūrummē.

eṇa niṇ,

cel navai aravattum iṇaiyavaḷ nī nīppiṇ,
taṇ nalam kaṭaikoḷapaṭutaliṇ, marṟu ivaḷ
iṇ uyir tarutal um āṟṟumō—
muṉṉiya tēettu muyaṉṟu cey poruḷē?

7

சொல்லாது பிரியலுற்ற தலைவன் குறிப்பு அறிந்து, தோழி பொருளது நிலையாமை கூறி, 'அவளோடு கூடிச் செல்கின்ற இல்வாழ்க்கைச் செலவே பொருள்' என, அவன் செலவு அழுங்கக் கூறியது.

நடுவு இகந்து ஓரீஇ நயன் இல்லான் வினை வாங்க,
கொடிது ஓர்த்த மன்னவன் கோல் போல, ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர் மூட்டிக் காய் சினம் தெறுதலின்,
உறல் ஊறு கமழ் கடாத்து ஒல்கிய எழில் வேழம்,
வறன் உழு நாஞ்சில் போல், மருப்பு ஊன்றி நிலம் சேர,
விறல் மலை வெம்பிய போக்கு அரு வெஞ் சுரம்
சொல்லாது இறப்பத் துணிந்தனிர்க்கு ஒரு பொருள்
சொல்லுவது உடையேன்; கேண்மின், மற்று ஐஇய!

வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய் விரல் கவர்பு இசைக்கும் கோல்
ஏழும் தம் பயன் கெட, இடை நின்ற நரம்பு அறாஉம்
யாழினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

மரீஇத் தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது,
பிரியுங்கால் பிறர் எள்ள, பீடு இன்றிப் புறம் மாறும்
திருவினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

7

[The hero keeps to himself his intention to part from the heroine and undertake his mission. Sensing it, his lady's confidante speaks to him about the transience of wealth and the abidingness of a life of union with his beloved]

Like the tyrannical sceptre of a king
Wielded after the unjust counsel of a cruel one,
The fiery rays of the sun emit oppressive heat,
And the lovely elephants in rut,
With beetles swarming about their juice,
Wear ungraceful looks shorn of their might,
And fall down flat on the desert sand
Planting their tusks right into the ground
As does the plough into a parched land;
The stately hills go barren.
To you resolved to take this tract
Sun-baked and hard to journey thro',
Keeping us in the dark by intent,
I have a word to convey O noble one!
Do lend your ears:

Will one go longing for that wealth
More transient than the *yāḻ*
Fingers play to the listeners' delight,
Whose mid-string snaps,
Caught in the playing instrument,
Rendering all the seven strings vain?

Will one go desiring that wealth
More fleeting than the Goddess of Fortune
That abides not with the possessors to their will,
But leaves them to their woe and others' despise too,
With fickleness marked thereto?

Will one go lusting after that wealth
More unsettling than the reign of a king,

புரை தவப் பயன் நோக்கார் தம் ஆக்கம் முயல்வாரை
வரைவு இன்றிச் செறும் பொழுதில், கண் ஓடாது உயிர் வெளவும்
அரைசினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

என ஆங்கு—

நச்சல் கூடாது, பெரும! இச் செலவு
ஒழிதல் வேண்டுவல், சூழின், பழி இன்று;
மன்னவன் புறந்தர வரு விருந்து ஓம்பி,
தன் நகர் விழையக் கூடின்,
இன் உறல் வியன் மார்ப! அது மனும் பொருளே.

naṭuvu ikantu oṟii nayaṉ illāṉ viṉai vāṅka
koṭitu ōrtta maṉṉavaṉ kōl pōla, ñāyiṟu
kaṭukupu katir mūṭṭik kāy ciṉam teṟutalin,
uṟal ūṟu kamaḻ kaṭāttu olkiya eḻil vēḻam,
vaṟaṉ uḻu nāñcil pōl, maruppu ūṉṟi nilam cēra,
viṟal malai vempiya pōkku aru veñ curam
collātu iṟappat tuṇintaṉirkku oru poruḷ
colluvatu uṭaiyēṉ; kēṇmiṉ, maṟṟu aiiya!

viḻunarkku iṟaicciyāy viral kavarpu icaikkum kōl
ēḻum tam payaṉ, keṭa iṭai niṉṟa narampu aṟūum
yāḻiṉum nilai illāp poruḷaiyum naccupavō?

maṟiit tām koṇṭāraik koṇṭakkāl pōlātu,
piriyuṅkāl piṟar eḷḷa, piṭu iṉṟip puṟam māṟum
tiruviṉum nilai illāp poruḷaiyum naccupavō?

purai tavap payaṉ nōkkār tam ākkam muyalvārai
varaivu iṉṟic ceṟum poḻutil, kaṇ ōṭātu vuyir vauvum
araiciṉum nilai illāp poruḷaiyum naccupavō?

eṉa āṅku—

naccal kūṭātu peruma! ic celavu
oḻital vēṇṭuval, cūḻiṉ, paḻi iṉṟu;
maṉṉavaṉ puṟantara varu viruntu ōmpi,
taṉ nakar viḻaiyak kūṭiṉ,
iṉ uṟal viyaṉ mārpa atu maṉum poruḷē

Whose undiscriminating wrath and tyranny inexorable
Inflict ignominy and death too
On the counsellor that seeks not his soaring note
But the fortunes of the monarch?

As such,

O the noble one!
Crave not after riches;
I beseech you to abandon your journey,
Which on reflection is unreproachful too;
Secured as we're under our king's reign,
O the one of broad lovable chest!
Honouring the guests
And being united to your lady in love
Is wealth abiding indeed.

8

உடன் போய தலைவிபின் சென்ற செவிலி, இடைச் சுரத்து, முக்கோற் பகைவரைக் கண்டு, 'இவ் வகைப் பட்டாரை ஆண்டுக் காணீரோ?' என வினவியாட்கு, 'அவரைக் கண்டு, அஃது அறம் எனவே கருதிப் போந்தேம்; நீரும் அவர் திறத்து எவ்வம்பட வேண்டா' என எடுத்துக் காட்டி, அவர் தெருட்டியது.

'எறித்தரு கதிர் தாங்கி ஏந்திய குடை நீழல்,
உறித் தாழ்ந்த கரகமும், உரை சான்ற முக்கோலும்,
நெறிப்படச் சுவல் அசைஇ, வேறு ஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பு ஏவல் செயல் மாலைக் கொளை நடை அந்தணீர்—
வெவ் இடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர்; இவ் இடை,
என் மகள் ஒருத்தியும், பிறள் மகன் ஒருவனும்,
தம்முளே புணர்ந்த தாம் அறி புணர்ச்சியர்;
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ?—பெருமஃ!'
'காணேம் அல்லேம்; கண்டனம், கடத்திடை;
ஆண் எழில் அண்ணலோடு அருஞ் சுரம் முன்னிய
மாண் இழை மடவரல் தாயிர் நீர் போறிர்.

பல உறு நறுஞ் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை,
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
நினையுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

சீர் கெழு வெண் முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை,
நீருளே பிறப்பினும், நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
தேருங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

ஏழ் புணர் இன் இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை,
யாழுளே பிறப்பினும், யாழ்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
சூழுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

என ஆங்கு—

இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;
சிறந்தானை வழிபடூஇச் சென்றனள்;
அறம் தலைபிரியா ஆறும் மற்று அதுவே.

'eṟittaru katir tāṅki ēntiya kuṭai nīḻal,
uṟit tāḻnta karakamum, urai cāṉṟa mukkōlum,
neṟippaṭac cuval acaii, vēṟu ōrā neñcattuk
kuṟippu ēval ceyal mālaik koḷai naṭai antaṇīr!—
vev iṭaic celal mālai oḻukkattīr; iv iṭai,
eṉ makaḷ oruttiyum, piṟaḷ makaṉ oruvaṉum,

8

[The foster-mother, in search of the heroine who has eloped with the hero, meets the wayfaring brahmins and makes enquiries about them. The sage men reply that they did meet the lovers, and console her saying that what the lovers have taken to is a course much in tune with the codes of virtuous living]

'Oh brahmins of righteous bearing
Who shun thoughts alien to virtue
And hold your senses in servitude,
Who're to horrid desert tract used,
Holding umbrellas against the scorching sun,
With pitchers in hoops
And the holy trident staffs
Resting on the shoulders in order!
O high-souled ones!
Did you not see my daughter and an alien's son
The ones in loving union covert on the way?'

Not unseen by us they were,
We did see them tread this torrid path;
You seem to be the mother of that maid,
Decked in grace with resplendent ornaments,
Who this desert path braved
With a youth of quintessential bearing.

On reflection we see that
Your daughter is to you
What the fragrant sandal mixed with myriad things
Is to the mountain where it's born;
It's beneficial to those only who apply it on them.

On pondering it we find that
Your daughter is to you
What the choice white pearl is to the ocean
Where it's born;
It serves those only who wear it on them.

tammuḻē puṇarnta tām aṟi puṇarcciyar;
aṉṉār iruvaraik kāṇirō?— peruma!'
'kāṇēm allēm; kaṇṭaṉam, kaṭattiṭai;
āṇ eḻil aṉṉalōṭu aruñ curam muṉṉiya
māṇ iḻai maṭavaral tāyir nīr pōṟir.

pala uṟu naṟuñ cāntam paṭuppavarkku allatai,
malaiùḻē piṟappiṉum, malaikku avaitām eṉ ceyyum?
niṉaiyuṅkāl, num makaḷ numakkum āṅku aṉaiyaḷē.

cīr.keḻu veṇ muttam aṇipavarkku allatai,
nīruḻē piṟappiṉum, nīrkku avaitām eṉ ceyyum?
tēruṅkāl num makaḷ numakkum āṅku aṉaiyaḷē.

ēḻ puṇar iṉ icai muralpavarkku allatai,
yāḻuḻē piṟappiṉum yāḻkku avaitām eṉ ceyyum?
cūḻuṅkāl num makaḷ numakkum āṅku aṉaiyaḷē.

eṉa āṅku—

iṟanta kaṟpiṉāṭku evvam paṭaraṉmiṉ;
ciṟantāṉai vaḻipaṭīic ceṉṟaṉaḷ;
aṟam talaipiriyā ārum maṟṟu atuvē

Weighing it right we find that
Your daughter is to you
What the enchanting melody,
The seven strings in unison issue,
Is to the *yāḻ* where it's conceived;
It's beneficial to the songsters only.

Therefore,

Grieve not for your daughter of steadfast chastity,
Who's gone in sacred union with the one exalted;
This is the way of virtue unswerving too.

9

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, 'இவ் வகைப்பட்ட சுரத்தைப் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றீர் எனக் கேட்பின், இவ் வகை ஆகற்பாலள்' எனச் சொல்லி, செலவு அழுங்குவித்தமை தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வறியவன் இளமை போல், வாடிய சினையவாய்,
சிறியவன் செல்வம் போல், சேர்ந்தார்க்கு நிழல் இன்றி,
யார் கண்ணும் இகந்து செய்து இசை கெட்டான் இறுதி போல்,
வேரொடு மரம் வெம்ப, விரி கதிர் தெறுதலின்,
அலவுற்றுக் குடி கூவ, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி,
கொலை அஞ்சா வினைவரால், கோல் கோடியவன் நிழல்
உலகு போல், உலறிய உயர் மர வெஞ் சுரம்—

இடை கொண்டு பொருள்வயின் இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
உடைபு நெஞ்சு உக, ஆங்கே ஒளியோடற்பாள்மன்னோ—
படை அமை சேக்கையுள் பாயலின் அறியாய் நீ
புடைபெயர்வாய்ஆயினும், புலம்பு கொண்டு இனைபவள்?

முனிவு இன்றி முயல் பொருட்கு இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
பனிய கண் படல் ஒல்லா படர் கூர்கிற்பாள்மன்னோ—
நனி கொண்ட சாயலாள் நயந்து நீ நகையாகத்
துனி செய்து நீடினும், துறப்பு அஞ்சிக் கலுழ்பவள்?

பொருள் நோக்கிப் பிரிந்து நீ போகுதி எனக் கேட்பின்,
மருள் நோக்கம் மடிந்து ஆங்கே மயல் கூர்கிற்பாள்மன்னோ—
இருள் நோக்கம் இடையின்றி, ஈரத்தின் இயன்ற நின்
அருள் நோக்கம் அழியினும், அவலம் கொண்டு அழிபவள்?

என ஆங்கு—

'வினை வெஃகி நீ செலின், விடும் இவள் உயிர்' என,
புனையிழாய்! நின் நிலை யான் கூற, பையென,
நிலவு வேல் நெடுந் தகை நீள் இடைச்
செலவு ஒழிந்தனனால்; செறிக, நின் வளையே!

vaṟiyavaṉ iḷamai pōl, vāṭiya ciṉaiyavāy,
ciṟiyavaṉ celvam pōl, cērntārkku niḻal iṉṟi,
yār kaṇṇum ikantu ceytu icai keṭṭāṉ iṟuti pōl,
vēroṭu maram vempa, viri katir teṟutaliṉ,
alavuṟṟuk kuṭi kūva, āṟu iṉṟip poruḷ veḵki,
kolai añcā viṉaivarāl, kōl kōṭiyavaṉ niḻal
ulaku pōl, ulaṟiya uyar mara veñ curam—

iṭai koṇṭu poruḷvayiṉ iṟatti nī eṉak kēṭpiṉ,
uṭaipu neñcu uka, āṅkē oḷiyōṭaṟpāḷmaṉṉō—
paṭai amai cēkkaiyuḷ pāyaliṉ aṟiyāy nī
puṭaipeyarvāyāyiṉum, pulampu koṇṭu iṉaipavaḷ?

muṉivu iṉṟi muyal poruṭku iṟatti nī eṉak kēṭpiṉ,
paṉiya kaṇ paṭal ollā paṭar kūrkiṟpāḷmaṉṉō—
naṉi koṇṭa cāyalāḷ nayantu nī nakaiyākat
tuṉi ceytu nīṭiṉum, tuṟappu añcik kaluḻpavaḷ?

poruḷ nōkkip pirintu nī pōkuti eṉak kēṭpiṉ,
maruḷ nōkkam maṭintu āṅkē mayal kūrkiṟpāḷmaṉṉō—
iruḷ nōkkam iṭaiyiṉṟi, īrattiṉ iyaṉṟa niṉ
aruḷ nōkkam aḻiyiṉum, avalam koṇṭu aḻipavaḷ?

eṉa āṅku—

'viṉai veḵki nī celiṉ, viṭum ivaḷ uyir' eṉa,
puṉaiyiḻāy! niṉ nilai yāṉ kūṟa, paiyeṉa,
nilavu vēl neṭuntakai nīḷ iṭaic
celavu oḻintaṉaṉāl; ceṟika, niṉ vaḷaiyē!

9

[The hero reveals to the confidante his intention to leave the heroine in search of wealth. The confidante successfully persuades him to put off his quest by telling him that his love is sure to fall into a deathly affliction if she learns of his severance and his journey through the wasteland]

'The boughs wilt and droop
As does the prime of youth in penury's grip,
No shelter from the sun it affords
Like the abject miser's hoard,
And the trees go barren root and branch
Like the bitter end of ill-famed men
That do evil unto others;
Wilderness it is,
Wherein the lofty trees are parched and bare
In the fierce heat of the sun of out-stretched beams
As does a land under an evil sceptre
That resorts to extortion oppressive
To the anguish of his subjects,
Guided by words of heinous counsel that he's.

Such is your love
That she falls into despair
If you roll away from her clasp even unwittingly
As you're lying in union on the downy bed;
If she hears of your crossing such desert on gain intent
Falling away from her union,
Will not her heart break
And her radiant grace desert her?

Such is your love of excelling grace
That she goes depressed
At your parting even in play prolonged a moment more;
Will not she turn heartsick
With sleepless eyes bedewed with tears,
If she hears of your cruel severance
On toilsome gain intent?

iṭai koṇṭu poruḷ vayiṉ iṟatti nī eṉak kēṭpiṉ
uṭaipu neñcu uka, āṅkē oḷiyōṭaṟpāḷmaṉṉō—
paṭai amai cēkkaiuḷ pāyaliṉ aṟiyāy nī
puṭaipeyarvāyāyiṉum, pulampu koṇṭu iṉaipavaḷ?

muṉivu iṉṟi muyal poruṭku iṟatti nī eṉak kēṭpiṉ,
paṉiya kaṇ paṭal ollā paṭar kūrkiṟpāḷmaṉṉō—
naṉi koṇṭa cāyalāḷ nayantu nī nakaiyākat
tuṉi ceytu nīṭiṉum, tuṟappu añciḳ kaḷḷpavaḷ?

poruḷ nōkkip pirintu nī pōkuti eṉak kēṭpiṉ,
maruḷ nōkkam maṭintu āṅkē mayal kūrkiṟpāḷmaṉṉō
iruḷ nōkkam iṭaiyiṉṟi, īrattiṉ iyaṉṟa niṉ
aruḷ nōkkam aḷiyiṉum, avalam koṇṭu aḷipavaḷ?

eṉa āṅku—

'viṉai veḳki nī celiṉ, viṭum ivaḷ uyir' eṉa,
puṉaiyiḷāy! niṉ nilai yāṉ kūṟa, paiyeṉa,
nilavu vēl neṭun takai nīḷ iṭaic
celavu oḷintaṉaṉāl; ceṟika, niṉ vaḷaiyē!

Such is your love
That she's clouded in despair
If your kindly looks hold off even for a moment,
Though no mark of spite there intervenes;
Will not she go dispirited
With her beauties forsaking her,
If she hears of your intent to depart,
In quest of riches?'

Thus much,

O lady with ornaments richly made!
I spoke to him therefor:
'Lust after riches parting from your love,
And she's sure to embrace death'.
Your lord with the dazzling spear
Abandoned his quest forthwith;
Let your bracelets hold firm then.

10

தலைவி, முன்றன் பகுதி தலைவன் கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்து, 'காடு கடியவாயினும், இவ் வகைப் பட்டனவும் உள' என்று கூறினார்; அவை காண்டலின் வருவர்' எனத் தோழிக்குக் கூறி, அதற்கு நிமித்தமும் கூறி, ஆற்றுவித்தது.

முன்றன் பகுதி கூறுதலாவது: 'அறத்தினால் பொருள் ஆக்கி, அப் பொருளால் காமம் நுகர்வேன்' என்றலாம். 'உடைமையது உயர்ச்சி கூறிப் பிரிந்தான்' எனக் கிளவி கூறின், பொருள் வயிற்பிரிதல் இன்றாம், அது பொருள்வயிற் பிரிவை விலக்கும் என்றலின்.

'அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்,
பெரிதாய பகை வென்று பேணாரைத் தெறுதலும்,
புரிவு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும்' என,
பிரிவு எண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நம் காதலர்
வருவர்கொல்; வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல், யான்; கேளள், இனி:

'அடி தாங்கும் அளவு இன்றி, அழல் அன்ன வெம்மையால்,
கடியவே'—கனங் குழாஅய்!—'காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள்,
துடி அடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடி ஊட்டி, பின் உண்ணும்ம், களிறு' எனவும் உரைத்தனரே.

'இன்பத்தின் இகந்து ஒரீஇ, இலை தீந்த உலவையால,
துன்புறூஉம் தகையவே காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள்,
அன்பு கொள் மடப் பெடை அசைஇய வருத்தத்தை
மென் சிறகரால் ஆற்றும், புறவு' எனவும் உரைத்தனரே.

'கல் மிசை வேய் வாடக் கனை கதிர் தெறுதலான்,
துன்னருஉம் தகையவே காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள்,
இன் நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப் பிணைக்குத்
தன் நிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும், கலை' எனவும் உரைத்தனரே.

என ஆங்கு—

இனை நலம் உடைய கானம் சென்றோர்
புனை நலம் வாட்டுநர் அல்லர்; மனைவயின்
பல்லியும் பாங்கு ஒத்து இசைத்தன;
நல் எழில் உண்கணும் ஆடுமால், இடனே.

'aritāya aṟaṉ eyti aruḷiyōrkku aḷittalum,
peritāya pakai veṉṟu pēṇārait teṟutalum,
purivu amar kātaliṉ puṇarccium tarum' eṉa,
pirivu eṇṇip poruḷvayiṟ ceṉṟa nam kātalar
varuvarkol; vayaṅkiḻāay! valippal, yāṉ; kēeḷ, iṉi:

10

[The hero, away in quest of wealth, the heroine speaks to her confidante by way of self-assurance, saying that the desert tract, though cruel, has kindly spectacles that would induce the hero to return to her fold soon]

'Riches I do need to seek
To extend acts of liberality to men of peerless virtue
Who provide for blessedness in our lives,
To subdue men who grow insolent
As they vanquish the mighty,
And to consummate your wonted union thro' life past'.
My lover who'd gone parting from me with these words
Will be home in haste, sure it is,
O my maid with dazzling jewels adorned!
Hear me on:

O my maid golden earrings wearing!
'Hot like fire is the tract under the blazing sun
Too horrid to tread on' he said;
The calf elephant with *tuṭi* drum-like feet muddies
The little water sources there,
From which the male elephant drinks,
But getting its female have it first', he also said.

'It is the tract' he said,
'Where boughs of trees unleaf'd inflict pain
On those that take it abandoning conjugal bliss';
'In this desert woe begone,
The dove soothes its loving mate writhing in heat
By flapping its soft wings', he also said.

'It is the terrain hard to tread on
Where bamboos on the hills droop and wither,
As the dense rays of the sun scorch', he said;
'In this forest,' he also said,
'There is the male deer letting its shadow
Provide cool shade to its coy doe in distress'.

'aṭi tāṅkum aḷavu iṉṟi, aḻal aṉṉa vemmaiyāl,
kaṭiyavē'—kaṇaṅkuḻāay!—'kāṭu' eṉṟār; 'ak kāṭṭuḷ,
tuṭi aṭik kayantalai kalakkiya ciṉṉiraip
piṭi ūṭṭi piṉ, uṇṇumm, kaḷiṟu' eṉaum uraittaṉarē

'iṉpattiṉ ikantu oṟii, ilai tiṉta ulavaiyāla,
tuṉpuṟūum takaiyavē kāṭu' eṉṟār; 'ak kāṭṭuḷ,
aṉpu koḷ maṭap peṭai acaiiya varuttattai
meṉ ciṟakarāl āṟṟum, puṟavu' eṉaum uraittaṉārē

'kal micai vēy vāṭak kaṇai katir teṟutalāṉ,
tuṉṉarūum takaiyavē kāṭu' eṉṟār; 'ak kāṭṭuḷ,
iṉ niḻal iṉmaiyāṉ varuntiya maṭap piṇaikkut
taṉ niḻalaik koṭuttu aḷikkum, kalai' eṉavum uraittaṉarē

eṉa āṅku—

iṉai nalam uṭaiya kāṉam ceṉṟōr
puṉai nalam vāṭṭunar allar; maṉaivayiṉ
pallium pāṅku ottu icaittaṉa;
ṉal eḻil uṇkaṇum āṭumāl, iṭaṉē.

Such as they are,

Spectacles of kindliness there abound in
Right in the woods he's taken
There in the tract he's taken,
He wouldn't let my shapely beauty perish;
The lizard home-dwelling chirps in accord thereto,
And my comely liquid eye on the left flutters too.

11

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, காட்டது கடுமையும், தலைவியது மென்மையும், 'நாளது சின்மையும், இளமையது அருமையும், தாளாண் பக்கமும் தகுதியது அமைதியும், அன்பினது அகலமும், அகற்சியது அருமையும்' கூறி, செலவு அழுங்குவித்தது.

இடு முள் நெடு வேலி போல, கொலைவர்
கொடுமரம் தெய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடு நவை ஆர் அற்று, அறுசுனை முற்றி,
உடங்கு நீர் வேட்ட உடம்பு உயங்கு யானை
கடுந் தாம் பதிபு, ஆங்குக் கை தெறப்பட்டு,
வெறி நிரை வேறாகச் சார்ச்சாரல் ஓடி,
நெறி மயக்குற்ற நிரம்பா நீடு அத்தம்—
சிறு நனி நீ துஞ்சி ஏற்பினும், அஞ்சும்
நறுநுதல் நீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோய்!
உரனுடை உள்ளத்தை; செய் பொருள் முற்றிய
வளமையான் ஆகும் பொருள் இது என்பாய்!
இளமையும் காமமும் நின் பாணி நில்லா—
இடை முலைக் கோதை குழைய முயங்கும்

முறை நாள் கழிதல் உறாஅமைக் காண்டை—
கடை நாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை.
போற்றாய் பெருமஃ நீ, காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு, பொருள்வயிற் போகுவாய்!
கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓராஅங்கு
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

iṭu muḷ neṭu vēli pōla, kolaivar
koṭumaram tēyttāṙ patukkai niraitta
kaṭu navai ār āṟṟu, aṟucuṉai muṟṟi,
uṭaṅku nīr vēṭṭa uṭampu uyaṅku yāṉai
kaṭun tām patipu, āṅkuk kai teṟappaṭṭu
veṟi nirai vēṟākac cārccāral ōṭi,
neṟi mayakkuṟṟa nirampā nīṭu attam—
ciṟu naṉi nī tuñci ēṟpiṉum, añcum
naṟunutal nīttup poruḷvayiṙ celvōy!
uraṉuṭai uḷḷattai; cey poruḷ muṟṟiya
vaḷamaiyāṉ ākum poruḷ itu eṉpāy!
iḷamaiyum kāmamum niṉ pāṇi nillā—
iṭai mulaik kōtai kuḷaiya muyaṅkum

11

[Informed of the hero's intended departure, the confidante of the heroine tells him of the severity of the desert tract, and the bloom of the heroine's youth and her tenderness, and succeeds in getting his parting deferred]

It is the terrain wide and frightful with crimes infested,
With leaf-hills large concealing corpses of men
Done to death by the cruel bows of murderous hunters,
Which resemble an extended thorny fence erected therein;

There is the mountain spring dried up,
Seeking which in thirst elephants come despairing,
Whose trunks get burnt
Put hard as they are into the parched spring,
And the herd run about the hill helter-skelter
Rendering the long and interminable tract confusing.

O the one that wills questing for riches past this tract
Leaving this lady of fragrant forehead
Who lying by would feel her heart in her mouth
At your slumber prolonging a moment long!

Stout-hearted you must be
For you to aver,
'Bliss is the bliss of a fortune earned'.
But youth and passion will attend not on you till then,
And see that
Spent not in profit are the days,
When the garland adorning her breasts
Remains unwithered by your embrace fast.
And none there's that knows his end.

O the noble one that goes after wealth,
Blighting heart's passion in callousness!
Do seek the way alien to that of men
Who live oblivious of ageing and death.

muṟai nāḷ kaḻital uṟāamaik kāṇṭai—
kaṭai nāḷ itu eṉṟu aṟintārum illai,
pōṟṟāy—peruma! nī, kāmam pukarpaṭa
vēṟṟumaik koṇṭu, poruḷvayiṟ pōkuvāy!
kūṟṟamum mūppum maṟantārōṭu ōrāaṅku
māṟṟumaik koṇṭa vaḻi.

12

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைமகள், 'யான் நும்மோடு போதுவல்' என்றாட்கு, தலைவன் அவளது மென்மையும் காட்டின் கடுமையும் கூறி, உடம்படானாக, ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி, 'அவர் நம்மோடு நகையாடிச் சொன்னார், பிரிவரல்லர்' என வற்புறுத்தியது.

செரு மிகு சின வேந்தன் சிவந்து இறுத்த புலம் போல,
எரி மேய்ந்த கரி வறல்வாய், புகவு காணாவாய்,
பொரி மலர்ந்தன்ன பொறிய மட மான்,
திரி மருப்பு ஏறொடு தேர் அறற்கு ஓட,
மரல் சாய மலை வெம்ப, மந்தி உயங்க,
உரல் போல் அடிய உடம்பு உயங்கு யானை,
ஊறு நீர் அடங்கலின், உண் கயம் காணாது,
சேறு சுவைத்து, தம் செல் உயிர் தாங்கும்
புயல் துளி மாறிய, போக்கு அரு, வெஞ் சுரம்—

எல்வளை! எம்மொடு நீ வரின், யாழ நின்
மேல் இயல் மே வந்த சீறடி, தாமரை
அல்லி சேர் ஆய் இதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போல,
கல் உறின், அவ் அடி கறுக்குந அல்லவோ?

நலம் பெறு சுடர்நுதால்! எம்மொடு நீ வரின்,
இலங்கு மாண் அவிர் தூவி அன்ன மென் சேக்கையுள்
துலங்கு மான் மேல் ஊர்தித் துயில் ஏற்பாய், மற்று ஆண்டை
விலங்கு மான் குரல் கேட்பின், வெருவுவை அல்லையோ?

கிளி புரை கிளவியாய்! எம்மொடு நீ வரின்,
தளி பொழி தளிர் அன்ன எழில் மேனி தகை வாட,
முளி அரில் பொத்திய முழங்கு அழல் இடை போழ்ந்த
வளி உறின், அவ் எழில் வாடுவை அல்லையோ?

என ஆங்கு

அனையவை காதலர் கூறலின், 'வினைவயிற்
பிரிகுவர்' எனப் பெரிது அழியாதி, திரிபு உறீஇ;

12

[The heroine falls heart-sick at the intended separation of the hero, and her anguish becomes unbearable as he does not consent to take her along with him. Now, her confidante insists that it is just an act of sport on the part of the hero]

A scorched rain-starving and arduous tract it is,
Like the land ravaged by the blazing ire of a war-like king,
Where the timid deer with spots fried grain-like strewn over,
Finding not things to feed themselves on,
Run after mirage with their mates of twisted horns;
So barren are the hills as to wither bowstring hemps;
The monkeys go languishing (with no food around);
The elephants of mortar-like feet emaciated live out on mud
With mountain springs having gone waterless.

O the bright-bangled!
If you did come with me thro' this desert,
Wouldn't your little delicate feet,
Set to tread on things tender,
Go blackened like the inner petals of lotus
Brought into contact with vermilion,
When they step on the stones about?

O the one with charming lustrous forehead!
If you did come with me,
Wouldn't you,
Used to sleep on a soft bed
Verily like the swan's sheeny down,
Standing on the legs of a lion-image,
Be frightened by the roar of the lion alive therein?

O the parrot-tongued!
If you did come with me,
Wouldn't your lovely form
Verily like a shoot after fresh showers,
Get marred by the wind

கடுங் குரை அருமைய காடு எனின், அல்லது,
கொடுங்குழாய்! துறக்குநர் அல்லர்—
நடுங்குதல் காண்மார், நகை குறித்தனரே.

ceru miku ciṉa vēntaṉ civantu iṟutta pulam pōla,
eri mēynta kari vaṟalvāy, pukavu kāṇāvāy,
pori malarntaṉṉa poṟiya maṭa māṉ,
tiri maruppu ēṟoṭu tēr aṟaṟku ōṭa,
maral cāya malai vempa, manti uyaṅka,
ural pōl aṭiya uṭampu uyaṅku yāṉai,
ūṟu nīr aṭaṅkaliṉ, uṇ kayam kāṇātu,
cēṟu cuvaittu, tam cel uyir tāṅkum
puyal tuḷi māṟiya, pōkku aru, veñ curam—

elvaḷai! emmoṭu nī variṉ, yāḻa niṉ
mel iyal mē vanta cīṟaṭi, tāmarai
alli cēr āy itaḻ arakkut tōyntavai pōla,
kal uṟiṉ, av aṭi kaṟukkuna allavō?

nalam peṟu cuṭar nutāl! emmoṭu nī variṉ,
ilaṅku māṇ avir tūvi aṉṉa meṉ cēkkaiyuḷ
tulaṅku māṉ mēl ūrtit tuyil ēṟpāy, maṟṟu āṇṭai
vilaṅku māṉ kural kēṭpiṉ, veruvuvai allaiyō?

kiḷi purai kiḷaviyāy! emmoṭu nī variṉ,
taḷi poḷi taḷir aṉṉa eḻil mēṉi takai vāṭa,
muḷi aril pottiya muḻaṅku aḻal iṭai pōḻnta
vaḷi uṟiṉ, av eḻil vāṭuvai allaiyō?

eṉa āṅku,

aṉaiyavai kātalar kūṟaliṉ, 'viṉaivayiṟ
pirikuvar' eṉap peritu aḻiyāti, tiripu uṟī;
kaṭuṅ kurai arumaiya kāṭu eṉiṉ, allatu,
koṭuṅkuḻāy! tuṟakkunar allar—
naṭuṅkutal kāṇmār, nakai kuṟittaṉarē.

Blowing as it would be thro'
The glowing fire in dry bushes concealed?

Because

Your lover says these things all,
Get not distraught thereon
Thinking
He'd leave you on a mission afar,
O lady with curved earrings!
His word 'It's wilderness impossible of passage'
Is not with a parting intent,
But to get a good laugh at your shudder.

13

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகற்கு 'முன்னையின் சிறப்ப எம்வயின் பாராட்டியதெல்லாம் எம்வயின் பிறந்த வெறுப்பு என்பது இப்பொழுது அறிந்தேன்; இவ் வகைப்பட்ட போக்கு நினக்கு எவ் வகையான் வந்தது?' என, அவன் செலவு அழுங்கச் சொல்லியது.

'அணை மருள் இன் துயில் அம் பணைத் தட மென் தோள்,
துணை மலர் எழில் நீலத்து ஏந்து எழில் மலர் உண் கண்,
மண மௌவல் முகை அன்ன மா வீழ் வார் நிரை வெண் பல்,
மணம் நாறு நறு நுதல், மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
அலர் முலை ஆகத்து, அகன்ற அல்குல், 5
சில நிரை வால் வளை, செய்யாயோ!' என,
பல பல கட்டுரை பண்டையின் பாராட்டி,
இனிய சொல்லி, இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது,
இனி அறிந்தேன், அது துனி ஆகுதலே.

'பொருள் அல்லால் பொருளும் உண்டோ?' என, யாழ நின் 10
மருளி கொள் மட நோக்கம், மயக்கப்பட்டு அயர்த்தாயோ?

'காதலார் எவன் செய்ப, பொருள் இல்லாதார்க்கு?' என,
ஏதிலார் கூறும் சொல் பொருளாக மதித்தாயோ?

செம்மையின் இகந்து ஒரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு, அப் பொருள்
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ? 15

அதனால்,

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை; நம்முள் நாம்
கவவுக் கை விடப் பெறும் பொருட் திறத்து
அவவுக் கைவிடுதம்; அது மனும் பொருளே.

'aṇai maruḷ iṉ tuyil am paṇait taṭa meṉ tōḷ,
tuṇai malar eḻil nīlattu ēntu eḻil malar uṇ kaṇ,
maṇa mauval mukai aṉṉa mā vīḻ vār nirai veṇ pal,
maṇam nāṟu naṟu nutal, māri vīḻ iruṅ kūntal,
alar mulai ākattu, akaṉṟa alkul, 5
cila nirai vāl vaḷai, ceyyāyō!' eṉa,
pala pala kaṭṭurai paṇṭaiyiṉ pārāṭṭi,
iṉiya colli, iṉṉāṅkup peyarppatu,
iṉi aṟintēṉ, atu tuṉi ākutalē.

13

[The heroine's confidante, on being informed of the intended separation of the hero, tells him that all his praises of the heroine earlier were but words of lovelessness masked in adoration, and she wonders at the thought of separation crossing his mind].

'Couch that yields sweet slumber and of bamboo's grace
Are your shoulders soft and broad;
Twined *nīlam* blossoms elegant and graceful
Are your collyrium-laden eyes fine as flower;
Like the buds of fragrant *mauval* bees humming
Are your silvery teeth set to order perfect;
Fragrance-emitting is your lovely forehead;
Resembling rain-clouds are your dark tresses;
Plump breasts and broad hip are yours;
Your bracelets, albeit a few, are of consummate whiteness.
O the red-complexioned one!'*
Thus did you in days past shower praises on her,
Your cold-heartedness veiled therein I do see now
As your sugary words turn into source of distress.

Have you deluded yourself into thinking that
Nothing but the wealth gained matters?

'Of what avail are the loved ones to the indigent?'
Have these words of aliens weighed with you?

Are you uninformed of the truth:
'Wealth earned thro' means deviated from righteousness
Turns hostile to one now and in the next birth too?

Therefore,

Take her too for your fortune prized,
And cast aside your desire for riches,
That comes to tear apart your union
Which alone is wealth abiding.

---

* *Ceyyōḷ*, may be an allusion to Laṭcumi, the Goddess of wealth.

'poruḷ allāl poruḷum uṇṭō?' eṉa, yāḷa niṉ
maruḷi koḷ maṭa nōkkam, mayakkappaṭṭu ayarttāyō?

'kātalār evaṉ ceypa, poruḷ illātārkku?' eṉa,
ētilār kūṟum col poruḷāka matittāyō?

cemmaiyiṉ ikantu oṟiip poruḷ ceyvārkku, ap poruḷ
immaiyum maṟumaiyum pakaiyāvatu aṟiyāyō?

ataṉāl,

emmaiyum poruḷāka matittīttai; nammuḷ nām
kavavuk kai viṭap peṟum poruṭ tiṟattu
avavuk kaiviṭutam; atu maṉum poruḷē.

14

பிரிவு உணர்திய தலைமகற்கு, தோழி, தலைமகளது ஆற்றாமையும், இளமையது அருமையும் கூறி, 'நீர் பிரிந்து செய்யக் கருதியவை எக் காலத்தும் செய்யலாம்; பொருளால் கழிந்த இளமை மீட்கலாமோ?' எனக் கூறியது.

அரி மான் இடித்தன்ன, அம் சிலை வல் வில்
புரி நாண், புடையின், புறம் காண்டல் அல்லால்—
இணைப் படைத் தானை அரசோடு உறினும்—
கணைத் தொடை நாணும் கடுந் துடி ஆர்ப்பின்,
எருத்து வலிய எறுழ் நோக்கு இரலை

மருப்பின் திரிந்து மறிந்து வீழ் தாடி,
உருத்த கடுஞ் சினத்து, ஓடா மறவர்,
பொருள் கொண்டு புண் செயின் அல்லதை, அன்போடு
அருள் புறம் மாறிய ஆர் இடை அத்தம்—

புரிபு நீ புறம் மாறி, போக்கு எண்ணி, புதிது ஈண்டிப்
பெருகிய செல்வத்தான் பெயர்த்தரல் ஒல்வதோ—
செயலை அம் தளிர் ஏய்க்கும் எழில் நலம்; அந் நலம்
பயலையால் உணப்பட்டுப் பண்டை நீர் ஒழிந்தக்கால்?

பொய் அற்ற கேள்வியால், புரையோரைப் படர்ந்து, நீ
மை அற்ற படிவத்தான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ—
தீம் கதிர் மதி ஏய்க்கும் திருமுகம்; அம் முகம்,
பாம்பு சேர் மதி போல, பசப்பு ஊர்ந்து தொலைந்தக்கால்?

14

[To the hero intending to depart from his lady on his mission, the heroine's confidante speaks about the fleeting of youth and beauty and the overriding need not to sever her union for the sake of wealth]

Were they to fight even a king and his army all arrayed against,
The *maṟavar* would feel ashamed of shooting arrows,
If they couldn't put the foemen to flight
By the very sound a lion's roar like,
That issues from their mighty bows
Made of the fine stems of *cilai* trees,
As the twisted bowstrings are fastened thereon;
The frightful clamour of the hard *tuṭi* drum,
The beard hanging low and twisted
Like the horns of a stag,
Hard looks and sturdy neck,
Cruel and fearsome rage
All mark the *maṟavar* elemental
Who return wounds for the loot.
Such is the hard barren waste
Which love and mercy have ever forsaken.

Can the wealth added thro' accumulations new
Restore your lady's lovely beauties tender *ceyalai* shoots like
That would go sallow undoing her wonted grace,
As you intend treading down this bliss at home
For a fortune gained afar?

Can the enlightenment pure and unsullied
You seek out thro' instruction faultless of the learned abroad
Restore the serene grace of her radiant moon-like face
That's gone pallid like the moon serpent-eclipsed?*

---

* *Rāku* and *Kētu* the ascending and the descending nodes respectively of the moon, believed to have the forms of monstrous serpents and to seize the moon causing eclipse.

பின்னிய தொடர் நீவி, பிறர் நாட்டுப் படர்ந்து, நீ
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ
புரி அவிழ் நறு நீலம் புரை உண் கண் கலுழ்பு ஆனா,
திரி உமிழ் நெய்யே போல், தெண் பனி உறைக்குங்கால்?

என ஆங்கு,

அனையவை போற்றி, நினைஇயன நாடிக் காண்;
வளமையோ வைகலும் செயலாகும்; மற்று இவள்
முளை நிரை முறுவலார் ஆயத்துள் எடுத்து ஆய்ந்த
இளமையும் தருவதோ, இறந்த பின்னே?

ari māṉ iṭittaṉṉa, am cilai val vil
puri nāṇ, puṭaiyiṉ, puṟam kāṇṭal allāl—
iṇaip paṭait tāṉai aracōṭu uṟiṉum—
kaṇait toṭai nāṇum kaṭun tuṭi ārppiṉ,
eruttu valiya eṟuḷ nōkku iralai

maruppiṉ tirintu maṟintu viḻ tāṭi,
urutta kaṭuñ ciṉattu, ōṭā maṟavar,
poruḷ koṇṭu puṉ ceyiṉ allatai, aṉpōṭu
aruḷ puṟam māṟiya ār iṭai attam—

puripu niḻ puṟam māṟi, pōkku eṇṇi, putitu iṇṭip
perukiya celvattāṉ peyarttaral olvatō—
ceyalai am taḷir ēykkum eḷil nalam; an nalam
payalaiyāḷ uṇappaṭṭup paṇṭai niṟ oḷintakkāl?

poy aṟṟa kēḷviyāl, puraiyōraip paṭarntu, niḻ
mai aṟṟa paṭivattāṉ maṟuttaral olvatō—
tiḻm katir mati ēykkum tirumukam; am mukam,
pāmpu cēr mati pōla, pacappu ūrntu tolaintakkāl?

piṉṉiya toṭar niḻvi, piṟar nāṭṭup paṭarntu, niḻ
maṉṉiya puṇarcciyāṉ maṟuttaral olvatō—
puri aviḻ naṟu nīlam purai uṇkaṇ kaluḻpu āṉā,
tiri umiḻ neyyē pōl, teṇ paṉi uṟaikkuṅkāl?

eṉa āṅku,

Can the wisdom abiding acquired in a land alien
Breaching the loving union entwining you at home
Restore the lustre of her liquid eyes fragrant *nīlam* blossoms like,
That in anguish shed tears hot like the ghee
Dripping from the wick of a burning lamp?

Therefore,

Do mind out for things such as these
And then ponder the gains you seek abroad;
The greatness you're after is attainable right here every day,
But can we regain her prized youthfulness,
Fancied among women of shoot-like teeth,
Once it goes barren and wasted?

aṉaiyavai pōṟṟi, niṉaiyaṉa nāṭik kāṇ;
vaḷamaiyō vaikaḷum ceyalākum; maṟṟu ivaḷ
muḷai nirai muṟuvalār āyattuḷ eṭuttu āynta
iḷamaiyum taruvatō, iṟanta piṉṉē?

15

தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்த இடத்து, அவன் போகிய காட்டது கடுமை நினைந்து ஆற்றாளாகிய தலைமகள், 'அவர் பொருட்டாக நாம் இவ் வகைப்பட்ட தெய்வங்களைப் பரவுதல் நம் கற்புக்கு இயைவதோ?' என, கேட்ட தோழி, 'அவ்வாற்றானே மீண்டனர்; நீ கவல வேண்டா' எனக் கூறியது.

பாடு இன்றிப் பசந்த கண் பைதல பனி மல்க,
வாடுபு வனப்பு ஓடி வணங்கு இறை வளை ஊர,
ஆடு எழில் அழிவு அஞ்சாது, அகன்றவர் திறத்து, இனி
நாடுங்கால், நினைப்பது ஒன்று உடையேன்மன்? அதுவும்தான்.

தொல் நலம் தொலைபு, ஈங்கு, யாம் துயர் உழப்பத் துறந்து, உள்ளார்
துன்னி, நம் காதலர், துறந்து ஏகும் ஆர் இடை,
'கல்மிசை உருப்பு அறக் கனை துளி சிதறு!' என,
இன் இசை எழிலியை இரப்பவும் இயைவதோ?

புனையிழாய்! ஈங்கு நாம் புலம்புற, பொருள் வெஃகி,
முனை என்னார் காதலர் முன்னிய ஆர் இடை,
'சினை வாடச் சிறக்கும் நின் சினம் தணிந்தீக!' என,
கனை கதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ?

ஒளியிழாய்! ஈங்கு நாம் துயர் கூர, பொருள்வயின்,
அள ஒரீஇக் காதலர் அகன்று ஏகும் ஆர் இடை,
'முளி முதல் மூழ்கிய வெம்மை தீர்ந்து உறுக!' என
வளி தரும் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ?

என ஆங்கு,

செய் பொருட் சிறப்பு எண்ணிச் செல்வார்மாட்டு, இனையன
தெய்வத்துத் திறன் நோக்கி, தெருமரல் தேமொழி!
'வறன் ஓடின் வையகத்து வான் தரும் கற்பினாள்
நிறன் ஓடிப் பசப்பு ஊர்தல் உண்டு' என,
அறன் ஓடி விலங்கின்று, அவர் ஆள்வினைத் திறத்தே.

pāṭu iṉṟip pacanta kaṇ paitala paṉi malka,
vāṭupu vaṉappu ōṭi vaṇaṅku iṟai vaḷai ūra,

15

[The hero having parted from her in quest of wealth, the affliction-ridden heroine reflects on the severity of the wasteland he would be journeying through, and wonders whether it would become of her, as one of unswerving fidelity to her lord, to pray to the Powers that are for the sake of his well-being. Her confidante thereupon comforts her saying that her lover has since been home]

My sleepless eyes wear pining's sickly hue
And remain bedewed with tears;
Bangles forsake my sinking forearms;
Afraid I'm not of my beauties withering,
But I have a concern to reflect on
For my lord's sake who's left me in desertion's pangs,
Though of no avail it does come to.

Lust for riches taking my loved one away,
I languish here with my inbred charms dissolving;
But will it behove me to pray to the sweet-sounding clouds:
'May you cool the stones with good showers
Along the desert-like waste he's been thro'?'

O the one bedecked with well-made ornaments!
As my lord longing for wealth that he is
Sets out along the arid tract odds unminding,
With me bemoaning my desolate state here,
Will it become of me to beseech the dense-rayed sun:
'May you soften your fury that scorches boughs of trees?'

O the one with lustrous jewels!
My beloved lord in love with riches afar
Has gone journeying past the torrid tract,
Letting me writhe in desertion's pangs here;
Will it befit me to entreat the Wind God:
'May the heat you carry from dry bushes across be gone
As you blow on my loved one?'

āṭu eḻil aḻivu añcātu, akaṉṟavar tiṟattu, iṉi
nāṭuṅkāl, niṉaippatu oṉṟu uṭaiyēṉmaṉ? atuvumtāṉ.

tol nalam tolaipu, īṅku, yām tuyar uḻappat tuṟantu, uḷḷār,
tuṉṉi, nam kātalar, tuṟantu ēkum ār iṭai,
'kalmicai uruppu aṟak kaṉai tuḷi citaṟu!' eṉa,
iṉ icai eḻiliyai irappavum iyaivatō?

puṉaiyiḻāy! īṅku nām pulampuṟa, poruḷ veḵki,
muṉai eṉṉār kātalar muṉṉiya ār iṭai,
'ciṉai vāṭac ciṟakkum niṉ ciṉam taṇintīka!' eṉa,
kaṉai katirk kaṉaliyaik kāmuṟal iyaivatō?

oḷiyiḻāy! īṅku nām tuyar kūra, poruḷvayiṉ,
aḷi orīik kātalar akaṉṟu ēkum ār iṭai,
'muḷi mutal mūḻkiya vemmai tīrntu uṟuka!' eṉa,
vaḷi tarum celvaṉai vāḻttavum iyaivatō?

eṉa āṅku,

cey poruṭ ciṟappu eṇṇic celvārmāṭṭu, iṉaiyaṉa
teyvattut tiṟaṉ nōkki, terumaral—tēmoḻi!—
'vaṟaṉ ōṭiṉ vaiyakattu vāṉ tarum kaṟpiṉāḷ
niṟaṉ ōṭip pacappu ūrtal uṇṭu' eṉa,
aṟaṉ ōṭi vilaṅkiṉṟu, avar āḷviṉait tiṟattē.

Pondering thus,

Grieve not, O the honey-tongued
With supplications to such Powers as are
For his sake questing for glory in riches gained;
For the God of virtue went in haste
And saw him come thro' his quest,
Concern deep He's in for the pallid hue
Marring the complexion of yours
Whose chastity could bring rains to the parched earth.

16

பகைவர் திறை தந்த நாடு காத்தற்கு (தலைவன்) பிரிகின்றமை உணர்ந்து, தலைவி வேறுபட்டமை கண்டு, தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டு அவளது ஆற்றாமையும் இளமையது அருமையும் கூறிச் செலவு அழுங்குவித்தமை தலைமகட்குக் கூறியது.

படை பண்ணிப் புனையவும், பா மாண்ட பல அணை
புடை பெயர்ந்து ஒடுங்கவும், புறம் சேர உயிர்ப்பவும்,
'உடையதை எவன் கொல்?' என்று ஊறு அளந்தவர்வயின்
நடை செல்லாய், நனி ஏங்கி நடுங்கற்காண் நறுநுதால்!

'தொல் எழில் தொலைபு இவள் துயர் உழப்ப, துறந்து நீ, 5
வல் வினை வயக்குதல் வலித்திமன்; வலிப்பளவை,
நீள் கதிர் அவிர் மதி நிறைவு போல் நிலையாது,
நாளினும் நெகிழ்பு ஒடும் நலன் உடன் நிலையுமோ?

ஆற்றல் நோய் அட, இவள் அணி வாட, அகன்று நீ,
தோற்றம் சால் தொகு பொருள் முயறிமன்; முயல்வளவை, 10
நாற்றம் சால் நளி பொய்கை அடை முதிர் முகையிற்குக்
கூற்று ஊழ் போல் குறைபடூஉம் வாழ்நாளும் நிலையுமோ?

வகை எழில் வனப்பு எஞ்ச, வரை போக வலித்து நீ,
பகை அறு பய வினை முயறிமன்; முயல்வளவை,
தகை வண்டு புதிது உண்ணத் தாது அவிழ் தண் போதின் 15
முகை வாய்த்த தடம் போலும் இளமையும் நிலையுமோ?'

எனஆங்கு,

பொருந்தி யான் தான் வேட்ட பொருள்வயின் நினைந்த சொல்,
திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய
மருந்து போல், மருந்து ஆகி, மனன் உவப்ப— 20
பெரும் பெயர் மீளி—பெயர்ந்தனன் செலவே.

paṭai paṇṇip puṉaiyavum, pā māṇṭa pala aṇai
puṭai peyarntu oṭuṅkavum, puṟam cēra uyirppavum,
'uṭaiyatai evaṉ kol?' eṉṟu ūṟu aḷantavarvayiṉ
naṭai cellāy, naṉi ēṅki naṭuṅkaṟkāṇ—naṟunutāl!

'tol eḻil tolaipu ivaḷ tuyar uḻappa, tuṟantu nī, 5
val viṉai vayakkutal valittimaṉ; valippaḷavai,
nīḷ katir avir mati niṟaivu pōl nilaiyātu
nāḷiṉum nekiḻpu ōṭum nalaṉ uṭaṉ nilaiyumō

16

[Discerning the heroine's heartache at the intended separation of the hero to wage a war against the foes of the state, her confidante gets his mission deferred by bringing home to him the bloom of the heroine's youth and her agony of passion in separation]

O the one of fragrant forehead!
'My lord is seen engrossed in
Beating weapons new to shape,
Lying aside on a multi-cushioned couch well-wrought,
And sighing deep as I embrace him from behind—
Pray whatever is passing in his mind!'
Go not anguished reflecting thus, and shunning his union
Who's but concerned about the impediments to union.

'As you will to mark off acts valorous
Abandoning your lady in angst,
Causing thereby death to her beauties inbred,
Will her grace that wears out day in day out,
Like the lustrous full moon of extended rays,
Stay on with her for ever?

As you endeavour for riches large
To see you endowed with a name of note,
Love-sickness the mighty will afflict her,
With her youthful grace being unmade;
Will time,
That's death to the life-span of a lotus-bud
Which comes full-blown aloft in a cool fragrant pond,
Abide to let an extended youth to your lady?

As you resolve to go past the hill afar
For hostilities abroad to wipe out,
Letting the many-splendoured beauty of your love wither,
Will the grace of youth's prime—
Much like a pond of water going down day after day,
Wherein lie cool budding flowers

āṟṟal nōy aṭa, ivaḷ aṇi vāṭa akaṉṟu nī,
tōṟṟam cāl toku poruḷ muyaṟimaṉ; muyalvaḷavai,
nāṟṟam cāl naḷi poykai aṭai mutir mukaiyiṟkuk
kūṟṟu ūḻ pōl kuṟaipaṭūum vāḻnāḷum nilaiyumō

vakai eḻil vaṉappu eñca, varai pōka valittu nī,
pakai aṟu paya viṇai muyaṟimaṉ; muyalvaḷavai,
takai vaṇṭu putitu uṇṇat tātu aviḻ taṇ pōtiṉ
mukai vāytta taṭam pōlum iḷamaiyum nilaiyumō?'

eṉa āṅku,

poruṇti yāṉ tāṉ vēṭṭa poruḷ vayiṉ niṉainta col,
tiruntiya yākkaiyuḷ maruttuvaṉ ūṭṭiya
maruntu pōl, maruntu āki, maṉaṉ uvappa—
perum peyar mīḷi—peyarntaṉaṉ celaṿē.

With fresh pollen for the lovely beetles to feed on—
Extend for your lady till then?'

These words home to him,

The lord of winning note
Has his mission deferred,
And his heart rejoiced too,
With my fitting words virtue intended
Acting as the medicine a physician administered to one
Who stood prepared for the cure.

17

'ஒன்றாத் தமரினும்' என்னும் சூத்திரத்தில் 'நாளது சின்மையும், இளமையது அருமையும், தாளாண் பக்கமும், தகுதியது அமைதியும், இன்மையது இழிவும், உடைமையது உயர்ச்சியும், அன்பினது அகலமும், அகற்சியது அருமையும்' எனக் கூறிய எட்டினையும் தலைவன் கூறக் கேட்ட தோழி, அவற்றை 'நிகழ்ந்தது கூறி நிலையனும் திணையே' என்னும் விதியால் தலைவற்குக் கூறிச் செலவு அழுங்குவித்தது.

அரும் பொருள் வேட்கையின் உள்ளம் துரப்ப,
பிரிந்து உறை சூழாதி—ஐய!—விரும்பி நீ,
என் தோள் எழுதிய தொய்யிலும், யாழ நின்
மைந்துடை மார்பில் சுணங்கும், நினைத்துக் காண்:
சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது;
ஒழிந்தவர் எல்லாரும் உண்ணாதும் செல்லார்;
இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்கது உண்டோ? உள நாள்,
ஒரோஒ கை தம்முள் தழீஇ, ஒரோஒ கை
ஒன்றன் கூறு ஆடை உடுப்பவரே ஆயினும்,
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அரிது அரோ,
சென்ற இளமை தரற்கு!

arum poruḷ vēṭkaiyiṉ uḷḷam turappa,
pirintu uṟai cūḻāti—aiya!—virumpi nī,
eṉ tōḷ eḻutiya toyyilum, yāḻa niṉ
maintuṭai mārpil cuṇaṅkum, niṉaittuk kāṇ:
ceṉṟōr mukappap poruḷum kiṭavātu;
oḻintavar ellārum uṇṇātum cellār;
iḷamaiyum kāmamum ōrāṅkup peṟṟār
vaḻamai viḻaitakkatu uṇṭō? uḷa nāḷ,
orōo kai tammuḷ taḻīi, orōo kai
oṉṟaṉ kūṟu āṭai uṭuppavarē āyiṉum,
oṉṟiṉār vāḻkkaiyē vāḻkkai; aritu arō,
ceṉṟa iḷamai tararkuḷ!

17

[The hero being brought around by the confidante of the heroine to deferring his journey away from his beloved, as he is made to realize the fleeting nature of time and the life-giving importance of youthfulness]

O our lord!
Think not of parting from your lady
Longing for riches dear;
Do ponder the figures of sandal you drew over her arms,
And the beauty spots on her breasts cupidity for you caused.
Wealth doesn't lie in heaps for one to draw with ease,
Nor do the non-seekers go starving;
Does there lie virtue whatever in riches
To entice people gifted with youth and passion both?

Life is union unseparated all thro' one's span
Be it nestling by single hands,
Or by persons wearing parts of an attire;
Youthfulness wasted is wasted forever.

18

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி செலவு விலக்கலும், பிரிவின்மேல் சென்ற உள்ளத்தன் ஆயினானை, 'நீ பிரியின், இவள் இறந்துபடும்' எனச் சொல்லிய வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

செவ்விய தீவிய சொல்லி, அவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான்று, அவை எல்லாம்
பொய்யாதல் யான் யாங்கு அறிகோ மற்று?—ஐய!—
அகல் நகர் கொள்ளா அலர் தலைத் தந்து,
பகல் முனி வெஞ் சுரம் உள்ளல் அறிந்தேன்;
மகன் அல்லை மன்ற, இனி.

செல்; இனிச் சென்று நீ செய்யும் வினை முற்றி,
அன்பு அற மாறி, 'யாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ?' என்று, வருவாரை
என் திறம் யாதும் வினவல்; வினவின்,
பகலின் விளங்கு நின் செம்மல் சிதைய,
தவல் அருஞ் செய் வினை முற்றாமல், ஆண்டு ஓர்
அவலம் படுதலும் உண்டு.

cevviya tīviya colli, avaṟṟoṭu
paiya muyaṅkiya aññāṉṟu, avai ellām
poyyātal yāṉ yāṅku aṟikō maṟṟu?—aiya!—
akal nakar koḷḷā alar talait tantu,
pakal muṉi veñ·curam uḷḷal aṟintēṉ;
makaṉ allai maṉṟa, iṉi.

cel; iṉic ceṉṟu nī·ceyyum viṉai muṟṟi,
aṉpu aṟa māṟi, 'yām uḷḷat tuṟantavaḷ
paṉpum aṟitirō?' eṉṟu, varuvārai
eṉ tiṟam yātum viṉaval; viṉaviṉ,
pakaliṉ viḷaṅku niṉ cemmal citaiya,
taval aruñ cey viṉai muṟṟāmal, āṇṭu ōr
avalam paṭutalum uṇṭu.

18

[Having learnt of the hero's intention to leave the heroine on his mission, the confidante of the latter forewarns him against the danger of her lady perishing in his desertion's anguish, and expresses their disapproval of his intent]

O the noble one!
How could I realize then
The falsity of your words ingenuous and honeyed
That you uttered in the days past
Holding her in embrace soft and gentle?

I do discern now—
You ponder setting off to the wastes sun-ravaged,
Leaving her to scandal too big for a large town;
Fair-minded you are not.

Do set out then!
And with your task accomplished
Ask not the wayfarers from here:
'Do you know how she is,
She that I've abandoned at home
With an unloving heart?'

If you did ask,
Words disconcerting would greet you
That might render your noble quest unfinished
And bring impairment to your sun-like eminence.

19

பிரிவு உணர்த்திய தலைவற்குத் தலைவி, 'எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மின் என்றாட்கு, அவன் கானின் கடுமையும், தலைவி மென்மையும் கூறுவது கேட்ட தலைவி, நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் கூறி, 'எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மின்' என்றது.

பல் வளம் பகர்பு ஊட்டும் பயன் நிலம் பைது அற,
செல் கதிர் ஞாயிறு செயிர் சினம் சொரிதலின்,
தணிவு இல் வெங் கோடைக்குத் தண் நயந்து அணி கொள்ளும்
பிணி தெறல் உயக்கத்த பெருங் களிற்றினம் தாங்கும்
மணி திகழ் விறல் மலை வெம்ப, மண் பக,
துணி கயம் துகள் பட்ட தூங்கு அழல் வெஞ் சுரம்—

'கிளி புரை கிளவியாய்! நின் அடிக்கு எளியவோ,
தளி உறுபு அறியாவே, காடு?' எனக் கூறுவீர்!
வளியினும் வரை நில்லா வாழு நாள், நும் ஆகத்து
அளி என, உடையேன் யான்; அவலம் கொண்டு அழிவலோ?

'ஊறு நீர் அமிழ்து ஏய்க்கும் எயிற்றாய்! நீ உணல் வேட்பின்,
ஆறு நீர் இல' என, அறன் நோக்கிக் கூறுவீர்!
யாறு நீர் கழிந்தன்ன இளமை, நும் நெஞ்சு என்னும்
தேறு நீர், உடையேன் யான்; தெருமந்து ஈங்கு ஒழிவலோ?

'மாண் எழில் வேய் வென்ற தோளாய்! நீ வரின், தாங்கும்
மாண் நிழல் இல, ஆண்டை மரம்' எனக் கூறுவீர்!
நீள் நிழல் தளிர் போல நிறன் ஊழ்த்தல் அறிவேன்; நும்
தாள் நிழல் கைவிட்டு யான் தவிர்தலைச் சூழ்வலோ?

எனஆங்கு,

'அணை அரும் வெம்மையை காடு ' எனக் கூறுவீர்!
கணை கழிகல்லாத கல் பிறங்கு ஆர் இடை,
பணை எருத்து எழில் ஏற்றின் பின்னர்ப்
பிணையும் காணிரோ? பிரியுமோ, அவையே?

pal valam pakarpu ūṭṭum payaṉ nilam paitu aṟa,
cel katir ñāyiṟu ceyir ciṉam coritaliṉ,
taṇivu il veṅ kōṭaikkut taṇ nayantu aṇi koḷḷum
piṇi teṟal uyakkatta peruṅ kaḷiṟṟiṉam tāṅkum
maṇi tikaḻ viṟal malai vempa, maṇ paka,
tuṇi kayam tukaḷ paṭṭa tūṅku aḻal veñ curam—

kiḷi puṟai kiḷaviyāy! niṉ aṭikku eḷiyavō,
taḷi uṟupu aṟiyāvē, kāṭu?' eṉak kūṟuvīr!
vaḷiyiṉum varai nillā vāḻu nāḷ, num ākattu
aḷi eṉa, uṭaiyēṉ yāṉ; avalam koṇṭu aḻivalō?

'ūṟu nīr amiḻtu eyk-kum eyiṟṟāy! nī uṇal vēṭpiṉ,
āṟu nīr ila' eṉa, aṟaṉ nōkkik kūṟuvīr!
yāṟu nīr kaḻintaṉṉa iḷamai, num neñcu eṉṉum
tēṟu nīr, uṭaiyēṉ yāṉ; terumantu ṉṅku oḻivalō?

'māṇ eḻil vēy veṉṟa tōḷāy! nī variṉ, tāṅkum
māṇ niḻal ila, āṇṭai maram' eṉak kūṟuvīr!
nīḷ niḻal taḷir pōla niṟaṉ ūḻttal aṟivēṉ; num
tāḷ niḻal kaiviṭṭu yāṉ tavirtalaic cūḻvalō?

eṉa āṅku,

'aṇai arum vemmaiyai kāṭu ' eṉak kūṟuvīr!
kaṇai kaḻikallāta kal piṟaṅku ār iṭai,
paṇai eruttu eḻil ēṟṟiṉ piṉṉar-p
piṇaiyum kāṇirō? piriyumō, avaiyē?

19

[As the hero's intention to leave her on his quest abroad comes to be known the heroine urges him to take her along with him. The hero telling her of the severity of the desert path and her tenderness, she speaks of the fleeting nature of time and the transience of youth, and insists on her accompanying him]

The sun's rays blazed emitting their cruel ire
Leaving the soil fecund with fruits to all parched;
The lofty elegant hill goes boiling
That shelters the large famished elephant herd
Which seek cool shades from the raging unmitigated heat;
The land cleaves,
And the ponds of clear water turn drifts of dust—
Such is the wilderness of scorching heat.

'O the one of words parrot's like!
Will your feet stand the terrain
That knows not a shower?'
O my lord who go saying thus!
I hold my embrace of your chest
As if it were to me the life to live-
A life more unsettling than the wild wind;
(Given this state),
Would I (not) go distraught with grief at home?

'O the one of teeth wherein collects nectar-like water!
As you seek quenching your thirst
A source of water there isn't'.
O my lord who say thus in spirit benevolent!
The pure water that your heart is,
Is what my youth feeds on-
A youth fleeting like the river running off its course;
(Given this state),
Would I (not) go perishing in distress here?

'kiḷi purai kiḷaviyāy! niṉ aṭikku eḷiyavō,
taḷi uṟupu aṟiyāvē kāṭu?' eṉak kūṟuvīr!
vaḷiyiṉum varai nillā vāḻu nāḷ, num ākattu
aḷi eṉa, uṭaiyēṉ yāṉ; avalam koṇṭu aḻivalō?

'ūṟu nīr amiḻtu ēykkum eyiṟṟāy! nī uṇal vēṭpiṉ,
āṟu nīr ila' eṉa, aṟaṉ nōkkik kūṟuvīr!
yāṟu nīr kaḻintaṉṉa iḷamai, num neñcu eṉṉum
tēṟu nīr, uṭaiyēṉ yāṉ; terumantu īṅku oḻivalō?

māṉ eḻil vēy veṉṟa tōḷāy! nī variṉ, tāṅkum
māṉ niḻal ila, āṇṭai maram' eṉak kūṟuvīr!
nīḻ niḻal taḻir pōla niṟaṉ ūḻttal aṟivēṉ num
tāḻ niḻal kaiviṭṭu yāṉ tavirtalaic cūḻvalō

eṉa āṅku,

'aṇai arum vemmaiya kāṭu' eṉa kūṟuvīr!
kaṇai kaḻikallāta kal piṟaṅku ār iṭai,
paṇai eruttu eḻil ēṟṟiṉ piṉṉarp
piṇaium kāṇirō? piriyumō avaiyē?

'O the one of shoulders
That surpass bamboo-stems' excelling splendour!
Find you will if you come with me,
The trees there denying wholesome shade!'
O my lord who go saying thus!
Know I do too
That your parting would see my complexion paled
As does a stretch of shadow to a sprout.
(As such)
Would I think of keeping myself off,
The bliss at your feet denied?

Such of my words unheeding,

O the lord who say
'A wilderness scorching hard of access';
Wouldn't you witness there in the waste,
With rocks too dense for arrows to pass amidst,
The female deer behind her graceful wide-necked mate?
Would they ever part from each other?

20

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, அவனை நெருங்கி, களவு காலத்து ஒழுக்கம் எடுத்துக் காட்டலால் தெளிவுபட மொழிந்ததூஉம், பொருளது நிலையின்மையும், அவளது ஆற்றாமையும், கூறிச் செலவு மறுத்தது.

'பால் மருள் மருப்பின், உரல் புரை பாவு அடி,
ஈர் நறுங் கமழ் கடாஅத்து, இனம் பிரி ஒருத்தல்
ஆறு கடி கொள்ளும் வேறு புலம் படர்ந்து,
பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டும்' என்னும்
அருள் இல் சொல்லும், நீ சொல்லினையே; 5
நன்னர் நறு நுதல் நயந்தனை நீவி,
'நின்னின் பிரியலன், அஞ்சல் ஓம்பு' என்னும்
நன்னர் மொழியும் நீ மொழிந்தனையே:
அவற்றுள் யாவோ வாயின?—மாஅல் மகனே!
'கிழவர் இன்னோர்' என்னாது, பொருள்தான், 10
பழ வினை மருங்கின் பெயர்பு உறையும்;
அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின் இன்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக் கவின் கொண்ட தோள் இணை மறந்தே.

'pāl maruḷ maruppiṉ, ural purai pāvu aṭi,
īr naṟuṅ kamaḻ kaṭāattu, iṉam piri oruttal
āṟu kaṭi koḷḷum vēṟu pulam paṭarntu,
poruḷvayiṟ pirital vēṇṭum' eṉṉum
aruḷ il collum, nī colliṉaiyē; 5
naṉṉar naṟu nutal nayantaṉai nīvi,
'niṉṉiṉ piriyalaṉ, añcal ōmpu' eṉṉum
naṉṉar moḻiyum nī moḻintaṉaiyē:
avaṟṟuḷ yāvō vāyiṉa?—māal makaṉē!
'kiḻavar iṉṉōr' eṉṉātu, poruḷtāṉ, 10
paḻa viṉai maruṅkiṉ peyarpu peyarpu uṟaiyum;
aṉṉa poruḷ vayiṟ pirivōy—niṉ iṉṟu
imaippuvarai vāḻāḷ maṭavōḷ
amai kaviṉ koṇṭa tōḷ iṇai maṟantē

20

[The heroine's confidante, learning of the hero's intended departure, refuses to countenance his intention by reminding him of the overriding bliss of love they had enjoyed in their clandestine course, and the unbearable distress that would befall the heroine in separation]

'I'd go apart in quest of wealth in a land alien,
Where
The elephant of milky tusks and mortar-like feet,
Whose temples pour forth the scented juice,
Strays in rut from its herd and obstructs the way'.
These words unkindly you did utter;
And earlier,
Caressing her forehead comely and fragrant,
You'd in love said heartening words too:
'Part from you I shall not,
No fear you need to nurse';
Which of them is true-hearted
O the one with a besotted mind?

And wealth marks not its possessor after his virtues,
But moves on from hand to hand for ever,
His deeds past determining its sojourn.

Would you be setting out for such wealth
Forsaking the bamboo-like shapely shoulders of the credulous one
Who will not remain alive without you
Even for the moment eye's winking marks?

21

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, அதற்கு உடம்படாது, தலைமகனை நெருங்கி, களவு காலத்து ஒழுக்கம் எடுத்துக் காட்டி ஆற்றுவித்து, உடம்பட்ட வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

உண் கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால் முகனும், தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும், வேறாகுதல்
பண்டும் இவ் உலகத்து இயற்கை; அஃது இன்றும்
புதுவது அன்றே—புலனுடை மாந்திர்!—
தாய் உயிர் பெய்த பாவை போல,
நலன் உடையார் மொழிக்கண் தாவார்; தாம் தம் நலம்
தாது தேர் பறவையின் அருந்து, இறல் கொடுக்குங்கால்,
ஏதிலார் கூறுவது எவனோ, நின் பொருள் வேட்கை?

நறு முல்லை நேர் முகை ஒப்ப நிரைத்த
செறி முறை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் பல்லின்
பறி முறை பாராட்டினையோ!—ஐய!

நெய் இடை நீவி மணி ஒளி விட்டன்ன
ஐவகை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் கூந்தல்
செய்வினை பாராட்டினையோ?—ஐய!

குளன் அணி தாமரைப் பாசரும்பு ஏய்க்கும்
இள முலை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் மார்பில்
தளர் முலை பாராட்டினையோ?—ஐய!

என ஆங்கு,

அடர் பொன் அவிர் ஏய்க்கும் அவ் வரி வாட,
சுடர் காய் சுரம் போகும் நும்மை யாம் எங்கண்
படர் கூற நின்றதும் உண்டோ—தொடர் கூர,
துவ்வாமை வந்தக்கடை?

uṇ kaṭaṉ vaḻimoḻintu irakkuṅkāl mukaṉum, tām
koṇṭatu koṭukkuṅkāl mukaṉum, vēṟākutal
paṇṭum iv ulakattu iyaṟkai; aṯu iṉṟum
putuvatu aṉṟē—pulaṉuṭai māntir!—
tāy uyir peyta pāvai pōla,
nalaṉ uṭaiyār moḻikkaṇ tāvār; tām tam nalam
tātu tēr paṟavaiyiṉ aruntu, iṟal koṭukkuṅkāl,
ētilār kūṟuvatu evaṉō, niṉ poruḷ vēṭkai?

21

[The heroine's confidante, learning of the hero's intended departure, refuses to countenance his intention by reminding him of the overriding bliss of love they had enjoyed in their clandestine course, and the unbearable distress that would befall the heroine in separation]

O the sage one!
That different countenances one wears,
While beseeching a loan for one's need,
And while returning the loan taken out,
Is the nature of this world even in days of old;
Nothing new there's about it today too.
Like the verisimilitude of an image its maker endows it with,
The righteous men will not their words falsify;
What could (we) the helpless say of your passion for wealth,
As you after the beetle on the pollen
Inflict harm on the love of yours
Having her youthful beauties feasted on!

O the noble one!
Her teeth well set in a row
After the buds of fragrant jasmine,
You did commend then;
But did you do so
Of her teeth in decrepitude?

O the noble one!
Her tresses oil'd with civet,
Marked with gem's lustre
And dressed in five-stranded braids
You did extol then;
But did you do so
Of her locks made up?

naṟu mullai nēr mukai oppa niraitta
ceṟi muṟai pārāṭṭiṉāy; maṟṟu, em palliṉ
paṟi muṟai pārāṭṭiṉaiyo?—aiya!

ney iṭai nīvi maṇi oḷi viṭṭaṉṉa
aivakai pārāṭṭiṉāy; maṟṟu, em kūntal
ceyviṉai pārāṭṭiṉaiyō?—aiya!

kuḷaṉ aṇi tāmaraip pācarumpu ēykkum
iḷa mulai pārāṭṭiṉāy; maṟṟu, em mārpil
taḷar mulai pārāṭṭiṉaiyō?—aiya!

eṉa āṅku,

aṭar poṉ avir ēykkum av vari vāṭa,
cuṭar kāy curam pōkum nummai yām eṅkaṇ
paṭar kūṟa niṉṟatum uṇṭō?—toṭar kūra,
tuvvāmai vantakkaṭai?

O lord!
Her breasts youthful,
Like the tender lotus buds marking the pond's charm,
You did admire then;
But did you do so
Of her drooping breasts?

Being so,

With the beauty-spots on her body,
That resemble the dazzle of beaten gold
Wasting away,
You set out thro' the desert-like waste sun-scorched;
Could I deter you with her tales of woe
As the torment of severance befalls her
In the days thick of cupid's passion?

22

பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைவி, 'எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மின்' என்றாட்கு, உடன்படாது அவன் பிரியலுற, தனது இறந்துபாடு தோன்றக் கூறியது.

இலங்கு ஒளி மருப்பின் கைம்மா உளம்புநர்,
புலம் கடி கவணையின், பூஞ் சினை உதிர்க்கும்
விலங்கு மலை வெம்பிய போக்கு அரு வெஞ் சுரம்
தனியே இறப்ப, யான் ஒழிந்திருத்தல்
நகுதக்கன்று, இவ் அழுங்கல் ஊர்க்கே:

இனி யான்,

உண்ணலும் உண்ணேன்; வாழலும் வாழேன்.

தோள் நலம் உண்டு துறக்கப்பட்டோர்
வேள் நீர் உண்ட குடை ஓரன்னர்.

நல்குநர் புரிந்து நலன் உணப்பட்டோர்
அல்குநர் போகிய ஊர் ஓரன்னர்

கூடினர் புரிந்து குணன் உணப்பட்டோர்
சூடினர் இட்ட பூ ஓரன்னர்.

என ஆங்கு,

யானும் நின்னகத்து அனையேன்; ஆனாது,
கொலை வெங் கொள்கையொடு நாய் அகப்படுப்ப,
வலைவர்க்கு அமர்ந்த மட மான் போல,
நின் ஆங்கு வருஉம் என் நெஞ்சினை
என் ஆங்கு வாராது ஒம்பினை கொண்மே.

ilaṅku oḷi maruppiṉ kaimmā uḷampunar,
pulam kaṭi kavaṇaiyiṉ, pūñ ciṉai utirkkum
vilaṅku malai vempiya pōkku aru veñ curam
taṉiyē iṟappa, yāṉ oḻinttiruttal
nakutakkaṉṟu, iv aḻuṅkal ūrkkē;

iṉi yāṉ,

uṇṇalum uṇṇēṉ; vāḻalum vāḻēṉ.

tōḷ nalam uṇṭu tuṟakkappaṭṭōr
vēḷ nīr uṇṭa kuṭai ōraṉṉar.

22

[The heroine coming to know of the intended separation of the hero urges him to take her along with him. As the hero does not consent to her suggestion, and sets off on his quest, the lady gives expression to her death-like anguish]

The blooming hills now wear a parched look
Where flowers fall off from their boughs,
Hit as they're by stones from the slings of guards,
Who stir up the elephants of shining tusks,
Such is the barren tract hard of access;
His taking this path all in solitude,
With me abandoned here at home
Is an act drawing this caring town's ridicule;

And I'll no longer take my food nor keep my breath alive.

The women deserted
After their shoulders' beauties feasted on
Resemble the cast-off palm-leaf cup
After the thirst is quenched.

The women forsaken by loved ones
After their charms being relished
Are like a town its inhabitants abandoned.

The women severed by their loved ones
After their womanly graces being eaten up
Resemble the flowers thrown off after wear.

Given this verity,

Such is what I'm to you,
Like the timid deer,
Caught up in to murderous hounds,
Falling into the possession of the hunter;
My heart drifting away from me
Comes seeking refuge in you;
Do have it taken care of.

nalkunar purintu nalaṉ uṇappaṭṭōr
alkunar pōkiya ūr ōraṉṉar.

kūṭiṉar purintu kuṇaṉ uṇappaṭṭōr
cūṭiṉar iṭṭa pū ōraṉṉar.

eṉa āṅku,

yāṉum niṉṉakattu aṉaiyēṉ; āṉātu,
kolai veṅ koḷkaiyoṭu nāy akappaṭuppa,
valaivarkku amarnta maṭa māṉ pōla,
niṉ āṅku varūum eṉ neñciṉai
eṉ āṅku vārātu ōmpiṉai koṇmē.

23

தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு, 'பிரிவன்' என ஐயுற்றுச் செல்கின்ற தலைவி, அக் காலத்துத் தலைவன் கனவின் அரற்றினமை கேட்டு, 'பொருள்வயிற் பிரிகின்றான்' எனத் துணிந்து, ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

'மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே' என்பதனால், அந்தணன் அறம் கருதித் தூதின் பிரிந்து, அவ் அரசர் செய்த பூசனை வாங்கிக் கொண்டு வருதற்குப் பிரிகின்றது என்று கொள்க. 'வேற்று நாட்டு அகல்வயின் விழுமம்' கூறுகின்றது.

'நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டும், கடுத்தும், தாம்
அஞ்சியது ஆங்கே அணங்காகும்' என்னும் சொல்—
இன் தீம் கிளவியாய்!—வாய் மன்ற: நின் கேள்
புதுவது பல் நாளும் பாராட்ட, யானும்,
'இது ஒன்று உடைத்து' என எண்ணி, அது தேர,
மாசு இல் வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுள்,
பாயல் கொண்டு என் தோள் கனவுவார், 'ஆய் கோல்
தொடி நிரை முன் கையாள் கையாறு கொள்ளாள்,
கடி மனை காத்து, ஓம்ப வல்லுவள்கொல்லோ—
இடு மருப்பு யானை இலங்கு தேர்க்கு ஓடும்
நெடு மலை வெஞ் சுரம் போகி, நடு நின்று,
செய் பொருள் முற்றும் அளவு?' என்றார்; ஆயிழாய் !
தாம் இடை கொண்டது அதுவாயின், தம் இன்றி
யாம் உயிர் வாழும் மதுகை இலேமாயின்,
'தொய்யில் துறந்தார் அவர்' என, தம்வயின்,
நொய்யார் நுவலும் பழி நிற்ப, தம்மொடு
போயின்று, சொல், என் உயிர்.

23

[The heroine's apprehension of the intent of the hero to part from her is strengthened by his words in dream. Unrelieving pain overwhelming her, she tells her confidante]

O my maid of benign luscious words!
'The thing that one learns to one's heart's trembling,
The verity of which one is not sure about,
Will prove to be the source of one's heartache'
Is an adage that's come true.

For,
The one you're acquainted with
Praised me day after day in words untried yet,
Which I took for those of a kindly frame of mind;
As he'd been in union with me
On the quilt immaculate and resplendent,
He went into sleep on my shoulders reposing,
When he uttered these words in a dream:
'Can she wearing choice deftly wrought bracelets on her forearms
Keep her poise at home undistressed
Her domestic virtues observing,
Until my quest for wealth is accomplished
Thro' means fair and upright
Across the extended hills of the arid wastes
Where sharp-tusked elephants run after mirage?'

O maid with prized ornaments!
Do tell him therein:
If it were the intent running into his mind,
The blame by mean womenfolk around,
'He's forsaken her breasts with sandal paste drawings adorned'
Would remain,
And my life would leave along with him
As the nerve to keep my being sans his union
I possess not.

'neñcu naṭukkuṟak kēṭṭum, kaṭuttum, tām
añciyatu āṅkē aṇaṅkākum' eṉṉum col—
iṉ tīm kiḷaviyāy!—vāy maṉṟa: niṉ kēḷ
putuvatu pal nāḷum pārāṭṭa, yāṉum,
'itu oṉṟu uṭaittu' eṉa eṇṇi, atu tēra,
mācu il vaṇ cēkkai maṇanta puṇarcciuḷ,
pāyal koṇṭu eṉ tōḷ kaṉavuvār, 'āy kōl
toṭi nirai muṉ kaiyāḷ kaiyāṟu koḷḷāḷ,
kaṭi maṉai kāttu, ōmpa valluvaḷkollō—
iṭu maruppu yāṉai ilaṅku tērkku ōṭum
neṭu malai veñ curam pōki, naṭu niṉṟu,
cey poruḷ muṟṟum aḷavu?' eṉṟār; āyiḻāy!
tām iṭai koṇṭatu atuvāyiṉ, tam iṉṟi
yām uyir vāḻum matukai ilēmāyiṉ,
'toyyil tuṟantār avar' eṉa, tamvayiṉ,
noyyār nuvalum paḻi niṟpa, tammoṭu
pōyiṉṟu, col, eṉ uyir.

24

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, 'நீ பிரிந்தால் பீடிலார் தொடர்பு போல, நும்மை அலர் தூற்றுவன இவ் வகைப்பட்டன சில உள' எனத் தலைவி ஆற்றாமை கூறி, செலவு அழுங்குவித்தது.

வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
'ஐவர்' என்று உலகு ஏத்தும் அரசர்கள் அகத்தரா,
கை புனை அரக்கு இல்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு,
களி திகழ் கடாஅத்த கடுங் களிறு அகத்தவா,
முளி கழை உயர் மலை முற்றிய முழங்கு அழல்,
ஒள் உரு அரக்கு இல்லை வளிமகன் உடைத்துத் தன்
உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப் போகுவான் போல,
எழு உறழ் தடக் கையின் இனம் காக்கும் எழில் வேழம்,
அழுவம் சூழ், புகை அழல் அதர்பட மிதித்துத் தம்
குழுவொடு புணர்ந்து போம், குன்று அழல் வெஞ் சுரம்
இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள் நிலைமை கேட்டீமின்:

மணக்குங்கால் மலர் அன்ன தகையவாய், சிறிது நீர்
தணக்குங்கால், கலுழ்பு ஆனாக் கண் எனவும் உள அன்றோ—
சிறப்புச் செய்து உழையராப் புகழ்பு ஏத்தி, மற்று அவர்
புறக்கொடையே பழி தூற்றும் புல்லியார் தொடர்பு போல்?

24

[The separation of the hero being made known, the heroine's confidante gets his departure deferred by reminding him of the features of the heart-broken heroine going wasted, and of the slander by the townsfolk about their union]

Like the blazing fire
Engulfing the lac fort contrived,
With the adored Five[1] caught within,
At the plot of the eldest of the sons
Of the monarch[2] whose face resembled that of the one
Called by a name in the northern tongue corresponding to
the radiant spheres,[3]
Flames rise up amidst the dried bamboos of the lofty hill
With the wild rutting elephants caught within;

Like the son of the wind[4]
Walking into safety
Along with the kin dear to his heart,
Having broken the glowing lac palace open,
The graceful elephant of club-like trunk
Ever after the good of its kindred
Would move about along with its herd
Treading down the bushes on fire smoke engulfed.

If you intend journeying O lord!
Thro' this scorched hilly tract,
Then do listen to the plight of your lady:

---

1. The five Pāṇṭava princes, viz., Tarumar, Pīmaṉ, Arccuṉaṉ, Nakulaṉ and Cakātēvaṉ.
2. Tirutarāṭṭiraṉ whose eldest son was Turiyōtaṉaṉ.
3. Pakaṉ in Sanskrit, blind.
4. Pīmaṉ.

ஈங்கு நீர் அளிக்குங்கால் இறை சிறந்து, ஒரு நாள் நீர்
நீங்குங்கால், நெகிழ்பு ஒடும் வளை எனவும் உள அன்றோ—
செல்வத்துள் சேர்ந்தவர் வளன் உண்டு, மற்று அவர்
ஒல்கத்து நல்கிலா உணர்விலார் தொடர்பு போல்?

ஒரு நாள் நீர் அளிக்குங்கால் ஒளி சிறந்து, ஒரு நாள் நீர்
பாராட்டாக்கால், பசக்கும் நுதல் எனவும் உள அன்றோ—
பொருந்திய கேண்மையின் மறை உணர்ந்து, அம் மறை
பிரிந்தக்கால் பிறர்க்கு உரைக்கும் பீடிலார் தொடர்பு போல்?

என ஆங்கு,

யாம் நிற் கூறுவது எவன் உண்டு? எம்மினும்
நீ நற்கு அறிந்தனை; நெடுந் தகை!—வானம்
துளி மாறு பொழுதின், இவ் உலகம் போலும்—நின்
அளி மாறு பொழுதின், இவ் ஆயிழை கவினே.

vayakkuṟu maṇṭilam vaṭamoḻip peyar peṟṟa
mukattavaṉ makkaḷuḷ mutiyavaṉ puṇarppiṉāl,
'aivar' eṉṟu ulaku ēttum aracarkaḷ akattarā,
kai puṉai arakku illaik kaṭaḻ eri cūḻntāṅku,
kaḷi tikaḻ kaṭāatta kaṭuṅ kaḷiṟu akattavā,
muḷi kaḻai uyar malai muṟṟiya muḻaṅku aḻal,
oḷ uru arakku illai vaḷimakaṉ uṭaittut taṉ
uḷḷattuk kiḷaikaḷōṭu uyap pōkuvāṉ pōla,
eḻu uṟaḻ taṭak kaiyiṉ iṉam kākkum eḻil vēḻam,
aḻuvam cūḻ, pukai aḻal atarpaṭa mitittut tam
kuḻuvoṭu puṇarntu pōm, kuṉṟu aḻal veñ curam
iṟattirāl, aiya! maṟṟu ivaḷ nilaimai kēṭṭīmiṉ:

maṇakkuṅkāl malar aṉṉa takaiyavāy ciṟitu nīr
taṇakkuṅkāl, kaluḻpu āṉāk kaṇ eṉavum uḷa aṉṟō—
ciṟappuc ceytu uḻaiyarāp pukaḻpu ētti, maṟṟu avar
puṟakkoṭaiyē paḻi tūṟṟum pulliyār toṭarpu pōl?

īṅku nīr aḷikkuṅkāl iṟai ciṟantu, oru nāḷ nīr
niṅkuṅkāl nekiḻpu ōṭum vaḷai eṉavum uḷa aṉṟō—
celvattuḷ cērntavar vaḷaṉ uṇṭu, maṟṟu avar
olkattu nalkilā uṇarvilār toṭarpu pōl?

Like the association of the lowly men
That show civilities and shower praises at one's face,
But resort to blaspheming at one's back,
Hasn't she got a thing called eye
That flourishes flower-like in your union,
But goes in tears
Separation albeit a little occasioning?

Like the company of the unfeeling men
That enjoy the riches of the one prospering,
But go unsolicitous as penury afflicts one,
Hasn't she got a thing called bracelet
That remains firm at its graceful best
As you shower bliss of passion in union,
But gets loosened at your parting some day?

Like the company of the dishonourable men
That get at one's secrets while in intimacy,
But betray them if parting supervenes,
Hasn't she got a thing called forehead
That comes glowing at your acts graceful
But turns pallid at your fond adoration not forthcoming?

A truism as it is,

To what avail are my words O noble one!
Discernment you do have better than mine;
The beauty of this lady with choice ornaments will desert
As your bliss of love finds a shift,
In the manner of the world
Showers from the clouds failing.

oru nāḷ nīr aḷikkuṅkāl oḷi ciṟantu, oru nāḷ nīr
pārāṭṭākkāl, pacakkum nutal eṉavum uḷa aṉṟo—
poruntiya kēṇmaiyiṉ maṟai uṇarntu, am maṟai
pirintakkāl piṟarkku uraikkum pīṭilār toṭarpu pōl?

eṉa āṅku, 25

yām niṟ kūṟuvatu evaṉ uṇṭu? emmiṉum
nī naṟku aṟintaṉai; neṭun takai!—vāṉam
tuḷi māṟu poḻutiṉ, iv ulakam pōlum—niṉ
aḷi māṟu poḻutiṉ, iv āyiḻai kaviṉē.

25

'மேவிய சிறப்பின் ஏனோர்' என்னும் சூத்திரத்தில், பகைமேற் சென்ற அரசன் திறை பெற்ற நாடு காத்து, அதன்கண் தன் நெறி முறைமை அடிப்படுத்து வருதற்குப் பிரிவின் என்றலின், பிரிவின்கண் தலைவன் இளவேனிற் காலம் குறித்துப் பிரிய, அக் கால வரவின்கண் தலைவி ஆற்றாளாய், 'அவர் தமக்கு அருளும் காலையில் அருளார் காண்' என்றாட்கு, தோழி, 'அவர் வரவிற்கு இக் காலம் தூதாயன்றே வந்தது; நீ ஆற்றுவாயாக' என வற்புறுத்தியது.

'ஒரு குழை ஒருவன் போல், இணர் சேர்ந்த மராஅமும்,
பருதி அம் செல்வன் போல், நனை ஊழ்த்த செருந்தியும்,
மீன் ஏற்றுக் கொடியோன் போல், மிஞிறு ஆர்க்கும் காஞ்சியும்,
ஏனோன் போல், நிறம் கிளர்பு கஞலிய ஞாழலும்,
ஆன் ஏற்றுக் கொடியோன் போல், எதிரிய இலவமும், ஆங்கு, 5
தீது தீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலை போல,
போது அவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின் பெற,
நோ தக வந்தன்றால், இளவேனில் மே தக.

பல் வரி இன வண்டு புதிது உண்ணும் பருவத்து,
தொல் கவின் தொலைந்த என் தட மென் தோள் உள்ளுவார்— 10
ஒல்குபு நிழல் சேர்ந்தார்க்கு உலையாது காத்து ஓம்பி,
வெல் புகழ் உலகு ஏத்த, விருந்து நாட்டு உறைபவர்.

திசை திசை தேன் ஆர்க்கும் திருமருத முன்துறை,
வசை தீர்ந்த என் நலம் வாடுவது அருளுவார்—
நசை கொண்டு தம் நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கி, தம் 15
இசை பரந்து, உலகு ஏத்த, ஏதில் நாட்டு உறைபவர்.

அறல் சாஅய் பொழுதோடு, எம் அணி நுதல் வேறாகி,
திறல் சான்ற பெரு வனப்பு இழப்பதை அருளுவார்—

25

[With the advent of the early hot season, the misery of the separated heroine goes unbearable. Her confidante comforts her saying that the arrival of the season is the herald of his return]

There marks in state the *iḷavēṉil's* advent,
Affliction it's (though) to the loved ones severed;
When beauty reigns on the banks plenteous waters holding in;
The *marā* trees teem with clusters of blossoms
Like the one[1] who wears the single ear-ornament in grace;
The *cerunti* buds come full-blown
Like the spreading rays of the sun;
The *kāñci* flowers bloom with beetles droning about
Like the one[2] with fish for his banner's emblem;
The dark-hued clusters of *ñāḻal* there flourish
Like the brother[3] of the fish-bannered;
In ripeness full are the *ilavam* trees,
Like the Lord[4] with bull for his banner's emblem;
Many a tree there is
Rich with buds coming to blossom
Like these five of unspotted glory.

Would he,
In glory triumphant in the alien land,
Extending protection benevolent
To the oppressed that seek his refuge,
Think of my shoulders soft and broad
That have lost their wonted native grace
In this early hot season
When many-streaked beetles come collecting fresh honey?

---

1. Palatēvaṉ, elder brother of Lord Kṛṣṇaṉ.
2. Kāmaṉ - Cupid, the Indian god of Love.
3. Cāmaṉ.
4. Civaṉ.

ஊறு அஞ்சி நிழல் சேர்ந்தார்க்கு உலையாது காத்து ஓம்பி,
ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி, அகன்ற நாட்டு உறைபவர்.'

என, நீ—

தெருமரல் வாழி, தோழி! நம் காதலர்,
பொரு முரண் யானையர் போர் மலைந்து எழுந்தவர்
செரு மேம்பட்ட வென்றியர்;
'வரும்' என வந்தன்று, அவர் வாய்மொழித் தூதே.

'oru kuḻai oruvaṉ pōl, iṇar cērnta marāamum,
paṟuti am celvaṉ pōl, naṉai ūḻtta ceruntiyum,
miṉ ēṟṟuk koṭiyōṉ pōl, miñiṟu ārkkum kāñciyum,
ēṉōṉ pōl, niṟam kiḻarpu kañaliya ñāḻalum,
āṉ ēṟṟuk koṭiyōṉ pōl, etiriya ilavamum, āṅku,
tiṯu tiṟ ciṟappiṉ aivarkaḷ nilai pōla,
pōtu aviḻ marattoṭu porukarai kaviṉ peṟa,
nō taka vantaṉṟāl, iḷavēṉil mē taka.

pal vari iṇa vaṇṭu putitu uṇṇum paruvattu,
tol kaviṉ tolainta eṉ taṭa men tōḷ uḻḻuvār—
olkupu niḻal cērntārkku ulaiyātu kāttu ōmpi,
vel pukaḷ ulaku ēṭṭa, viruntu nāṭṭu uṟaipavar,

ticai ticai tēṉ ārkkum tirumarutamuṉtuṟai,
vacai tiṟnta eṉ nalam vāṭuvatu aruḷuvār—
nacai koṇṭu tam niḻal cērntārait tāṅki, tam
icai parantu, ulaku ēṭṭa, ētil nāṭṭu uṟaipavar,

aṟal cāay poḻutōṭu, em aṇi nutal vēṟāki,
tiṟal cāṉṟa peru vaṉappu iḻappatai aruḷuvār—
ūṟu añci niḻal cērntārkku ulaiyātu kāttu ōmpi,
āṟu iṉṟip poruḷ veḵki, akaṉṟa nāṭṭu uṟaipavar.'

eṉa, nī—

terumaral vāḻi, tōḻi! nam kātalar,
poru muraṇ yāṉaiyar pōr malaintu eḻuntavar
ceru mēmpaṭṭa veṉṟiyar;
'varum' eṉa vantaṉṟu, avar vāymoḻit tūtē.

Would he,
Resident in the alien land with fame and glory extending afar,
Protecting those that seek his refuge in desire,
Come to tend my unsullied beauties withering now,
By bathing with me at Tirumarutanturai[5],
Where throng the bees in every direction?

Would he,
In the far-off land
Extending shelter benevolent to folks
Who reeled under a crown,
That had extorted wealth thro' unrighteous ways,
Come to bestow his bliss of passion on me
As my comely forehead takes pallid hue
With the great accumulated charms deserting me all
In this early hot season of parched fountains?

Reflecting thus,

Pray go not disheartened;
There comes his message unfaltering,
Of the return of your lord
With elephants of offensive might
Armed with prowess of note in battle
That hold foemen down under;
May you prosper O my lady!

---

5. Situated on the banks of the Vaikai.

26

தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வரவின்கண், 'எம்மையோ மறக்க; இக் காலத்து, இவ் ஊரின்கண், தாம் விளையாடும் விளையாட்டும் மறந்தாரோ? எனச் சொல்லி ஆற்றாளாய தலைவிக்கு, தோழி தலைவன் வரவு உணர்ந்து, கழி உவகையால் கூறியது.

'ஈதலில் குறை காட்டாது, அறன் அறிந்து ஒழுகிய
தீதிலான் செல்வம் போல், தீம் கரை மரம் நந்த;
பேதுற மட மொழி, பிணை எழில் மான் நோக்கின்,
மாதரார் முறுவல் போல், மண மௌவல் முகை ஊழ்ப்ப;
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப் போல், கழல்குபு
தாதொடும் தளிரொடும், தண் அறல் தகை பெற;
பேதையோன் வினை வாங்க, பீடு இலா அரசன் நாட்டு,
ஏதிலான் படை போல, இறுத்தந்தது, இளவேனில்.

நிலம் பூத்த மரமிசை நிமிர்பு ஆலும் குயில் எள்ள,
நலம் பூத்த நிறம் சாய, நம்மையோ மறந்தைக்க;
கலம் பூத்த அணியவர் காரிகை மகிழ் செய்ய,
புலம் பூத்து, புகழ்பு ஆனாக் கூடலூம் உள்ளார்கொல்?

கல்மிசை மயில் ஆல, கறங்கி ஊர் அலர் தூற்ற,
தொல் நலம் நனி சாய, நம்மையோ மறந்தைக்க;
ஒன்னாதார்க் கடந்து அடூஉம், உரவு நீர் மா கொன்ற,
வென் வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்?

மை எழில் மலர் உண்கண் மரு ஊட்டி மகிழ் கொள்ள,
பொய்யினால் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க;
தைஇய மகளிர் தம் ஆயமோடு அமர்ந்து ஆடும்
வையை வார் உயர் எக்கர் நுகர்ச்சியும் உள்ளார்கொல்?'

எனஆங்கு,

நோய் மலி நெஞ்சமோடு இனையல், தோழி!
நாம் இல்லாப் புலம்பாயின், நடுக்கம் செய் பொழுதாயின்,
காமவேள் விழவாயின், 'கலங்குவள் பெரிது' என,
ஏமுறு கடுந் திண் தேர் கடவி,
நாம் அமர் காதலர் துணை தந்தார், விரைந்தே.

'ītalil kuṟai kāṭṭātu, aṟaṉ aṟintu oḻukiya
tītilāṉ celvam pōl, tīm karai maram nanta;
pētuṟu maṭa moḻi, piṇai eḻil māṉ nōkkiṉ;
mātarār muṟuval pōl, maṇa mauval mukai ūḻppa;
kātalarp puṇarntavar katuppup pōl, kaḻalkupu

26

[The onset of the early hot season exacerbating the emotional distress of the lonesome heroine, her confidante brings the cheering news of the hero's return]

The banks of the sweet-watered river teem with trees
Like the riches of the high-minded
With virtuous living and liberality unfailing marked;
The fragrant buds of wild jasmine blossom
Like the teeth of women
With artless captivating tongue and female deer's graceful looks;
The cool sands gleam with sprouts and pollen dropped around
Looking like the hair of women after union with the loved ones;
There's descended the early hot season
Like the army of a hostile king
Laying siege on a ruler of little might
Guided by the counsel of the ignoramus.

Perched on the trees the earth's grandeur,
The cuckoos clamour their contemn of me;
Let him fling me out of his mind
Letting my lovely features wither in disuse;
Will he not ponder his union prized with those women too
Whose splendrous charms light up their jewels,
The union that holds him enthralled?

The peafowls dancing on the hills,
The clamouring village folk go scandalizing,
And my wonted loveliness fall into decay;
Let him hold me out of his mind;
Will he not ponder his sport of passion too
On the hill of the Lord
Who crushed his foemen straight,
And clept with his mighty lance[1]
The mango tree in the boundless ocean's midst?

---

1. Allusion to the myth of Lord Murukaṉ subduing the evil force Cūr.

tātoṭum taḷiroṭum, taṇ aṟal takai peṟa;
pētaiyōṉ viṉai vāṅka, piṭu ilā aracaṉ nāṭṭu,
ētilāṉ paṭai pōla, iṟuttantatu, iḷavēṉil.

nilam pūtta maramicai nimirpu ālum kuyil eḷḷa,
nalam pūtta niṟaṃ cāya, nammaiyō maṟantaikka;
kalam pūtta aṇiyavar kārikai makiḻ ceyya,
pulam pūttu, pukaḻpu āṉāk kūṭalum uḷḷārkol?

kalmicai mayil āla, kaṟaṅki ūr alar tūṟṟa,
tol nalam naṉi cāya, nammaiyō maṟantaikka;
oṉṉātārk kaṭantu aṭūum, uravu nīr mā koṉṟa,
veṉ vēlāṉ kuṉṟiṉmēl viḷaiyāṭṭum virumpārkol?

mai eḻil malar uṅkaṇ maru ūṭṭi makiḻ koḷḷa,
poyyiṉāl purivuṇṭa nammaiyō maṟantaikka,
taiiya makaḷir tam āyamōṭu amarntu āṭum
vaiyai vār uyar ekkar nukarccium uḷḷārkol?'

eṉa āṅku,

nōy mali neñcamōṭu iṉaiyal, tōḻi!
nāṃ illāp pulampāyiṉ, naṭukkam cey poḻutāyiṉ,
kāmavēḷ viḻaṿāyiṉ, 'kalaṅkuvaḷ peritu' eṉa,
ēmuṟu kaṭun tiṇ tēr kaṭavi,
nām amar kātalar tuṇai tantār, viraintē

Let him keep me out of his mind
Who's my lovely liquid collyrium-laden eyes
Beguiled into falling for him,
And drawn me into the bliss of union;
Will he not think of his revelry too
With those well-adorned damsels and their kindred maids
On the lofty sand-dunes of the Vaikai river?

Musing over them all,

Pine not in heartache O my lady!
His mind ever kept on
Your wasting loveliness,
The season of direst affliction having set in,
And the time of festivities for Kāmaṉ[2] around
Back home is your loved one to you
On his mighty chariot striking awe into foemen.

2. Cupid, the Indian god of Love.

27

இளவேனில் வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவி தூது விடக் கருத, தோழி, அவர் பிரிந்திருத்தலை நம்மினும் தாம் வல்லரல்லர்' எனச் சொல்லி வற்புறுத்தியது:

'பாடல் சால் சிறப்பின் சினையவும், சுனையவும்
நாடினர் கொயல் வேண்டா, நயந்து தாம் கொடுப்ப போல்,
தோடு அவிழ் கமழ் கண்ணி தையுபு புனைவார்கண்
தோடுறத் தாழ்ந்து, துறை துறை கவின் பெற,
செய்யவள் அணி அகலத்து ஆரமொடு அணி கொள்பு,
தொய்யகம் தாழ்ந்த கதுப்புப் போல் துவர் மணல்
வையை வார் அவிர் அறல், இடை போழும் பொழுதினான்—

விரிந்து ஆனா மலராயின், விளித்து ஆலும் குயிலாயின்,
பிரிந்து உள்ளார் அவராயின், போதுறூஉம் பொழுதாயின்,
அரும் படர் அவல நோய் ஆற்றுவள் என்னாது
வருந்த, நோய் மிகுமாயின்—வணங்கிறை! அளி என்னோ?

புதலவை மலராயின், பொங்கரின வண்டாயின்,
அயலதை அலராயின், அகன்று உள்ளார் அவராயின்,
மதலை இல் நெஞ்சொடு மதனிலள் என்னாது
நுதல் ஊரும் பசப்பாயின்—நுணங்கிறை! அளி என்னோ?

தோயின அறலாயின், சுரும்பு ஆர்க்கும் சினையாயின்,
மாவின தளிராயின், மறந்து உள்ளார் அவராயின்,
பூ எழில் இழந்த கண் புலம்பு கொண்டு அமையாது
பாயல் நோய் மிகுமாயின்—பைந்தொடி! அளி என்னோ?'

என ஆங்கு,

ஆயிழாய்! ஆங்கனம் உரையாதி; சேயார்க்கு
நாம் தூது மொழிந்தனம் விடல் வேண்டா; நம்மினும்
தாம் பிரிந்து உறைதல் ஆற்றலர்,
பரிந்து எவன் செய்தி—வருகுவர் விரைந்தே?

'pāṭal cāl ciṟappiṉ ciṉaiyavum, cuṉaiyavum
nāṭiṉar koyal vēṇṭā, nayantu tām koṭuppa pōl,
tōṭu aviḻ kamaḻ kaṇṇi taiyupu puṉaivārkaṇ
tōṭuṟat tāḻntu, tuṟai tuṟai kaviṉ peṟa,
ceyyavaḷ aṇi akalattu āramoṭu aṇi koḷpu,

27

[As the hero does not return at the onset of the early hot season, the heroine thinks of sending a messenger to him. Thereupon, her confidante reassures her of the hero's intensity of passion for her]

'Go not to hill-springs searching for flowers poets adore,
Provide them ourselves right here we will',
As if offering thus in desire intense
The trees beautifying every ghat of the Vaikai river
Lower their boughs with flowers plentiful towards women
Who wear wreathed sweet-smelling blossoms;
Reddish sands there collect about the banks
Wearing the look of head-dress over women's tresses;
And the sheeny ripplets the flowing waters mark
Are like the necklace over Tirumakaḷ's winning breasts;
Marked thus is the advent of the (early hot) season.

Full blown are the buds of flowers,
Kuyil fowls do call their mates,
I'm kept apart by my lord,
It's the season disconcerting,
My torment of passion goes intensifying
For him to grieve at its unsettling sway over my frail frame.
Of what avail then is his bliss of love for me
O my damsel of curved forearms?

Bushes of flowers luxuriant there're,
Bees throng the groves of blossoms around.
Slander spiteful the folk here indulge in,
Severed of his union I stand,
Pallor unfeeling spreads on my forehead
Unmindful of my forlorn state.
Of what avail then is his bliss of love for me
O my maid with swinging forearms?

toyyakam tāḻnta katuppup pōl tuvar maṇal
vaiyai vār avir aṟal, iṭai pōḻum poḻutiṉāṉ—

virintu āṉā malarāyiṉ, viḷittu ālum kuyilāyiṉ,
pirintu uḷḷār avarāyiṉ, pēṭuṟūum poḻutāyiṉ,
arum paṭar avala nōy āṟṟuvaḷ eṉṉātu
varunta, nōy mikumāyiṉ—vaṇaṅkiṟai! aḷi eṉṉō?

putalavai malarāyiṉ, poṅkariṉa vaṇṭāyiṉ,
ayalatai alarāyiṉ, akaṉṟu uḷḷār avarāyiṉ,
matalai il neñcoṭu mataṇilaḷ eṉṉātu
nutal ūrum pacappāyiṉ—nuṇaṅkiṟai! aḷi eṉṉō?

tōyiṉa aṟalāyiṉ, curumpu ārkkum ciṉaiyāyiṉ,
māviṉa taḷirāyiṉ, maṟantu uḷḷār avarāyiṉ,
pū eḻil iḻanta kaṇ pulampu koṇṭu amaiyātu
pāyal nōy mikumāyiṉ—paintoṭi! aḷi eṉṉō?'

eṉa āṅku,

āyiḻāy! āṅkaṉam uraiyāti; cēyārkku
nām tūtu moḻintaṉam viṭal vēṇṭā; nammiṉum
tām pirintu uṟaital āṟṟalar,
parintu evaṉ ceyti—varukuvar viraintē?

The flowing waters into sands deposit,
Beetles drone in bustle about the stems of flowers,
Shoots fine the mango stems bring forth.
Pining I'm off his mind's horizon,
My ailment of passion grows apace,
With my eyes bereft of their flower-like grace
Going about slumberless,
Of what avail is his bliss of love for me
O my lass with golden bracelets adorned?

Reflecting thus,

O my lady with prized ornaments!
Pray pour not your heart;
We need to send no word to him afar,
Much more paining would be separation to him;
Pining could bring no good to you
And he'll be back home in haste.

28

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி வற்புறுப்ப, வன்புறை எதிர் அழிந்தாட்கு, தோழி அவள் வரவு உணர்ந்து கழி உவகையால் கூறியது.

'தொல் எழில் வரைத்து அன்றி வயவு நோய் நலிதலின்,
அல்லாந்தார் அலவுற ஈன்றவள் கிடக்கை போல்,
பல் பயம் உதவிய பசுமை தீர் அகல் ஞாலம்
புல்லிய புனிறு ஓரீஇப் புது நலம் ஏர்தர;
வளையவர் வண்டல் போல், வார் மணல் வடுக் கொள;
இளையவர் ஐம்பால் போல், எக்கர் போழ்ந்து அறல் வார;
மா ஈன்ற தளிர்மிசை, மாயவள் திதிலை போல்,
ஆய் இதழ் பல் மலர் ஐய கொங்கு உறைத்தர;
மே தக இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதின்கண்—

சேயார்கண் சென்ற என் நெஞ்சினை—சின்மொழி!—
நீ கூறும் வரைத்து அன்றி, நிறுப்பென்மன்? நிறை நீவி,
வாய் விரிபு பனி ஏற்ற விரவுப் பல் மலர் தீண்டி,
நோய் சேர்ந்த வைகலான், வாடை வந்து அலைத்தருஉம்.

போழ்து உள்ளார் துறந்தார்கண் புரி வாடும் கொள்கையைச்
சூழ்பு ஆங்கே—சுடரிழாய்!—கரப்பென்மன்? கைநீவி
வீழ் கதிர் விடுத்த பூ விருந்து உண்ணும் இருந் தும்பி
யாழ் கொண்ட இமிழ் இசை இயல் மாலை அலைத்தருஉம்.

தொடி நிலை நெகிழ்த்தார்கண் தோயும் என் ஆர் உயிர்—
வடு நீங்கு கிளவியாய்!—வலிப்பென்மன்? வலிப்பவும்,
நெடு நிலா, திறந்து உண்ண, நிரை இதழ் வாய் விட்ட
கடி மலர் கமழ் நாற்றம், கங்குல் வந்து, அலைத்தருஉம்.'

என ஆங்கு,

வருந்தினை வதிந்த நின் வளை நீங்க, சேய் நாட்டுப்
பிரிந்து செய் பொருட் பிணி பின் நோக்காது ஏகி, நம்
அருந் துயர் களைஞர் வந்தனர்—
திருந்து எயிறு இலங்கு நின் தே மொழி படர்ந்தே.

'tol eḻil varaittu aṉṟi vayavu nōy nalitaliṉ,
allāntār alavuṟa īṉṟavaḷ kiṭakkai pōl,
pal payam utaviya pacumai tīr akal ñālam
pulliya puṉiṟu oriīp putu nalam ērtara;
vaḷaiyavar vaṇṭal pōl, vār maṇal vaṭuk koḷa;
iḷaiyavar aimpāl pōl, ekkar pōḻntu aṟal vāra;
mā īṉṟa taḷirmicai, māyavaḷ titilai pōl,
āy itaḻ pal malar aiya koṅku uṟaittara;
mē taka iḷavēṉil iṟuttanta poḻutiṉkaṇ—

cēyārkaṇ ceṉṟa eṉ neñciṉai—ciṉmoḻi!—
nī kūṟum varaittu aṉṟi, niṟuppeṉmaṉ? niṟai nīvi,
vāy viripu paṉi ēṟṟa viravup pal malar tīṇṭi,
nōy cērnta vaikalāṉ, vāṭai vantu alaittaruum.

pōḻtu uḷḷār tuṟantārkaṇ puri vāṭum koḷkaiyaiyac
cūḻpu āṅkē—cuṭariḻāy!—karappeṉmaṉ? kainīvi
vīḻ katir viṭutta pū viruntu uṇṇum iruṅ tumpi
yāḻ koṇṭa imiḻ icai iyal mālai alaittaruum.

toṭi nilai nekiḻttārkaṇ tōyum eṉ āṟ uyir—
vaṭu nīṅku kiḷaviyāy!—valippeṉmaṉ? valippavum,
neṭu nilā, tiṟantu uṇṇa, nirai itaḻ vāy viṭṭa
kaṭi malar kamaḻ nāṟṟam, kaṅkul vantu, alaittaruum.'

eṉa āṅku,

varuntiṉai vatiṉta niṉ vaḷai nīṅka, cēy nāṭṭup
piriṉtu cey poruṭ piṇi piṉ nōkkātu ēki, nam
arun tuyar kaḷaiñar vantaṉar—
tiruntu eyiṟu ilaṅku niṉ tē moḻi paṭarntē.

28

[The confidante comforts the heroine who finds the pangs of separation unbearable at the onset of the early hot season. Even as the heroine refuses to be consoled, the confidante, learning of the hero's return, speaks in a mood of exultation]

Like the renewed grace after recency of delivery
Of a woman's languorous days of pregnancy,
That leaves her deprived of her youth's bloom
And that brings distress to the kindred too,
The wide earth's benevolent splendour is up again.
Like the toy-houses of lasses wearing bangles,
The sands overspread wear the imprints (of flowers strewn);
The waters cleave thro' the black sands
Like the five-stranded locks of youthful women;
The pollen of many a flower with lovely petals
Lies scattered on the rich shoots of the mango
Like the beauty spots on the breasts of a dark-hued woman;
Thus is marked the wondrous early hot season's advent.

O my maid with discreet words!
My heart gone with him to the land far off,
I could keep within the bounds of endurance as you bid;
But the northern wind,
Blowing hard thro' bedewed blossoms rich and varied,
Comes to afflict me undoing my will to endure
In this time torturous to the love-sick.

O my maid with lustrous ornaments adorned!
My angst at my loved one's desertion
Who keeps not this season on his mind,
I strive to conceal within;
But the clamorous eventide,
Marking the *yāḻ*'s-like drone of the dark-hued bees
That feast on the flowers
Blossom'd just by the beams of the setting sun,
Does harass me undoing my will to endure.

iḷaiyavar aimpāl pōl, ekkar pōlntu aṟal vāra;
mā īṉṟa taḷirmicai, māyavaḷ titalai pōl,
āy itaḻp pal malar aiya koṅku uṟaittara;
mē taka iḷavēṇil iṟuttanta poḻutiṉkaṇ—

cēyārkaṇ ceṉṟa eṉ neñciṉai—ciṉmoḻi!—
nī kūṟum varaittu aṉṟi, niṟuppeṉmaṉ? niṟai nīvi,
vāy viripu paṇi ēṟṟa viravup pal malar tīṇṭi,
nōy cērnta vaikalāṉ, vāṭai vantu alaittarūum.

pōḻtu uḷḷār tuṟantārkaṇ puri vāṭum koḷkaiyaic
cūḻpu āṅkē—cuṭariḻāy!—karappeṉmaṉ? kainīvi
vīḻ katir viṭutta pū viruntu uṇṇum irun tumpi
yāḻ koṇṭa imiḻ icai iyal mālai alaittarūum.

toṭi ṇilai nekiḻttārkaṇ tōyum eṉ ār uyir—
vaṭu nīṅku kiḷaviyāy!—valippeṉmaṉ? valippavum,
neṭu nilā, tiṟantu uṇṇa, nirai itaḻ vāy viṭṭa
kaṭi malar kamaḻ nāṟṟam, kaṅkul vantu, alaittarūum.'

eṉa āṅku,

varuntiṉai vatinta niṉ vaḷai nīṅka, cēy nāṭṭup
pirinṯu cey poruṭ piṇi piṉ nōkkātu ēki, nam
arun tuyar kaḷaiñar vantaṉar—
tiruntu eyiṟu ilaṅku niṉ tē moḻi paṭarntē.

O damsel of unreproachful tongue!
I seek to hold my life dear off his access,
Who's caused my bracelets to slip off;
But the eventide full moon lit descends—
With the fragrance of the full-blown flowers,
Of many-petall'd splendour,
For the bees to feed on—
To afflict me to no end.

And now,

The loved one,
Who went to the land far off
In quest unkindly of riches,
Leaving your bracelets to loosen
From your wrists of wasted form
Is back to your fold
To wipe out your distress exceeding,
With your gleaming teeth
That hold your honeyed tongue
Drawing him right.

29

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாத தலைமகள் இறந்தது சிந்தித்து, 'நம்மாட்டு அன்பிலராயினும், இக் காலத்து, இவ் ஊரின்கண், பண்டு தாம் விளையாடியவாறு நினைந்து வருவர், இக் கால வரவு சொல்லுவார் உளராயின்' எனக் கேட்ட பாணன் பாசறைக் கண் சென்று, தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

'அருந்தவம் ஆற்றியார் நுகர்ச்சி போல், அணி கொள
விரிந்து ஆனாச் சினை தொறூஉம், வேண்டும் தாது அமர்ந்து ஆடி,
புரிந்து ஆர்க்கும் வண்டொடு, புலம்பு தீர்ந்து எவ் வாயும்,
இருந் தும்பி, இறை கொள எதிரிய வேனிலான்—

துயில் இன்றி யாம் நீந்த, தொழுவை அம் புனல் ஆடி,
மயில் இயலார் மரு உண்டு, மறந்து அமைகுவான்மன்னோ—
'வெயில் ஒளி அறியாத விரி மலர்த் தண் காவில்
குயில் ஆலும் பொழுது' எனக் கூறுநர் உளராயின்.

பானாள் யாம் படர் கூர, பணை எழில் அணை மென் தோள்
மான் நோக்கினவரோடு மறந்து அமைகுவான்மன்னோ—
'ஆனாச் சீர்க் கூடலுள் அரும்பு அவிழ் நறு முல்லை,
தேன் ஆர்க்கும் பொழுது' எனத் தெளிக்குநர் உளராயின்.

உறல் யாம் ஒளி வாட, உயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறல் இழையவரோடு விளையாடுவான்மன்னோ—
'பெற்றல் அரும் பொழுதோடு பிறங்கு இணர்த் துருத்தி சூழ்ந்து,
அறல் வாரும், வையை' என்று அறையுநர் உளராயின்.'

எனஆங்கு,

தணியா நோய் உழந்து ஆனாத் தகையவள்—தகை பெற,
அணி கிளர் நெடுந் திண் தேர் அயர்மதி—பணிபு நின்
காமர் கழல் அடி சேரா
நாமம் சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே.

'aruntavam āṟṟiyār nukarcci pōl, aṇi koḷa
virintu āṉāc ciṉai toṟūum, vēṇṭum tātu amarntu āṭi,
purintu ārkkum vaṇṭoṭu, pulampu tīrntu ev vāyum,
irun tumpi, iṟai koḷa etiriya vēṉilāṉ—

tuyil iṉṟi yām nīnta, toḻuvai am puṉal āṭi
mayil iyalār maru uṇṭu, maṟantu amaikuvāṉmaṉṉō—
'veyil oḷi aṟiyāta viri malart taṅ kāvil
kuyil ālum poḻutu' eṉak kūṟunar uḷarāyiṉ.

29

[The heroine, wasting away in separation even as the early hot season sets in, reflects on their union earlier, and wonders whether there is anyone to inform the hero about the season's advent. Thereupon the minstrel-messenger takes it to the hero in his war-camp]

Like the bliss of men of austere penance,
Beetles throng and drone about everywhere
Along with bees dark-hued,
Flitting from one bough to another
And feasting on the pollen of flowers of their choice
That have blossomed in splendour on branches all,
And get their pain of hunger relieved:
Marked is the early hot season's advent.

Were there folks around to see him reminded
That it's the season
When the *kuyils* mark their notes
In groves cool and unsunned;
Would he stay on in oblivion
In the embrace of harlots with peafowls' features
Going about with them on bathing revels,
While here I'm in
Sinking in the ocean of sleepless nights?

Were there people around to enlighten him
That it's the season
When the fragrant *mullai* buds in blossom
Are thronged by bees for honey
In Kūṭal[1] of abiding note;
Would he stay on in forgetfulness
With those damsels of doe's looks
And with shoulders of bamboo's beauty and quilt's softness,
While here I'm in
Thro' nights of torment?

---

1. Maturai

pāṉāḷ yām paṭar kūra, paṇai eḻil aṇai meṉ tōḷ
māṉ nōkkiṉavarōṭu maṟantu amaikuvāṉmaṉṉō—
'āṉāc cīṟk kūṭaluḷ arumpu aviḻ naṟu mullai,
tēṉ ārkkum poḻutu' eṉat teḷikkunar uḷarāyiṉ.

uṟal yām oḷi vāṭa, uyarntavaṉ, viḻaviṉuḷ
viṟal iḻaiyavarōṭu viḷaiyāṭuvāṉmaṉṉō—
'peṟal arum poḻutōṭu, piṟaṅku iṇart turutti cūḻntu,
aṟal vārum, vaiyai' eṉṟu aṟaiyunar uḷarāyiṉ.'

eṉa āṅku,

taṇiyā nōy uḻantu āṉāt takaiyavaḷ—takai peṟa,
aṇi kiḻar neṭun tiṉ tēr ayarmati—paṇipu niṉ
kāmar kaḻal aṭi cērā
nāmam cāl tevvariṉ naṭuṅkiṉaḷ peritē.

Were there people around to drive it home to him
That it's the time prized,
When the Vaikai hems in the inlets of floral splendour
And flows on leaving dark sands thereon;
Would he go about in revelry
With the women wearing ornaments wondrous
In the festival for Kāmaṉ[2]
While I go lustreless here
Cupid for his righteous union?

Thus,

Your love there's in affliction unmitigated;
She goes shivering about
Much as the trepidation of your foemen
Who come not submissive at your winsome feet
Which ankle-rings adorn;
To see her back with her wonted beauties,
Do set out homeward in haste
By your large chariot elegant and hardy.

2. Cupid, the Indian god of Love.

30

'இளவேனிற் காலத்து வருவல்; அத்துணையும் ஆற்றியிரு' என்று மண் நசையால் வேந்தன் சென்றவழி, முன்பனிக் காலமும் பின்பனிக் காலமும் வந்து வருத்தலின், ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி, 'வருவர்' என வற்புறுப்பவும், வன்புறை எதிர் அழிந்த வழி, 'தலைவன் யாம் குறித்த பருவம் வரும்துணையும் ஆற்றியிராள்' எனப் பின்பனிக் காலத்து வருகின்ற வரவு உணர்ந்து, தோழி கழி உவகையால் கூறியது.

'கடும் புனல் கால் பட்டுக் கலுழ் தேறிக் கவின் பெற,
நெடுங் கயத்து அயல் அயல் அயிர் தோன்ற, அம் மணல்
வடுத்து ஊர வரிப்ப போல் ஈங்கை வாடு உதிர்பு உக,
பிரிந்தவர் நுதல் போலப் பீர் வீய, காதலர்ப்
புணர்ந்தவர் முகம் போலப் பொய்கை பூப் புதிது ஈன,
மெய் கூர்ந்த பனியொடு மேல் நின்ற வாடையால்,
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமன்
"பொய்யேம்" என்று, ஆயிழாய்! புணர்ந்தவர் உரைத்ததை.

மயங்கு அமர் மாறு அட்டு, மண் வௌவி வருபவர்,
தயங்கிய களிற்றின்மேல், தகை காண வீடுவதோ—
பயங் கெழு பல் கதிர் பால் போலும் பொழுதொடு,
வயங்கு இழை தண்ணென, வந்த இவ் அசை வாடை?

தாள் வலம்பட வென்று, தகை நன் மா மேல்கொண்டு,
வாள் வென்று வருபவர் வனப்பு ஆர விடுவதோ—
நீள் கழை நிவந்த பூ நிறம் வாடத் தூற்றுபு,
தோள் அதிர்பு அகம் சேர, துவற்றும் இச் சில் மழை?

பகை வென்று திறை கொண்ட பாய் திண் தேர் மிசையவர்
வகை கொண்ட செம்மல் நாம் வனப்பு ஆர விடுவதோ—
புகை எனப் புதல் சூழ்ந்து, பூ அம் கள் பொதி செய்யா
முகை வெண் பல் நுதி பொர, முற்றிய கடும் பனி?'

எனஆங்கு,

வாளாதி, வயங்கிழாய்! 'வருந்துவள் இவள்' என
நாள் வரை நிறுத்துத் தாம் சொல்லிய பொய் அன்றி,
மீளி வேற் தானையர் புகுதந்தார்—
நீள் உயர் கூடல் நெடுங் கொடி எழவே.

'kaṭum puṉal kāl paṭṭuk kaluḻ tēṟik kaviṉ peṟa,
neṭuṅ kayattu ayal ayal ayir tōṉṟa, am maṇal
vaṭuttu ūra varippa pōl īṅkai vāṭu utirpu uka,
pirintavar nutal pōlap pīr vīya, kātalarp

30

[The grief of the heroine in separation becomes insufferable with the onset of the early and the late dew seasons. Her confidante insists that he will return soon. The lady persisting in her unconsoled state, the confidante brings the cheering news of the return of the hero well in time]

Gracefulness there reigns
With the muddied floods
Coming clear now in courses small;
By the ponds large fine sands come about;
The withered *iṅkai* flowers drop off on the comely sands
As if to keep them all veiled in beauty;
The *pīrkku* goes unflowering
Like the foreheads of women in loveless solitude;
There come up blossoms fresh in tanks
Like the faces of women united in passion to their men;
The northern wind of the early dew past,
Along with the late dew contorting one's frame—
The season of undoing distress has descended.
O my maid with graceful ornaments!
It is the time sure
My loved one promised to be home by.

Will this shivery northern wind,
Frosting up the ornaments bright,
Along with the benign moon's milk-white rays,
Let me abide to witness the prowess of my lord
Who perished the foemen in awesome campaign,
Took hold of their lands
And is homeward on the elephant of swinging gait?

Will this drizzle,
That renders the lofty flowers of long-stemmed sugarcane
into faded hue,
And drives one's shivering arms inward shrunk,
Let me abide to witness the charmed prowess of my lord

puṇarntavar mukam pōlap poykai pūp putitu īṉa,
mey kūrnta paṉiyoṭu mēl niṉṟa vāṭaiyāl,
kaiyāṟu kaṭaikkūṭṭak kalakkuṟūum poḻutumaṉ—
"poyyēm" eṉṟu, āyiḻāy! puṇarntavar uṟaittatai.

mayaṅku amar māṟu aṭṭu, maṇ vauvi varupavar,
tayaṅkiya kaḷiṟṟiṉmēl, takai kāṇa viṭuvatō—
payaṅ keḻu pal katir pāl pōlum poḻutoṭu,
vayaṅku iḻai taṉṉeṉa, vanta iv acai vāṭai?

tāḷ valampaṭa veṉṟu, takai naṉ mā mēlkoṇṭu,
vāḷ veṉṟu varupavar vaṉappu āra viṭuvatō—
nīḷ kaḻai nivanta pū niṟam vāṭat tūṟṟupu,
tōḷ atirpu akam cēra, tuvaṟṟum ic cil maḻai?

pakai veṉṟu tiṟai koṇṭa pāy tiṇ tēr micaiyavar
vakai koṇṭa cemmal nām vaṉappu āra viṭuvatō—
pukai eṉap putal cūḻntu, pū am kaḷ poti ceyyā
mukai veṇ pal nuti pora, muṟṟiya kaṭum paṉi?'

eṉa āṅku,

vāḻāti, vayaṅkiḻāy! 'varuntuvaḷ ivaḷ' eṉa,
nāḷ varai niṟuttut tām colliya poy aṉṟi,
mīḷi vēṟ tāṉaiyar pukutantār—
nīḷ uyar kūṭal neṭuṅ koṭi eḻavē.

With gritty shoulders holding the winning sword,
Returning on his graceful sterling horse?

Will this dour dew,
Covering the bushes as if smoke-clad,
And sending the buds-like teeth sans honey
Into gnashing at their tips,
Let me abide to witness his stately grace homeward
His hardy chariot darting across,
Victorious with tributes from the vanquished?

With such a strain marked,

Speak not words fruitless
O damsel with ornaments glowing!
His mind your distress pondering over,
He with the army of Death-like spearmen
Is back in this famed Kūṭal* city
To the hoisting of lofty victory flags,
His word on the day of return unfalsified.

---

* Maturai

31

கால வரவு கண்டு ஆற்றாளாயின இடத்து, தோழி காலத்தை நோக்கி, 'அழகிதாகச் செய்தாய், வந்து' எனச் சொல்லி, தலைவிக்கு, ' "நம் காதலர் வருகின்றார்" எனச் சொல்லி வந்த தூது காண் இது; நாம் விருந்து அயர்கம்' எனச் சொல்லியது.

எஃகு இடை தொட்ட, கார்க் கவின் பெற்ற ஐம்பால் போல்—
மை அற—விளங்கிய, துவர் மணல்-அது; அது
ஐதாக நெறித்தன்ன அறல் அவிர் நீள் ஐம்பால்
அணி நகை இடையிட்ட ஈகை அம் கண்ணி போல்,
பிணி நெகிழ் அலர் வேங்கை விரிந்த பூ வெறி கொள—

துணி நீரால், தூ மதி நாளால், அணி பெற—
ஈன்றவள் திதலை போல் ஈர் பெய்யும் தளிரொடும்,
ஆன்றவர் அடக்கம் போல் அலர்ச் செல்லாச் சினையொடும்,
வல்லவர் யாழ் போல வண்டு ஆர்க்கும் புதலொடும்,
நல்லவர் நுடக்கம் போல் நயம் வந்த கொம்பொடும்,
உணர்ந்தவர் ஈகை போல் இணர் ஊழ்த்த மரத்தொடும்,
புணர்ந்தவர் முயக்கம் போல் புரிவுற்ற கொடியொடும்—
நயந்தார்க்கோ நல்லைமன், இளவேனில்! எம் போல?

பசந்தவர் பைதல் நோய் பகை எனத் தணித்து, நம்
இன் உயிர் செய்யும் மருந்தாகி, பின்னிய
காதலர்—எயிறு ஏய்க்கும் தண் அருவி நறு முல்லைப்
போது ஆரக் கொள்ளும் கமழ் குரற்கு என்னும்—
தூது வந்தன்றே, தோழி!
துயர் அறு கிளவியோடு: அயர்ந்தீகம் விருந்தே.

ekku iṭai toṭṭa, kārk kaviṉ peṟṟa aimpāl pōl—
mai aṟa—viḷaṅkiya, tuvar maṇal-atu; atu
aitāka neṟittaṉṉa aṟal avir nīḷ aimpāl
aṇi nakai iṭaiyiṭṭa īkai am kaṇṇi pōl,
piṇi nekiḻ alar vēṅkai virinta pū veṟi koḷa—

tuṇi nīrāl, tū mati nāḷāl, aṇi peṟa—
iṉṟavaḷ titalai pōl īr peyyum taḷiroṭum,
āṉṟavar aṭakkam pōl alarc cellāc ciṉaiyoṭum,
vallavar yāḻ pōla vaṇṭu ārkkum putaloṭum,
nallavar nuṭakkam pōl nayam vanta kompoṭum,
uṇarntavar īkai pōl iṇar ūḻtta marattoṭum,
puṇarntavar muyakkam pōl purivuṟṟa koṭiyoṭum—
nayantārkkō nallaimaṉ, iḷavēṉil! em pōla?

31

[The onset of the early hot season witnesses the love-sickness of the heroine becoming unbearable, while her confidante, with a view to comforting her lady, finds it a messenger from the hero and commends a feast in its honour]

The parched black sands rain-starved
Resemble the tresses of women grand as clouds
Cleaved sharp into sections five;
Lying in grace on the fine sands
Are full-blown flowers dropped off from the *vēṅkai*
That look like the lovely garland of gold
In the midst of the jewels resplendent
Adorning locks braided five-fold.

The clear waters,
The day of pure radiant light,
The gleaming shoots (of the mango)
Like the lustrous streaky spots
Below the navel of a woman who's delivered,
The boughs with buds awaiting blossoms
Like the forbearance of the wise,
The bushes with droning beetles
Like the *yāḻ* in deft hands,
The winning boughs
Like the dance of women versed therein,
The trees teeming with clusters of flowers
Like the liberality of prudent men,
The creepers lying entwined
Like the lovers cuddled up—
O the early hot season,
Welcome indeed you're
To those in passion united
Such as my lady is!

pacantavar pāital nōy pakai eṉat taṇittu, nam
iṉ uyir ceyyum maruntāki, piṉṉiya 15
kātalar—eyiṟu ēykkum taṇ aruvi naṟu mullaip
pōtu ārak koḷḷum kamaḻ kuraṟku eṉṉum—
tūtu vantaṉṟē tōḻi!
tuyar aṟu kiḷaviyōṭu: ayarntīkam viruntē.

O lady!
This season would seem to say:
'The fragrant *mullai* buds women's teeth-like
There're by the cool streams;
Take them in plenty for your scented hair';
It's here for your lover's messenger too,
With healing words to end your heartache;
A cure to wipe out your sickly hue
Inflicted as by a hostile foeman,
A bringer of your life dear it is.
Let's honour this season with a feast!

32

பருவ வரவின்கண் வன்புறை எதிரழிந்து ஆற்றாளாயினாளைத் தோழி தலைவனது வரவு உணர்ந்து கூறி ஆற்றுவித்தது.

'வீறு சால் ஞாலத்து வியல் அணி காணிய
யாறு கண் விழித்த போல், கயம் நந்திக் கவின் பெற,
மணி புரை வயங்கலுள் துப்பு எறிந்தவை போல,
பிணி விடு முருக்கு இதழ் அணி கயத்து உதிர்ந்து உக,
துணி கய நிழல் நோக்கித் துதைபு உடன் வண்டு ஆர்ப்ப,
மணி போல அரும்பு ஊழ்த்து மரம் எல்லாம் மலர் வேய,
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக் கை நெகிழாது,
தாது அவிழ் வேனிலோ வந்தன்று; வாரார், நம்
போது எழில் உண்கண் புலம்ப நீத்தவர்!

எரி உரு உறழ இலவம் மலர,
பொரி உரு உறழப் புன்கு பூ உதிர,
புது மலர்க் கோங்கம் பொன் எனத் தாது ஊழ்ப்ப,
தமியார்ப் புறத்து எறிந்து எள்ளி, முனிய வந்து,
ஆர்ப்பது போலும் பொழுது; என் அணி நலம்
போர்ப்பது போலும் பசப்பு.

நொந்து நகுவன போல் நந்தின, கொம்பு; நைந்து உள்ளி
உகுவது போலும், என் நெஞ்சு; எள்ளி,
தொகுபு உடன் ஆடுவ போலும், மயில்; கையில்
உகுவன போலும், வளை; என் கண் போல்
இகுபு அறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்;
மிகுவது போலும், இந் நோய்.

நரம்பின் தீம் குரல் நிறுக்கும் குழல் போல்
இரங்கு இசை மிஞிறொடு தும்பி தாது ஊத—
தாது அவர் விடுதரார் துறப்பார்கொல்?—நோதக,
இருங் குயில் ஆலும் அரோ,'

என ஆங்கு,

புரிந்து நீ எள்ளும் குயிலையும், அவரையும், புலவாதி.
நீல் இதழ் உண்கணாய்! நெறி கூந்தல் பிணி விட,
நாள் வரை நிறுத்துத் தாம் சொல்லிய பொய் அன்றி,
மாலை தாழ் வியன் மார்பர் துனைதந்தார்
கால் உறழ் கடுந் திண் தேர் கடவினர் விரைந்தே.

32

[The heroine turning disconsolate at the advent of the early hot season, her confidante comes to know of the return of the hero and comforts her lady]

The tanks teeming with flowers wear a lovely look
As if to draw the streams by
To witness the matchless splendour of this famed earth;
The petals of *murukku* dropping off from their stalks
Fall into the splendrous ponds
Like the coral thrown into marble-like glass;
The trees all wear gem-like blossoms aplenty,
Close at whose reflection in the tanks of limpid waters
The beetles swarm droning about;
The early hot season has set in,
With flowers dropping off their pollen,
To find lovers in embrace unrelaxing!
(But) the one,
Who's left me in desertion's pangs
With my liquid collyrium-laden eyes in tears,
Hasn't been home yet!

The *ilavam* tree blossoms
Like the glow of fire;
The flowers of the *puṉku* drop off
Like the parched corn;
The freshly blossomed *kōṅkam* pour forth the pollen
Like the gold of glittering hue;
Marked thus is this season's advent
As if casting the lonesome out in spite and slander,
And pallor sets on my frame as if veiling my charms.

The boughs flourish with flowers
As if deriding me at the moment fructifying;
And my heart goes sunk in grief
As if melting into nothingness;
The peacocks in flocks dance about

'viṟu cāl ñālattu viyal aṇi kāṇiya
yāṟu kaṇ viḻitta pōl, kayam nantik kaviṇ peṟa,
maṇi purai vayaṅkaluḷ tuppu eṟintavai pōla,
piṇi viṭu murukku itaḻ aṇi kayattu utirntu uka,
tuṇi kaya niḻal nōkkit tutaipu uṭaṉ vaṇṭu ārppa,
maṇi pōla arumpu ūḻttu maram ellām malar vēya,
kātalarp puṇarntavar kavavuk kai nekiḻātu,
tātu aviḻ vēṉilō vantaṉṟu; vārār, nam
pōtu eḻil uṇkaṇ pulampa niṯtavar!

eri uru uṟaḻa ilavam malara,
pori uru uṟaḻap puṉku pū utṙa,
putu malark kōṅkam poṉ eṉat tātu ūḻppa,
tamiyārp puṟattu eṟintu eḷḷi, muṉiya vantu,
ārppatu pōlum poḻutu; eṉ aṇi nalam
pōrppatu pōlum pacappu.

nontu nakuvaṉa pōl nantiṉa, kompu; naintu uḷḷi
ukuvatu pōlum, eṉ neñcu; eḷḷi,
tokupu uṭaṉ āṭuva pōlum, mayil; kaiyil
ukuvaṉa pōlum, vaḻai; eṉ kaṇ pōl
ikupu aṟal vārum paruvattum vārār;
mikuvatu pōlum, in nōy.

narampiṉ tīm kural niṟukkum kuḻal pōl
iraṅku icai miñiṟoṭu tumpi tātu ūta—
tūtu avar viṭutarār tuṟappār kol—nōtaka
iruṅ kuyil ālum arō.'

eṉa āṅku,

purintu nī eḷḷum kuyilaiyum, avaraiyum, pulavāti.
nīḻ itaḻ uṇkaṇāy! neṟi kūntal piṇi viṭa,
nāḻ varai niṟuttut tām colliya poy aṉṟi,
mālai tāḻ viyaṉ mārpar tuṇaitantār—
kāl uṟaḻ kaṭum tiṇ tēr kaṭaviṉar viraintē.

As if holding me to despise;
My bracelets look
As if loosening out;
Home he isn't in this hour
When waters go dripping thro'
Like tears from my eyes;
And my love-sickness looks
As if growing apace.

Like the pipe regulating the strings' honeyed note,
The beetles along with the bees droning
Go about feasting on the pollen,
And the dark *kuyils* sing about
Casting me in affliction;
Will he leave me forlorn
With none around bringing his word?

Confidante

Therefore,

O my lady with collyrium-laden eyes *nīlam* blossoms like!
Be not variant with the disdainful *cuckoo* and your lover
With a mind distraught;
He the one with broad chest garland adorned
Is hastening homeward
On his hardy chariot of wind-like speed
To see your plaited locks go unbraided,
And his word on the day of return hasn't gone unkept.

33

பருவம் கண்டு வன்புறை எதிரழிந்து ஆற்றாளாய தலைவிக்குத் தோழி அவன் வரவு உணர்ந்து, கழி உவகையால் கூறியது.

'மன் உயிர் ஏமுற, மலர் ஞாலம் புரவு ஈன்று,
பல் நீரால் பாய் புனல் பரந்து ஊட்டி, இறந்த பின்,
சில் நீரால் அறல் வார, அகல் யாறு கவின் பெற,
முன் ஒன்று தமக்கு ஆற்றி முயன்றவர் இறுதிக்கண்
பின் ஒன்று பெயர்த்து ஆற்றும் பீடுடையாளர் போல்,
பல் மலர் சினை உக, சுரும்பு இமிர்ந்து வண்டு ஆர்ப்ப,
இன் அமர் இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதினான்

விரி காஞ்சித் தாது ஆடி இருங் குயில் விளிப்பவும்,
பிரிவு அஞ்சாதவர் தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
கரி பொய்த்தான் கீழ் இருந்த மரம் போலக் கவின் வாடி,
எரி பொத்தி, என் நெஞ்சம் சுடும் ஆயின், எவன் செய்கே?

பொறை தளர் கொம்பின்மேல் சிதிரினம் இறை கொள,
நிறை தளராதவர் தீமை மறப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
முறை தளர்ந்த மன்னவன் கீழ்க் குடி போலக் கலங்குபு,
பொறை தளர்பு பனி வாரும் கண் ஆயின், எவன் செய்கோ?

தளை அவிழ் பூஞ் சினைச் சுரும்பு யாழ் போல இசைப்பவும்,
கொளை தளராதவர் தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
கிளை அழிய வாழ்பவன் ஆக்கம் போல் புல்லென்று,
வளை ஆனா நெகிழ்பு ஒடுகும் தோள் ஆயின், எவன் செய்கோ?

என ஆங்கு,

நின்னுள் நோய் நீ உரைத்து அலமரல்; எல்லா! நாம்
எண்ணிய நாள்வரை இறவாது, காதலர்
பண்ணிய மாவினர் புகுதந்தார்—
கண் உறு பூசல் கை களைந்தாங்கே.

'maṉ uyir ēmuṟa, malar ñālam puravu īṉṟu,
pal nīrāl pāy puṉal parantu ūṭṭi, iṟanta piṉ,
cil nīrāl aṟal vāra, akal yāṟu kaviṉ peṟa,
muṉ oṉṟu tamakku āṟṟi muyaṉṟavar iṟutikkaṇ
piṉ oṉṟu peyarttu āṟṟum pīṭuṭaiyāḷar pōl,
pal malar ciṉai uka, curumpu imirntu vaṇṭu ārppa,
iṉ amar iḷavēṉil iṟuttanta poḻutiṉāṉ—

33

[The utterance of the heroine's confidante in a mood of exultation on her learning of the hero's return, as the heroine pines in inconsolable sorrow at the advent of the mild hot season]

The earth's abiding prosperity providing for
And nurturing the lives of folks wide around,
Courses extended the flowing waters of the river take;
Drying up and shrunk
It runs along sifting thro' the sands
Like the acts of the men of lofty mien
Who extend succour to those in distress now
That in the past had stood them in good stead;
The trees (fed on the waters then) beside
Have their myriad flowers dropped off into the river
With bees humming and beetles droning around
Rendering it all a sight exquisite,
The sweet early hot season has thus set in.

As the dark *kuyils* shake off the pollen of kāñci
And go about making their calls,
Try I do to mask the act unkindly of the one
Who ventures parting from me with unconcern;
But to what avail is it to me?
The fire of passion scorching my heart
My beauty goes withering away
Like a tree sheltering the one that false witness tenders.

As the beetles throng the blossoms
Under whose weight wilt and droop the boughs,
Try I do to conceal his act uncharitable
Who stood firm in his resolve;
But to what avail is it to me?
Patience wearing out
My eyes go suffused with tears
Like the subjects under a reign justice faltering.

viri kāñcit tātu āṭi iruṅ kuyil viḷippavum,
pirivu añcātavar tīmai maṟaippeṉmaṉ; maṟaippavum
kari poyttāṉ kīḻ irunta maram pōlak kaviṉ vāṭi,
eri potti, eṉ neñcam cuṭumāyiṉ, evaṉ ceykō?

poṟai taḷar kompiṉmēl citariṉam iṟai koḷa,
niṟai taḷarātavar tīmai maṟaippeṉmaṉ; maṟaippavum,
muṟai taḷarnta maṉṉavaṉ kīḻk kuṭi pōlak kalaṅkupu,
poṟai taḷarpu paṉi vārum kaṇāyiṉ, evaṉ ceykō?

taḷai aviḻ pūñ ciṉaic curumpu yāḻ pōla icaippavum,
koḷai taḷarātavar tīmai maṟaippeṉmaṉ; maṟaippavum,
kiḷai aḻiya vāḻpavaṉ ākkam pōl pulleṉṟu,
vaḷai āṉā nekiḻpu ōṭum tōḷāyiṉ evaṉ ceykō?'

eṉa āṅku,

niṉṉuḷ nōy nī uraittu alamaral; ellā! nām
eṉṉiya nāḷvarai iṟavātu, kātalar
paṉṉiya māviṉar pukutantār—
kaṇ uṟu pūcal kai kaḷaintāṅkē.

As the bees hum about boughs of flowers full blown
After the notes a *yāḻ* issues,
Try I do to hide the act ungracious
Of the one of intent resolute;
But to what avail is it to me?
My arms go wasting away,
With bracelets thereon slipping off,
Like the wealth of the one
Who sees one's kin into ruin fall.

Pondering thus as you do,

Go not distressed O you, my lady!
Venting out your heart's angst;
There he comes ere the day appointed
On his steed accomplished,
Like the hand relieving the eye's distress.

34

வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைவி, 'இக் காலம் அல்லவோ, அவர் வருதும் எனச் சொன்ன காலம்?' என வன்புறை எதிர் அழிந்தாளை, 'நீ துனி கொள்ளல்; அவர் வந்தார்' எனத் தலைவன் வரவு உணர்ந்து, தோழி ஆற்றுவித்தது.

'மடியிலான் செல்வம் போல் மரன் நந்த, அச் செல்வம்
படி உண்பார் நுகர்ச்சி போல் பல் சினை மிஞிறு ஆர்ப்ப;
மாயவள் மேனி போல் தளிர் ஈன, அம் மேனித்
தாய சுணங்கு போல் தளிர்மிசைத் தாது உக;
மலர் தாய பொழில் நண்ணி மணி நீர கயம் நிற்ப,
அலர் தாய துறை நண்ணி அயிர் வரித்து அறல் வார;
நனி எள்ளும் குயில் நோக்கி இனைபு உகு நெஞ்சத்தால்,
துறந்து உள்ளார் அவர்' எனத் துனி கொள்ளல் எல்லா! நீ.

'வண்ண வண்டு இமிர்ந்து, ஆனா வையை வார் உயர் எக்கர்,
தண் அருவி நறு முல்லைத் தாது உண்ணும் பொழுதன்றோ—
கண் நிலா நீர் மல்கக் கவவி, நாம் விடுத்தக்கால்,
ஒண்ணுதால்! நமக்கு அவர் "வருதும்" என்று உரைத்ததை?

மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ் துணைப் புணர்ந்து, அவர்,
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ—
"வலன் ஆக, வினை!" என்று வணங்கி, நாம் விடுத்தக்கால்,
ஒளியிழாய்! நமக்கு அவர் "வருதும்" என்று உரைத்ததை?

நிலன் நாவில் திரிதரூஉம் நீள் மாடக் கூடலார்
புலன் நாவில் பிறந்த சொல் புதிது உண்ணும் பொழுது அன்றோ—
பல நாடு நெஞ்சினேம் பரிந்து, நாம் விடுத்தக்கால்,
சுடரிழாய்! நமக்கு அவர் "வருதும்" என்று உரைத்ததை?'

என ஆங்கு,

உள்ளுதொறு உடையும் நின் உயவு நோய்க்கு உயிர்ப்பாகி
எள் அறு காதலர் இயைதந்தார்—புள் இயல்
காமர் கடுந் திண் தேர்ப் பொருப்பன்
வாய்மை அன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.

'maṭilāṉ celvam pōl maraṉ nanta, ac celvam
paṭi uṇpār nukarcci pōl pal ciṉai miñiṟu ārppa;
māyavaḷ mēṉi pōl taḷir īṉa, am mēṉit
tāya cuṇaṅku pōl taḷirmicait tātu uka;
malar tāya poḻil naṇṇi maṇi nīra kayam niṟpa,
alar tāya tuṟai naṇṇi ayir varittu aṟal vāra;

34

[The heroine suffering the pangs of lonesomeness has her heartache intensified at the onset of the mild hot season. Even as she refuses to be consoled by her confidante, the latter brings the cheering news of her lover's return]

The trees go teeming with blooms
Like the affluence of the unslothful,
The beetles drone feasting on the flowers in many a bough
Like the indolent that live on this wealth;
The trees put forth shoots
Like a woman of dark complexion,
The pollen-dust drop off on the shoots
Like the spots of beauty over her frame;
By the groves of flowers
Are the ponds of water crystal-like around;
By the watered fields blooming with flowers
Flow the streams sifting the glistening fine sands thro'.
O hearken my lady!

Dispirited at the cuckoo's persistent scoffing
Fall not to despairing,
Thinking
He's left you to desertion's pangs ever.

O damsel of lustrous forehead!
Beetles of many a hue clamour about
And feast on the pollen of fragrant *mullai*
That on the cool Vaikai waters flourish,
Along the lofty dunes well-formed;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my embrace that he's
With tears welling up uncontained from my eyes?

naṉi eḷḷum kuyil nōkki iṉaipu uku neñcattāl,
tuṟantu uḷḷār avar' eṉat tuṉi koḷḷal—ellā! nī.

'vaṇṇa vaṇṭu imirntu, āṉā vaiyai vār uyar ekkar,
taṉ aruvi naṟuṅ mullait tātu uṇṇum poḻutaṉṟō—
kaṉ nilā nīr malkak kavavi, nām viṭuttakkāl,
oṇṇutāl! namakku avar "varutum" eṉṟu uraittatai?

malkiya turuttiuḷ makiḻ tuṇaip puṇarntu avar,
villavaṉ viḻaviṉuḷ viḷaiyāṭum poḻutaṉṟō—
"valaṉ āka, viṉai!" eṉṟu vaṇaṅki, nām viṭuttakkāl,
oḷiyiḻāy! namakku avar "varutum" eṉṟu uraittatai?

nilaṉ nāvil tiritarūum nīḷ māṭak kūṭalār
pulaṉ nāvil piṟanta col putitu uṇṇum poḻutu aṉṟō—
pala nāṭu neñciṉēm parintu, nām viṭuttakkāl,
cuṭariḻāy! namakku avar "varutum" eṉṟu uraittatai?

eṉa āṅku,

uḷḷutoṟu uṭaiyum niṉ uyavu nōykku uyirppāki,
eḷ aṟu kātalar iyaitantār—puḷ iyal
kāmar kaṭun tiṇ tērp poruppaṉ
vāymai aṉṉa vaikaloṭu puṇarntē.

O my lass with glowing ornaments decked!
On the dried-up spots of the river of copious flow,
Men would be in joyous union with their women
Going about sporting at the Villavaṉ's[1] festival;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my arms' nestling that he's
With my prayerful greeting
'May success attend your mission'?

O my lass with glittering jewels!
People in lofty mansions of the Kūṭal city,
Covered with glory abiding,
Would go feasting on songs fresh from the bards;
Isn't it the season
He said he'd be back home,
Having parted from my embrace that he's
Leaving my heart heavy with apprehensions varied?

As you keep reflecting thus,

Like the word unfailing
Of the monarch of the hill[2]
There is your lover of blameless note
Back home in time appointed
On his exquisite hard-wearing chariot of bird-like speed
For you to be delivered from your ailment
That kept breaking your heart
As the thought of severance ran thro' you mind.

---

1. Cupid, the Indian god of Love, as holding the sugarcane bow.
2. The Pāṇṭiya as the king of the Potiya hill.

35

காலம் கண்டு ஆற்றாத தலைவியது நிலைமை கண்டு, ஆற்றாத தோழி தான் ஆற்றாளாய், அவட்குக் கூறியது.

'கொடு மிடல் நாஞ்சிலான் தார் போல், மராத்து
நெடுமிசைச் சூழும் மயில் ஆலும் சீர,
வடி நரம்பு இசைப்ப போல் வண்டொடு சுரும்பு ஆர்ப்ப,
தொடி மகள் முரற்சி போல் தும்பி வந்து இமிர்தர,
இயன் எழீஇயவை போல, எவ் வாயும் இம்மென,
கயன் அணி பொதும்பருள் கடி மலர்த் தேன் ஊத,
மலர் ஆய்ந்து வயின் வயின் விளிப்ப போல் மரன் ஊழ்ப்ப,
இருங் குயில் ஆல, பெருந் துறை கவின் பெற,
குழவி வேனில் விழவு எதிர்கொள்ளும்
சீரார் செவ்வியும், வந்தன்று;
வாரார், தோழி! நம் காதலோரே.

பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று, நுதல்;
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன, தோள்.

நனி அறல் வாரும் பொழுது என, வெய்ய
பனி அறல் வாரும், என் கண்.

மலையிடைப் போயினர் வரல் நசைஇ, நோயொடு
முலையிடைக் கனலும், என் நெஞ்சு.

காதலின் பிரிந்தார்கொல்லோ? வறிது, ஓர்
தூதொடு மறந்தார்கொல்லோ? நோதக,
காதலர் காதலும் காண்பாம் கொல்லோ?
துறந்தவர் ஆண்டு ஆண்டு உறைகுவர்கொல்லோ? யாவது?'—
"நீள் இடைப் படுதலும் ஒல்லும்; யாழ நின்,
வாள் இடைப்படுத்த வயங்கு ஈர் ஓதி!
நாள் அணி சிதைத்தலும் உண்டு" என நய வந்து,
கேள்வி அந்தணர் கடவும்
வேள்வி ஆவியின் உயிர்க்கும், என் நெஞ்சே,'

'koṭu miṭal nāñcilāṉ tār pōl, marāttu
neṭumicaic cūḻum mayil ālum cīra,
vaṭi narampu icaippa pōl vaṇṭoṭu curumpu ārppa,
toṭi makaḷ muraṟci pōl tumpi vantu imirtara,
iyaṉ eḻīiyavai pōla, ev vāyum immeṉa,
kayaṉ aṇi potumparuḷ kaṭi malart tēṉ ūta,

35

[The utterance of the heroine's confidante who also feels the unbearable distress of the lonesome heroine at the onset of the mild hot season]

Gracefulness excelling there reigns
As the clamouring peacocks perch high on the *marā* tree
Like the wreath of the one with the hardy plough for one's weapon[1];
Beetles along with the bees drone around
Like the notes the well-made strings issue;
Heard is the drone of the beetle
Like the strains of songstresses wearing bracelets;
Marked there is the humming pervasive
Like the music of the instruments;
Bees swarm the fragrant flowers in the groves
With lovely ponds around;
Trees come blooming
As if invitation extending for choice of wear;
The black *kuyils* make their soft calls;
And splendour marks the sprawling ghats.
O my maid dear!
It's the lovely *iḷavēṉil's* advent,
The time for this season's festival[2] to start;
But my loved one hasn't come yet!

Pallor has crept in on my forehead
Marking its presence all over now;
Turning lean and emaciated,
My shoulders are now a wasted lot.

Tears hot drop off from my eyes
In tune with the drizzly cold wind;
Cupid after his return

---

1. Nāñcilāṉ-Palarāmaṉ.
2. Associated with the festival for Kāmaṉ, the Indian Cupid.

malar āyntu vayiṉ vayiṉ viḻippa pōl maraṉ ūḻppa,
iruṅ kuyil āḷa, perun tuṟai kaviṉ peṟa,
kuḻavi vēṇil viḻavu etirkoḷḷum
cīrār cevvium, vantaṉṟu;
vārār, tōḻi! nam kātalōrē

pāayp pāayp pacantaṉṟu, nutal;
cāayc cāayc nekiḻntaṉa, tōḷ.

naṉi aṟal vārum poḻutu eṉa, veyya
paṉi aṟal vārum, eṉ kaṇ.

malayiṭaip pōyiṉar varal nacaii, nōyoṭu
mulayiṭaik kaṉalum, eṉ neñcu.

kātaliṉ pirintārkollō? vaṟitu, ōr
tūtoṭu maṟantārkollō? nōtaka,
kātalar kātalum kāṇpāmkollō?
tuṟantavar āṇṭu āṇṭu uṟaikuvarkollō? yāvatu?'—
"nīḻ iṭaip paṭutalum ollum; yāḻa niṉ,
vāḻ iṭaippaṭutta vayaṅku īr ōti!
nāḻ aṇi citaittalum uṇṭu" eṉa naya vantu,
kēḷvi antaṇar kaṭavum
vēḷvi āviyiṉ uyirkkum, eṉ neñcē.'

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Who's gone past the hilly terrain,
Down I'm with passion's agony
That burns my heart inlaid amid my breasts.

Has he walked out on my love?
Has he forgotten to send a message?
Will I live to witness his love for me?
Trifling with my affections,
Will he make his sojourn abiding?
Which of these shall befall me?

Confidante

O my lady with gleaming tresses well-trimmed!
It's in order for him to stay afar.
Be it so,
My heart ponders
The perishing of your beauties
As the day of his promised return comes,
And goes sighing deep
Like the smoke from the sacrificial fire
Of the brahmins versed therein.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

குறிஞ்சிக்கலி

POEMS OF THE *KUṟIÑCI* (MONTANE) TRACT

[Verses 36 - 64]

By

Kapilar

36

'நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும், செய்வினை மறைப்பினும்செலவினும் பயில்வினும், புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு உள்ளுறுத்து வருஉம், உணர்ச்சி ஏறினும் உணர்ந்த பின்றை', தன்னை அவள் மறையாமை காரணமாக, 'மெய்யினும் பொய்யினும் வறிநிலை பிறையாது, பல்வேறு கவர் பொருள் நாட்டத்தான்' தலைமகட்குத் தோழி கூறியது.

கய மலர் உண்கண்ணாய்! காணாய்: ஒருவன்
வய மான் அடித் தேர்வான் போல, தொடை மாண்ட
கண்ணியன் வில்லன், வரும்; என்னை நோக்குபு,
முன்னத்தின் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற
நோய் உரைக்கல்லான் பெயரும்மன், பல் நாளும்;
பாயல் பெறேஎன், படர் கூர்ந்து, அவன்வயின்
சேயேன்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக்
கண் நின்று கூறுதல் ஆற்றான், அவனாயின்;
பெண் அன்று, உரைத்தல், நமக்காயின்; 'இன்னதூஉம்
காணான் கழிதலும் உண்டு' என்று, ஒரு நாள், என்
தோள் நெகிழ்பு உற்ற துயரால் துணிதந்து, ஓர்
நாண் இன்மை செய்தேன்: நறுநுதால்! ஏனல்
இனக் கிளி யாம் கடிந்து ஓம்பும் புனத்து அயல்,
ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தானை,
'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி' எனக் கூற,
'தையால்! நன்று' என்று அவன் ஊக்க, கை நெகிழ்பு
பொய்யாக வீழ்ந்தேன், அவன் மார்பின்; வாயாச் செத்து,
ஒய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்; மேல்
மெய் அறியாதேன் போல் கிடந்தேன்மன்; ஆயிடை
மெய் அறிந்து ஏற்று எழுவேனாயின், மற்று ஓய்யென,
'ஓண்குழாய்! செல்க' எனக் கூறி விடும் பண்பின்
அங்கண் உடையன் அவன்.

kaya malar uṇkaṇṇāy! kāṇāy: oruvaṉ
vaya māṉ aṭit tērvāṉ pōla, toṭai māṇṭa
kaṇṇiyaṉ villaṉ, varum eṉṉai nōkkupu,
muṉṉattiṉ kāṭṭutal allatu, tāṉ uṟṟa
nōy uraikkallāṉ peyarummaṉ, pal nāḷum;
pāyal peṟēeṉ, paṭar kūrntu, avaṉvayiṉ
cēyēṉmaṉ yāṉum tuyar uḷappēṉ; āyiṭaik
kaṇ niṉṟu kūṟutal āṟṟāṉ, avaṉāyiṉ;
peṇ aṉṟu, uraittal. namakkāyiṉ; 'iṉṉatūum
kāṇāṉ kaḷitalum uṇṭu' eṉṟu, oru nāḷ, eṉ
tōḷ nekiḷpu uṟṟa tuyarāl tuṇitantu, ōr
nāṇ iṉmai ceytēṉ: naṟunutāl! ēṉal

36

[Having perceived the shoots of love in the heroine towards the hero, the confidante of the former, with a view to confirming it, paints before her an imaginative picture of love coming to blossom]

O lady of painted eyes blossoms in the pond like!
Consider these words of mine:

Wearing a garland excellently strung
And with a bow in hand,
There came a peerless one
As if pursuing wild game,
And looked at me and passed off,
The intent thereof he revealed by suggestive modes,
Uttering not a word unlocking his heartache sure;
And it went on for days many!
An alien though I remained then,
I went sleepless grieving at his state
And fell into distress long;
He too looked unable to reveal his heart at my face,
I couldn't either, a woman that I am!
'Finding not the drift therein
He might even perish!'
I fell into agony reflecting thus;
My shoulders growing thin thereon,
A daring act alien to modesty native to us
I did have recourse to,
O my damsel with fragrant forehead:
By the millet field,
Where we stand guard
Scaring away the parrots' flock
And protecting the corn,
I'd been swinging one day
And there came this man;
When I said, 'O the noble one!
Rock this swing for a while';

iṉak kiḷi yām kaṭintu ōmpum puṉattu ayal,
ūcaḷ ūrntu āṭa, oru ñāṉṟu vantāṉai,
'aiya! ciṟitu eṉṉai ūkki' eṉak kūṟa,
'taiyāl! naṉṟu! eṉṟu avaṉ ūkka, kai nekiḻpu
poyāka viḻntēṉ, avaṉ mārpiṉ; vāyāc cettu,
oyyeṉa āṅkē eṭuttaṉaṉ koṇṭāṉ; mēl
mey aṟiyātēṉ pōl kiṭantēṉmaṉ; āyiṭai
mey aṟintu ēṟṟu eḻuvēṉāyiṉ, maṟṟu oyyeṉa,
'oṇkuḻāy! celka' eṉak kūṟi viṭum paṉpiṉ
aṅkaṇ uṭaiyaṉ avaṉ.

He responded forthwith: 'Too right O damsel!'
And he started rocking the swing.
I slipped on to his bosom
Loosening the grip by intent;
Taking it for truth,
He took me up swiftly
And clasped me in his arms;
I remained cuddled up as if unconscious;
For had I stirred myself into alertness
He'd have loosened his hold in haste
And said, 'O lass with lustrous tresses!
You may go now'.
Such was the civility he seemed endowed with!

37

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு, தோழி தலைவியது நிலைமை கூறி அவனை வரைவு கடாவ, அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு வரைவு மலிந்து கூறியது.

இமைய வில் வாங்கிய ஈர்ஞ் சடை அந்தணன்
உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக,
ஐ-இரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப் பொலி தடக் கையின் கீழ் புகுத்து, அம் மலை
எடுக்கல்செல்லாது உழப்பவன் போல—
உறு புலி உரு ஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மத யானை
நீடு இரு விடர் அகம் சிலம்பக் கூய், தன்
கோடு புய்க்கல்லாது, உழக்கும் நாட! கேள்:

ஆர் இடை என்னாய் நீ அரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
நீர் அற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், வைகறை,
கார் பெற்ற புலமே போல், கவின் பெறும்; அக் கவின்
தீராமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்.

இருள் இடை என்னாய் நீ இரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
பொருளில்லான் இளமை போல் புல்லென்றாள், வைகறை,
அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்; அவ் அணி
தெருளாமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்.

மறம் திருந்தார் என்னாய் நி மலையிடை வந்தக்கால்,
அறம் சாரான் முப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை,
திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்; அத் திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பது ஓர் பொருள் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்.

என ஆங்கு,

நின் உறு விழுமம் கூறக் கேட்டு,
வருமே, தோழி! நல் மலை நாடன்—
வேங்கை விரிவு இடம் நோக்கி,
வீங்கு இறைப் பணைத் தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே.

imaiya vil vāṅkiya īrñ caṭai antaṇaṉ
umai amarntu uyarmalai iruntaṇaṇāka,
ai-iru talaiyiṉ arakkar kōmāṉ
toṭip poli taṭak kaiyiṉ kīḻ pukuttu, am malai

37

[The confidante of the heroine meets the hero on his return from the nocturnal tryst, brings home to him the impediments to their clandestine love career, and urges him to go in for an early wedlock. The hero responding positively, she takes it in joy on to the heroine]

O the chief of the land—
Where the rutting elephant
Takes the *vēṅkai* in full bloom for a ferocious tiger,
And in fury darts its tusks at the tree's trunk;
The tusks not coming out
The beast trumpets in despair
Which the long wide-stretched cavernous clefts of the hill
Resound with,
Like the ten-headed lord of the demons[1],
Who put his broad bracelet-adorned hands
Into the roots of the Kayilai[2] hill,
Coming to grief unable to pull out his hands,
As there abided on the lofty hill
The Lord of the moistened locks[3]
Who'd bent the Himalayas, bamboo for his bow,
United to Umai as He is[4]—
Do lend your ears to me*:

She your love,
That goes wasting like a rainless field,
Has her beauties coming into bloom
Like the fields at dawn blessed by season's showers,
As you come to keep her trysts
Unmindful of the terrain hard of access

---

1. Rāvaṇaṉ.
2. Mount Kailāca, mythically associated with a summit of the Himalayan range.
3. The Ganges as flowing from the matted locks of Lord Civaṉ.
4. Civaṉ's consort Pārvati as constituting the left side of his body.

* Note the use of suggestive device *uḷḷuṟai uvamam* in the stanza.

eṭukkalcellātu uḷappavaṉ pōla—
uṟu puli uru ēyppap pūtta vēṅkaiyaik
kaṟuvu koṇṭu, ataṉ mutal kuttiya mata yāṉai
niṭu iru viṭar akam cilampak kūy, taṉ
kōṭu puykkallātu, uḷakkum nāṭa! kēḷ:

ār iṭai eṉṉāy nī aravu añcāy vantakkāl,
nīr aṟṟa pulamē pōl pulleṉṟāḷ, vaikaṟai,
kār peṟṟa pulamē pōl kaviṉ peṟum; ak kaviṉ
tīrāmal kāppatu ōr tiṟaṉ uṇṭēl, uraittaikkāṇ.

iruḷ iṭai eṉṉāy nī iravu añcāy vantakkāl,
poruḷillāṉ iḷamai pōl pulleṉṟāḷ, vaikaṟai,
aruḷ vallāṉ ākkam pōl aṇipeṟum; av aṇi
teruḷāmal kāppatu ōr tiṟaṉ uṇṭēl, uraittaikkāṇ.

maṟam tiruntār eṉṉāy nī malaiyiṭai vantakkāl,
aṟam cārāṉ mūppē pōl aḷitakkāḷ, vaikaṟai,
tiṟam cērntāṉ ākkam pōl tiruttakum; at tirup
puṟaṅkūṟṟut tīrppatu ōr poruḷ uṇṭēl, uraittaikkāṇ.

eṉa āṅku,

niṉ uṟu viḷumam kūṟak kēṭṭu,
varumē, tōḷi! nal malai nāṭaṉ—
vēṅkai virivu iṭaṁ nōkki,
vīṅku iṟaip paṇait tōḷ varaintaṉaṉ koḷaṟkē.

And unafraid of the way infested with snakes;
Now do tell me a means if any
To keep this beauty unwithering!

She your love,
Whose charms waste away
Like the youthfulness of the one sans wealth,
Has her splendour blooming at dawn
Like the riches in the hands of the benevolent,
As you come to keep her trysts
Unmindful of the darkness around
And fearing not (the hazards of) the night;
Now do tell me a means if any
To keep this beauty from being preyed upon by vain tongues.

She your love,
Whose comeliness goes wasting away
Like the ageing of those alien to virtue,
Will see it bloom fresh at dawn
Like the wealth in the hands of the deserving,
As you come to keep her trysts
Unmindful of the hunters of murderous intent,
And braving the mountain tract;
Now do tell me a means if any
To keep this loveliness undefiled by slanderous talk around.

As I spoke to him thus,

O my lady!
Heeding these words of mine
That marked your affliction deep,
The lord of the luxuriant montane land
Looks forward to the season
When the *vēṅkai* trees come to blossom
To have in wedlock
Your bamboo like shoulders with plump forearms.

38

'முன்னிலை அறன் எனப்படுதல் என்று இரு வகைப் புரை தீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்' என்னும் விதி பற்றித் தமர் வரைவு மறுத்துழி, தோழி தாயர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் தன்னையர் முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவரும் ஒருவாற்றான் உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறி, தானும் அவளும், வரைவு கடிதின் முடிதற் பொருட்டு, வரை உறை தெய்வத்திற்குக் குரவை ஆட, அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

'காமர் கடும் புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்,
தாமரைக்கண் புதைத்து, அஞ்சித் தளர்ந்து, அதனோடு ஒழுகலான்,
நீள் நாக நறுந் தண் தார் தயங்கக் பாய்ந்து, அருளினால்,
பூண் ஆகம் உறத் தழீஇப் போத்தந்தான் அகன் அகலம்
வரு முலை புணர்ந்தன என்பதனால், என் தோழி
அரு மழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே.

அவனும்தான் ஏனல் இதணத்து அகிற் புகை உண்டு இயங்கும்
வான் ஊர் மதியம் வரை சேரின், அவ் வரை,
"தேனின் இறால்" என, ஏணி இழைத்திருக்கும்
கான் அகல் நாடன் மகன்.

சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே!—
வள்ளி கீழ் வீழா; வரைமிசைத் தேன் தொடா;
கொல்லை குரல் வாங்கி ஈனா—மலை வாழ்நர்
அல்ல புரிந்து ஒழுகலான்.

காந்தள் கடி கமழும், கண் வாங்கு, இருஞ் சிலம்பின்
வாங்கு அமை மென் தோட் குறவர் மட மகளிர்
தாம் பிழையார், கேள்வர்த் தொழுது எழல்லால், தம் ஐயரும்
தாம் பிழையார் தாம் தொடுத்த கோல்.'

என ஆங்கு,

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு, திறப்பட
என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தாள், யாய்.

அவரும் தெரி கணை நோக்கி, சிலை நோக்கி, கண் சேந்து,
ஒரு பகல் எல்லாம் உருத்து எழுந்து, ஆறி,
'இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால்' என்று,
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை.

தெரியிழாய்! நீயும் நின் கேளும் புணர.
வரை உறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து

38

[The kindred of the heroine refusing her hand to the hero, the heroine's confidante reveals the secret union of the hero and the heroine to the foster mother, who in turn reveals it to the mother of the heroine. The mother takes it to the heroine's father and brothers, who ultimately give their consent to the marriage. The confidante conveys this message to the heroine. Both of them perform the *kuravai* dance propitiating the hill deity for an early wedlock. And the confidante informs her of the coming of the hero to take her in marriage]

As she bathed in delight with me one day,
She staggered and slipped into the fast-flowing stream;
Closing her lotus-like eyes with hands in fright,
She was seen moving with the current,
When a man around jumped into the waters
With his garland of cool fragrant *nākam* flowers swinging—
An act of benevolence it was;
His chest in embrace with her bejewelled breasts,
He brought her home to the bank;
With word around going
'Her plumping up breasts united to his broad chests,'
My lady has attained to such a virtuous state
As to bring precious rains at will.

He too is the son of the one of a land,
With wide-stretching woods hemming in,
Where the thick smoke of the fragrant eagle-wood
Burning from the raised platform on the millet field
Eats into the lustre of the moon in the sky;
The moon dimmed descends to the hill's summit,
Where it's taken for the honeycomb
And ladders are raised to collect the honey.

O men of the hilly hamlet!
And O men of the hilly hamlet!
The people of this montane region
Choosing to do things alien to virtue,
The *vaḷḷi* plant wouldn't grow its roots,
The hill wouldn't witness honeycombs,
And the fields would fail their yield of crops.

குரவை தழீஇ யாம் ஆட, குரவையுள்
கொண்டுநிலை பாடிக்காண்.

தலைவியின் மறுமொழி

நல்லாய்!—

நல் நாள் தலைவரும் எல்லை, நமர் மலைத்
தம் நாண் தாம் தாங்குவார், என் நோற்றனர்கொல்?

புன வேங்கைத் தாது உறைக்கும் பொன் அறை முன்றில்,
நனவில் புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ?
நனவில் புணர்ச்சி நடக்கலும், ஆங்கே
கனவில் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ?

தோழி கூற்று

விண் தோய் கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்கிற்பீர்மன் கொலோ?
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்ந்தீர் பழங் கேண்மை
கண்டு அறியாதேன் போல் கரக்கிற்பென்மன் கொலோ?

மை தவழ் வெற்பன் மண அணி காணாமல்
கையால் புதை பெறூஉம் கண்களும் கண்களோ?

தலைவியின் மறுமொழி

என்னை மன் நின் கண்ணால் காண்பென்மன், யான்.

மீண்டும் தோழி உரைத்தல்

நெய்தல் இதழ் உண்கண் நின் கண் ஆக, என் கண் மன!

என ஆங்கு,

நெறி அறி செறி குறி புரி திரிபு அறியா அறிவனை முந்துறீஇ,
தகை மிகு தொகை வகை அறியும் சான்றவர் இனமாக,
வேய் புரை மென் தோட் பசலையும், அம்பலும்,
மாயப் புணர்ச்சியும், எல்லாம் உடன் நீங்க,
சேய் உயர் வெற்பனும் வந்தனன்;
பூ எழில் உண் கணும் பொலிகமா, இனியே!

'kāmar kaṭum puṉal kalantu emmōṭu āṭuvāḷ,
tāmaraikkaṇ putaittu, añcit taḷarntu, ataṉōṭu oḷukalāṉ,
niḭ nāka naṟun taṇ tār tayaṅkap pāyntu, aruḷiṉāl,
pūṇ ākam uṟat taḻīi pōttantāṉ akaṉ akalam

As the artless daughters of the dwellers
Of this dark winsome hill,
Richly fragrant with the *kāntaḷ* flowers,
Lasses with soft shoulders ripe bamboo-stems like that they're,
Have their immaculate virtue undefiled
And go about worshipping their husbands,
The arrows of their fathers fail not their targets.

Such a strain marked,

I spoke to my mother
Revealing your secret union,
Which she brought home to your mother,
Who took it unstirred to your brothers;

Brothers thereon turned their eyes
To the arrows right in front and the bow,
Their eyes grew red
And they'd been so in ire thro' the day;
Anger abating they reflected,
'Both of them are free from blame',
And bowed their heads in remorse.

O damsel with choice ornaments!
To see you and your loved one united
And to propitiate the resident hill's deity,
Sing you may the *kuravai* song
As we'll perform the *kuravai* dance.

Heroine

O my kindly maid!

What act of merit should our kindred gain,
That hold their arrows about in our hill,
To see the auspicious day
When my beloved one comes to take my hand?

Wouldn't there be our union in the flesh
In the courtyard about the fields
Where the *vēṅkai* flowers drop their golden pollen?

varu mulai puṇarntaṇa eṉpataṉāl, eṉ tōḷi
aru maḷai taral vēṇṭiṉ tarukiṟkum perumaiyaḷē.

avaṉumtāṉ, ēṉal itaṇattu akiṟ pukai uṇṭu iyaṅkum
vāṉ ūr matiyam varai cēriṉ, av varai,
"tēṉiṉ iṟāl" eṇa, ēṇi iḷaittirukkum
kāṉ akal nāṭaṉ makaṉ.

ciṟukuṭiyīrē! ciṟukuṭiyīrē!—
valḷi kīḻ vīḻā; varaimicait tēṉ toṭā;
kollai kural vāṅki īṉā—malai vāḻnar
alla purintu oḻukalāṉ.

kāntaḷ kaṭi kamaḻum, kaṇ vāṅku, iruñ cilampiṉ
vāṅku amai meṉ tōṭ kuṟavar maṭa makaḷir
tām piḻaiyār, kēḷvart toḻutu eḻalāl, tam aiyarum
tām piḻaiyār tām toṭutta kōl.'

eṉa āṅku,

aṟattoṭu niṉṟēṉaik kaṇṭu, tiṟappaṭa
eṉṉaiyarkku uyttu uraittāḷ, yāy.

avarum teri kaṇai nōkki, cilai nōkki, kaṇ cēntu
oru pakal ellām uruttu eḻuntu, āṟi,
'iruvarkaṇ kuṟṟamum illaiyāl' eṉṟu,
terumantu cāyttār talai.

teriḻāy! nīyum niṉ kēḷum puṇara,
varai uṟai teyvam uvappa, uvantu
kuravai taḻīi yām āṭa, kuravaiyuḷ
koṇṭunilai pāṭikkāṇ

Talaiviyiṉ Maṟumoḻi

nallāy!—

nal nāḷ talaivarum ellai, namar malait
tam nāṇ tām tāṅkuvār, eṉ nōṟṟaṇarkol?

The union coming real,
Wouldn't our togetherness in dreams end?

Confidante

Would you two—
The lord of the land with hills soaring up to the skies and you—
Behave in wedlock
As if unknown to each other in days antique?
Would I keep concealing the wonted bonds of passion
Which such behaviour of yours marked,
As if it were all unknown to me?

Can the eyes,
That remain closed by the hands
Off to the sight of the marital grace
Of the lord of the cloud-capped hill,
Be called eyes at all?

Heroine

Why!
I can see all thro' your eyes!

Confidante

May your collyrium-laden eyes petals of *neytal* like
Come to be mine then!

As we go about thus,

With the learned prognosticator in the front
Who could fix unflawed after the tradition set
The day auspicious for your union,
And with the wise men for your kindred
Versed in oneness and otherness of things that they're,
The lord of the lofty hill has come;
He has come
For the pallid hue of your bamboo-like soft shoulders
And the slanderous talk around of the townsfolk,
And your union with him in dreamy access,
To go all at one go right now;
May your liquid eyes of flower-like grace glow in lustre then!

puṉa vēṅkait tātu uṟaikkum poṉ aṟai muṉṟil,
naṉavil puṇarcci naṭakkumām aṉṟō?
naṉavil puṇarcci naṭakkalum, āṅkē
kaṉavil puṇarcci kaṭitumām aṉṟō?

Tōḻi Kūṟṟu

viṇ tōy kal nāṭaṉum niyum vatuvaiyuḷ
paṇṭu aṟiyātīr pōl paṭarkiṟpīrmaṉ kolō?
paṇṭu aṟiyātīr pōl paṭarntīr paḻaṅ kēṇmai
kaṇṭu aṟiyātēṉ pōl karakkiṟpeṉmaṉ kolō?

mai tavaḻ veṟpaṉ maṇa aṇi kāṇāmal
kaiyāl putai peṟūum kaṇkaḻum kaṇkaḻō?

Talaiviyiṉ Maṟumoḻi

eṉṉai maṉ niṉ kaṇṇāl kāṇpeṉmaṉ, yāṉ

Mīṇṭum Tōḻi Uraittal

neytal itaḻ uṇkaṇ niṉ kaṇ āka, eṉ kaṇ maṇa!

eṇa āṅku,

neṟi aṟi ceṟi kuṟi puri tiripu aṟiyā aṟivaṉai muntuṟīi,
takai ṃiku tokai vakai aṟiyum cāṉṟavar iṉamāka,
vēy purai meṉ tōṭ pacalaium, ampalum,
māyap puṇarccium, ellām uṭaṉ niṅka,
cēy uyar veṟpaṉum vantaṉaṉ;
pū eḻil uṇkaṇum polikamā, iṉiyē!

39

'பாடுவோம்' என்ற தோழியை நோக்கித் தலைவி உடம்பட்டுக் கூறுதல்'

தோழியும் தலைமகளும் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடுகின்ற வள்ளைப் பாட்டில், தோழி இயற்பட மொழிய, தலைமகள் இயற்பழித்தமை தலைமகன் சிறைப் புறமாகக் கேட்டு, வரைய வருகின்றமை தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

'அகவினம் பாடுவாம், தோழி!'—'அமர் கண்,
நகை மொழி, நல்லவர் நாணும் நிலை போல்,
தகை கொண்ட ஏனலுள் தாழ் குரல் உரீஇ,
முகை வளர் சாந்து உரல், முத்து ஆர் மருப்பின்
வகை சால் உலக்கை வயின் வயின் ஒச்சி,

39

[As they hull the millet, the heroine and her confidante sing in praise of the hero. While the confidante expatiates on the hero's good qualities, the heroine belittles his virtues. The hero, standing by the hedge unseen, watches it. He comes then prepared for taking the heroine's hand in formal marriage, which the confidante conveys to the heroine]

Heroine

Shall we sing our minds out O dear?
Like the virtuous women
With shapely eyes and pleasing tongue
Wearing coy mien,
The ripe corn stay inclined
In the graceful millet field;
Stripping them off,
Let's put them in a mortar of sandalwood in blossom,
Pound the corn each of us in alternation
With well-made ivory pestles bejewelled with pearls,
And sing our minds' wishes
Adoring the hill beneficent of the one
That inflicted on me an ailment incurable!

Confidante

O my lady
With comely forehead, graceful tresses,
Lovely bamboo-like shoulders broad and soft,
And with cheeks smelling the fragrance of flowers!
Do sing yourself
Of his cavernous hill bamboos resounding thro,'
And I'll follow expatiating with mine!

Heroine not responding, the confidante sings

Like the hands of *koṭicci*[1]
In worshipful prayer to the hill,[2]

---

1. Women of the hilly tract.

2. To Murukaṉ, the deity of the hill.

பகை இல் நோய் செய்தான் பய மலை ஏத்தி,
அகவினம் பாடுவாம், நாம்.'

தோழியின் மறுமொழி

ஆய் நுதல், அணி கூந்தல், அம் பணைத் தட மென் தோள்,
தேன் நாறு கதுப்பினாய்!—யானும் ஒன்று ஏத்துகு—
வேய் நரல் விடரகம் நீ ஒன்று பாடித்தை.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின் தோழி பாடுதல்

கொடிச்சியர் கூப்பி வரை தொழு கை போல்,
எடுத்த நறவின் குலை அலங்காந்தள்
தொடுத்த தேன் சோர, தயங்கும்;—தன் உற்றார்
இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை.

கல்லாக் கடுவன் கணம் மலி சுற்றத்து,
மெல் விரல் மந்தி குறை கூறும் செம்மற்றே—
தொல் எழில் தோய்ந்தார் தொலையின், அவரினும்
அல்லற்படுவான் மலை.

தலைவி இயற்பழித்துப் பாடுதல்

பூரி விரி, புதை துதை, பூத் ததைந்த தாழ் சினைத்
தளிர் அன்ன எழில் மேனி தகை வாட, நோய் செய்தான்
அரு வரை அடுக்கம் நாம் அழித்து ஒன்று பாடுவாம்.

விண் தோய் வரை, பந்து எறிந்த அயா வீட,
தண் தாழ் அருவி, அரமகளிர், ஆடுபவே—
பெண்டிர் நலம் வௌவி, தண் சாரல் தாது உண்ணும்
வண்டின் துறப்பான் மலை.

தோழி இயற்பட மொழிதல்

ஒடுங்கா எழில் வேழம் வீழ் பிடிக்கு உற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து, நெடுஞ் சினைத்
தீம் கண் கரும்பின் கழை வாங்கும்—'உற்றாரின்
நீங்கலம்' என்பான் மலை.

தலைவன் வரைவொடு புகுந்தமையைத் தோழி தலைவிக்கு அறிவித்தல்

என நாம்,

தன் மலை பாட, நயவந்து கேட்டு, அருளி,
மெய்ம் மலி உவகையன் புகுதந்தான்—புணர்ந்து ஆரா
மென் முலை ஆகம் கவின் பெற,
செம்மலை ஆகிய மலைகிழவோனே.

Bunches of *kāntaḷ* flowers of pervasive fragrance
Wave about as honey trickles down on them;
Such is the hill of your lord
Who stretches out succouring the kin in need.

The discerning male monkey stretches its hand
Soliciting its love's tender hand from its plentiful kin;
Such is the hill of your lord
Who's more distressed than his loved one
To find her wonted native loveliness forsake her.

Heroine

We'll sing a song
Denouncing the slopes of the lofty hill hard of access
Of the one,
Who my ailment of passion caused
Leaving my beauty to wither,
The beauty that resembles
The shoots of the boughs
With full-blown flowers overspread in thick clusters
Weighing them down.

It is the hill of the one
Who feasts on the beauties of women
And leaves them abandoned thereafter
Like the bees flitting for honey
On the cool slopes therein
Where,
The celestial women play at ball
Over the hills soaring to the skies;
Fatigued,
They take to bathing sport
In the cool waters of the stream beneath.

Confidante

It is the hill of the one
Who's of intent resolute
To keep his kindred undeserted,

'Pāṭuvōm' eṉṟa Tōḻiyai Nōkkit Talaivi Uṭampaṭṭuk Kūṟutal

'akaviṉam pāṭuvām, tōḻi!'—'amar kaṇ
nakai moḻi, nallavar nāṇum nilai pōl,
takai koṇṭa ēṉaluḷ tāḻ kural uṟi,
mukai vaḷar cāntu ural, muttu ār maruppiṉ
vakai cāl ulakkai vayiṉ vayiṉ ōcci,
pakai il nōy ceytāṉ paya malai ētti,
akaviṉam pāṭuvām, nām'

Talaiviyiṉ Maṟumoḻi

āy nutal, aṇi kūntal, am paṇait taṭa meṉ tōḷ,
tēṉ nāṟu katuppiṉāy!—yāṉum oṉṟu ēttuku—
vēy naral viṭarakam nī oṉṟu pāṭittai.

Talaivi Iyaṟpaṭap Pāṭāmaiyiṉ Tōḻi Pāṭutal

koṭicciyar kūppi varai toḻu kai pōl,
eṭutta naṟaviṉ kulai alaṅkāntaḷ
toṭutta tēṉ cōra, tayaṅkum—taṉ uṟṟār
iṭukkaṇ tavirppāṉ malai.

kallāk kaṭuvaṉ kaṇam mali cuṟṟattu,
mel viral manti kuṟai kūṟum cemmaṟṟē—
tol eḻil tōyntār tolaiyiṉ, avariṉum
allaṟpaṭuvāṉ malai.

Talaivi Iyaṟpaḻittup Pāṭutal

puri viri, putai tutai, pūt tatainta tāḻ ciṉait
taḻir aṉṉa eḻil mēṉi takai vāṭa, nōy ceytāṉ
aru varai aṭukkam nām aḻittu oṉṟu pāṭuvām.

viṇ tōy varai, pantu eṟinta aya viṭa,
taṇ tāḻ aruvi, aramakaḷir, āṭupavē—
peṇṭir nalam vauvi, taṇ cāral tātu uṇṇum
vaṇṭiṉ tuṟappāṉ malai.

oṭuṅkā eḻil vēḻam viḻ piṭikku uṟṟa
kaṭuñcūl vayāviṟku amarntu, neṭuñ ciṉait
tīm kaṇ karumpiṉ kaḻai vāṅkum—'uṟṟāriṉ
niṅkalam' eṉpāṉ malai.

Where the elephant of unwithering loveliness
Concerned for the langour of its pregnant loving mate
Breaks the full grown ripe sugarcane for it.

Sung thus,

Our lay in praise of his hill
Heard to his heart's desire,
Here's your lord of the hill
Home in ecstasy deep to you
To find your breasts come to splendour
That remain now wasting in disuse*.

---

* Both *uḷḷuṟai uvamam* and *iṟaicci* run through the structure of the poem.

Talaivan Varaivoṭu Pukuntamaiyait Tōḻi Talaivikku Aṟivittal

eṉa nām, 30

taṉ malai pāṭa, nayavantu kēṭṭu, aruḷi,
meym mali uvakaiyaṉ pukutantāṉ—puṇarntu ārā
meṉ mulai ākam kaviṉ peṟa,
cemmalai ākiya malaikiḻavōṉē.

40

இருவரும் இவ் வகையால் பாடிய வள்ளைப் பாட்டுத் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவு வேண்டிவிட, தந்தையும் வரைவு உடம்பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

வள்ளைப் பாட்டுப் பாட, தலைவியைத் தோழி அழைத்தல்

பாடுகம், வா—வாழி, தோழி!—வயக் களிற்றுக்
கோடு உலக்கையாக, நல் சேம்பின் இலை சுளகா,
ஆடு கழை நெல்லை அறை உரலுள் பெய்து, இருவாம்
பாடுகம், வா—வாழி, தோழி! நல் தோழி!—பாடுற்று.

இடி உமிழ்பு இரங்கிய விரவு பெயல் நடு நாள், 5
கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்து,
பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை
அடி ஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடு வரை ஆசினிப் பணவை ஏறி,
கடு விசைக் கவணையில் கல் கை விடுதலின்,
இறு வரை வேங்க ஒள் வீ சிதறி,
ஆசினி மென் பழம் அளிந்தவை உதிரா,
தேன் செய் இறல் துளைபடப் போகி,
நறு வடி மாவின் பைந் துணர் உழக்கி,
குலையுடை வாழைக் கொழு மடல் கிழியா,
பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலை கெழு வெற்பனைப்
பாடுகம், வா—வாழி, தோழி! நல் தோழி!—பாடுற்று,

தலைவி

இலங்கும் அருவித்து; இலங்கும் அருவித்தே
வானின் இலங்கும் அருவித்தே—தான் உற்ற
சூள் பேணான் பொய்த்தான் மலை. 20

தோழி

பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?
'அஞ்சல் ஓம்பு' என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ?—

40

[The heroine and her confidante, while hulling the grain, sing in praise of the hero. As the hero is there by the hedge unseen, who has come to seek the heroine's hand in marriage, the confidante informs her lady of the consent of her kindred to their marriage]

Confidante

May you prosper O my lady!
Come we'll sing a song together
As we put the seeds of waving bamboo
Into the stone mortar,
Take the hardy elephant's tusk for the pestle,
Pound the grain therein,
And do the sifting
With the fine *cēmpu* leaves for the winnowing fan
Come O my virtuous lady!
We'll sing the song.

Come O my goodly damsel!
We'll sing the praises
Of the lord of the land hills abounding in,
Where
Thunders roar at the dead of night
Emitting fire thereon,
Marked with downpour around;
There's the lightning sharp
Lighting up thro' darkness intense,
As the elephant goes about with its mate
Feeding on the corns on the dry land;
The sound of their footsteps reaching his ears,
The hillsman mounts the watch-tower
Erected over the *āciṉi* tree on the lofty hill
And pelts stones from his swift sling;
The stones darting
Shake off the bright *vēṅkai* flowers from their hilly slopes,
Drop the soft *āciṉi* fruits to the ground,

குன்று அகல் நல் நாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின்,
திங்களுள் தீத் தோன்றியற்று.

தலைவி

இள மழை ஆடும்; இள மழை ஆடும்;
இள மழை வைகலும் ஆடும்—என் முன்கை
வளை நெகிழ வாராதோன் குன்று.

தோழி

வாராது அமைவானோ? வாராது அமைவானோ?
வாராது அமைகுவான் அல்லன்—மலைநாடன்
ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழற் கயத்து
நீருள் குவளை வெந்தற்று.

தலைவி

மணி போலத் தோன்றும்; மணி போலத் தோன்றும்;
மண்ணா மணி போலத் தோன்றும்—என் மேனியைத்
துன்னான் துறந்தான் மலை.

தோழி

துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்;
தொடர் வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்—;
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின், விசும்பில்
சுடருள் இருள் தோன்றியற்று.

தந்தை வரைவு உடம்பட்டமையைத் தலைவிக்குத் தோழி அறிவித்தல்

என ஆங்கு—

நன்று ஆகின்றால்—தோழி! நம் வள்ளையுள்
ஒன்றி நாம் பாட, மறை நின்று கேட்டு அருளி,
மென் தோட் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து,
மணம் நயந்தனன், அம் மலைகிழவோற்கே.

Vaḷḷaip Pāṭṭup Pāṭa, Talaiviyait Tōḻi Aḻaittal

pāṭukam, vā—vāḻi, tōḻi! vayak kaḷirṟuk
kōṭu ulakkaiyāka, nal cēmpiṉ ilai cuḷakā,
āṭu kaḷai nellai aṟai uraluḷ peytu, iruvām
pāṭukam, vā—vāḻi tōḻi! nal tōḻi!—pāṭuṟṟu.

iṭi umiḻpu iraṅkiya viravu peyal naṭu nāḷ,
koṭi vitupu iruḷiya miṉṉuc cey viḷakkattu,

Pierce right thro' the honeycombs,
Stir up the bunches of sweet unripe mangoes,
Tear the plump sheaths of plantain shooting forth in clusters,
And come to rest in the fruit of the jack tree*.

Heroine

Streams of flowing waters it's!
And streams of flowing waters it's!
With rains blessed thereon too,
It's the hill of the one
Of oath unkept falsified.

Confidante

Would he be the one with oath falsified?
Would he be the one with oath falsified?
Would he be seen failing his word
To the one whom he'd said, 'Fear not'?
A word falsified
From the lord of the virtuous land
With wide hills around
Is verily like
Fire coming from the moon!

Heroine

Drizzling clouds there move around too
Drizzling clouds unceasing they are,
Witnessed they're every day
Over the hill of the man
Who's left me forlorn
Letting my bracelets slip off my wrists.

Confidante

Will he bear to keep away from you?
Will he bear to keep away from you?
He's not the one to do so;
Such an act unkindly marking the love

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

piṭiyoṭu mēyum puṉcey yāṉai
aṭi otuṅku iyakkam kēṭṭa kāṉavaṉ
neṭu varai āciṉip paṇavai ēṟi,
kaṭu vicaik kavaṇaiyil kal kai viṭutaliṉ,
iṟu varai vēṅkai oḷ vī citaṟi,
āciṉi meṉ paḷam aḷintavai utirā,
tēṉ cey iṟāal tuḷaipaṭap pōki,
naṟu vaṭi māviṉ pain tuṇar uḷakki,
kulaiuṭai vāḷaik koḷu maṭal kiḷiyā,
palaviṉ paḷattuḷ taṅkum malai keḷu verpaṉaip
pāṭukam, vā—vāḷi, tōḷi! nal tōḷi!—pāṭuṟṟu.

Talaivi

ilaṅkum aruvittu; ilaṅkum aruvittē;
vāṉiṉ ilaṅkum aruvittē—tāṉ uṟṟa
cūḷ pēṇāṉ poyttāṉ malai.

Tōḷi

poyttaṟku uriyaṉō poyttaṟku uriyaṉō?
'añcal ōmpu' eṉṟāraip poyttaṟku uriyaṉō?
kuṉṟu akal nal nāṭaṉ vāymaiyil poy tōṉṟiṉ,
tiṅkaḷuḷ tīt tōṉṟiyaṟṟu.

Talaivi

iḷa maḷai āṭum; iḷa maḷai āṭum;
iḷa maḷai vaikalum āṭum—eṉ muṉkai
vaḷai nekiḷa vārātōṉ kuṉṟu.

Talaivi

vārātu amaivāṉō? vārātu amaivāṉō?
vārātu amaikuvāṉ allaṉ—malaināṭaṉ
īrattuḷ iṉṉavai tōṉṟiṉ, niḻaṟ kayattu
nīruḷ kuvaḷai ventaṟṟu.

Talaivi

maṇi pōlat tōṉṟum; maṇi pōlat tōṉṟum;
maṇṇā maṇi pōlat tōṉṟum—eṉ mēṉiyait
tuṉṉāṉ tuṟantāṉ malai.

Of the lord of the hilly land-
It is verily like
The *kuvaḷai* blossoms burnt up in waters
Of a pond hemmed in by cool shade.

Heroine

The hill looks with gem-like sheen too
The hill looks with gem-like sheen,
The sheen of an unwashed gem,
The hill of the man
Who's left my body in desertion's pangs.

Confidante

He is not the one to forsake!
He is not the one to forsake!
The lord of the hills clustered
Is not the one to forsake!
Such an act marking his love—
It is verily like
Darkness marking the sun in the sky.

Thus,

As we sang the *vaḷḷai*[1] in unison,
There ensued things benign O lady!
Hearing it unseen
The gracious claimant of your soft shoulders has come;
Seated under the fragrant *vēṅkai* tree
Your father too has his willing consent extended
To your wedlock with the lord of the hilly tract.

---

4. Sung in praise of the hero by women while hulling grain, which has later evolved into a literary genre, the pestle song, in which the poet feigns women.

tuṟakkuvaṉ allaṉ; tuṟakkuvaṉ allaṉ;
toṭar varai veṟpaṉ tuṟakkuvaṉ allaṉ—
toṭarpuḷ iṉaiyavai tōṉṟiṉ, vicumpil
cuṭaruḷ iruḷ tōṉṟiyaṟṟu.

Tantai Varaivu Uṭampaṭṭamaiyait Talaivikkut Tōḻi Aṟivittal

eṉa āṅku—

naṉṟu ākiṉṟāl—tōḻi! nam valḷaiuḷ
oṉṟi nām pāṭa, maṟai niṉṟu kēṭṭu aruḷi,
meṉ tōṭ kiḻavaṉum vantaṉaṉ; nuntaiyum
maṉṟal vēṅkaik kīḻ iruntu,
maṇam nayantaṉaṉ, am malaikiḻavōṟkē.

41

முன்பு பெற்ற வழி மலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்த வழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன் அருமை செய்து அயர்த்தவழி, தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற் பழிப்ப, தலைவி இயற்பட மொழிந்ததனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, தலைவன் முன் ஒருகால் வந்து சிறு புறம் சாரத் தான் ஆற்றினமை குறித்து, பின் ஒருகால் அவ்வாறு பாட, அவன் சிறு புறம் சாராமையின் கலங்கி, நெஞ்சொடு கூறியது ஆகலின்.

வள்ளைப் பாட்டுப் பாடத் தோழி அழைக்க, தலைவி இசைதல்

'மறம் கொள் இரும் புலித் தொல் முரண் தொலைத்த
முறம்செவி வாரணம் முன் குளகு அருந்தி,
கறங்கு வெள் அருவி ஓலின் துஞ்சும்
பிறங்கு இருஞ் சோலை நல் மலை நாடன்
மறந்தான்; மறக்க, இனி; எல்லா! நமக்குச்
சிறந்தமை நாம் நற்கு அறிந்தனம், ஆயின்; அவன் திறம்,
கொல் யானைக் கோட்டால் வெதிர் நெல் குறுவாம் நாம்,
வள்ளை அகவுவம், வா.' 'இகுளை! நாம்
வள்ளை அகவுவம், வா.'

தோழி இயற்பழித்தல்

காணிய வா—வாழி, தோழி!—வரைத் தாம்பு
வாள் நிறம் கொண்ட அருவித்தே, நம் அருளா
நாணிலி நாட்டு மலை.

தலைவி இயற்பட மொழிதல்

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ—
ஓர்வு உற்று ஒரு திறம் ஒல்காத நேர்கோல்
அறம் புரி நெஞ்சத்தவன்?

41

[The hero having parted, the confidante belittled the hero's qualities with a view to comforting her lady. The heroine then expatiated on her lover's good qualities, hearing which, the hero remaining unseen by the hedge came out to console her. Later, when this does not happen, she is filled with anguish and tells her heart thus]

Heroine

The lord of the land of lofty hill-
Sprawling dark groves hemming in,
Where
The elephant with winnowing-fan like ears
Avenges the malignity of the old
Of a large ferocious tiger;
Feeding then on the leaf-food about
It takes to slumber
Lulled by the flowing waters of the silvery falls-
Has had me out of his mind;
Let me be in his mind's oblivion then*.

Pondering it right,
O my dear
I've had his grace in full measure!
As such O my maid
Let's pound the bamboo seeds
With the wild elephant's tusks for pestle,
And sing the *vaḷḷai*[1] song,
Let's sing the *vaḷḷai* song O my dear.

Confidante

Oh lady may you prosper!
Behold the splendrous streams
Flowing down the sides of the hill

---

1. Song on the hero by women while hulling grain.

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

தோழி

தண் நறுங் கோங்கம் மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன் அணி யானை போல் தோன்றுமே—நம் அருளாக்
கொன்னாளன் நாட்டு மலை.

தலைவி

கூரு நோய் ஏய்ப்ப விடுவானோ?—தன் மலை
நீரினும் சாயல் உடையன், நயந்தோர்க்குத்
தேர் ஈயும் வண் ·· கையவன்.

தோழி

வரைமிசை மேல் தொடுத்த நெய்க் கண் இறாஅல்
மழை நுழை திங்கள் போல் தோன்றும்—இழை நெகிழ
எவ்வம் உறீஇயினான் குன்று.

தலைவி

எஞ்சாது, எல்லா! கொடுமை நுவலாதி—
அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன், என்
நெஞ்சம் பிணிக்கொண்டவன்.

என்று யாம் பாட, மறை நின்று கேட்டனன்,
தாழ் இருங் கூந்தல் என் தோழியைக் கை கவியா,
சாயல் இன் மார்பன் சிறு புறம் சார்தர,
ஞாயிற்று முன்னர் இருள் போல மாய்ந்தது, என்
ஆய்இழை மேனிப் பசப்பு.

Vaḷḷaip Pāṭṭup Pāṭat Tōḷi Aḷaikka, Talaivi Icaital

'maṟam koḷ irum pulit tol muraṇ tolaitta
muṟamcevi vāraṇam muṉ kuḷaku arunti,
kaṟaṅku veḷ aruvi ōliṉ tuñcum
piṟaṅku iruñ cōlai nal malai nāṭaṉ
maṟantāṉ; maṟakka, iṉi; ellā! namakkuc
ciṟantamai nām naṟku aṟintaṉam, āyiṉ; avaṉ tiṟam,
kol yāṉaik kōṭṭāl vetir nel kuṟuvām nām,
vaḷḷai akavuvam, vā.' 'ikuḷai! nām
vaḷḷai akavuvam, vā.'

Tōḷi Iyaṟpaḷittal

kāṇiya va—vāḷi, tōḷi!—varait tāḻpu
vāḻ niṟam koṇṭa aruvittē, nam aruḷā
nāṇili nāṭṭu malai.

In the land of the one
That feels no dishonour
At his loveless mien to you.

Heroine

Will he,
Who has his mind in righteousness set,
In the manner of the balance untilting,
Let the heart of the one
Whose love he feasted on,
Go disspirited?

Confidante

Behold the hill there
Whose slopes all
Wear the cool fragrant *kōṅkam* blooms
Resembling elephants with gold ornaments bedecked!
O it's the hill of the loveless one
Whose benevolence flows not to you.

Heroine

Would he,
More tender than his hill's waters,
And with hands munificent
That give away chariots
To those who come seeking his succour,
Let my affliction grow apace?

Confidante

O behold the hill
With honeycombs teeming on the sides
Looking like the moon into the dark clouds' clasp!
It's the one he reigns
That has landed you in wasting grief
Letting your bracelets slip off.

Talaivi Iyaṟpaṭa Moḻital

ārvuṟṟār neñcam aḻiya viṭuvāṉō—
ōrvu uṟṟu oru tiṟam olkāta nērkōl
aṟam puri neñcattavaṉ?

Tōḻi

taṉ naṟuṅ kōṅkam malarnta varaiyellām
poṉ aṇi yāṉai pōl tōṉṟumē—nam aruḷāk
koṉṉāḷaṉ nāṭṭu malai.

Talaivi

kūru nōy ēyppa viṭuvāṉō?—taṉ malai
niṟiṉum cāyal uṭaiyaṉ, nayantōrkkut
tēr īyum vaṉ kaiyavaṉ.

Tōḻi

varaimicai mēl toṭutta neyk kaṉ iṟāal
maḻai nuḻai tiṅkaḷ pōl tōṉṟum—iḻai nekiḻa
evvam uṟīiyiṉāṉ kuṉṟu.

Talaivi

eñcātu, ellā! koṭumai nuvalāti—
añcuvatu añcā aṟaṉili allaṉ, eṉ
neñcaṁ piṇikkoṇṭavaṉ.

eṉṟu yām pāṭa, mäṟai niṉṟu kēṭṭaṉaṉ,
tāḻ iruṅ kūntal eṉ tōḻiyaik kai kaviyā,
cāyal iṉ mārpaṉ ciṟu puṟam cārtara,
ñāyiṟṟu muṉṉar iruḷ pōla māyntatu, eṉ
āyiḻai mēṉip pacappu.

Heroine

O you!
Wield not a tongue unkindly for ever;
He that has my heart drawn to him
Is not the unrighteous one
That fears not what's to be feared.

As we went about singing thus,
He heard it all standing off our sight,
He the one of sweet soft chest
Beckoned my lady of dark flowing tresses
And nestled her up from behind,
Whereat
The pallid hue over her body,
Bedecked with choice ornaments,
Vanished like the darkness before the sun.

42

வரைவு நீட ஆற்றாளாயின இடத்து, தோழி தானும் தலைவியும் வள்ளைப் பாடலுள் முருகனைப் பாடுவார் போல இருவர்க்கும் ஏற்பத் தலைவனைப் பாட, தலைவி ஆற்றினமை தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய், தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

தோழி வள்ளைப் பாட்டுப் பாடத் தலைவியை அழைத்தல்

வேங்கை தொலைத்த வெறி பொறி வாரணத்து
ஏந்து மருப்பின், இன வண்டு இமிர்பு ஊதும்
சாந்த மரத்தின், இயன்ற உலக்கையால்,
ஐவன வெண் நெல் அறை உரலுள் பெய்து, இருவாம்,
ஐயனை ஏத்துவாம் போல, அணி பெற்ற
மை படு சென்னிப் பய மலை நாடனை,
தையலாய்! பாடுவாம், நாம்.

தோழியின் பாடல்

தகையவர் கைச் செறித்த தாள்போல, காந்தள்
முகையின்மேல் தும்பி இருக்கும்—பகை எனின்,
கூற்றம் வரினும் தொலையான், தன் நட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணாதோன் குன்று.

தலைவியைப் பாடுமாறு தோழி வேண்டுதல்

வெருள்பு உடன் நோக்கி, வியல் அறை யூகம்,
இருள் தூங்கு இறு வரை ஊர்பு இழிபு ஆடும்
வருடைமான் குழவிய வள மலை நாடனைத்
தெருள—தெரியிழாய்!—நீ ஒன்று பாடித்தை.

தலைவி

நுண் பொறி மான் செவி போல, வெதிர் முளைக்
கண் பொதி பாளை கழன்று உகும் பண்பிற்றே—
மாறு கொண்டு ஆற்றார்எனினும், பிறர் குற்றம்
கூறுதல் தேற்றாதோன் குன்று.

தோழி

புணர் நிலை வளகின் குளகு அமர்ந்து உண்ட
புணர் மருப்பு எழில் கொண்ட வரை புரை செலவின்
வயங்கு எழில் யானைப் பய மலை நாடனை—
மணம் நாறு கதுப்பினாய்!—மறுத்து ஒன்று பாடித்தை.

தலைவி

கடுங் கண் உழுவை அடி போல வாழைக்
கொடுங் காய் குலைதொறூஉம் தூங்கும்—இடும்பையால்
இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்கல் ஆற்றாக்கால்,
தன் மெய் துறப்பான் மலை.

42

[Wedding delayed, the heroine is distressed. Her confidante as if speaking to her heart tells the hero, who is standing unseen by the hedge-side, that their praise (*vaḻḻai*) of the hero veiled in the song of praise of Lord Murukaṉ goes to keep the spirits of the heroine alive]

Confidante

O my lady!
Let's put the mountain paddy into the rocky mortar,
Do the pounding together
With pestles made of the raised tusks of an elephant
With spotted forehead
That went rutting
And put the tiger to death;
And with pestles of the sandalwood too
Which bees of kindred breed drone about;
And,
Let's sing of the lord
Of the lofty splendrous cloud-bearing and bounteous hill,
As if singing the praises of the (hill's) Lord[1]:

It is the hill of the one
Who stood unvanquished even by Death
Were he a foeman hostile,
And who takes it not for an act of infamy
To give in to those seeking him in love;
It's the hill
Wherein beetles drone about the buds of *kāntaḷ*
Like the graceful bracelets women's wrists wear.

O my lady with choice ornaments!
Do sing a song of acclaim
On the lord of the hill richly endowed,
Where the young ones of the mountain sheep,
Bewildered at a black monkey seated on a wide rock,
Run up and down the slopes dark and deep.

1. Lord Murukaṉ.

தோழி

என ஆங்கு—

கூடி அவர்திறம் பாட, என் தோழிக்கு
வாடிய மென் தோளும் வீங்கின—
ஆடு அமை வெற்பன் அளித்தக்கால் போன்றே.

Tōḷi Vaḷḷip Pāṭṭup Pāṭat Talaiviyai Aḷaittal

vēṅkai tolaitta veṟi poṟi vāraṇattu
ēntu maruppiṉ, iṉa vaṇṭu imirpu ūtum
cānta marattiṉ, iyaṉṟa ulakkaiyāḷ,
aivaṇa veṇ nel aṟai uraluḷ peytu, iruvām,
aiyaṇai ēttuvām pōla, aṇi peṟṟa
mai paṭu ceṉṉip paya malai nāṭaṇai,
taiyalāy! pāṭuvām, nām.

Tōḷiyiṉ Pāṭal

takaiyavar kaic ceṟitta tāḷpōla, kāntaḷ
mukaiyiṉmēl tumpi irukkum—pakai eṉiṉ,
kūṟṟam variṉum tolaiyāṉ, taṉ naṭṭārkkut
tōṟṟalai nāṇātōṉ kuṉṟu.

Talaiviyaip Pāṭumāṟu Tōḷi Vēṇṭutal

veruḷpu uṭaṉ nōkki, viyal aṟai yūkam,
iruḷ tūṅku iṟu varai ūrpu iḻipu āṭum
varuṭaimāṉ kuḻaviya vaḷa malai nāṭaṇait
teruḷa—teriyiḻāy!—nī oṉṟu pāṭittai.

Talaivi

nuṇ poṟi māṉ cevi pōla, vetir muḷaik
kaṇ poti pāḷai kaḷaṉṟu ukum paṇpiṟṟē—
māṟu koṇṭu āṟṟār eṉiṉum piṟar kuṟṟam
kūṟutal tēṟṟātōṉ kuṉṟu.

Tōḷi

puṇar nilai vaḷakiṉ kuḷaku amarntu uṇṭa
puṇar maruppu eḻil koṇṭa varai purai celaviṉ
vayaṅku eḻil yāṉaip paya malai nāṭaṇai—
maṇam nāṟu katuppiṉāy!—maṟuttu oṉṟu pāṭittai.

Heroine

It's the hill of the one,
Who goes not despising others
That are seen unkindly disposed though,
Where the comely sheaths spotted-deer's ear like
Drop off from the joints of bamboos.

Confidante

O lady with fragrant tresses!
Do sing a song of dispraise
Of the lord of the benign hill
Where the elephant of abiding grace,
United as it is (to its mate),
Takes the leaves of *vaḷaku* for food
And walks as if
A hill with a pair of comely tusks were on the move.

Heroine

It's the hill of the one
Who'd take one's own life
If those supplicating one in want
Were to return unfulfilled;
Where
The bended unripe plantains,
Resembling the feet of the ferocious tiger,
Are seen hanging rich in clusters.

Confidante

The strain thus marked,

As we sang of their[2] glory
The tender shoulders of my lady
That had gone withered
Were back to their wonted bloom
As if in access to the bliss of love
From the lord of the hill
Teeming with bamboos waving about*.

2. Lord Murukaṉ, and the hero.

* *Uḷḷuṟai uvamam* runs through the structure of the poem.

Talaivi

kaṭuṅ kaṇ uḻuvai aṭi pōla vāḻaik
koṭuṅ kāy kulaitoṟūum tūṅkum—iṭumpaiyāl
iṉmai uraittārkku atu niṟaikkal āṟṟākkāl,
taṉ mey tuṟappāṉ malai.

Tōḻi

eṉa āṅku—

kūṭi avar tiṟam pāṭa, eṉ tōḻikku
vāṭiya mel tōḻum viṅkiṉa—
āṭu amai veṟpaṉ aḻittakkāl pōṉṟē.

43

வரையாது வந்து ஒழுகும் தலைவனைத் தோழி, தலைவியது கற்பு மிகுதியும், இவ் ஒழுக்கம் அலராகின்றமையும், அவளது ஆற்றாமையும், கூறி, வரைவு கடாயது.

கதிர் விரி சுனை சுடர்க் கவின் கொண்ட நனஞ் சாரல்
எதிர் எதிர் ஓங்கிய மால் வரை அடுக்கத்து,
அதிர் இசை அருவி தன் அம் சினைமிசை வீழ,
முதிர்இணர் ஊழ் கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை,
வரி நுதல் எழில் வேழம் பூ நீர் மேல் சொரிதர,
புரி நெகிழ் தாமரை மலர் அம் கண் வீறு எய்தி,
திரு நயந்து இருந்தன்ன தேம் கமழ் விறல் வெற்ப!

தன் எவ்வம் கூரினும், நீ செய்த அருள் இன்மை
என்னையும் மறைத்தாள், என் தோழி—அது கேட்டு,
நின்னை யான் பிறர் முன்னர்ப் பழி கூறல் தான் நாணி.

கூரும் நோய் சிறப்பவும், நீ செய்த அருள் இன்மை
சேரியும் மறைத்தாள், என் தோழி—அது கேட்டாங்கு,
'ஒரும் நீ நிலையலை' எனக் கூறல் தான் நாணி.

நோய் அட வருந்தியும், நீ செய்த அருள் இன்மை
ஆயமும் மறைத்தாள், என் தோழி—அது கேட்டு,
மாய நின் பண்பு இன்மை பிறர் கூறல் தான் நாணி.

43

[The hero goes about an extended pre-marital union with the heroine. The latter's confidante exhorts him to go in for an early marriage, by bringing home to him the heroine's sense of honour vis-a-vis their clandestine union, her pining in solitude and the danger of their union becoming the subject of gossip and scandal in the neighbourhood]

O the valorous lord of the hilly tract
With the sweet odour the honeycombs issue,
Where
The hills stand lofty in rows
Facing each other,
Whose extensive sides look lovely
In the lustre of the morning sun's rays;
And the resounding waterfalls therein
Fall on they comely boughs of trees,
The fiery *vēṅkai* trees of drum-like trunks
Come to full blossom in well-grown clusters;
The graceful elephants of streaky foreheads
Showering the flower-strewn water over,
The lotus flowers their lovely petals unfold,
Which bears
The sight of Tirumakaḷ[1] in state
Seated with passion felt*.

Her affliction intense though,
My lady kept me too unaware of your unkindliness,
Feeling coy as she was
That I'd hold you in contempt before the townsfolk.

Her love-sickness acute though,
My lady concealed your loveless mien from our hamlet,
Feeling ill at ease as she was

---

1. The Goddess of Fortune, Lakṣmi.

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

என ஆங்கு—

இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்கு,
அனை அரும் பண்பினான், நின் தீமை காத்தவள்
அருந் துயர் ஆர் அஞர் தீர்க்கும்
மருந்து ஆகிச் செல்கம், பெரும! நாம் விரைந்தே.

katir viri kaṉai cuṭark kaviṉ koṇṭa naṉañ cāral
etir etir ōṅkiya māl varai aṭukkattu,
atir icai aruvi taṉ am ciṉaimicai vīḻa,
mutiriṉar ūḻ koṇṭa muḻavuttāḷ erivēṅkai,
vari nutal eḻil vēḻam pū nīr mēl coritara,
puri nekiḻ tāmarai malar am kaṇ vīṟu eyti
tiru nayantu iruntaṉṉa tēm kamaḻ viṟal veṟpa!

taṉ evvam kūriṉum, nī ceyta aruḷ iṉmai
eṉṉaium maṟaittāḷ, eṉ tōḻi—atu kēṭṭu,
niṉṉai yāṉ piṟar muṉṉarp paḻi kūṟal tāṉ nāṇi,

kūrum nōy ciṟappavum nī ceyta aruḷ iṉmai
cērium maṟaittāḷ, eṉ tōḻi—atu kēṭṭāṅku,
'ōrum nī nilaiyalai' eṉak kūṟal tāṉ nāṇi.

nōy aṭa varuntium, nī ceyta aruḷ iṉmai
āyamum maṟaittāḷ, eṉ tōḻi—atu kēṭṭu,
māya niṉ paṇpu iṉmai piṟar kūṟal tāṉ nāṇi,

eṉa āṅku—

iṉaiyaṉa tīmai niṉaivaṉaḷ kāttāṅku,
aṉai arum paṇpiṉāṉ, niṉ tīmai kāttavaḷ
arum tuyar ār añar tīrkkum
maruntu ākic celkam, peruma! nām virainte.

That they'd go about saying
'You're of a wavering mind'.

Her affliction sharp though,
My lady kept your unkindness unknown to attendants
Feeling delicate as she was
That there'd be slander around of your guileful mien.

That being so,

Such of these things she held to herself
By a rare virtuous bearing
To keep you off the ill of smear around;
O the noble one!
Let's go hurrying
As the cure to the angst she's in.

44

வரைவிடை ஆற்றாத தலைவிக்கு, தோழி தான் தலைவனை நெருங்கி வரைவு கடாவ, அது கேட்ட தலைவன் வரைவு முயற்சியான் வருதல் இடையிட்டதூஉம், தமர் வரைவு எதிர்ந்ததூஉம், கூறி, அவளை ஆற்றுவித்தது.

விடியல் வெங் கதிர் காயும் வேய் அமல் அகல் அறை,
கடி சுனை கவினிய காந்தள் அம் குலையினை,
அரு மணி அவிர் உத்தி அரவு நீர் உணல் செத்து,
பெரு மலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனை பெயல்
உருமுக் கண்ணுறுதலின், உயர் குரல் ஒலி ஓடி,
நறு வீய நனஞ் சாரல் சிலம்பலின், கதுமென,
சிறுகுடி துயில் எழுஉம் சேண் உயர் விறல் வெற்ப!

கால் பொர நுடங்கல கறங்கு இசை அருவி நின்
மால் வரை மலி சுனை மலர் ஏய்க்கும் என்பதோ—
புல் ஆராப் புணர்ச்சியால் புலம்பிய என் தோழி
பல் இதழ் மலர் உண்கண் பசப்ப, நீ சிதைத்ததை?

புகர் முகக் களிறொடு புலி பொருது உழக்கும் நின்
அகன் மலை அடுக்கத்த அமை ஏய்க்கும் என்பதோ—
கடை எனக் கலுழும் நோய் கைம்மிக, என் தோழி
தடையின திரண்ட தோள் தகை வாட, சிதைத்ததை?

சுடர் உற உற நீண்ட சுரும்பு இமிர் அடுக்கத்த
விடர் வரை எரி வேங்கை இணர் ஏய்க்கும் என்பதோ—
யாம்த்தும் துயிலலள் அலமரும் என் தோழி
காமரு நல் எழில் கவின் வாட, சிதைத்ததை?

என ஆங்கு,

தன் தீமை பல கூறிக் கழறலின், என் தோழி
மறையில் தான் மருவுற மணந்த நட்பு அருகலான்,
பிறை புரை நுதல்! அவர்ப் பேணி நம்
உறை வரைந்தனர், அவர் உவக்கும் நாளே

viṭiyal veṅ katir kāyum vēy amal akal aṟai,
kaṭi cuṉai kaviṉiya kāntaḷ am kulaiyiṉai,
aru maṇi avir utti aravu nīr uṇal cettu,
peru malai miḷirppaṉṉa kāṟṟuṭaik kaṉai peyal
urumuk kaṇṇuṟutaliṉ, uyar kural oli ōṭi,
naṟu vīya naṉañ cāral cilampaliṉ, katumeṉa,
ciṟukuṭi tuyil eḻūum cēṇ uyar viṟal veṟpa!

kāl pora nuṭaṅkala kaṟaṅku icai aruvi niṉ
māl varai mali cuṉai malar ēykkum eṉpatō—
pul ārāp puṇarcciyāl pulampiya eṉ tōḻi
pal itaḻ malar uṇkaṇ pacappa, nī citaittatai?

pukar mukak kaḷiṟoṭu puli poruttu uḻakkum niṉ
akaṉ malai aṭukkatta amai ēykkum eṉpatō—
kaṭai eṉak kaluḻum nōy kaimmika, eṉ tōḻi
taṭaiyiṉa tiraṇṭa tōḷ takai vāṭa, citaittatai?

cuṭar uṟa uṟa nīṇṭa curumpu imir aṭukkatta
viṭar varai eri vēṅkai iṇar ēykkum eṉpatō—
yāmttum tuyilalaḷ alamarum eṉ tōḻi
kāmaru nal eḻil kaviṉ vāṭa, citaittatai?

eṉa āṅku,

taṉ tīmai pala kūṟik kaḻaṟaliṉ, eṉ tōḻi
maṟaiyil tāṉ maruvuṟa maṇanta naṭpu arukalāṉ,
piṟai purai nutal! avarp pēṇi nam
uṟai varaintaṉar, avar uvakkum nāḷē

44

[The heroine despairing at the marriage delayed, her confidante meets the hero and exhorts him to take her hand in marriage. The hero consents and goes in for preparations to that end, which delays his trysting with the heroine. The heroine's kin also agree to this marriage. Informing all this to the heroine, her confidante tries to relieve her suffering]

O the valiant lord of the hill of lofty summit,
Where
The regaling rays of the morning sun are kept off
By the massive rocks with thick bamboo clusters,
Wherein are seen springs of sweet odour
Marked by clusters of lovely *kāntaḷ* blossoms around,
Mistaking which for the snake
With the prized gem-holding hood
Drinking water therein,
There roars the thunderbolt
As if overturning the mighty hills,
Along with wind-swept downpour;
The din thereof resounds about
The extended slopes with fragrant blossoms,
By which the folk of hamlets around
Are stirred up swiftly from slumber*.

Denied your arms' clasp in union
My lady's in affliction's pangs caught,
With her painted eyes,
Endowed with a many-petalled flower's charm
Wearing pining's sickly hue.
This waste did you inflict because
They bear likeness to the flowers
About the springs of flowing waters
On your sublime hill,
Where the waterfalls mark their serene tuneful flow
Unaffected by the wind blowing?

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

kāl pora nuṭaṅkala kaṟaṅku icai aruvi niṉ
māl varai mali cuṉai malar ēykkum eṉpatō—
pul ārāp puṇarcciyāl pulampiya eṉ tōḻi
pal itaḻ malar uṇkaṇ pacappa, nī citaittatai?

pukar mukak kaḷiṟoṭu puli porutu u̱ḻakkum niṉ
akaṉ malai aṭukkatta amai ēykkum eṉpatō—
kaṭai eṉaṅ kaluḻum nōy kaimmika, eṉ tōḻi
taṭaiyiṉa tiraṇṭa tōḷ takai vāṭa, citaittatai?

cuṭar uṟa uṟa nīṇṭa curumpu imir aṭukkatta
viṭar varai eri vēṅkai iṇar ēykkum eṉpatō?
yāmattum tuyilalaḷ alamarum eṉ tōḻi
kāmaru nal eḻil kaviṉ vāṭa, citaittatai?

eṉa āṅku,

taṉ tīmai pala kūṟik kaḻaṟaliṉ, eṉ tōḻi
maṟaiyil tāṉ maruvuṟa maṇanta naṭpu arukalāṉ,
piṟai purai nutal! avarp pēṇi nam
uṟai varaintaṉar, avar uvakkum nāḷē.

Gone wasted are the charms of her shoulders
Large and rotund,
With your desertion's pangs weighing her down
As if it were her end;
Is it all because
They wear likeness to the bamboo
Growing on the sides of your mighty hill
Where tigers go about
Vanquishing elephants of spotted foreheads
In fiery brawls?

Withered are her ravishing resplendent beauties
Writhing in the torment of your desertion's woe,
Who remains wakeful even at midnight;
Is it for the reason that
Her grace bears likeness to the clusters of *vēṅkai* blossoms
Of fire-like hue bees humming about,
That grow on the slopes caves abounding in
Of your towering hill
As if reaching out to the sun?

So saying,

Rebuke him I did
For the vexations he caused;
O damsel of crescent moon like forehead!
As his trysts of passion in secret grew scarce
He has desired your bond abiding in marriage
To which our kin too consented.

45

அல்லகுறிப் பட்டுத் தலைவன் மீள, அதனை 'என் பிழையாகக் கருதுவன்' எனக் கவன்று ஆற்றாளாகி, 'தன் குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை, வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கி, தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறிய' தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவற்குக் கூறி, "இவ் இடையீடு நின் தோழியின் ஆயிற்று" என, எனது பிழைப்பு ஆக்கி, அவளை ஆற்றுவிப்பாய்; நீ உரைத்ததே உரையாம் அவட்கு' என அவளது ஆற்றாமை கூறி, வரைவு கடாயது.

வீயகம் புலம்ப, வேட்டம் போகிய
மாஅல் அம் சிறை மணி நிறத் தும்பி,
வாய் இழி கடாத்த வால் மருப்பு ஒருத்தலோடு
ஆய் பொறி உழுவை தாக்கிய பொழுதின்,
'வேங்கை அம் சினை' என விறற் புலி முற்றியும், 5
பூம் பொறி யானைப் புகர் முகம் குறுகியும்,
வலி மிகு வெகுளியான் வாள் உற்ற மன்னரை
நயன் நாடி நட்பு ஆக்கும் வினைவர் போல், மறிதரும்
அயம் இழி அருவிய அணி மலை நல் நாட!

ஏறு இரங்கு இருள் இடை இரவினில் பதம் பெறாஅன், 10
மாறினென் எனக் கூறி மனம் கொள்ளும், தான் என்ப—
கூடுதல் வேட்கையான், குறி பார்த்து, குரல் நொச்சிப்
பாடு ஓர்க்கும் செவியோடு பைதலேன் யான் ஆக.

அருஞ் செலவு ஆர் இடை அருளி வந்து, அளி பெறாஅன்
வருந்தினென் எனப் பல வாய்விடூஉம், தான் என்ப— 15
நிலை உயர் கடவுட்குக் கடம் பூண்டு, தன்மாட்டுப்
பல சூழும் மனத்தோடு பைதலேன் யான் ஆக.

கனை பெயல் நடு நாள் யான் கண் மாற, குறி பெறாஅன்,
புனையிழாய்! என் பழி நினக்கு உரைக்கும், தான் என்ப—
தளி நசை வேட்கையான் மிசை பாடும் புள்ளின், தன் 20
அளி நசைஇ ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யான் ஆக.

என ஆங்கு,

கலந்த நோய் கைம்மிக, கண் படா என்வயின்
புலந்தாயும் நீ ஆயின், பொய்யானே வெல்குவை—
இலங்கு தாழ் அருவியோடு அணி கொண்ட நின் மலைச் 25
சிலம்பு போல், கூறுவ கூறும்,
இலங்கு ஏர் எல் வளை, இவளுடை நோயே.

vīyakam pulampa, vēṭṭam pōkiya
māal am ciṟai maṇi niṟat tumpi,

45

[The hero, misled at night by the occurrence of signs casually happening, returns without meeting the heroine. The heroine is distressed that the hero will take it to be her fault. Her confidante requests the hero to soothe the heroine by putting the blame on herself]

O lord of the virtuous land
Of hills luxuriant clustering about
And of waterfalls flowing down the slopes,
Where
The large sapphire-like beetle of lovely wings,
Flitting to the blossom it craved after
Turning the flower of its own to a state desolate,
Goes droning around the fiery tiger
Taking it for a winsome cluster of the *vēṅkai* flowers
And seeks then the lovely spotted forehead of the elephant
Thinking it to be the bough of that tree,
As this rutting white-tusked head of the elephant herd
With its must streaming forth
Takes on the tiger of comely spots;
It flits from one beast to the other
As do men of kindly intent striving for amity
Between rulers of mighty prowess
Who're engaged in a wrathful duel*.

'Cupid after his union,
I abided for his arrival with ears sharp
At the place where bunches of *nocci* flowers dropped,
Taking it by fault
To be our nocturnal trysting spot;
In disquiet as I'd been there,
He went off the bliss of union unattending
At the thick of night thunderbolt crashing;
Ah I had the tryst by day changed too!'
Your lady is seen bewailing thus.

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

vāy iḻi kaṭātta vāl maruppu oruttalōṭu
āy poṟi uḻuvai tākkiya poḻutiṉ,
'vēṅkai am ciṉai' eṉa viṟaṟ puli muṟṟiyum,
pūm poṟi yāṉaip pukar mukam kuṟukiyum,
vali miku vekuḷiyāṉ vāḷ uṟṟa maṉṉarai
nayaṉ nāṭi naṭpu ākkum viṉaivar pōl, maṟitarum
ayam iḻi aruviya aṇi malai nal nāṭa!

ēṟu iraṅku iruḷ iṭai iraviṉil patam peṟāaṉ,
māṟiṉeṉ eṉak kūṟi maṇam koḷḷum, tāṉ eṉpa—
kūṭutal vēṭkaiyāṉ, kuṟi pārttu, kural noccip
pāṭu ōrkkum ceviyōṭu paitalēṉ yāṉ āka.

aruñ celavu ār iṭai aruḷi, vantu aḷi peṟāaṉ,
varuntiṉeṉ eṉap pala vāyviṭūum, tāṉ eṉpa—
nilai uyar kaṭavuṭkuk kaṭam pūṇṭu, taṉmāṭṭup
pala cūḻum maṉattōṭu paitalēṉ yāṉ āka.

kaṉai peyal naṭu nāḷ yāṉ kaṇ māṟa, kuṟi peṟāaṉ,
puṉaiyiḻāy! eṉ paḻi niṉakku uraikkum, tāṉ eṉpa—
tuḷi nacai vēṭkaiyāṉ micai pāṭum puḷḷiṉ, taṉ
aḷi nacaii ārvuṟṟa aṉpiṉēṉ yāṉ āka.

eṉa āṅku,

kalanta nōy kaimmika, kaṇ paṭā eṉvayiṉ
pulantāyum nī āyiṉ, poyyāṉē velkuvai—
ilaṅku tāḻ aruviyōṭu aṇi koṇṭa niṉ malaic
cilampu pōl, kūṟuva kūṟum,
ilaṅku ēr el vaḷai, ivaḷuṭai nōyē.

He came intent on offerings to God
To see the (wedded) state thro',
The tryst missed disconcerted he is!
He did come past an arduous tract
To find me blessed with union,
But went off the bliss unattending,
His distress thereof
He'd utter in many a word.

Like the bird* that sings longing for rains
I abide here in passion for his love,
The tryst misconstruing in downpour in darkness
He went off the rendezvous missing.
O damsel with ornaments bedecked!
The fault of mine thereof he'd bring to your note.

In this manner,

Pangs of love uncontained afflict your love,
And sleepless nights I pass thro';
Do utter a word feigned as if detesting me,
And wipe off the passion's ailment
Of the lass with lovely shining bracelets,
Who's wont to repeating your words
Like the resounding slopes of your lovely mountain
With waterfalls flowing down in grace.

---

* Vāṉampāṭi, the skylark.

46

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, அவன் தன்மையும், அவன் தனக்குக் கூறுவனவும், அக் கூற்றுத் தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாதவாறும், அவன் கருத்தும், தலைவிக்குக் கூறி, அவன் குறை நயப்ப, தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ஒன்று, இரப்பான் போல் எளிவந்தும் சொல்லும்; உலகம்
புரப்பான் போல்வது ஓர் மதுகையும் உடையன்;
வல்லாரை வழிபட்டு ஒன்று அறிந்தான் போல்,
நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கமும் உடையன்;
இல்லோர் புன்கண் ஈகையின் தணிக்க
வல்லான் போல்வது ஓர் வன்மையும் உடையன்;
அன்னான் ஒருவன் தன் ஆண்தகை விட்டு, என்னைச்
சொல்லும் சொல், கேட்டீ—சுடரிழாய்!—பல் மாணும்:

'நின் இன்றி அமையலேன் யான்' என்னும் அவன் ஆயின்,
அன்னான் சொல் நம்புண்டல் யார்க்கும் இங்கு அரிது ஆயின்;
என் உற்ற பிறர்க்கும் ஆங்கு உளகொல்லோ?—நறுநுதால்!

'அறியாய் நீ; வருந்துவல் யான்' என்னும் அவன் ஆயின்,
தமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கும் அரிதுஆயின்,
அளியரோ, எம் போல ஈங்கு இவன் வலைப்பட்டார்?

'வாழலேன், யான்' என்னும் 'நீ நீப்பின்' அவன் ஆயின்,
'ஏழையர்' எனப் பலர் கூறும் சொல் பழிஆயின்,
சூழுங்கால், நினைப்பது ஒன்று அறிகலேன், வருந்துவல்;
சூழுங்கால், நறுநுதால்! நம்முளே சூழ்குவம்.

'அவனை,

நாண் அட, பெயர்த்தல் நமக்கும் ஆங்கு ஒல்லாது;
"பேணினர்" எனப்படுதல் பெண்மையும் அன்று; அவன்
வெளவினன் முயங்கும் மாத்திரம் வா' எனக்
கூறுவென் போலக் காட்டி,
மற்று அவன் மேஎவழி மேவாய், நெஞ்சே!

onṟu, irappāṉ pōl eḷivantum collum; ulakam
purappāṉ pōlvatu ōr matukaiyum uṭaiyaṉ;
vallārai vaḻipaṭṭu onṟu aṟintāṉ pōl,
nallārkaṇ tōṉṟum aṭakkamum uṭaiyaṉ;
illōr puṉkaṇ īkaiyiṉ taṇikka
vallāṉ pōlvatu ōr vaṉmaiyum uṭaiyaṉ;

46

[The confidante, having agreed to help the hero vis-a-vis his love for her lady, talks to the heroine of his acts of passion, his words to her, his intention and her sympathy for him. She then, as if telling her own heart, hints at a way out to resolve the problem]

O damsel of exquisite ornaments!
He'd talk to me as if soliciting something
In the posture of one of a lowly stock;
(Yet) he's endowed with the prowess
As would suffice to protect the world,
And forbearance as marks men of virtue he has
As if acquired by learning
From sage men thro' submission felt;
Large-heartedness he's invested with,
And could supply to the wants of the indigent.
Do listen to the words of virtuous import
Which he told me
Casting off his manly prowess:

O lady of fragrant forehead!
If he does say
'I will not live without you',
And if it is hard for one here
To believe such an averment,
Is there anyone else around
Caught in predicament of this kind?

If he does say
'Don't you know the affliction I'm in?'
And if it is hard for a woman
To make up her mind all alone on this,
Will anyone else here
Who's cast into his passion's bond
Go uniting to him in love?

If he does say
'I will not let my life abide

aṉṉāṉ oruvaṉ taṉ āṇṭakai viṭṭu, eṉṉaic
collum col, kēṭṭī—cuṭariḻāy!—pal māṇum:

'niṉ iṉṟi aṃaiyalēṉ yāṉ' eṉṉum avaṉ āyiṉ,
aṉṉāṉ col nampuṇṭal yārkkum iṅku aritu āyiṉ,
eṉ uṟṟa piṟarkkum āṅku uḷakollō?—naṟunutāl!

'aṟiyāy nī; varuntuval yāṉ' eṉṉum avaṉ āyiṉ,
tamiyarē tuṇikiṟṟal peṇṭirkkum arituāyiṉ,
aḷiyarō, em pōla īṅku ivaṉ valaippaṭṭār?

'vāḻalēṉ, yāṉ' eṉṉum 'nī nīppiṉ' avaṉ āyiṉ,
'ēḻaiyar' eṉap palar kūṟum col paḻi āyiṉ,
cūḻuṅkāl niṉaippatu oṉṟu aṟikalēṉ, varuntuval;
cūḻuṅkāl, naṟunutāl! namuḻē cūḻkuvam.

'avaṉai,

nāṉ aṭa, peyarttal namakkum āṅku ollātu;
"pēṇiṉar" eṉappaṭutal peṇmaiyum aṉṟu; avaṉ
vauviṉaṉ muyaṅkum māttiram vā' eṉak
kūṟuveṉ pōlak kāṭṭi,
maṟṟu avaṉ mēevaḻi mēvāy, neñcē!

If you keep my love unrequited',
And if the comment 'credulous' of many a folk
Falls on you for slander,
And if I fall in distress,
Reflection on it yielding no fruits,
O maid of fragrant forehead!
Let's go deliberating it ourselves then!

It being the case,

It's unbecoming of you to turn him away
Your modesty might embarrass you though,
Nor does it befit your womanhood to tend him;
He has you bound to his heart so much
As to bring you around for embrace.

O my heart!
May you then succour his affections
Offering a cue feigned for rendezvous.

47

வரையாது வந்தொழுகும் தலைவற்குத் தோழி, தலைவி ஆற்றாமையும் இவ் ஒழுக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையும், கூறி, வரைவு கடாயது.

ஆம் இழி அணி மலை அலர் வேங்கைத் தகை போல,
தே மூசு, நனை கவுள், திசை காவல் கொளற்கு ஒத்த,
வாய் நில்லா வலி முன்பின், வண்டு ஊது புகர் முகப்
படு மழை அடுக்கத்த, மா விசும்பு ஓங்கிய
கடி மரத் துருத்திய, கமழ் கடாம் திகழ்தரும்
பெருங் களிற்றினத்தொடு, வீங்கு எருத்து எறுழ் முன்பின்
இரும் புலி மயக்குற்ற இகல் மலை நல் நாட!

வீழ்பெயற் கங்குலின் விளி ஓர்த்த ஒடுக்கத்தால்,
வாழும் நாள் சிறந்தவள் வருந்து தோள் தவறு உண்டோ—
தாழ் செறி கடுங் காப்பின் தாய் முன்னர், நின் சாரல்
ஊழ் உறு கோடல் போல், எல் வளை உகுபவால்?

இனஇருள் இது என ஏங்கி, நின் வரல் நசைஇ,
நினை துயர் உழப்பவள் பாடு இல் கண் பழி உண்டோ—
'இனையள்' என்று எடுத்து அரற்றும் அயல் முன்னர், நின் சுனைக்
கனை பெயல் நீலம் போல், கண் பனி கலுழ்பவால்?

பல் நாளும் படர் அட, பசலையால் உணப்பட்டாள்,
பொன் உரை மணி அன்ன, மாமைக்கண் பழி உண்டோ—
இன் நுரைச் செதும்பு அரற்றும் செவ்வியுள், நின் சோலை—
மின் உகு தளிர் அன்ன, மெலிவு வந்து உரைப்பதால்?

என ஆங்கு—

பின் ஈதல் வேண்டும், நீ பிரிந்தோள் நட்பு—என நீவிப்
பூங் கண் படுதலும் அஞ்சுவல்; தாங்கிய
அருந் துயர் அவலம் தூக்கின்,
மருங்கு அறிவாரா மலையினும் பெரிதே.

ām iḻi aṇi malai alar vēṅkait takai pōla,
tē mūcu, naṉai kavuḷ, ticai kāval koḷaṟku otta,
vāy nillā vali muṉpiṉ, vaṇṭu ūtu pukar mukap
paṭu maḻai aṭukkatta, mā vicumpu ōṅkiya,
kaṭi marat turuttiya, kamaḻ kaṭām tikaḻtarum
peruṅ kaḷiṟṟiṉattoṭu, vīṅku eṟuttu eṟuḻ muṉpiṉ
irum puli mayakkuṟṟa ikal malai ṉal nāṭa!

47

[The confidante urging the hero to marry the heroine as he goes on with clandestine union, impressing on him the anguish of the lonesome heroine, and their union coming into the knowledge of the folk around]

O lord of the fertile hilly land
Where
Abides the large herd of mighty elephants
That take on a doughty tiger of plump neck,
That are of stature meet to guard the cardinal points
And of prowess as to keep off hostile game,
With jaws wet with fragrant juice from their temples,
And with spotted faces beetle thronging about,
Which resemble the lovely *vēṅkai* blossoms bees-droning;
It's the hill lofty elegance marked
With streams running down the slopes,
That receive copious showers;
In the dried spots in streams
Are trees growing up to the vast skies*.

With mother keeping vigilant watch,
And the door bolted in,
Her lustrous bracelets go loosening
Like the dropping of full-blown *kōṭal* on the slopes of your hill;
What wrong have her languishing shoulders committed-
The shoulders of your loved one
Who bides her time with bated breath
Thro' the night of unceasing downpour
To hear your call for the tryst?

With the clamorous folk around insinuating
'She's (clandestine) love relations',
Her eyes go bedewed with tears
Like the blue lotus by the springs of your hill

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

vil̲peyar̲ kaṅkuliṉ vili ōrtta oṭukkattāl,
vāl̲um nāl̤ ciṟantaval̤ varuṇtu tōl̤ tavar̲u uṇṭō—
tāl̲ ceṟi kaṭuṅ kāppiṉ tāy muṉṉar, niṉ cāral
ūl̲ ur̲u kōṭal pōl, el val̤ai ukupavāl?

iṉaiiruḷ itu eṉa ēṅki, niṉ varal nacaii,
niṉai tuyar ul̤appaval̤ pāṭu il kaṇ pal̤i uṇṭō—
'iṉaiyal̤' eṉṟu eṭuttu arar̲r̲um ayal muṉṉar, niṉ cuṉaik
kaṉai peyal nīlam pōl, kaṇ paṉi kalul̤pavāl?

pal nāl̤um paṭar, aṭa pacalaiyāl uṇappaṭṭāl̤,
poṉ urai maṇi aṉṉa, māmaikkaṇ pal̤i uṇṭō—
iṉ nuraic cetumpu arar̲r̲um cevviul̤, niṉ cōlai—
miṉ uku tal̤ir aṉṉa, melivu vantu uraippatāl?

eṉa āṅku—

piṉ ītal vēṇṭum, nī pirintōl̤ naṭpu—eṉa nīvip
pūṅ kaṇ paṭutalum añcuval; tāṅkiya
arun tuyar avalam tūkkiṉ,
maruṅku ar̲ivārā malaiyiṉum peritē.

That receive rains aplenty;
What wrong have her sleepless eyes committed-
The eyes of your love
That bewails the torturous night over
Longing in distress for your tryst?

With the mild hot season descending
When the frothy streams flow in tiny courses,
Her withering complexion lays open around
Like the lustreless shoots in your groves;
What wrong have her beauty spots committed-
The spots,
Resembling gold rubbed into gems,
Of the damsel eaten by pallor
As her pain of passion grows apace?

She being in this state,

I fear her flower-like eyes getting to sleep even;
(For) the intense misery ensuing (in dream) thereon
Looks on reflection
Greater than a mountain unbounded;
Do extend your bliss of love
To the lady's bond you've severed.

48

'நீர் இவ்வாறு வருகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குக் காரணமாகாநின்றது' எனக் கூறி, இரவு வருவானைத் தோழி, 'பகல் வருக' என்றது.

கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடு வரை மருங்கின் துஞ்சும் யானை,
நனவில் தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்,
கனவில் கண்டு, கதுமென வெரீஇ,
புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை
'அது' என உணர்ந்து, அதன் அணி நலம் முருக்கி,
பேணா முன்பின் தன் சினம் தணிந்து, அம் மரம்
காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்லாது,
நாணி இறைஞ்சும் நல் மலை நல் நாட!

போது எழில் மலர் உண்கண் இவள்மாட்டு நீ இன்ன
காதலை என்பதோ இனிது—மற்று இன்னாதே,
மின் ஒரும் கண் ஆக, இடி என்னாய், பெயல் என்னாய்,
இன்னது ஓர் ஆர் இடை, ஈங்கு நீ வருவதை.

இன்புற அளித்தனை இவள்மாட்டு நீ இன்ன
அன்பினை என்பதோ இனிது—மற்று இன்னாதே,
மணம் கமழ் மார்பினை, மஞ்சு இவர் அடுக்கம் போழ்ந்து,
அணங்குடை ஆர் இடை, ஈங்கு நீ வருவதை.

இருள் உறழ் இருங் கூந்தல் இவள்மாட்டு நீ இன்ன
அருளினை என்பதோ இனிது—மற்று இன்னாதே,
ஒளிறு வேல் வலன் ஏந்தி, 'ஒருவன் யான்' என்னாது,
களிறு இயங்கு ஆர் இடை, ஈங்கு நீ வருவதை.

அதனால்—

இரவின் வாரல், ஐய! விரவு வீ
அகல் அறை வரிக்கும் சாரல்,
பகலும் பெறுவை, இவள் தட மென் தோளே.

koṭuvari tākki veṉṟa varuttamoṭu
neṭu varai maruṅkiṉ tuñcum yāṉai,
naṉavil tāṉ ceytatu maṉattatu ākaliṉ,
kaṉavil kaṇṭu, katumeṉa verīi,
putuvatāka malarnta vēṅkaiyai
'atu' eṉa uṇarntu, ataṉ aṇi nalam murukki,

48

[The confidante, impressing on the hero the hazards of the nocturnal trysting, asks him to come for trysts by day]

O lord of the virtuous land of stately hills!
Where
The elephant slumbers by the lofty slopes,
Exhausted as it is
Having fought the tiger of curvy stripes
And seen it vanquished:
This act of reality impressed in mind,
The elephant has it in dreamy vision
And dismayed it wakes up in haste;
Taking the fresh *vēṅkai* blossoms for the tiger
The elephant goes about undoing their beauty:
The wrath uncontained abating then,
It keeps its eyes off from the tree
As it comes to seeing it right
And hangs its head in shame*.

Sweet are your words
That your rooted love for her proclaim,
Whose liquid eyes with blackened lashes
Resemble the comely blossoming buds;
Distressing however is your coming here
Thro' such an arduous path
With lightning guiding your eyes,
And unmindful of thunder or rains.

Sweet are your words
That your love for her proclaim
Which lights up her heart;
Distressing however is your coming here,

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

pēṇā muṉpiṉ taṉ ciṉam taṇintu, am maram
kāṇum poḻutiṉ nōkkal cellātu,
nāṇi iṟaiñcum nal malai nal nāṭa!

pōtu eḻil malar uṇkaṇ ivaḷmāṭṭu nī iṉṉa
kātalai eṉpatō iṉitu—maṟṟu iṉṉātē,
miṉ ōrum kaṇ āka, iṭi eṉṉāy, peyal eṉṉāy,
iṉṉatu ōr ār iṭai, ī̀ṅku nī varuvatai.

iṉpuṟa aḷittaṉai ivaḷmāṭṭu nī iṉṉa
aṉpiṉai eṉpatō iṉitu—maṟṟu iṉṉātē,
maṇam kamaḻ mārpiṉai, mañcu ivar aṭukkam pōḻntu,
aṇaṅkuṭai ār iṭai, ī̀ṅku nī varuvatai.

iruḷ uṟaḻ iruṅ kūntal ivaḷmāṭṭu nī iṉṉa
aruḷiṉai eṉpatō iṉitu—maṟṟu iṉṉātē,
oḷiṟu vēl valaṉ ēnti, 'oruvaṉ yāṉ' eṉṉātu,
kaḷiṟu iyaṅku ār iṭai, ī̀ṅku nī varuvatai.

ataṉāl—

iraviṉ vāral, aiya! viravu vī
akal aṟai varikkum cāral,
pakalum peṟuvai, ivaḷ taṭa meṉ tōḷē.

With your chest wearing fragrance,
Past the slopes of hills cloud-capped
Thro' such a hazardous tract
Where frequent the frightful celestial women.

Sweet are your words
That your bliss of passion proclaim
For this damsel of black tresses darkness resembling;
Distressing however is your coming here
Holding a gleaming spear in the right hand,
Thro' the tract all alone
Where frequent elephants.

As such,

O the noble one!
Come not for trysts by night;
Her broad soft shoulders
Are accessible to you by day too
At the rocky spot amid the flowers
About the slopes of the hill here.

49

'புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்' தோழி கூறியது. அது தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்தபின், முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின்றோனைத் தோழி தானே பணிந்து ஒழுகுதலாம்.

வாங்குகோல் நெல்லொடு வாங்கி, வருவைகல்,
மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும் பிடி,
தூங்கு இலை வாழை நளி புக்கு, ஞாங்கர்
வருடை மட மறி ஊர்வு இடைத் துஞ்சும்
இருள் தூங்கு சோலை, இலங்குநீர், வெற்ப!

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவு வில்மேல் அசைத்த கையை, ஓராங்கு
நிரைவளை முன்கை என் தோழியை நோக்கி,
படி கிளி பாயும் பசுங் குரல் ஏனல்
கடிதல் மறப்பித்தாய்ஆயின், இனி நீ
நெடிது உள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும்; இவளே
பல் கோட் பலவின் பயிர்ப்பு உறு தீம் கனி
அல்கு அறைக் கொண்டு ஊண் அமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்.
நீயே, வளியின் இகல் மிகும் தேரும், களிறும்—
தளியின் சிறந்தனை—வந்த புலவர்க்கு
அளியொடு கைதூவலை.

அதனால்,

கடு மா கடவுறூஉம் கோல் போல், எனைத்தும்
கொடுமை இலையாவது அறிந்தும், அடுப்பல்—
வழை வளர் சாரல் வருடை நன் மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போல, பாராட்டி,
உழையின் பிரியின், பிரியும்,
இழை அணி அல்குல் என் தோழியது கவினே.

vāṅkukōl nelloṭu vāṅki, varuvaikal,
mūṅkil micainta muḻantāḷ irum piṭi,
tūṅku ilai vāḻai naḷi pukku, ñāṅkar
varuṭai maṭa maṟi ūrvu iṭait tuñcum
iruḷ tūṅku cōlai, ilaṅkunīr, veṟpa!

araviṉ poṟiyum aṇaṅkum puṇarnta
uravu vilmēl acaitta kaiyai, ōrāṅku
niraivaḷai muṉkai eṉ ṯōḻiyai nōkki,

49

[The entreaties of the confidante to the hero after his union with the heroine. That is, the confidante, whose help the hero sought earlier in all humility, is now a supplicant for his abiding love for the heroine]

O the chief of the hilly land
With dark groves and rich fountains,
Where
The dark she-elephant resting on its knee
Eats the ends along with the seeds
Of the bamboo bending down in ripeness;
It then enters the thick field of plantains
With leaves of luxuriant growth,
And comes to slumber at day-break at a spot
Where the timid young ones of the mountain sheep
Run about in sport!*

You stood there,
Your hand holding the sturdy bow
Fearsome and with dots such as on the cobra's hood,
Stared at my lady
Whose wrists bracelets richly wear,
And stole her mind off her guard of green millet corns
From the parrots that perched on their ears.

Being so,
Abiding passion for her you must cherish;
Daughter dear she's to parents of the hilly hamlet
Destitute who were of a child ere,
Hailed as she's from this montane tract
Rich with plums on rocky surfaces
From exudations of many-clustered jackfruit,
The dainty jackfruit dropping thereon,

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

paṭi kiḷi pāyum pacuṅ kural ēṉal
kaṭital maṟappittāyāyiṉ, iṉi nī
neṭitu uḷḷal ōmputal vēṇṭum; ivaḷē
pal kōṭ palaviṉ payirppu uṟu tīm kaṉi
alku aṟaik koṇṭu ūṉ amalaic ciṟukuṭi
nalkūrntār celva makaḷ.
nīē, vaḷiyiṉ ikal mikum tērum, kaḷiṟum—
taḷiyiṉ ciṟantaṉai—vanta pulavarkku
aḷiyoṭu kaitūvalai.

ataṉāl,

kaṭu mā kaṭavuṟūum kōl pōl, ēṉaittum
koṭumai ilaiyāvatu aṟintum, aṭuppal—
vaḷai vaḷar cāral varuṭai naṉ māṉ
kuḷavi vaḷarppavar pōla, pārāṭṭi,
uḷaiyiṉ piriyiṉ, piriyum,
iḷai aṇi alkul eṉ tōḷiyatu kaviṉē.

cuṭarttoṭīi! kēḷāy!—teruvil nām āṭum
maṇaṟ ciṟṟil kāliṉ citaiyā, aṭaicciya
kōtai parintu, vari pantu koṇṭu ōṭi,
nō takka ceyyum ciṟu, paṭṭi, mēl ōr nāḷ,
aṉṉaium yāṉum iruntēmā, illirē!
uṇṇu nīr vēṭṭēṉ' eṉa vantāṟku, aṉṉai,
'aṭar poṟ cirakattāl vākki, cuṭariḷāy!
uṇṇu nīr ūṭṭi vā' eṉṟāḷ: eṉa, yāṉum
taṉṉai aṟiyātu ceṉṟēṉ; maṟṟu eṉṉai
vaḷai muṉkai paṟṟi naliya, terumantiṭṭu,
'aṉṉāy! ivaṉoruvaṉ ceytatu kāṇ' eṉṟēṉā,
aṉṉai alaṟip paṭartara, taṉṉai yāṉ,
'uṇṇu nīr vikkiṉāṉ' eṉṟēṉā,· aṉṉaium
taṉṉaip puṟampu aḷittu nīva, maṟṟu eṉṉaik
kaṭaikkaṇṇāl kolvāṉ pōl nōkki, nakaik kūṭṭam
ceytāṉ, ak kaḷvaṉ makaṉ.

And food in sumptuous quantity where abounds in.
And you too are the one
With a chariot that rivals the wind's swiftness,
And with elephants too;
Unfatigued your hands remain
As you gift away to the bards in kindness
With a munificence surpassing the rains.

That being so,

Having kept her ere in love's bliss
Like those that rear the young ones of mountain-sheep
In the hilly slopes where grow *vaḻai* trees,
Were you to go parting from her now,
The charms of my lady of gridled hip would desert her;
I'll therefore unite her to you
Having known for certain
That you're not unkind in the least
As the horse needing a whip to speed up its pace.

50

'புகாஅக் காலைப் புக்கு எதிர்ப்பட்டுழி, பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்கண்' தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

சுடர்த்தொடீஇ! கேளாய்!—தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலின் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரிப் பந்து கொண்டு ஓடி,
நோ தக்க செய்யும் சிறு பட்டி, மேல் ஓர் நாள்,
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, 'இல்லிரே!
உண்ணு நீர் வேட்டேன்' என வந்தாற்கு, அன்னை,
'அடர் பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, சுடரிழாய்!
உண்ணு நீர் ஊட்டி வா' என்றாள்: என யானும்
தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று என்னை
வளை முன்னகை பற்றி நலிய, தெருமந்திட்டு,
'அன்னாய்! இவன்ஒருவன் செய்தது காண்' என்றேனா,
அன்னை அலறிப் படர்தர, தன்னை யான்,
'உண்ணு நீர் விக்கினான்'. என்றேனா, அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பு அழித்து நீவ, மற்று என்னைக்
கடைக்கணால் கொல்வான் போல் நோக்கி, நகைக் கூட்டம்
செய்தான், அக் கள்வன் மகன்.

cuṭarttoṭīi! kēḷāy!—teruvil nām āṭum
maṇaṟ ciṟṟil kāliṉ citaiyā, aṭaicciya
kōtai parintu, varip pantu koṇṭu ōṭi,
nō takka ceyyum ciṟu paṭṭi, mēl ōr nāḷ,
aṉṉaiyum yāṉum iruntēmā, illirē!
uṇṇu nīr vēṭṭēṉ' eṉa vantāṟku, aṉṉai,
'aṭar poṟ cirakattāl vākki, cuṭariḻāy!
uṇṇu nīr ūṭṭi vā' eṉṟāḷ: eṉa, yāṉum
taṉṉai aṟiyātu ceṉṟēṉ; maṟṟu eṉṉai
vaḷai muṉkai paṟṟi naliya, terumantiṭṭu,
'aṉṉāy! ivaṉoruvaṉ ceytatu kāṇ' eṉṟēṉā,
aṉṉai alaṟip paṭartara, taṉṉai yāṉ,
'uṇṇu nīr vikkiṉāṉ' eṉṟēṉā, aṉṉaium
taṉṉaip puṟampu aḻittu nīva, maṟṟu eṉṉaik
kaṭaikkaṇṇāl kolvāṉ pōl nōkki, nakaik kūṭṭam
ceytāṉ, ak kaḷvaṉ makaṉ.

50

[The heroine to her confidante on what happened when the hero came to her house under the pretext of seeking to quench his thirst]

Lend your ears
O lass with lustrous bracelets!
The youth of unrestrained play,
Who'd tread down the little sand-houses we built on street,
Who'd cut off the wreaths our tresses wore,
Who'd run off with our streaky play balls
Causing annoyance to us thereof,
There came to our house ere on a day
As mother and I were in,
And uttered the words:
'O the folk inside!
I've quite a thirst,!
Thereat mother said:
'O my bright jewell'd lass!
Take water in the gold-leafed bowl
And get him quench his thirst'.
And I went out (holding water in hand)
Knowing not the lad that he was;
He seized my forearm bracelets adorned
And held it fast causing pain;
Dismayed I did cry out:
'O mother see what this man's done!'
Mother came out running in anxiety felt,
I said 'He hiccoughed as he drank';
And mother went about
Stroking him over and over;
And the thief of that man
Cast his oblique glance radiant
As if dispossessing my soul,
And extended thus his passion's bond.

51

இரவுக்குறி வந்த தலைவனை எதிர்ப்பட்டு, தோழி, இரவுக்குறியது ஏதமும் ஏதத்தால் வரும் துன்பமும், தன் உள்ளத்து விழைவும், கூறி, வரைவு கடாயது.

முறம் செவி மறைப் பாய்பு முரண் செய்த புலி செற்று,
மறம் தலைக்கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான் போல், கூர் நுதி மடுத்து, அதன்
நிறம் சாடி முரண் தீர்ந்த நீள் மருப்பு எழில் யானை,
மல்லரை மறம் சாய்த்த மால் போல், தன் கிளை நாப்பண்,
கல் உயர் நனஞ் சாரல், கலந்து இயலும் நாட! கேள்:

தாமரைக் கண்ணியை, தண் நறுஞ் சாந்தினை,
நேர் இதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீ வரின்,
'மணம் கமழ் நாற்றத்த மலை நின்று பலி பெறூஉம்
அணங்கு' என அஞ்சுவர், சிறுகுடியோரே.

ஈர்ந் தண் ஆடையை, எல்லி மாலையை,
சோர்ந்து வீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீ வரின்,
ஒளி திகழ் ஞெகிழியர், கவணையர், வில்லர்,
'களிறு' என ஆர்ப்பவர், ஏனல் காவலரே.

ஆர மார்பினை, அண்ணலை, அளியை,
ஐது அகல் அல்குலாள் செய்குறி நீ வரின்,
'கறி வளர் சிலம்பில் வழங்கல் ஆனாப்
புலி' என்று ஓர்க்கும், இக் கலி கேழ் ஊரே.

என ஆங்கு—

விலங்கு ஓரார், மெய் ஓர்ப்பின், இவள் வாழாள்; இவள் அன்றி
புலம் புகழ் ஒருவ! யானும் வாழேன்;
அதனால், பொதி அவிழ் வைகறை வந்து, நீ குறை கூறி,
வதுவை அயர்தல் வேண்டுவல்; ஆங்கு,
புதுவை போலும் நின் வரவும், இவள்
வதுவை நாண் ஒடுக்கமும், காண்குவல், யானே.

muṟam cevi maṟaip pāypu muraṇ ceyta puli ceṟṟu,
maṟam talaikkoṇṭa nūṟṟuvar talaivaṉaik
kuṟaṅku aṟuttiṭuvāṉ pōl, kūr nuti maṭuttu, ataṉ
niṟam cāṭi muraṇ tīrnta nīḷ maruppu eḻil yāṉai,
mallarai maṟam cāytta māl pōl, taṉ kiḷai nāppaṇ,
kal uyar naṉañ cāral, kalantu iyalum nāṭa! kēḷ:

51

[The confidante tells the hero of the hazards of trysts by night, the sufferings attendant on them and her desire for his conjugal union with the heroine, and urges him to go in for an early marriage]

Lend your ears to me
O the lord of the land,
Where
The lovely elephant flies into a fury,
As the tiger confronts it
Lurking behind its winnowing-fan like ears,
And settles the score tearing open the tiger's breast
By goring it with the sharp ends of its long-grown tusks
In the manner of the one
That broke the thighs
Of the first among the hundred brothers
Who'd come armed with unrighteousness;[1]
The elephant then moves about
In the midst of its kin
Around the extended slopes of the hill
Lofty rocks marked,
Like Tirumāl who undid the haughty mettle of the *mallar**.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady wearing the garland of even petals,
With a wreath of the lotus adorning your body
And the cool fragrant sandal paste applied therein,
The folk of the hilly hamlet
Would take you for a deity awesome
Descending on this hill rich with fragrance,
And needing offerings from them.

---

1. Reference to Pīmaṉ killing Turiyōtaṉaṉ by striking at his thighs, narrated in the epic *The Makāpāratam.*

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

tāmaraik kaṇṇiyai, taṇ naṟuñ cāntiṇai,
nēr itaḻk kōtaiyāḻ ceykuṟi nī variṉ,
'maṇam kamaḻ nāṟṟatta malai niṉṟu pali peṟūum
aṇaṅku' eṉa añcuvar, ciṟukuṭiyōrē.

Īm taṇ āṭaiyai, elli mālaiyai,
cōrntu vīḻ katuppiṉāḻ ceykuṟi nī variṉ,
oḷi tikaḻ ñekiḻiyar, kavaṇaiyar, villar,
'kaḷiṟu' eṉa ārppavar, ēṉal kāvalarē.

āra mārpiṉai, aṇṇalai, aḷiyai,
aitu akal alkulāḻ cey kuṟi nī variṉ,
'kaṟi vaḷar cilampil vaḷaṅkal āṉāp
puli' eṉṟu ōrkkum, ik kali kēḻ ūrē.

eṉa āṅku—

vilaṅku ōrār, mey ōrppiṉ, ivaḷ vāḻāḷ; ivaḷ aṉṟi,
pulam pukaḻ oruva! yāṉum vāḻĕṉ;
ataṉāl, poti aviḻ vaikaṟai vantu, nī kuṟai kūṟi,
vatuvai ayartal vēṇṭuval, āṅku,
putuvai pōlum niṉ varavum, ivaḷ
vatuvai nāṇ oṭukkamum, kāṇkuval, yāṉē.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady of flat flowing tresses,
Wearing the cool wet attire
And braving the cover of darkness,
The guards of the millet fields
Holding burning torches, slings, and bows
Would make a clamour
Taking you for an elephant.

If you did come to the rendezvous marked
By the lady of hips soft and broad,
Wearing a gracious mien and illustrious note
And with the garland of pearls adorning your chest,
The head-strong men of this village
Would take you to be a tiger
Roaming about in this hill of pepper plants.

As such,

O the unmatched one of wide renown!
Were they to see you for what you are
Rather than for things different
She'd cease to be alive,
I'd perish too without her.
I'd rather
You came by dawn when buds blossomed,
Spoke of your affections (to our kin)
And took her hand in wedlock;
Your coming thus as if unknown ere,
And her bashful conduct as meets a bride
I'd like my eyes to revel in.

52

ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைவற்குத் தோழி, தலைவி ஆற்றாமையும் ஆற்றுவித்தலது அருமையும் சொல்லி, வரைவு கடாயது.

வறன் உறல் அறியாத வழை அமை நறுஞ் சாரல்
விறல் மலை வியல் அறை, வீழ் பிடி உழையதா,
மறம் மிகு வேழம், தன் மாறுகொள் மைந்தினான்,
புகர் நுதல் புண் செய்த புய் கோடு போல,
உயர் முகை நறுங் காந்தள் நாள்தோறும் புதிது ஈன,
அயம் நந்தி அணிபெற, அருவி ஆர்த்து இழிதரும்
பய மழை தலைஇய பாடு சால் விறல் வெற்ப!

மறையினின் மணந்து, ஆங்கே மருவு அறத் துறந்தபின்,
இறை வளை நெகிழ்பு ஓட, ஏற்பவும் ஒல்லும்மன்—
அயல் அலர் தூற்றலின், ஆய்நலன் இழந்த, கண்;
கயல் உமிழ் நீர் போல, கண் பனி கலுழாக்கால்?

இனிய செய்து அகன்று, நீ இன்னாதாத் துறத்தலின்,
'பனி, இவள் படர்' எனப் பரவாமை ஒல்லும்மன்—
ஊர் அலர் தூற்றலின், ஒளி ஓடி, நறு நுதல்
பீர் அலர் அணி கொண்டு, பிறை வனப்பு இழவாக்கால்?

'அஞ்சல்' என்று அகன்று, நீ அருளாது துறத்தலின்,
நெஞ்சு அழி துயர் அட, நிறுப்பவும் இயையும்மன்—
நனவினால் நலம் வாட, நலிதந்த நடுங்கு அஞர்
கனவினால் அழிவுற்று, கங்குலும் அரற்றாக்கால்?

என ஆங்கு,

விளியா நோய் உழந்து ஆனா என் தோழி, நின் மலை
முளிவுற வருந்திய முளை முதிர் சிறு தினை
தளி பெறத் தகை பெற்றாங்கு, நின்
அளி பெற நந்தும், இவள் ஆய் நுதற் கவினே.

vaṟaṉ uṟal aṟiyāta vaḻai amai ṇaṟuñ cāral
viṟal malai viyal aṟai, vīḻ piṭi uḻaiyatā,
maṟam miku vēḻam, taṉ māṟukoḷ maintiṉāṉ,
pukaṟ nutal puṇ ceyta puy kōṭu pōla,
uyar mukai naṟuṅ kāntaḷ nāḷtōṟum putitu īṉa,
ayam nanti aṇipeṟa, aruvi ārttu iḻitarum
paya maḻai talaiiya pāṭu cāl viṟal veṟpa!

52

[The confidante of the heroine tells the hero, who had been temporarily absent from union with the heroine, of the distress of her lady, and the difficulty in mitigating her sorrow, and exhorts him to go in for marriage]

O lord of the hilly tract famed and doughty,
Whose lofty hill with its fragrant slopes
Knows not the earth gone parched,
Where the *vaḻai* trees grow densely around;
Where the gritty elephant
Abiding in its large rock-hon...
With its loving mate by
Dares a menacing rival elephant
And inflicts injury on its spotted face;
Resembling its tusks that pierce therein
Are the high buds of the fragrant *kāṇṭaḷ*
That blossom afresh every day in the downs
Rich with copious flow from tuneful streams
Fed on the bounteous rains as they are*.

The bliss of union clandestine enjoyed then
You've her now left to lonesome distress;
Her bracelets go down loosening,
Can she stand the heartache thereof?
The gossip of the alien folk thick around,
Her eyes have lost their resplendent charms,
And are seen shedding tears in grief
In the manner of fish spitting water.
Having done her the good of bliss ere,
You have parted
Letting despondency to attend on her now,
Is it right to take it Heavens inflicted
Needing propitiation to gods?

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

maṟaiyiṉiṉ maṇantu, āṅkē maruvu aṟat tuṟantapiṉ,
iṟai vaḷai nekiḻpu ōṭa, ēṟpavum ollummaṉ—
ayal alar tūṟṟaliṉ, āynalaṉ iḻanta, kaṇ;
kayal umiḻ nīr pōla, kaṇ paṇi kaluḻākkāl?

iṉiya ceytu akaṉṟu, nī iṉṉātāt tuṟattaliṉ,
'paṇi ivaḷ paṭar' eṉap paravāmai ollummaṉ—
ūr alar tūṟṟaliṉ, oḷi ōti, naṟu nutal
pīr alar aṇi koṇṭu, piṟai vaṉappu iḻavākkāl?

'añcal' eṉṟu akaṉṟu, nī aruḷātu tuṟattaliṉ,
neñcu aḻi tuyar aṭa, niṟuppavum iyaiyummaṉ—
naṉaviṉāl nalam vāṭa, nalitanta naṭuṅku añar
kaṉaviṉāl aḻivuṟṟu, kaṅkulum araṟṟākkāl?

eṉa āṅku,

viḷiyā nōy uḻantu āṉā eṉ tōḻi, niṉ malai
muḷivuṟa varuntiya muḷai mutir ciṟu tiṉai
taḷi peṟat ṭakai peṟṟāṅku, niṉ
aḷi peṟa nantum, ivaḷ āy nutaṟ kaviṉē.

The gossip marked of the folk around,
Her fragrant forehead has turned lustreless
Wearing the *pīrkku* flower's hue
And unformed is her splendour
Crescent moon's like.

You did part from her
Saying 'Be not afraid,'
And you've her now reeling in desertion's pangs;
Disconcerting grief afflicting
Could she hold on?
The shattering anguish ailing her in wakefulness
Has come to weigh her down in dreams,
Leaving her distraught during nights too.

In this manner,

An ailment unmitigated
My lady is down with;
Your heart's affection flowing to her
Her lovely forehead will regain its radiance,
As do the withering shoots of the ripe millet
That turn to living freshness in your hill
As drops of rain come blessing them.

53

'கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தேன் என உரை' எனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண் தலைவி கூறியது. அது நொதுமலர் வரைவிற்கு மண முரசு இயம்பிய வழி, ஆண்டானும், பிற ஆண்டானும், தோழிக்கு, 'இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்தது' எனக் கூறி, 'அதனை நமர் அறியக் கூறல் வேண்டும்' என்றும், 'தலைவற்கு நம் வருத்தம் அறியக் கூறல் வேண்டும்' என்றும், தலைவி கூறுதற்கண் நிகழ்வது.

' "கொடியவும் கோட்டவும் நீர் இன்றி நிறம் பெற,
பொடி அழல் புறந்தந்த பூவாப் பூம் பொலன் கோதை,
தொடி செறி யாப்பு அமை அரி முன்கை, அணைத் தோளாய்!
அடி உறை அருளாமை ஒத்ததோ, நினக்கு?" என்ன,
நரந்தம் நாறு இருங் கூந்தல் எஞ்சாது நனி பற்றி,
பொலம் புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை,
நலம் பெறச் சுற்றிய குரல் அமை ஒரு காழ்
விரல் முறை சுற்றி, மோக்கலும் மோந்தனன்;
நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என் மெல் விரற் போது கொண்டு,
செறாஅச் செங் கண் புதைய வைத்து,
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்;
தொய்யில் இள முலை இனிய தைவந்து,
தொய்யல் அம் தடக் கையின், வீழ் பிடி அளிக்கும்
மையல் யானையின், மருட்டலும் மருட்டினன்

அதனால்,

அல்லல் களைந்தனன், தோழி! நம் நகர்
அருங் கடி நீவாமை கூறின், நன்று' என
நின்னொடு சூழ்வல், தோழி! 'நயம் புரிந்து,
இன்னது செய்தாள் இவள்' என,
மன்னா உலகத்து மன்னுவது புரைமே.

' "koṭiyavum kōṭṭavum nīr iṉṟi niṟam peṟa,
poṭi aḻal puṟantanta pūvāp pūm polaṉ kōtai,
toṭi ceṟi yāppu amai ari muṉkai, aṇait tōḷāy!
aṭi uṟai aruḷāmai ottatō, niṉakku?" eṉṉa,
narantam nāṟu iruṅ kūntal eñcātu naṉi paṟṟi,
polam puṉai makaravāy nuṅkiya cikaḻikai,
nalam peṟac cuṟṟiya kural amai oru kāḻ
viral muṟai cuṟṟi, mōkkalum mōntaṉaṉ;
naṟāa aviḻntaṉṉa eṉ mel viraṟ pōtu koṇṭu,
ceṟāac ceṅ kaṇ putaiya vaittu,
paṟāak kurukiṉ uyirttalum uyirttaṉaṉ;

53

[The heroine tells her confidante that she feels relieved of her lonesome distress and asks her to reveal the truth of her love to her kindred]

'O my damsel
With couch-like shoulders,
And lovely wrists with well-made chunky bracelets adorned,
And wearing a garland of flowers
Made of gold beaten in fire,
Flowers that do not unfold their buds,
And that yield their hue sans water
As do those on creepers and boughs feeding on water!
Does it behove you
Not to let my homage of love paid at your feet?'

Saying thus,
He went about caressing my tresses,
Dark with the odour of the musk
And nestled in golden fish-shaped head ornament,
Holding it fast in his hands;
He then rolled up in his fingers a wreath
Which I wore in grace on my head,
And began smelling it.

He went on further
Taking my arms with fingers soft,
Like the full-blown *naṟā* flowers,
Covered his passionate reddened eyes with them
And sighed hard
Like the bellows' burr in a smith's forge.

My tender breasts with figures of sandal drawn on
He fondled with passion,
And with his large hands that carried the sandal paste,
He caressed my body all over
Like the elephant in rut
Extending bliss of passion to its loving mate.

toyyil iḷa mulai iṉiya taivantu,
toyyal am taṭak kaiyiṉ, vīḻ piṭi aḷikkum
maiyal yāṉaiyiṉ, maruṭṭalum maruṭṭiṉaṉ.

ataṉāl, 15

allal kaḷaintaṉaṉ, tōḻi! nam nakar
aruṅ kaṭi nīvāmai kūṟiṉ, naṉṟu' eṉa
niṉṉoṭu cūḻval, tōḻi! 'nayam purintu,
iṉṉatu ceytāḷ ivaḷ' eṉa,
maṉṉā ulakattu maṉṉuvatu puraimē. 20

In this way,

Relieved was my affliction of love,
O my confidante!
Beholden to you I should be
Were you to reveal to mother in tact
My union blameless and unswerving
With the one dear to my heart;
Things abiding shall be ours then
In this world transience marked.

54

'பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, ஒருமைக் கேண்மையின் உறு குறை தெளிந்தோள், அருமை சான்ற நால் இரண்டு வகையின், பெருமை சான்ற இயல்பின் கண்' தலைவி கூறியது. என்றது, 'ஒருமைக் கேண்மையின் உறு குறை—தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை இல்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய குறையை; பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கித் தெளிந்தோள்—முன்னர்த் தெய்வப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை நோக்கி, அது காரணத்தான் முடிப்பதாகத் தெளிந்த தலைவி; அருமை சான்ற நால் இரண்டு வகையில்—தான் முன் அருமை அமைந்து நின்ற நிலையால், தலைவன் தன்கண் நிகழ்த்திய மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலிய எட்டினாலே; பெருமை சான்ற இயல்பின்கண்ணும்—தனக்கு உளதாம் பெருமை கூறுதற்கு அமைந்தது ஓர் இயல்பின்கண்ணும்: எ-று.' இதனால் போந்த பொருள், 'தலைவன் இத் துணை இளிவந்தன செய்யவும், யான் நாணும் மடனும் நீங்கிற்றிலேன்' என்று தன் பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

மின் ஒளிர் அவிர் அறல் இடை போழும் பெயலேபோல்,
பொன் அகை தகை வகிர் வகை நெறி வயங்கிட்டு,
போழ் இடை இட்ட கமழ் நறும் பூங் கோதை,
இன் நகை, இலங்கு எயிற்று, தே மொழி, துவர்ச் செவ் வாய்,
நன்னுதால்! நினக்கு ஒன்று கூறுவாம்; கேள், இனி:

'நில்' என நிறுத்தான்; நிறுத்தே வந்து,
நுதலும், முகனும், தோளும், கண்ணும்,
இயலும், சொல்லும், நோக்குபு நினைஇ,
'ஐ தேய்ந்தன்று, பிறையும் அன்று;
மை தீர்ந்தன்று, மதியும் அன்று;
வேய் அமன்றன்று, மலையும் அன்று;
பூ அமன்றன்று, சுனையும் அன்று;
மெல்ல இயலும், மயிலும் அன்று;
சொல்லத் தளரும், கிளியும் அன்று'

என, ஆங்கு,

அனையன பல பாராட்டி, பையென,
வலைவர் போல, சோர் பதன் ஒற்றி,
புலையர் போல, புன்கண் நோக்கி,
தொழுலும் தொழுதான்; தொடலும் தொட்டான்;
காழ் வரை நில்லாக் கடுங் களிறு அன்னோன்
தொழுஉம்; தொடுஉம்; அவன் தன்மை
ஏழைத் தன்மையோ இல்லை, தோழி!

miṉ oḷir avir aṟal iṭai pōḻum peyalēpōl,
poṉ akai takai vakir vakai neṟi vayaṅkiṭṭu,
pōḻ iṭai iṭṭa kamaḻ naṟum pūṅ kōtai,
iṉ nakai, ilaṅku eyiṟṟu, tēm moḻi tuvarc cev vāy,

54

[The heroine tells her confidante of an incident in which she stood her ground in the face of the passionate entreaties of the hero for her love]

O my confidante
With lovely forehead,
With tresses
Parted in the middle,
Like the dark clouds cleaved by the lightning's flash,
And braided in five strands
Like gold marked off to classes five,
Flowing in grace at your back
With screwpine flowers fragrant
Adorning the plaited locks along,
With face sweet smiles wearing,
With shining teeth,
With honeyed tongue
And with coral-red lips—
I have a word to tell you:

He obstructed my way
And held me back;
Tarry as I did
Close he came around
And gazed at my forehead and face,
Shoulders and eyes, gait and speech;
Pondering thereon
Many a praise he heaped:

No crescent moon is your forehead
Though it wonder evokes and wears away;
No full moon is your face
Though unstained it remains;
Your shoulders bamboo-stems resemble
But native of hill they aren't;
Your eyes go with flowers

naṉṉutāl! niṉakku oṉṟu kūṟuvām; kēḷ, iṉi:

'nil' eṉa niṟuttāṉ; niṟuttē vantu,
nutalum mukaṉum, tōḷum, kaṇum,
iyalum, collum, nōkkupu niṉaii,
'ai tēyntaṉṟu, piṟaiyum aṉṟu;
mai tīrntaṉṟu matiyum aṉṟu;
vēy amaṉṟaṉṟu, malaiyum aṉṟu;
pū amaṉṟaṉṟu, cuṉaiyum aṉṟu;
mella iyalum, mayilyum aṉṟu;
collat taḻarum, kiḷiyum aṉṟu'

eṉa āṅku,

aṉaiyaṉa pala pārāṭṭi, paiyeṉa,
valaivar pōla, cōr pataṉ oṟṟi,
pulaiyar pōla, puṉkaṇ nōkki,
toḻalum toḻutāṉ; toṭalum toṭṭāṉ;
kāḻ varai nillāk kaṭuṅ kaḷiṟu aṉṉōṉ
toḻūum; toṭūum; avaṉ taṉmai
ēḻait taṉmaiyō illai, tōḻi!

But native of hilly-springs they aren't;
Plodding is your gait
But no peafowl you are;
Laggard-tongued
But no parrot you are.

That being so,

Seeing thro' my heart melting,
He there abided a while
Like a hunter bidding his bow
For his prey to go exhausted;
He stirred about in haste then
After the one of a lowly mien
And came around on bended knees
And put his hand on me;
Like the wild elephant defying the goad
He went on bending the knee
And laying his hand on me too;
And no artless one he is
O my confidante!

55

'காமம் சாலா இளமையோள்வயின், ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தால், தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்து, சொல் எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே' என்பதனால், தருக்கிச் சொல்லி, சொல் எதிர் பெறான் இன்புற்றது.

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள், நீர்க் கால்,
கொழு நிழல் ஞாழல் முதிர் இணர் கொண்டு,
கழும முடித்து, கண்கூடு கூழை
சுவல்மிசைத் தாதொடு தாழ, அகல் மதி
தீம் கதிர் விட்டது போல, முகன் அமர்ந்து,
ஈங்கே வருவாள் இவள் யார்கொல்? ஆங்கே, ஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்? நல்லார்
உறுப்பு எலாம் கொண்டு, இயற்றியாள்கொல்? வெறுப்பினால்,
வேண்டு உருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கொல்?—ஆண்டார்,
கடிது, இவளைக் காவார் விடுதல்: கொடி இயல்,
பல் கலை, சில் பூங் கலிங்கத்தள்—ஈங்கு, இது ஓர்!
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்!

இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன், தகைத்து.

நல்லாய்! கேள்:

ஆய் தூவி அனம் என, அணி மயிற் பெடை என,
தூது உண் அம் புறவு என, துதைந்த நின் எழில் நலம்—
மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மட நல்லாய்!—நிற் கண்டார்ப்
போதுறூஉம் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

நுணங்கு அமைத் திரள் என, நுண் இழை அணை என,
முழங்கு நீர்ப் புணை என, அமைந்த நின் தட மென் தோள்—
வணங்கு இறை, வால் எயிற்று, அம் நல்லாய்!—நிற் கண்டார்க்கு
அணங்காகும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

முதிர் கோங்கின் முகை என, முகம் செய்த குரும்பை என,
பெயல் துளி முகிழ் என, பெருத்த நின் இள முலை—
மயிர் வார்ந்த வரி முன்கை மட நல்லாய்!—நிற் கண்டார்
உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?

என ஆங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்,
யாது ஒன்றும் வாய்வாளாது இறந்தீவாய்! கேள், இனி:

55

[A case of *kaikkiḷai,* the unrequited passion, where the hero addresses a damsel who remains unmoved by his professions of love for her]

Wearing the hair in braids deftly entwined
With the ripe clusters of peacock's crest
That provides wholesome shade to the brook under,
Flowing across the dense flourishing grove by the village,
The locks down with the pollen settled on
Flowing over the shoulders,
And with the forehead gleaming
Like the full moon's radiant grace-
Whoever is she coming about right here?
Is it the bewitching statue in the Kolli hills
The deft celestial hands curved?
Is she the stuff quintessential
Of the beauties of lovely damsels all around?
Or is she Death himself taking to a guise in malice?
With slender creeper-like waist with girdle thereon
Wearing a garment with floral designs
As she is,
She must be the daughter prized
Of the one who pined childless for long;
Cruel of her kindred it is
To let her out on parade,
Waylay her I'll with a word importunate.

'O goodly lass!
Do listen to my words:

O goodly passionate damsel,
With artless doe's like looks!
Are you or aren't you aware
That your graceful charms,
The gait of the swan of comely down,
The lovely peahen's beauties
And the pebble-eating dove's guileless mien—

நீயும் தவறு இலை; நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமரும், தவறு இலர்;
நிறை அழி கொல் யானை நீர்க்கு விட்டாங்கு,
'பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க!' என்னா
இறையே தவறு உடையான்.

ūrkkāl nivanta potumparuḷ, nīrk kāl,
koḻu niḻal ñāḻal mutir iṇar koṇṭu,
kaḻuma muṭittu, kaṇ kūṭu kūḻai
cuvalmicait tātoṭu tāḻa, akal mati
tīm katir viṭṭatu pōla, mukaṇ amarntu,
īṅkē varuvāḷ·ivaḷ yārkol? āṅkē, ōr
vallavaṇ taiiya pāvaikol? nallār
uṟuppu elām koṇṭu, iyaṟṟiyāḷkol? veṟuppiṇāl,
vēṇṭu uruvam koṇṭatōr kūṟṟamkol?—āṇṭār,
kaṭitu, ivaḷaik kāvār viṭutal: koṭi iyal,
pal kalai, cil pūṅ kaliṅkattaḷ—īṅku, itu ōr!
nalkūrntār celva makaḷ!

ivaḷaic collāṭik kāṇpēṇ, takaittu.

nallāy! kēḷ:

āy tūvi aṉam eṉa, aṇi mayiṟ peṭai eṉa,
tūtu uṇ am puṟavu eṉa, tutainta niṉ eḻil nalam—
mātar koḷ māṉ nōkkiṉ maṭa nallāy!—niṟ kaṇṭārp
pēturūum eṉpatai aṟitiyō? aṟiyāyō?

nuṇaṅku amait tiraḷ eṉa, nuṇ iḻai aṇai eṉa,
muḻaṅku nīrp puṇai eṉa, amainta niṉ taṭa meṉ tōḷ—
vaṇaṅku iṟai, vāl eyiṟṟu, am nallāy!—niṟ kaṇṭārkku
aṇaṅkākum eṉpatai aṟitiyō? aṟiyāyō?

mutir kōṅkiṉ mukai eṉa, mukam ceyta kurumpai eṉa,
peyal tuḷi mukiḻ eṉa, perutta niṉ iḻa mulai—
mayir vārnta vari muṉkai maṭa nallāy!— niṟ kaṇṭār
uyir vāṅkum eṉpatai uṇartiyō? uṇarāyō?

eṉa āṅku,

All blended in a measure exceeding,
Will send the victim all wildered?

O goodly lass
With curved wrist and milky teeth!
Are you or aren't you aware
That your broad delicate shoulders—
Like the bendy stems of bamboo,
Like a couch of the finest cloth,
And like a raft on the roaring waters—
Will be a source of distress
To those that fall victims to their sight?

O guileless lass
With streaky forearms with hair straightly thereof!
Do you or don't you take cognizance of
Your large tender breasts—
Resembling
The buds of the ripe *kōṅku*,
The tender coconut fruit with a large bottom
And the bubble as do the rain-drops form—
Taking his life that sights them?

In this manner,

O lass!
You walk past me as if in fluster
Uttering not a word of concern about my despair,
Do heed my words then:
You are not at fault,
Nor are your kindred
That let you out on parade;
It's the lord our ruler
Who decreed not the beating of the drum,
As is done for the murderous elephant in rut
Taken out to the fountain.

pēturṟāy pōlap piṟar evvam nī aṟiyāy,
yātu onṟum vāyvāḷātu iṟantīvāy! kēḷ, iṉi:
nīum tavaṟu ilai; ninnaip puṟaṅkaṭaip
pōtara viṭṭa numarum, tavaṟu ilar;
niṟai aḷi kol yāṉai nīrkku viṭṭāṅku,
'paṟai aṟaintallatu cellaṟka!' eṉṉā
iṟaiē tavaṟu uṭaiyāṉ.

56

இதுவும் அது

வேய் எனத் திரண்ட தோள், வெறி கமழ் வணர் ஐம்பால்,
மா வென்ற மட நோக்கின், மயில் இயல், தளர்பு ஒல்கி—
ஆய் சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, அவிர் ஒளி இழை இமைப்ப,
கொடி என, மின் என, அணங்கு என, யாது ஒன்றும்
தெரிகல்லா இடையின்கண் கண் கவர்பு ஒருங்கு ஓட,
வளமை சால் உயர் சிறப்பின் நுந்தை தொல் வியல் நகர்
இளமையான் எறி பந்தோடு—இகத்தந்தாய்! கேள், இனி:

பூந் தண் தார், புலர் சாந்தின், தென்னவன் உயர் கூடல்,
தேம் பாய அவிழ் நீலத்து அலர் வென்ற அமர் உண்கண்,
ஏந்து கோட்டு எழில் யானை ஒன்னாதார்க்கு அவன் வேலின்,
சேந்து நீ இனையையால்; ஒத்ததோ?—சின்மொழி!

பொழி பெயல் வண்மையான் அசோகம் தண் காவினுள்,
கழி கவின் இள மாவின் தளிர் அன்னாய்! அதன் தலை,
பணை அமை பாய் மான் தேர் அவன் செற்றார் நிறம் பாய்ந்த
கணையினும், நோய் செய்தல் கடப்பு அன்றோ?—கனங்குழாய்!

வகை அமை தண் தாரான் கோடு உயர் பொருப்பின்மேல்,
தகை இணர் இள வேங்கை மலர் அன்ன சுணங்கினாய்!
மத வலி மிகு கடாஅத்து அவன் யானை மருப்பினும்
கதவவால்—தக்கதோ?—காழ் கொண்ட இள முலை.

என ஆங்கு,

இனையன கூற, இறைஞ்சுபு நிலம் நோக்கி,
நினையுபு நெடிது ஒன்று நினைப்பாள் போல், மற்று ஆங்கே
துணை அமை தோழியர்க்கு அமர்த்த கண்ணள்,
மனை ஆங்குப் பெயர்ந்தாள், என் அறிவு அகப்படுத்தே.

56

[The same as the one for verse 55]

O you with youth's zeal after the play-ball
From your father's ancient mansion
Opulence and towering glory marked,
Making a parade
Of your rotund arms bamboo-stems like,
Five-stranded tresses fragrance emitting,
Timid looks unrivalled by a female deer's,
A peafowl's delicacy of gait marking your sway!
Moving about as you do
With your comely anklet's inlaid bells jingling,
Your ornaments shedding bright sheen
And with your captivating furtive waist
A creeper-plant like, lightning like
And an afflicting celestial woman like,
Do heed my words:

Your battering collyrium-laden eyes—
That excel the *nīlam* buds
Opening out with honey flowing down
Thro' the lofty Kūṭal[1] of the Pāṇṭiya king
With sandal-smeared chest garlands of cool flowers adorned—
Resemble that monarch's reddened lance
Which brings despair to his foemen
Who ride high on the winning elephants of upraised tusks.
Does it all behove you
O damsel of discreet tongue?

Your complexion does resemble
The tender mango shoots of beauty exceeding
That flourish in the cool *acōka* groves

---

1. Maturai.

vēy eṉat tiraṇṭa tōḷ, veṟi kamaḻ vaṇar aimpāl,
mā veṉṟa maṭa nōkkiṉ, mayil iyal, taḻarpu olki—
āy cilampu ari ārppa, avir oḷi iḻai imaippa,
koṭi eṉa, miṉ eṉa, aṇaṅku eṉa, yātu oṉṟum
terikallā iṭaiyiṉkaṇ kaṇ kavarpu oruṅku ōṭa,
vaḻamai cāl uyar ciṟappiṉ nuntai tol viyal nakar
iḻamaiyāṉ eṟi pantōṭu—ikattantāy! kēḷ, iṉi:

pūn taṇ tār, pular cāntiṉ, teṉṉavaṉ uyar kūṭal,
tēm pāya aviḻ nīlattu alar veṉṟa amar uṇkaṇ,
ēntu kōṭṭu eḻil yāṉai oṉṉātārkku avaṉ vēliṉ,
cēntu nī iṉaiyaiyāl; ottatō?—ciṉmoḻi!

poḻi peyal vaṇmaiyāṉ acōkam taṇ kāviṉuḻ,
kaḻi kaviṉ iḻa māviṉ taḷir aṉṉāy! ataṉ, talai,
paṇai amai pāy māṉ ṯēr avaṉ ceṟṟār niṟam pāynta
kaṇaiyiṉum, nōy ceytal kaṭappu aṉṟō?—kaṉaṅkuḻāy!

vakai amai taṇ tārāṉ kōṭu uyar poruppiṉmēl,
takai iṇar iḻa vēṅkai malar aṉṉa cuṇaṅkiṉāy!
mata vali miku kaṭāattu avaṉ yāṉai maruppiṉum
katavavāl—takkatō?—kāḻ koṇṭa iḻa mulai.

eṉa āṅku,

iṉaiyaṉa kūṟa, iṟaiñcupu nilam nōkki,
niṉaiyupu neṭitu oṉṟu niṉaippāḷ, pōl, maṟṟu āṅkē
tuṇai amai tōḻiyarkku amartta kaṇṇaḷ,
maṉai āṅkup peyarntāḷ, eṉ aṟivu akappaṭuttē.

Of the Pāṇṭiya monarch raining gifts cloud-like;
And the heartache you cast me down with
Ails me more
Than the torment dart-stricken
Of the foes of reddened frame
That monarch inflicted on them
From his chariot in the midst of array of men
Yoked to galloping steed.
Cruel of you isn't it
O my lass ornaments of gold wearing?

Your breasts wear beauty spots
Like the lovely clustered blossoms of the tender *vēṅkai*
Flourishing atop the summit of the Pāṇṭiyaṉ's hill
Who's bedecked with cool resplendent garlands;
These tender breasts with necklaces of pearls adorned
More smarting pain do cause to me
Than do the tusks of mighty rutting elephants.
Does it behove you O my lass?

Thus much,

As I poured out my heart,
Down she looked eyeing on the ground,
And she looked as if in thoughts deep immersed;
She turned her eyes thereupon
On to her play-mates inseparable
And back into her house she went
Holding my mind in her grip.

57

இதுவும் அது.

வார் உறு வணர் ஐம்பால், வணங்கு இறை நெடு மென் தோள்,
பேர் எழில் மலர் உண் கண், பிணை எழில் மான் நோக்கின்,
கார் எதிர் தளிர் மேனி, கவின் பெறு சுடர் நுதல்,
கூர் எயிற்று முகை வெண் பல், கொடி புரையும் நுசுப்பினாய்!
நேர் சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, நிரை தொடிக் கை வீசினை,
ஆர் உயிர் வௌவிக்கொண்டு அறிந்தீயாது இறப்பாய்! கேள்:

உளனா, என் உயிரை உண்டு, உயவு நோய் கைம்மிக,
இளமையான் உணராதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
களைநர் இல் நோய் செய்யும் கவின் அறிந்து, அணிந்து, தம்
வளமையான் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

நடை மெலிந்து, அயர்வு உறீஇ, நாளும் என் நலியும் நோய்
மடமையான் உணராதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
இடை நில்லாது எய்க்கும் நின் உரு அறிந்து, அணிந்து, தம்
உடைமையால் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

அல்லல் கூர்ந்து அழிவுற, அணங்காகி அடரும் நோய்
சொல்லினும் அறியாதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
ஒல்லையே உயிர் வௌவும் உரு அறிந்து, அணிந்து, தம்
செல்வத்தால் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

என ஆங்கு—

ஒறுப்பின், யான் ஒறுப்பது நுமரை; யான், மற்று இந் நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்து அன்றிப் பெரிதாயின், பொலங்குழாய்!
மறுத்து இவ் ஊர் மன்றத்து மடல் ஏறி,
நிறுக்குவென் போல்வல் யான், நீ படு பழியே.

vār uṟu vaṇar aimpāl, vaṇaṅku iṟai neṭu meṉ tōḷ,
pēr eḻil malar uṇ kaṇ, piṇai eḻil māṉ nōkkiṉ,
kār etir taḷir mēṉi, kaviṉ peṟu cuṭar nutal,
kūr eyiṟṟu mukai veṇ pal, koṭi puraiyum nucuppiṉāy!
nēr cilampu ari ārppa, nirai toṭik kai vīciṉai,
ār uyir vauvikkoṇṭu aṟintīyātu iṟappāy! kēḷ:

uḷaṉā, eṉ uyirai uṇṭu, uyavu nōy kaimmika,
iḷamaiyāṉ uṇarātāy! niṉ tavaṟu illāṉum,

57

[The same as the one for verse 55]

O lass
With curled hair dressed in five modes,
With delicate long arms with curved wrist,
With flower-like eyes of exquisite splendour,
With looks graceful a timid female deer's like,
With the complexion of sprouts rains showered,
With lovely forehead crescent moon like
With pointed buds-like white teeth
And with creeper-like waist!

As you walk past me
With the tinkling bells inset
Of your seemly anklets resounding
And with the bracelets-brimming arms swaying about,
You go my life dear extracting
And returning it not by design.
Do lend your ears to me:

O you of imperious unfeeling youth
That's made off with my life
Leaving me down with pain of passion exceeding
In a frame not undone yet!
You're not guilty though,
Would you say your kindred erred not,
Who had you on parade around in pride
With adornments full bedecked,
Aware they're though
That you could heartache unrelieving inflict?

O you that discern not my sickness of passion,
That has left me staggering to my feet
Haggard
And wearing away by every passing day!
You're not guilty though,

kaḷainar il nōy ceyyum kaviṉ aṟintu, aṇintu, tam
vaḷamaiyāṉ pōttanta numar tavaṟu il eṉpāy.

naṭai melintu, ayarvu uṟīi, nāḷum eṉ naliyum nōy
maṭamaiyāṉ uṇarātāy! niṉ tavaṟu illāṉum,
iṭai nillātu eykkum niṉ uru aṟintu, aṇintu, tam
uṭaimaiyāl pōttanta numar tavaṟu il eṉpāẏ.

allal kūrntu aḻivuṟa, aṇaṅkāki aṭarum nōy
colliṉum aṟiyātāy! niṉ tavaṟu illāṉum,
ollaiyē uyir vauvum uru aṟintu, aṇintu, tam
celvattāl pōttanta numar tavaṟu il eṉpāy.

eṉa āṅku—

oṟuppiṉ, yāṉ oṟuppatu numarai; yāṉ; maṟṟu in nōy
poṟukkalām varaittu aṉṟip peritāyiṉ, polaṅkuḻāy!
maṟuttu iv ūr maṉṟattu maṭal ēṟi,
niṟukkuveṉ pōlval yāṉ, nī paṭu paḻiyē.

Would you say your kindred erred not,
Who had you out in their pride of plenty
With embellishment enticing,
Aware they're though
Of your shapely frame
About your frail slender waist?

O you that're ignorant by design
Of my heart-breaking ailment
That pursues me day in and day out,
That's my affliction's fountain
Holding me in distress undoing!
You're not guilty though,
Would you say your kindred are not at fault
Who had made a parade of you around
With ornaments richly bedecked
In their insolent might of affluence,
Aware they're though
Of your form torturous
That could undo one in no time?

Therefore,

If I were to punish one for it all
It'd be your kindred alone;
And were this affliction to go
Beyond the limits of my bearing,
O damsel with jewels of gold adorned!
I'd the palm-stem horse-ride resort to
In the public arena of this village
And hold the fort of my passion fast,
And the blame thereof shall fall on you.

58

இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றானாய்த் தலைவியை நோக்கி, 'இங்ஙனம் வருத்துவையாயின், நீ செய் தவம் இன்றாம்' எனக் கூறியது.

தளை நெகிழ் பிணி நிவந்த பாசடைத் தாமரை
முளை நிமிர்ந்தவை போலும் முத்துக் கோல் அவிர் தொடி,
அடுக்கம் நாறு அலர் காந்தள் நுண் ஏர் தண் ஏர் உருவின்
துடுப்பு எனப் புரையும் நின் திரண்ட, நேர், அரி, முன்கை,
சுடர் விரி வினை வாய்ந்த தூதையும் பாவையும்
விளையாட, அரி பெய்த அழகு அமை புனை வினை
ஆய் சிலம்பு எழுந்து ஆர்ப்ப, அம் சில இயலும் நின்
பின்னு விட்டு இருளிய ஐம்பால் கண்டு, என் பால
என்னை விட்டு இகத்தர, இறந்தீவாய்! கேள், இனி:

மருளி, யான் மருள் உற, ' "இவன் உற்றது எவன்?" என்னும்
அருள் இலை இவட்கு' என அயலார் நிற் பழிக்குங்கால்,
வை எயிற்றவர் நாப்பண், வகை அணிப் பொலிந்து, நீ
தையில் நீர் ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயோ?

உருளிழாய்! ' "ஒளி வாட, இவன் உள் நோய் யாது?" என்னும்
அருள் இலை இவட்கு' என அயலார் நிற் பழிக்குங்கால்,
பொய்தல மகளையாய், பிறர் மனைப் பாடி, நீ
எய்திய பலர்க்கு ஈத்த பயம் பயக்கிற்பதோ?

ஆய்தொடி! ' "ஐது உயிர்த்து, இவன் உள் நோய் யாது?" என்னும்
நோய் இலை இவட்கு' என நொதுமலர் பழிக்குங்கால்,
சிறு முத்தனைப் பேணி, சிறு சோறு மடுத்து, நீ
நறு நுதலவரொடு நக்கது நன்கு இயைவதோ?

என ஆங்கு,

அனையவை—உளையவும், யான் நினக்கு உரைத்ததை
இனைய நீ செய்தது உதவாயாயின், சேயிழாய்!
செய்ததன் பயம் பற்று விடாது;
நயம் பற்று விடின்—இல்லை—நசைஇயோர் திறத்தே.

taḷai nekiḻ piṇi nivanta pācaṭait tāmarai
muḷai nimirntavai pōlum muttuk kōl avir toṭi,
aṭukkam nāṟu alar kāntaḷ nuṇ ēr taṇ ēr uruviṉ
tuṭuppu eṉap puraiyum niṉ tiraṇṭa, nēr, ari, muṉkai,
cuṭar viri viṉai vāynta tūtaiyum pāvaiyum

58

[The hero, burning with passion for the heroine, tells her that her cultivated sense of honour and righteousness will be of no avail if she lets his affliction go unmitigated]

Bedecked with
The resplendent armlets with pearls inset
Like the involuted petals of lotus in blossom
With its green-hued leaves over the waters,
Your delicate rotund uncurved forearms,
Resembling the cool ladle-like *kāntaḷ* petals
Of exquisite loveliness,
Whose fragrance permeates the sides of the hill,
Are in sport with the glittering toy utensils and dolls
Of dexterous workmanship,
With your graceful anklets well-wrought
Resounding thro' their tiny inset bells;
And you walk about with bewitching gait
With your dark undressed tresses hanging loose in five mode
To the undoing of my faculties all,
Do heed my words:

I'd proclaim you the one parched of love
As you stand unmoving with no query in dismay:
'Alas! Whatever has happened to him
To hold me bewildered like this?'
The folk around would pour scorn at you thereat.
Would the boon intended be accruing to you then
From your ceremonial ablution,
As you take to in the month of *Tai*
In adornment splendorous and stylish
Amongst your maids with pointed teeth?

O lass with *talaippāḷai* ornament adorning the head!
I'd call you the one of loveless heart
As you stand unmoved with no word of concern:
'Whatever ails this man going wasted thus?'

viḷaiyāṭa, ari peyta aḷaku amai puṉai viṉai
āy cilampu eḻuntu ārppa, am cila iyalum niṉ
piṉṉu viṭṭu iruḷiya aimpāl kaṇṭu, eṉ pāla
eṉṉai viṭṭu ikattara, iṟantīvāy! kēḷ, iṉi:

maruḷi, yāṉ maruḷ uṟa, ' "ivaṉ uṟṟatu evaṉ?" eṉṉum
aruḷ ilai ivaṭku' eṉa ayalār niṟ paḷikkuṅkāl,
vai eyiṟṟavar nāppaṇ, vakai aṇip polintu, nī
taiyil nīr āṭiya tavam talaippaṭuvāyō?

uruḷiḷāy! ' "oḷi vāṭa, ivaṉ uḷ nōy yātu?" eṉṉum
aruḷ ilai ivaṭku' eṉa ayalār niṟ paḷikkuṅkāl,
poytala makaḷaiyāy, piṟar maṉaip pāṭi, nī
eytiya palarkku īṭṭa payam payakkiṟpatō?

āytoṭi! ' "aitu uyirttu, ivaṉ uḷ nōy yātu?" eṉṉum
nōy ilai ivaṭku' eṉa notumalar paḷikkuṅkāl,
ciṟu muttaṉaip pēṇi, ciṟu cōṟu maṭuttu, nī
naṟu nutalavaroṭu nakkatu naṉku iyaivatō?

eṉa āṅku,

aṉaiyavai—uḷaiyavum, yāṉ niṉakku uraittatai
iṉaiya nī ceytatu utavāyāyiṉ, cēyiḻāy!
ceytataṉ payam paṟṟu viṭātu;
nayam paṟṟu viṭiṉ—illai—nacaiiyōr tiṟattē.

The folk would disdain shower on you thereat;
Would you then get the bliss of your gamesome act
Of collecting alms from houses around
And granting them to the men in want?

O lady wearing choice bracelets!
I'd call you a damsel
Sans the ailment of passion,
Sans a heart so throbbing as to query:
'What grief does wear his heart down?'
The folk would hold you in contempt thereat;
Would you then reap the fruits
Of your revels with maids of lustrous foreheads
Of tending the little toy hero
And cooking the toy meal for him?

Thus much,

Such of these I did utter
And saw you down with heartache;
O lady with lovely ornaments bedecked!
Were no goodly deed of yours
To come to recompense for the anguish
You've on the loving one inflicted,
The effect of your act
Wouldn't leave you unvisited;
The passion of love shunned,
Of no avail is your life.

59

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளோடு உறழ்ந்து, அவனது குறை நயப்பக் கூறியது.

தோழி

சுணங்கு அணி வன முலை, சுடர் கொண்ட நறு நுதல்,
மணம் கமழ் நறுங் கோதை மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
நுணங்கு எழில், ஒண் தித்தி, நுழை நொசி மட மருங்குல்,
வணங்கு இறை வரி முன்கை, வரி ஆர்ந்த அல்குலாய்!

'கண் ஆர்ந்த நலத்தாரை, கதுமென, கண்டவர்க்கு
உள் நின்ற நோய் மிக, உயிர் எஞ்சு துயர் செய்தல்
பெண் அன்று, புனையிழாய்!' எனக் கூறி—தொழுஉம்; தொழுதே,
கண்ணும் நீராக நடுங்கினன், இன் நகாய்!
என் செய்தான்கொல்லோ—இஃது ஒத்தன் தன்கண்
பொருகளிறு அன்ன தகை சாம்பி, உள்உள்
உருகுவான் போலும், உடைந்து?

தலைவி

தெருவின்கண் காரணம் இன்றிக் கலங்குவார்க் கண்டு, நீ,
வாரணவாசிப் பதம் பெயர்த்தல், ஏதில
நீ நின்மேல் கொள்வது; எவன்?

தோழி

'அலர்முலை ஆய்இழை நல்லாய்! கதுமென,
பேர் அமர் உண்கண் நின் தோழி உறீஇய
ஆர் அளுர் எவ்வம் உயிர் வாங்கும்;
மற்று இந் நோய் தீரும் மருந்து அருளாய், ஒண்தொடீ!

நின் முகம் காணும் மருந்தினேன்' என்னுமால்;
நின் முகம் தான் பெறின் அல்லது, கொன்னே
மருந்து பிறிது யாதும் இல்லேல், திருந்திழாய்!
என் செய்வாம்கொல், இனி நாம்?

தலைவி

பொன் செய்வாம்.

ஆறு விலங்கித் தெருவின்கண் நின்று ஒருவன்
கூறும் சொல் வாய் எனக் கொண்டு, அதன் பண்பு உணராம்,
'தேறல், எளிது' என்பாம் நாம்.

59

[The confidante argues out the need for her lady to end her mood of seeming unconcern for the hero's passion]

Confidante

O my lady
With winsome breasts with golden beauty spots on,
With enticing forehead crescent moon like,
With dark tresses rain-clouds like
With lovely wreaths of fragrant flowers adorned,
With features of subtle grace,
With radiant spreading spots of beauty,
With a waist too deceptively slender
For the eye to go prying about,
With bejewelled forearms with swinging wrists,
And with hips gleaming with streaks of beauty!

O damsel of sweet smiles!
He bowed his head at you,
And said turning to me:
'O maid wearing comely ornaments!
Unseemly it is for a woman
To inflict death-like distress on one
Who has one's fire of passion kindled
At the sight in a flash
Of her enthralling beauties.'
He then started trembling
With his eyes bedewed with tears;
He looked broken-hearted
Given to dissipation of spirits as he's,
With a frame a war-like elephant's resembling;
O what a turn of mind is his in ruins!

Heroine

Of what avail is it for you
To go taken up with the despair unreasoned

தோழி

'ஒருவன் சாம் ஆறு எளிது' என்பாம், மற்று.

தலைவி

சிறிது, ஆங்கே—'மாணா ஊர் அம்பல் அலரின் அலர்க' என,
நாணும் நிறையும் நயப்பு இல் பிறப்பு இலி.

தோழி

பூண் ஆகம் நோக்கி இமையான், நயந்து, நம்
கேண்மை விருப்புற்றவனை, எதிர் நின்று,
நாண் அடப் பெயர்த்த நய வரவு இன்றே.

Tōḻi

cuṇaṅku aṇi vaṇa mulai, cuṭar koṇṭa naṟu nutal,
maṇam kamaḻ naṟuṅ kōtai māri viḻi iruṅ kūntal,
nuṇaṅku eḻil, oṇ titti, nuḻai noci maṭa maruṅkul,
vaṇaṅku iṟai vari muṇkai, vari ārnta alkulāy!

'kaṇ ārnta nalattārai, katumeṇa, kaṇṭavarkku
uḷ niṉṟa nōy mika, uyir eñcu tuyar ceytal
peṇ aṉṟu, puṉaiyiḻāy!' eṉak kūṟi—toḻūum; toḻutē,
kaṇṇum nīrāka naṭuṅkiṉaṉ, iṉ nakāy!
eṉ ceytāṉkollō—iṉtu ottaṉ taṉkaṇ
porukaḻiṟu aṉṉa takai cāmpi uḻuḻ
urukuvāṉ pōlum, uṭaintu?

Talaivi

teruviṉkaṇ kāraṇam iṉṟik kalaṅkuvārk kaṇṭu, nī,
vāraṇavācip patam peyarttal, ētila
nī niṉmēl koḷvatu; evaṉ?

Tōḻi

'alarmulai āyiḻai nallāy! katumeṇa,
pēr amar uṇkaṇ niṉ tōḻi uṟīiya
ār añar evvam uyir vāṅkum;
maṟṟu in nōy tīrum maruntu aruḷāy, oṇtoṭī!

niṉ mukam kāṇum maruntiṉēṉ' eṉṉumāl;
niṉ mukam tāṉ peṟiṉ allatu, koṉṉē

Of an alien on the street
After the wont of men resident at Benares?

Confidante

O my virtuous lady with plump breasts
With prized ornaments bedecked!
He went on pouring out his heart:
'The torment intense of passion
That your lady with liquid eyes ruthless dealt in a flash
Is sure to draw my life out;
O damsel of resplendent bracelets!
Do hand me a cure for this ailment.
And the remedy there is around,
Thro' her face manifesting'.
No other cure there remains for his illness
Than the sight of your loving face;
Whatever can we do now
O my lady with well-wrought jewels!

Heroine

Good to him let's do then!

We'll proclaim:
'It's all easy of assent
To one's word taking it for truth,
Seeing not thro' its import right—
The word uttered by one,
Who transgressed the path of virtue
And has taken to the streets'.

Confidante

If it be so,
We'll also declare:
'It's easy for one to end one's life'.

Heroine

He's let the idle talk of folk around
Grow into slander flourishing in this unworthy town;

maruntu piṟitu yātum illēl, tiruntiḻāy!
eṉ ceyvāmkol, iṉi nām?

Talaivi

poṉ ceyvām.

āṟu vilaṅkit teruviṉkaṇ niṉṟu oruvaṉ
kūṟum col vāy eṉak koṇṭu, ataṉ paṇpu uṇarām,
'tēṟal, eḷitu' eṉpām nām.

Tōḻi

'oruvaṉ cām āṟu eḷitu' eṉpām, maṟṟu.

Talaivi

ciṟitu, āṅkē—'māṇā ūr ampal alariṉ alarka' eṉa,
nāṇum niṟaium nayappu il piṟappu ili.

Tōḻi

pūṇ ākam nōkki imaiyāṉ, nayantu, nam
kēṇmai viruppuṟṟavaṉai, etir niṉṟu,
nāṇ aṭap peyartta nayavaravu iṉṟē.

He holds sense of shame and rectitude off,
And he stays for one unbefitting a lofty lineage;
Alien to instinct of death he must therefore be.

Confidante

He's the one gone sleepless
Tormented as he is
By longing
To hold your bejewelled breasts cuddled up;
He abides true after your love,
And unbecoming it's for you
To keep fettered in womanly reserve
And hold him at bay thereof.

60

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சொல்லி, அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன் குறை மறாமைக்கு ஏற்பன சொல்லி, தலைமகளைக் குறை நயப்பித்தது.

தலைவன் வருகை கண்டு, தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறுதல்

எல்லா! இஃது ஒத்தன் என் பெறான்? கேட்டைக் காண்:
செல்வம் கடைகொள, சாஅய், சான்றவர்
அல்லல் களை தக்கு கேஎிருுழைச் சென்று,
சொல்லுதல் உற்று, உரைக்கல்லாதவர் போல—
பல் ஊழ் பெயர்ந்து என்னை நோக்கும்; மற்று யான் நோக்கின்,
மெல்ல இறைஞ்சும் தலை.

தலைவன் எதிர் சென்று, அவனை நோக்கித் தோழி வினாவுதல்

எல்லா! நீ முன்னத்தான் ஒன்று குறித்தாய்போல் காட்டினை;
நின்னின் விடாஅ நிழல் போல் திரிதருவாய்!
என், நீ பெறாதது? ஈது என்?

தலைவன்

சொல்லின், மறாதீவாள்மன்னோ, இவள்?
செறாஅது ஈதல், இரந்தார்க்கு ஒன்று, ஆற்றாது வாழ்தலின்,
சாதலும் கூடுமாம் மற்று.

தோழி

இவள் தந்தை காதலின் யார்க்கும் கொடுக்கும், விழுப் பொருள்;
யாது, நீ வேண்டியது?

தலைவன்

பேதாய்! பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டு இல்லை; யாழ
மருளி மட நோக்கின் நின் தோழி என்னை
அருளீயல் வேண்டுவல், யான்.

'அன்னையோ?' என, அறியாதாள் போன்று, தலைவனுக்குத் தோழி கூறி அவன் நீங்கிய பின்னர், தலைவியொடு உசாவுதல்

'அன்னையோ?'—'மண்டு அமர் அட்ட களிறு அன்னான்தன்னை ஒரு
பெண்டிர் அருளக் கிடந்தது எவன்கொலோ?'

தோழி தலைவியை நோக்கிக் குறை நயப்பித்தல்

ஒண்தொடீ! நாண் இலன் மன்ற இவன்—

ஆயின், ஏஎ!

'பல்லார் நக்கு எள்ளப்படு மடல்மா ஏறி,
மல்லல் ஊர் ஆங்கண் படுமே, நறுந்தல்

60

[The confidante of the heroine finds the hero looking to her for her offices to take the message of his love to her lady, and she responds to him with an apparent unconcern. After his leaving, she represents his passion to her lady in such a way that the heroine does not reject his offer of love]

To her lady

O you! my lady!
Look at this man,
Whatever is it that he's wanting in?
Look at his desperate state!

Intent unrevealing
He casts his eyes at me many a time,
Like the one of noble mien
Fallen into days of misfortune,
Who approaches one's kindred
Who're endowed with means to relieve one's penury,
Sets out to unlock one's woe
But stands lost for words;
As I turn around to look at him,
His eyes turn down on the ground.

To the hero

O the one around!
You looked to convey something by gesture,
And you follow me as does your shadow inseparable;
Whatever has been pursuing you?
Pray what intent are you after?

Hero to his heart

My desire let known,
Would she be lending her hand thereof?
Oh better it would be to perish
Than to live frowning at supplicants in need.

நல்காள் கண்மாறிவிடின்' எனச் செல்வானாம்—
எள்ளி நகினும் வருஉம்; இடைஇடைக்
கள்வர் போல் நோக்கினும் நோக்கும்; குறித்தது
கொள்ளாது போகாக் குணன் உடையன், எந்தை தன்
உள்ளம் குறைபடாவாறு.

Talaivaṉ Varukai Kaṇṭu Tōḻi Talaiviyai Nōkkik Kūṟutal

ellā! iṉtu ottaṉ eṉ peṟāṉ? kēṭṭaik kāṇ:
celvam kaṭaikoḷa, cāay, cāṉṟavar
allal kaḷai takka kēḷiruḷaic ceṉṟu,
collutal uṟṟu, uraikkallātavar pōla—
pal ūḻ peyarntu eṉṉai nōkkum; maṟṟu yāṉ nōkkiṉ,
mella iṟaiñcum talai.

Talaivaṉ Etir Ceṉṟu, Avaṉai Nōkkit Tōḻi Viṉāvutal

ellā! nī muṉṉattāṉ oṉṟu kuṟittāypōl kāṭṭiṉai;
niṉṉiṉ viṭāa niḻal pōl tiritaruvāy!
eṉ, nī peṟātatu? ītu eṉ?

Talaivaṉ

colliṉ, maṟātīvāḻmaṉṉō, ivaḷ?
ceṟāatu ītal, irantārkku oṉṟu, āṟṟātu vāḻtaliṉ,
cātalum kūṭumām maṟṟu.

Tōḻi

ivaḷ tantai kātaliṉ yārkkum koṭukkum, vīḻup poruḷ;
yātu, nī vēṇṭiyatu?

Talaivaṉ

pētāy! poruḷ vēṇṭum puṉkaṇmai īṇṭu illai; yāḻa
maruḷi maṭa nōkkiṉ niṉ tōḻi eṉṉai
aruḷīyal vēṇṭuval, yāṉ.

'Aṉṉaiyō?' Eṉa, Aṟiyātāḷ Pōṉṟu, Talaivaṉukkut Tōḻi Kūṟi Avaṉ Nīṅkiya piṉṉar, Talaiviyoṭu Ucāvutal

'aṉṉaiyō?"—maṇṭu amar aṭṭa kaḷiṟu aṉṉāṉtaṉṉai oru
peṇṭir aruḷak kiṭantatu evaṉkolō?'

Tōḻi Talaiviyai Nōkkik Kuṟai Nayappittal

oṇtoṭī! nāṇ ilaṉ maṉṟa ivaṉ—

Confidante

Her father gifts bounteous dispenses,
Gracious he is to the suppliants' cry:
What need has brought you here?

Hero

O the nescient one!
Naive I'm not to beg for a fortune,
I do beseech the bliss of your lady
That wears the coy bashful looks.

Confidante

Gracious me!
The one like an elephant
That wrought ravage in a fiery battle
Importuning for a maid's grace!

Confidante to her lady

O my lady with resplendent armlets adorned!
Of a stuff he looks
That will not let his intent unaccomplished
To the contentment unstinting of father;
Unbecoming to you it's not to fall for him,
Derision from us would deter not his pursuit;
He'd keep casting his thievish looks now and again.
Oh! Such a one he's utterly unashamed,

And yet

He did look mindful
Of the scandal amongst the folk of the town flourishing,
Were you with fragrant forehead
To turn your mind off unloving,
Driving him thereby to riding palm-stem horse
And holding him up to ridicule and despise all around.

āyiṉ, ēe!

'pallār nakku eḷḷappaṭu maṭalmā ēṟi,
mallal ūr āṅkaṇ paṭumē, naṟunutal
nalkāḷ kaṇmāṟiviṭiṉ' eṉac celvāṉām—
eḷḷi nakiṉum varūum; iṭaiiṭaik
kaḷvar pōl nōkkiṉum nōkkum; kuṟittatu
koḷḷātu pōkāk kuṇaṉ uṭaiyaṉ, entai taṉ
uḷḷam kuṟaipaṭāvāṟu.

61

'ஏறிய மடல் திறம்' என்னும் சூத்திரத்து, 'மிக்க காமத்துமிடல்' என்றதனால் தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறி, தலைவி கூடக் கருதிய பெருந்திணை.

தலைவி

ஏஎ! இஃது ஒத்தன், நாண் இலன்—தன்னொடு
மேவேம் என்பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்.

தலைவன் பதிலும், தலைவி வேட்கை மறுத்து உரைத்தலும்

'மேவினும், மேவாக்கடையும், அஃது எல்லாம்
நீ அறிதி; யான் அஃது அறிகல்லேன்; பூ அமன்ற
மெல் இணர் செல்லாக் கொடி அன்னாய்! நின்னை யான்
புல் இனிது ஆகலின், புல்லினென்.'—'எல்லா!
தமக்கு இனிது என்று, வலிதின் பிறர்க்கு இன்னா
செய்வது நன்று ஆமோ மற்று?'

'மகளிரை வலிதிற் புணர்தலும் அறநூல் வழக்கு' என, தலைவன் மொழிதல்

சுடர்த்தொடீ! போற்றாய் களை, நின் முதுக்குறைமை; போற்றிக்கேள்!
வேட்டார்க்கு இனிது ஆயின் அல்லது, நீர்க்கு இனிது என்று
உண்பவோ, நீர் உண்பவர்?
செய்வது அறிகல்லேன்; யாது செய்வேன்கொலோ—
ஐ வாய் அரவின் இடைப்பட்டு, நை வாரா?
'மை இல் மதியின் விளங்கும் முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறன்' எனக் கண்டன்று.

புணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டு, தலைவி நெஞ்சொடு கூறுதல்

'அறனும் அது கண்டற்றாயின், திறன் இன்றி,
கூறும் சொல் கேளான், நலிதரும்; பண்டு நாம்
வேறு அல்லம் என்பது ஒன்று உண்டால்; அவனொடு
மாறு உண்டோ, நெஞ்சே! நமக்கு?

61

[A spectacle of abnormal love. The heroine seeks union with the hero as they go about a course of incompatible interests in their passion for each other]

Heroine

Phew! Of what stuff is he?
He seizes one's hand hungering after,
As one stands apart undesiring,
Unabashed he must be.

Hero

Burning with passion
Or being unloving,
You could discern things right,
Of which ignorant I am;
O damsel a vine of richly clustered flowers like!
Relishing as your embrace was,
I did hold you in my clasp.

Heroine

O you!
Does it befit one
To do a thing by coercion unwelcome to another
Because it looks inviting to one?

Hero

O lass with resplendent armlets!
Reflect not on your days past youth,
Erase it from your mind forthwith;
And take heed of my words:
Does the one that takes water
Takes it because water finds it relishing,
And not because it's sweet to one while in need?
'Coercing into union those despairing maids,
With faces resembling the moon unstained
And freed from the five-hooded serpent,

ēe iṉtu ottaṉ, nāṉ ilaṉ—taṉṉoṭu
mēvēm eṉpāraiyum mēviṉaṉ kaippaṟṟum.

Talaivaṉ Patilum, Talaivi Vēṭkai Maṟuttu Uraittalum

'mēviṉum, mēvākkaṭaiyum, aṉtu ellām
nī aṟiti; yāṉ aṉtu aṟikallēṉ; pū amaṉṟa
mel iṇar cellāk koṭi aṉṉāy! niṉṉai yāṉ
pul iṉitu ākaliṉ, pulliṉeṉ.'—ellā!
tamakku iṉitu eṉṟu, valitiṉ piṟarkku iṉṉā
ceyvatu naṉṟu āmō maṟṟu?'

Makaḷirai Valitiṟ Puṇartalum Aṟanutal Valakku Eṉa Talaivaṉ Moḻital

cuṭart toṭī! pōṟṟāy kaḷai, niṉ mutukkuṟaimai; pōṟṟikkēḷ!
vēṭṭārkku iṉitu āyiṉ allatu, nīrkku iṉitu eṉṟu
uṉpavō, nīr uṉpavar?
ceyvatu aṟikallēṉ; yātu ceyvēṉkolō—
ai vāy araviṉ iṭaippaṭṭu, nai vārā?
'mai il matiyiṉ viḷaṅkum mukattārai
vauvik koḻalum aṟaṉ' eṉak kaṇṭaṉṟu.

Puṇarccikku Uṭampaṭṭu, Talaivi Neñcoṭu Kūṟutal

'aṟaṉum atu kaṇṭaṟṟāyiṉ, tiṟaṉ iṉṟi,
kūṟum col kēḷāṉ, nalitarum; paṇṭu nām
vēṟu allam eṉpatu oṉṟu uṇṭāl; avaṉoṭu
māṟu uṇṭō, neñcē! namakku?

Maids who stand cupid in throes of passion,
Is indeed an act of virtue,'
Say the works of sage wisdom.

Heroine

O my heart!
He goes wasting away
Unminding words of dissent from me;
Should I go in variance unloving with him
If it's deemed a virtuous deed,
And if we're destined inseparable in births past?

62

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி அவன் நிலைமை தலைமகட்குக் கூறி, அவள் உரைத்த மாற்றத்தால் அவள் குறிப்பு அறிந்து, 'இவ் வகையான தலைவற்குக் கூறு' என அவளுடன் நகையாடி, கூட்டம் உண்மை தான் அறிந்தமை தோற்றுவித்தது.

தோழி

நோக்குங்கால், நோக்கித் தொழுஉம், பிறர் காண்பார்
தூக்கு இலி; தூற்றும் பழி எனக் கை கவித்துப்
போக்குங்கால், போக்கு நினைந்து இருக்கும்; மற்று நாம்
காக்கும் இடம் அன்று, இனி.

எல்லா! எவன் செய்வாம்?

பூக்குழாய்! செல்லல் அவனுழைக் கூஉய்க் கூஉய்
விரும்பி யான் விட்டேனும் போல்வல்; என் தோள்மேல்
கரும்பு எழுது தொய்யிற்குச் செல்வல்; 'ஈங்கு ஆக
இருந்தாயோ?' என்று ஆங்கு இற.

அவன் நின் திருந்துஅடிமேல் வீழ்ந்து இரக்கும், நோய் தீர்க்கும்
மருந்து நீ ஆகுதலான்.

தலைவி

இன்னும், கடம் பூண்டு, ஒருகால் நீ வந்தை; உடம்பட்டாள்
என்னாமை என் மெய் தொடு.

தோழி

இஃதோ? அடங்கக் கேள்:
நின்னொடு சூழுங்கால், நீயும் நிலம் கிளையா,
என்னொடு நிற்றல் எளிது அன்றோ? மற்று அவன்-
தன்னொடு நின்று விடு.

Tōḻi

nōkkuṅkāl, nōkkit toḻūum, piṟar kāṇpār
tūkku ili; tūṟṟum paḻi eṉak kai kavittup
pōkkuṅkāl, pōkku niṉaintu irukkum; maṟṟu nām
kākkum iṭam aṉṟu, iṉi.

ellā! evaṉ ceyvām?

pūkkuḻāy! cellal avaṉuḻaik kūuyk kūuy
virumpi yāṉ viṭṭēṉum pōlval; eṉ tōḻmēl

62

[The confidante takes the hero's longing to the heroine. Reading her mind through her response, the confidante rails at her, revealing her knowledge of their union]

Confidante

Suppliant looks he casts at me straight,
Eye him as I tend to,
Caring not a whit for people around;
Wave him off as I do by hand
Fearing unkindly slander's rise,
He tarries in the spot parting's pain weighing him;
Unfeasible it's to keep him off.
O you my lady!
Whatever can we do now?
O lady whose ears comely rings wear!
I do act for one of zealous concern
Taking you to him longing for your love;
Feign I'll as if going around
Looking for sandal paste
In which to draw figures on my arms;
You do come there then calling me,
'O you keep tarrying here'.
The cure as you're for his ailment of passion,
He'll come around kneeling at your graceful feet
And keep importuning for your love.

Heroine

Do swear keeping your hand on me
That go to him again you won't
And tell him I consent to his union
Taking it on me to end his affliction.

karumpu eḻutu toyyiṟkuc celval; 'īṅku āka
iruntāyō?' eṉṟu āṅku iṟa.

avaṉ niṉ tiruntuaṭimēl viḻntu irakkum, nōy tīrkkum 10
maruntu nī ākutalāṉ.

Talaivi

iṉṉum, kaṭam pūṇṭu, orukāl nī vantai; uṭampaṭṭāḷ
eṉṉāmai eṉ mey toṭu.

Tōḻi

iṟtō? aṭaṅkak kēḷ:
niṉṉoṭu cūḻuṅkāl, nīyum nilam kiḷaiyā, 15
eṉṉoṭu niṟṟal eḷitu aṉṟō? maṟṟu avaṉ-
taṉṉoṭu niṉṟu viṭu.

Confidante

Is it the wrong I'm guilty of?
Let me then put it in essence:
As I go pondering it with you around,
You stand apart in variance with me
With your toe digging up the earth;
Effortless it may look to you now,
But would it be so as you abide in his fold?

63

அருமை செய்து அயர்த்த தலைவன் வந்துழி, தலைவி எள்ளின இடத்து, தலைவன்அவளோடு உறழ்ந்து கூறி, நகையாடி, கூட்டத்திற்கு உடம்படுவித்தது. இதற்கு விதி 'உயர் மொழிக்கு உரிய உறழும் கிளவி' என்பதனுள், 'தலைவன் உயர் மொழிக்குத் தலைவி உறழ்ந்து கூறும்' என்றாம்.

தலைவன்

அணி முகம் மதி ஏய்ப்ப, அம் மதியை நனி ஏய்க்கும்,
மணி முகம், மா மழை, நின் பின், ஒப்ப, பின்னின்கண்
விரி நுண் நூல் சுற்றிய ஈர் இதழ் அலரி
அரவுக்கண் அணி உறழ் ஆரல் மீன் தகை ஒப்ப,
அரும் படர் கண்டாரைச் செய்து, ஆங்கு இயலும்
விரிந்து ஒலி கூந்தலாய்! கண்டை; எமக்குப்
பெரும் பொன் படுகுவை பண்டு.

தலைவி

ஏஎ, எல்லா! மொழிவது கண்டை, இஃது ஒத்தன்; தொய்யில்
எழுதி இறுத்த பெரும் பொன் படுகம்;
உழுவது உடையமோ, யாம்?

தலைவன்

உழுதாய்,

சுரும்பு இமிர் பூங் கோதை அம் நல்லாய்! யான் நின்
திருந்து இழை மென் தோள் இழைத்த, மற்று இஃதோ,
கரும்பு எல்லாம் நின் உழவு அன்றோ? ஒருங்கே
துகள் அறு வாள் முகம் ஒப்ப மலர்ந்த
குவளையும், நின் உழவு அன்றோ? இகலி
முகை மாறு கொள்ளும் எயிற்றாய்! இவை அல்ல,
என் உழுவாய் நீ, மற்று இனி.

தலைவி

எல்லா! நல்ல தோள் இழைத்த கரும்புக்கு நீ கூறு;
முற்று எழில் நீல மலர் என உற்ற
இரும்பு ஈர் வடி அன்ன, உண்கட்கும், எல்லாம்,
பெரும் பொன் உண்டு என்பாய்! இனி.

தலைவன்

நல்லாய்! இகுளை! கேள்:
ஈங்கே தலைப்படுவன், உண்டான் தலைப்பெயின்,
வேந்து கொண்டன்ன பல.

63

[The hero comes back with his wholesome praises of his lady after the intervention of his severance from her union. The heroine subjects him to derision and variance, which leads to his light-hearted banter and her ultimate consent to union]

Hero

The moon your comely face resembles,
Your plaited locks with gems bedecked
Look like the rain-clouds hemming in the moon,
And the honey-dewed blossoms on the braid
Woven with a string of delicate make
Bear resemblance to the grace of *kārttikai* star
Adorning in contrast the dark serpent's hood[1];
O damsel of dense flowing tresses
Who affliction great to the beholders bring
Thro' such of these beauties!
Do weigh my words for their worth,
And you're an antique hoard prized to me.

Heroine

O here! You!
Good grief! Look at this man!
Look at the words he mouths!
I do have the lovesome figures of sandal
You've drawn on my breasts though;
But have my breasts the bliss
Of your unrelaxed cuddling?

---

1. Allusion to the white lines on the hoods of the serpents, which according to the Hindu mythology are Rāku and Kētu, the ascending and descending nodes respectively of the moon which have the form of monstrous serpents, and which seize the moon and cause its eclipse.

தலைவி 'ஆக' என உடம்பட்டுக் கூற, தலைவன் உரைத்தல்

'ஆங்கு ஆக!'—அத் திறம் அல்லாக்கால், வேங்கை வீ
முற்று எழில் கொண்ட சுணங்கு அணி பூண் ஆகம்
பொய்த்து ஒருகால் எம்மை முயங்கினை சென்றீமோ,
முத்து ஏர் முறுவலாய்! நீ படும் பொன் எல்லாம்
உத்தி எறிந்துவிடற்கு.'

Talaivaṉ

aṇi mukam mati ēyppa, am matiyai naṉi ēykkum,
maṇi mukam, mā maḷai, niṉ piṉ, oppa, piṉṉiṉkaṇ
viri nuṇ nūl cuṟṟiya īr itaḷ alari
aravukkaṇ aṇi uṟaḷ āral miṉ takai oppa,
arum paṭar kaṇṭāraic ceytu, āṅku iyalum
virintu oli kūntalāy! kaṇṭai; emakkup
perum poṉ paṭukuvai paṇṭu.

Talaivi

ēe, ellā! moḻivatu kaṇṭai, iṯtu ottaṉ; toyyil
eḻuti iṟutta perum poṉ paṭukam;
uḻuvatu uṭaiyamō, yām?

Talaivaṉ

uḻutāy

curumpu imir pūṅ kōtai am nallāy! yāṉ niṉ
tiruntu iḻai meṉ tōḷ iḻaitta, maṟṟu iṯtō,
karumpu ellām niṉ uḻavu aṉṟō? oruṅkē
tukaḷ aṟu vāḷ mukam oppa malarnta
kuvaḷaium, niṉ uḻavu aṉṟō? ikali
mukai māṟu koḷḷum eyiṟṟāy! ivai alla,
eṉ uḻuvāy nī, maṟṟu iṉi.

Talaivi

ellā! nal tōḷ iḻaitta karumpukku nī kūṟu;
muṟṟu eḻil nīla malar eṉa uṟṟa,
irumpu īr vaṭi aṉṉa, uṇkaṭkum, ellām,
perum poṉ uṇṭu eṉpāy! iṉi.

Hero

Yes indeed,

O my fetching lass
With a garland of bees-humming flowers adorned!
The clasp of passion you did have,
Which,
Don't these figures of sugar-cane all
I drew on your bejewelled soft shoulders show?
Isn't it again the good of your embrace fast
That finds the blossoming of your eyes blue lilies like
Set against your face of spotless radiance?
O my lady with teeth jasmine buds like!
Suffice it does not yet for your grace,
Do nestle up your breasts now to my shoulders.

Heroine

O you!
To the grace of my comely shoulders
You say your sugar-cane drawing did add;
True it is though,
Should you aver then
That my blue-lily like eyes of perfect beauty,
Shapely as does iron beaten in the mould,
And other limbs of my frame as well
Have fallen to pining's pallid hue?

Hero

O my goodly little lass!
Do lend your ears to me:
I'll have all your beauties to feast on
Like the monarch reaping on all the good of one
Who abides in state living on that ruler's bounty.

Heroine

Be it done so then.

Talaivaṉ

nallāy! ikuḷai! kēḷ:
īṅkē talaippaṭuvaṉ, uṇṭāṉ talaippeyiṉ,
vēntu koṇṭaṉṉa pala.

Talaivi 'Āka' eṉa Uṭampaṭṭuk Kūṟa, Talaivaṉ Uraittal

'āṅku āka!'—'at tiṟam allākkāl, vēṅkai vī
muṟṟu eḷil koṇṭa cuṇaṅku aṇi pūṇ āṣkam
poyttu orukāl emmai muyaṅkiṉai ceṉṟīmō,
muttu ēr muṟuvalāy! nī paṭum poṉ ellām
utti eṟintuviṭaṟku.'

Hero

O maid wearing pearls' like smile!
Were your words to mark even an intent short of relish,
Let me have a clasp in passion simulated at least
Against your bejewelled breasts
Wearing beauty spots of immaculate splendour
Like the grace of *vēṅkai* flowers full blown;
I'll see thereon all your passion's ailment
Over and gone for ever.

64

'இரவுக் குறி அலராம்' என்று அஞ்சி, தலைவனை நீக்கி நிறுத்தக் கருதிய தோழி, 'அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே, அவன் குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே' என்னும் சூத்திரத்தான், அல்லகுறிப்படுதல் தனக்கும் உரித்தாகலின், அவன் செய்த குறி அறிதற்குப் புறத்துச் சென்ற வழி, ஆண்டுப் பிறந்தது ஓர் செய்தியாக, ஒரு பொய்யை நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குமாகப் புனைந்துரை வகையால் படைத்துக் கொண்டு, பிற்றை ஞான்று தலைவன் சிறைப் புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை, 'இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தல் அன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய் தலைப்பெய்தலும், நல் வகை உடைய நலத்தில் கூறியும், பல் வகையானும் படைக்கவும் பெறுமே' எனப் பொருள் இயல் சூத்திரத்து, 'பொய் தலைப்பெய்தலையும் படைக்கவும் பெறும்' என வழு அமைத்தவாற்றால் கொள்க.

தோழி கூற்று

திருந்திழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கு எல்லாம் சாலும்
பெரு நகை! அல்கல் நிகழ்ந்ததுஃ ஒருநிலையே
மன்பதை எல்லாம் மடிந்த இருங் கங்குல்,
அம் துகில் போர்வை அணி பெறத் தைஇ, நம்
இன் சாயல் மார்பன் குறி நின்றேன் யான் ஆக—
தீரத் தறைந்த தலையும், தன் கம்பலும்,
காரக் குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்து, நம்
சேரியின் போகா முட முதிர் பார்ப்பானை,
தோழி! நீ போற்றுதி என்றி—அவன் ஆங்கே,
பாரா, குறழா, பணியா, 'பொழுது அன்றி,
யார், இவண் நின்றீர்?' எனக் கூறி, பையென,
வை காண் முது பகட்டின், பக்கத்தின் போகாது,
'தையால்! தம்பலம் தின்றியோ?' என்று, தன்
பக்கு அழித்து, 'கொண்டீ' எனத் தரலும்—யாது ஒன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்ப—கடிது அகன்று கைமாறி,
'கைப்படுக்கப்பட்டாய், சிறுமி! நீ'—'மற்று யான்
ஏனைப் பிசாசு; அருள்; என்னை நலிதரின்,
இவ் ஊர்ப் பலி நீ பெறாஅமல் கொள்வேன்'
எனப் பலவும் தாங்காது வாய் பாடி நிற்ப—
முது பார்ப்பான் அஞ்சினன் ஆதல் அறிந்து, யான், எஞ்சாது,
ஒரு கை மணல் கொண்டு, மேல் தூவக் கண்டே,
கடிது அரற்றிப் பூசல் தொடங்கினன். ஆங்கே.
ஒடுங்கா வயத்தின், கொடுங் கேழ், கடுங்கண்,
இரும் புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள் ஓர்
ஏதில் குறு நரி பட்டற்றால்! காதலன்
காட்சி அழுங்க, நம் ஊர்க்கு எலாஅம்
ஆகுலம் ஆகி விளைந்ததை—என்றும் தன்
வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங் கருங் கூத்து.

64

[With a view to guarding against the slander of her lady's love with the hero by the neighbourhood, the confidante intends to stop the hero from his night-trysts and she goes out looking for the trysting-spot. Here in this verse is her utterance addressed to the heroine so as to be heard by the hero, who is standing unseen by the hedge-side, wherein she narrates a made-up event in tune with the convention of blending reality and fictional dramatization]

O my lady with well-wrought jewels adorned!
Do lend your ears to me:
A grotesque event there did occur by night
Too bizarre for our townsfolk one and all to revel in:
Do you remember what you'd said to me?
'O my maid!
Beware of that brahmin—
Utterly bald-headed,
Frame in garment wrapped,
Rendered dwarfish by black leprosy,
A debauchee old and lame he is
That would rove about our hamlet'.

At the dead of night
When the world remained in slumber deep,
I did tarry at the rendezvous
Your beloved with sweet winsome chest marked
Putting on in grace a cloak richly made;
And there came that brahmin around,
Who bowed his head in submission deep
And queried:
'Standing here whoever are you in this hour untimely?
He then came plodding around close by me
As does an old bull at the sight of straw,
And said:
'O lass! betel-arecanut do you want?'
Loosening his bag he held it right at my face;
Dumb-struck as I stood thereat
He drew back in haste and mouthed:
'O little maid!

tiruntiḻāy! kēḷāy, nam ūrkku ellām cālum
peru nakai! alkal nikaḻntatu: orunilaiyē
maṉpatai ellām maṭinta iruṅ kaṅkul,
am tukil pōrvai aṇipeṟat taii, nam
iṉ cāyal mārpaṉ kuṟi niṉṟēṉ yāṉ āka—
tīrat taṟainta talaiyum, taṉ kampalum,
kārak kuṟaintu, kaṟaippaṭṭu vantu, nam
cēriyiṉ pōkā muṭa mutir pārppāṉai,
tōḻi! nī pōṟṟuti eṉṟi—avaṉ āṅkē,
pārā, kuṟaḻā, paṇiyā, 'poḻutu aṉṟi,
yār, ivaṉ niṉṟīr?' eṉak kūṟi, paiyeṉa,
vai kāṇ mutu pakaṭṭiṉ, pakkattiṉ pōkātu,
'taiyāl! tampalam tiṉṟiyō?' eṉṟu, taṉ
pakku aḻittu, 'koṇṭī' eṉat taralum—yātu oṉṟum
vāyvāḻēṉ niṟpa—kaṭitu akaṉṟu kaimāṟi,
'kaippaṭukkappaṭṭāy, ciṟumi! nī'—'maṟṟu yāṉ
ēṉaip picācu; aruḷ; eṉṉai nalitariṉ,
iv ūrp pali nī peṟāamal koḷvēṉ'
eṉap palavum tāṅkātu vāy pāṭi niṟpa—
mutu pārppāṉ añciṉaṉ ātal aṟintu, yāṉ, eñcātu,
oru kai maṇal koṇṭu, mēl tūvak kaṇṭē,
kaṭitu araṟṟip pūcal toṭaṅkiṉaṉ, āṅkē,
oṭuṅkā vayattiṉ, koṭuṅ kēḻ, kaṭuṅkaṉ,
irum puli koṇmār niṟutta valaiyuḷ ōr
ētil kuṟu nari paṭṭaṟṟāl! kātalaṉ
kāṭci aḻuṅka, nam ūrkku eḷāam
ākulam āki viḷaintatai—eṉṟum taṉ
vāḻkkai atuvākak koṇṭa mutu pārppāṉ
viḻkkaip peruṅ karuṅ kūttu.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Caught you're in my hands;
A male spirit I'm for you,
Do take me therefore for your love;
Were you to leave me in woe,
I'd all sacrificial offerings of the town usurp'.
Many a word unrestrained he uttered thus.

Sensing the awe he fell into,
A handful of sand I picked up
And went about spattering it on him;
He then started wailing aloud for all to hear.
The farcical crazy act of the old brahmin.
Whose wont it's to sport such turns,
Turned to be a cause for despair to us
With your lover's sight at the tryst not coming off;
It all looked like
An unworthy jackal falling into the net
Cast for a wild mighty tiger of gleaming stripes
With fiery looks and ferocious mien uncontained.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

மருதக்கலி

POEMS OF THE *MARUTAM* (AGRICULTURAL) TRACT

[Verses 65 - 99]

By

Marutaṉ Iḷanākaṉār

65

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தனது ஆற்றாமையே வாயிலாகத் தலைவியுழைச் சென்றாற்கு, அவன் முன்பு வதுவை அயர்ந்ததூஉம், அப்பொழுது புனல் ஆடியதூஉம், இப்பொழுது துணங்கை ஆடியதூஉம், கூறிப் புலந்தாள் தலைவி; அவள் புலந்தவாறு கண்டு, சென்று சார்ந்த தலைமகனுடன் ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

வீங்கு நீர் அவிழ் நீலம் பகர்பவர் வயற் கொண்ட
ஞாங்கர் மலர் சூழ்தந்து, ஊர் புகுந்த வரி வண்டு,
ஓங்கு உயர் எழில் யானைக் கனை கடாம் கமழ் நாற்றம்
ஆங்கு அவை விருந்து ஆற்ற, பகல் அல்கி, கங்குலான்,
வீங்கு இறை வடுக் கொள, வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேம் கமழ் கதுப்பினுள் அரும்பு அவிழ் நறு முல்லை
பாய்ந்து ஊதி, படர் தீர்ந்து, பண்டு தாம் மரீஇய
பூம் பொய்கை மறந்து, உள்ளாப் புனல் அணி நல் ஊர!

அணை மென் தோள் யாம் வாட, அமர் துணைப் புணர்ந்து நீ,
'மண மனையாய்' என வந்த மல்லலின் மாண்பு அன்றோ—
பொதுக் கொண்ட கவ்வையின் பூ அணிப் பொலிந்த நின்
வதுவை அம் கமழ் நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை?

கனலும் நோய்த் தலையும், 'நீ கனங் குழையவரொடு
புனல் உளாய்' என வந்த பூசலின் பெரிது அன்றோ—
தார் கொண்டாள் தலைக் கோதை தடுமாறிப் பூண்ட நின்
ஈரணி சிதையாது, எம் இல் வந்து நின்றதை?

தணந்ததன் தலையும், 'நீ தளரியலவரொடு
துணங்கையாய்' என வந்த கவ்வையின் கடப்பு அன்றோ—
ஒளி பூத்த நுதலாரோடு ஓர் அணிப் பொலிந்த நின்
களி தட்ப வந்த இக் கவின் காண இயைந்ததை?

என ஆங்கு,

அளி பெற்றேம்; எம்மை நீ அருளினை; விளியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பிய நின் பாகனும்,
'நீட்டித்தாய்' என்று, கடாஅம், கடுந் திண் தேர்;
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.

vīṅku nīr aviḻ nīlam pakarpavar vayaṟ koṇṭa
ñāṅkar malar cūḻtantu, ūr pukunta vari vaṇṭu,
ōṅku uyar eḻil yāṉaik kaṉai kaṭām kamaḻ nāṟṟam
āṅku avai viruntu āṟṟa, pakal alki, kaṅkulāṉ,
vīṅku iṟai vaṭu koḷa, vīḻunarp·puṇarntavar

65

[The hero returning from the prostitutes, the heroine sulks complaining about his dalliance with a prostitute, his sexual union with her, his water-sport and the *tuṇaṅkai* dance thereto. The hero seeking her union in a posture of surrender, she speaks thus ending her sulking].

'O the lord of the virtuous land with fountains abounding,
Where
The beetle drones about the blue water-lily,
Which the vendors plucked
From the fields of copious waters
And are carrying to town;
Once in town,
The beetle moves off
To feast on the fragrant juice
From the temples of the elephant grand and stately;
Come the hour of the eve,
It seeks its craving appeased
By feeding on the scented jasmine opening up
On the honey-smelling tresses of women,
Who hold their loved ones in embrace,
So fast with their plump forearms
As to leave their men bruised by their bracelets;
The pain of hunger gone
The beetle goes oblivious
Taking off its mind for ever
From the blossoms of the pond
Which it feasted on ere in passion*.

This lovely sweet odour
Your body smells of now at daybreak
Thro' your union slanderous
With inelegant women wreaths of flowers adorned;
Isn't it more honourable
Than the note of grandeur
'O the wedded bliss he is in'

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

tēm kamaḻ katuppiṉuḻ arumpu aviḻ naṟu mullai
pāyntu ūti, paṭar tīrntu, paṇṭu tām marīiya
pūm poykai maṟantu, uḷḷāp puṉal aṇi nal ūra!

aṇai meṉ tōḷ yām vāṭa, amar tuṇaip puṇarntu nī,
'maṇa maṉaiyāy' eṉa vanta mallaliṉ māṇpu aṉṟō—
potuk koṇṭa kavvaiyiṉ pū aṇip polinta niṉ
vatuvai am kamaḻ nāṟṟam vaikaṟaip peṟṟatai?

kaṉalum nōyt talaium, 'nī kaṉaṅ kuḻaiyavaroṭu
puṉal uḷāy' eṉa vanta pūcaliṉ peritu aṉṟō—
tār koṇṭāḻ talaik kōtai taṭumāṟip pūṇṭa niṉ
īraṇi citaiyātu, em il vantu niṉṟatai?

taṇantataṉ talaium nī taḷariyalavaroṭu
tuṇaṅkaiyāy' eṉa vanta kavvaiyiṉ kaṭappu aṉṟō—
oḷi pūtta nutalārōṭu ōr aṇip polinta niṉ
kaḷi taṭpa vanta ik kaviṉ kāṇa iyaintatai?

eṉa āṅku,

aḷi peṟṟēm; emmai nī aruḷiṉai; viḷiyātu
vēṭṭōr tiṟattu virumpiya niṉ pākaṉum,
'nīṭṭittāy' eṉṟu, kaṭāam, kaṭun tiṇ tēr;
pūṭṭu viṭāa niṟuttu.

That you've earned
Thro' your union extended
With those of your heart's craving,
With my soft quilt like shoulders wasting here?

Back home you're now
Intact as your twin adornings remain,
Yours along with the one of that woman,
Having taken in passion overwhelming
The wreath from her forehead
Who had your garland adorning her;
Isn't it more dignified,
Beside my oppressive ailment of passion,
Than the clatter around
Of your water sport
With those women wearing fish-shaped earrings?

Back home you're
For me to see your splendour
Born of your revels of passion
With those of glittering foreheads
Holding them in embrace fast
As if a single attire adorned you both;
Isn't it more bountiful,
Beside my desertion's pangs,
Than the noisy slander around
Of your *tuṇaṅkai*[1] dance with those women
Marked with a swinging gait?

As if to draw such words from me,

You've graced me and blessed I am!
There's your charioteer too,
That willingly takes you
To those women of your craving,
Who keeps in harness chariot mighty and swift,
Thinking you wouldn't abide here much;
Hurry therefore,
And keep your passion abiding there at least!

1. A kind of dance in which the arms bent at the elbows are made to strike against the sides.

66

இது வாயில் மறுத்த தலைமகள், ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்குக் கூடிய தலைமகனது நீக்கத்துக்கண், புக்க தோழிக்குக் கூறியது.

கார் முற்றி, இணர் ஊழ்த்த கமழ் தோட்ட மலர் வேய்ந்து,
சீர் முற்றி, புலவர் வாய்ச் சிறப்பு எய்தி, இரு நிலம்
தார் முற்றியது போல, தகை பூத்த வையை தன்
நீர் முற்றி, மதில் பொருஉம் பகை அல்லால், நேராதார்
போர் முற்று ஒன்று அறியாத புரிசை சூழ் புனல் ஊரன்—

நலத்தகை, எழில் உண்கண் நல்லார் தம் கோதையால்
அலைத்த, புண், வடு, காட்டி, அன்பு இன்றி வரின்— எல்லா!—
புலப்பென் யான் என்பேன்மன்? அந் நிலையே, அவற் காணின்,
கலப்பென் என்னும், இக் கையற்று நெஞ்சே,

கோடு எழில் அகல் அல்குற் கொடி அன்னார் முலை மூழ்கி,
பாடு அழி சாந்தினன், பண்பு இன்றி வரின்—எல்லா!—
ஊடுவென் என்பேன்மன்? அந் நிலையே, அவற் காணின்,
கூடுவென் என்னும், இக் கொள்கை இல் நெஞ்சே.

இனிப் புணர்ந்த எழில் நல்லார் இலங்கு எயிறு உறாஅலின்
நனிச் சிவந்த வடுக் காட்டி, நாண் இன்றி வரின்—எல்லா!—
துனிப்பென் யான் என்பேன்மன்? அந் நிலையே, அவற் காணின்,
தனித்தே தாழும், இத் தனி இல் நெஞ்சே.

என ஆங்கு,

பிற்ற புரை ஏர் நுதால்! தாம் எண்ணியவை எல்லாம்
துறைபோதல் ஒல்லுமோ— தூ ஆகாது ஆங்கே
அறை போகும் நெஞ்சு உடையார்க்கு?

kār muṟṟi, iṇar ūḻtta kamaḻ tōṭṭa malar vēyntu,
cīr muṟṟi, pulavar vāyc ciṟappu eyti, iru nilam
tār muṟṟiyatu pōla, takai pūtta vaiyai taṉ
nīr muṟṟi, matil porūum pakai allāl, nērātār
pōr muṟṟu oṉṟu aṟiyāta puricai cūḻ puṉal ūraṉ—

nalattakai, eḻil uṇkaṇ nallār tam kōtaiyāl
alaitta, puṇ, vaṭu, kāṭṭi, aṉpu iṉṟi variṉ—ellā!—
pulappeṉ yāṉ eṉpēṉmaṉ? an nilaiyē, avaṟ kāṇiṉ,
kalappeṉ eṉṉum, ik kaiyaṟu neñcē.

66

[The heroine refuses to grant audience to the messengers of the hero her husband who has gone after prostitutes. His very inability to bear separation from her acting as the messenger, he achieves union with her. Here is the utterance of the heroine to her confidante as the hero leaves her after union].

Lord of the town[1] with waters plenteous he is,
Where
It's the height of the rainy season
With splendour consummate marking the Vaikai river,
As it puts on clusters of fragrant petals
Dropped from the groves all around,
Inviting choice encomium from poets,
A sight of exquisite loveliness it does wear
As if the earth is adorned with a garland;
Ever unknown to siege of foemen is this town
Other than the assault of the river in floods
On its walls of fortification around.

Ho! you here!
I'd make a resolve to sulk
If he came home unloving,
Showing me the scar of the hurt
Which the beating with wreaths
By those enticing women
With graceful painted eyes caused;
On seeing him then in that posture
This ever pliant heart of mine
Goes out his union seeking!

Ho! you my lass!
I'd resolve to abide in variance
If he came home in disgrace
With sandal-marks on his body blurred,
As he cuddled up against the breasts

1. Maturai.

kōṭu eḻil akal alkuṟ koṭi aṉṉār mulai mūḻki,
pāṭu aḻi cāntiṉaṉ, paṉpu iṉṟi variṉ—ellā!—
ūṭuveṉ eṉpēṉmaṉ? an nilaiyē, avaṟ kāṇiṉ,
kūṭuveṉ eṉṉum, ik koḻkai il neñcē.

iṉip puṇarnta eḻil nallār ilaṅku eyiṟu uṟāaliṉ,
naṉic civanta vaṭuk kāṭṭi, nāṉ iṉṟi variṉ—ellā!—
tuṉippeṉ yāṉ eṉpēṉmaṉ? an nilaiyē, avaṟ kāṇiṉ,
taṉittē tāḻum, it taṉi il neñcē.

eṉa āṅku,

piṟai purai ēr nutāl! tām eṉṉiyavai ellām
tuṟaipōtal ollumō—tū ākātu āṅkē
aṟai pōkum neñcu uṭaiyārkku?

Of those vine-like damsels
With broad waists with heaping sides;
On seeing him then in that posture
This fickle heart of mine
Goes out his union seeking!

Ho! you my maid!
Resolve I would to sulk
If he came home unashamed
Showing the very reddened scars
The pressing of the radiant teeth caused
Of those winsome women
In their embrace freshly earned;
On seeing him then in that posture
This alien heart of mine
Goes out yielding to him!

Things coming to pass thus,

O the one with crescent-like comely forehead!
Would one's wishes all come fulfilled
Endowed with an unhelpful heart
That remains ever acquiescent?

67

பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனொடு ஊடிய காமக்கிழத்தி தன் காதல் மிகுதி கூறி, ஊடியவாறு கண்டு, சென்று சார்ந்த தலைமகனுடன் ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

பொது மொழி பிறர்க்கு இன்றி முழுது ஆளும் செல்வர்க்கு
மதி மொழி இடல் மாலை வினைவர் போல், வல்லவர்
செது மொழி சீத்த செவி செறு ஆக,
முது மொழி நீரா, புலன் நா உழவர்
புது மொழி கூட்டுண்ணும், புரிசை சூழ், புனல் ஊர!

'ஊரன் மன் உரன் அல்லன், நமக்கு' என்ன, உடன் வாளாது,
ஓர் ஊர் தொக்கு இருந்த நின் பெண்டிருள் நேராகி,
களையா நின் குறி வந்து, எம் கதவம் சேர்ந்து அசைத்த கை
வளையின்வாய் விடல் மாலை மகளிரை நோவேமோ—
'கேள் அலன், நமக்கு அவன்; குறுகன்மின்' என, மற்று எம்
தோளொடு பகைபட்டு நினை வாடு நெஞ்சத்தேம்?

'ஊடியார் நலம் தேம்ப, ஒடியெறிந்து, அவர்வயின்
மால் தீர்க்கும் அவன் மார்பு' என்று எழுந்த சொல் நோவேமோ—
முகை வாய்த்த முலை பாயக் குழைந்த நின் தார் எள்ள,
வகை வரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்?

சேரியால் சென்று, நீ சேர்ந்த இல் வினாயினன்,
தேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ—
ஒலி கொண்ட சும்மையான் மண மனை குறித்து, எம் இல்,
'பொலிக' எனப் புகுந்த நின் புலையனைக் கண்ட யாம்?

என ஆங்கு—

நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்கம்—
மனை வரின், பெற்று உவந்து, மற்று எம் தோள் வாட,
'இனையர்' என உணர்ந்தார் என்று ஏக்கற்று, ஆங்கு,
கனவினான் எய்திய செல்வத்து அனையதே—
ஐய எமக்கு நின் மார்பு.

potu moḻi piṟarkku iṉṟi muḻutu āḷum celvarkku
mati moḻi iṭal mālai viṉaivar pōl, vallavar
cetu moḻi cīitta cevi ceṟu āka,
mutu moḻi nīrā, pulaṉ nā uḻavar
putu moḻi kūṭṭuṇṇum, puricai cūḻ, puṉal ūra!

67

[The mistress of the hero sulks as he returns from the courtesans, and brings home to him her intense passion for him. The hero turning to her in felt concern, she speaks as she seeks to end her variance].

O the lord of the town[1] with copious waters
With fortifications all around,
Who,
Like the monarch of exclusive sovereignty
With no claim around of shared reign,
That draws on words of sage wisdom
From men of counsel unfailing,
Feasts on the ever fresh verses
Of bards the ploughmen,
Who plough thro' their perceptive tongues,
With ears
That receive the blameless words of the learned
For the ploughfield,
And with the sage utterances of the old
For the nourishing waters!
The whores would aver,
'No abiding sustenance is this *ūraṉ to us,*'
But so much variance do their words mark
That they would come crowding
As if to people a whole colony.

My shoulders would protest,
'No sustenance he is to us
Let's not seek embracing him';
At variance thereto is my heart
Going to him for sustentation.
Rendered thus I am
To be comparable to your harlots!

Should I blame those whores-
Who would be at my doorstep
With their variance gone,
Finding you not at the rendezvous;

1. Maturai.

'ūraṉ maṉ uraṉ allaṉ, namakku' eṉṉa, uṭaṉ, vāḻātu,
ōr ūr tokku irunta niṉ peṇṭiruḷ nērāki,
kaḻaiyā niṉ kuṟi, vantu em katavam cērntu acaitta kai
vaḻaiyiṉvāy viṭal mālai makaḻirai nōvēmō—
'kēḷ alaṉ, namakku avaṉ; kuṟukaṉmiṉ' eṉa, maṟṟu em
tōḷoṭu pakaipaṭṭu niṉai vāṭu neñcattēm?

'ūṭiyār nalam tēmpa, oṭiyeṟintu, avarvayiṉ
māl tīrkkum avaṉ mārpu' eṉṟu eḻunta col nōvēmō—
mukai vāytta mulai pāyak kuḻainta niṉ tār eḷḷa,
vakai varic ceppiṉuḷ vaikiya kōtaiyēm?

cēriyāl ceṉṟu, nī cērnta il viṉāyiṉaṉ,
tēroṭu tiritarum pākaṉaip paḻippēmō—
oli koṇṭa cummaiyāṉ maṇa maṉai kuṟittu, em il,
'polika' eṉap pukunta niṉ pulaiyaṉaik kaṇṭa yām?

eṉa āṅku—

naṉaviṉāṉ vēṟākum vēḷā muyakkam—
maṉai variṉ, peṟṟu uvantu, maṟṟu em tōḷ vāṭa,
'iṉaiyar' eṉa uṇarntār eṉṟu ēkkaṟṟu, āṅku,
kaṉaviṉāṉ eytiya celvattu aṉaiyatē—
aiya emakku niṉ mārpu.

Announcing their arrival right here
Thro' their bangles' tinkling-
As they knock at the door?

As I'm held to ridicule
By the garland you wear
That's gone withering
In the embrace thick and fast
Of their bud-like breasts,
I look verily like a wreath
Confined to a metal-pot well-wrought;

Should I blame the idle talk around
That you're with the shoulders
That stretch out to cure the prostitutes
Of their ailment of passion,
Leaving the one here to wear out in passion's sulk
As does a tree's bough snapped
(For it to hang down to one's flock's access)?

I did witness the lowly bard
Enter my house saying 'Prosper you may!'
Taking it for the house of your revels of lust
As he heard the clamour intense around;
Should I point the finger at him
Who moves around with his chariot
Along the lanes of the whores
Inquiring of the house you're in?

It being so,

Were you back home ever,
My shoulders would rejoice in union
And go withering as you'd leave;
Taking in my stride the discerning talk around,
'Such are these man and wife',
I'd yearn for your embrace still,
But this unloving clasp of your chest,
O the noble one!
Is verily like riches in a dream,
Which does find variance in the flesh.

68

இதுவும் அது.

போது அவிழ் பனிப் பொய்கை, புதுவது தளைவிட்ட
தாது சூழ் தாமரைத் தனி மலர்ப் புறம் சேர்பு—
காதல் கொள் வதுவை நாள், கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மடந்தை தன் துணையாக,
ஓதுடை அந்தணன் எரி வலம் செய்வான் போல்,
ஆய் தூவி அன்னம் தன் அணி நடைப் பெடையொடு—
மேதகத் திரிதருஉம் மிகு புனல் நல் ஊர!

தெள் அரிச் சிலம்பு ஆர்ப்ப, தெருவின்கண் தாக்கி, நின்
உள்ளம் கொண்டு, ஒழித்தாளைக் குறை கூறிக் கொள நின்றாய்
துணிந்தது பிறிதாக, 'துணிவிலள் இவள்' என,
பணிந்தாய் போல் வந்து, ஈண்டுப் பயனில மொழிவாயோ?

பட்டுழி அறியாது, பாகனைத் தேரொடும்
விட்டு, அவள் வரல் நோக்கி, விருந்து ஏற்றுக்கொள நின்றாய்
நெஞ்சத்த பிறவாக, 'நிறையிலள் இவள்' என,
வஞ்சத்தான் வந்து, ஈங்கு வலி அலைத்தீவாயோ?

இணர் தகை தண் காவின், இயன்ற நின் குறி வந்தாள்
புணர்வினில் புகன்று, ஆங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்
தருக்கிய பிறவாக, 'தன் இலள் இவள்' என,
செருக்கினால் வந்து, ஈங்குச் சொல் உகுத்தீவாயோ?

என ஆங்கு—

தருக்கேம், பெரும! நின் நல்கல்; விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய் போல் வந்து, தகவில செய்யாது,
சூழ்ந்தவை செய்து, மற்று எம்மையும் உள்ளுவாய்—
வீழ்ந்தார் விருப்பு அற்றக்கால்.

pōtu aviḻ paṉip poykai, putuvatu taḷaiviṭṭa
tātu cūḻ tāmarait taṉi malarp puṟam cērpu—
kātal koḷ vatuvai nāḷ, kaliṅkattuḷ oṭuṅkiya
mātar koḷ māṉ nōkkiṉ maṭantai taṉ tuṇaiyāka,
ōtuṭai aṉtaṇaṉ eri valam ceyvāṉ pōl,
āy tūvi aṉṉam taṉ aṇi naṭaip peṭaiyoṭu—
mētakat tiritarūum miku puṉal nal ūra!

68

[The same context as the one for verse 67]

O the lord of the virtuous land
With waters plentiful
Where-
Like the brahmin versed in the Vedas
Who circumambulates the fire from left to right,
Conducting the bride with graceful deer's looks
That holds herself within her costume
On the day of wedding of love sanctified-
The swan with soft down moves about in grace,
Along with its mate of lovely gait
Around the freshly blossomed lotus
Rich in pollen and standing in solitude
In a pond cool with buds just unfolded*.

You did stand in supplication on the street
To take that woman in love
Who came with her anklets' gems inset clamouring,
Invaded your heart and went off unsoliciting;
Should you be here
Uttering profitless words,
With a pretence of humility
Taking me for one without resolve?

Mark time you did here,
Having sent the charioteer to her along with the chariot
Awaiting her arrival forthwith
And her taking you in for union,
Knowing not the stuff she is;
Your intent real being such,
Should you be here in guile
To drive me to affliction
Taking me for one sans firmness of mind?

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

teḷ aric cilampu ārppa, teruviṉkaṇ tākki, niṉ
uḷḷam koṇṭu, oḷittāḷaik kuṟai kūṟik koḷa niṉṟāy
tuṇintatu piṟitāka, 'tuṇivilaḷ ivaḷ' eṉa,
paṇintāy pōl vantu, īṇṭup payaṉila moḻivāyō?

paṭṭuḻi aṟiyātu, pākaṉait tēroṭum
viṭṭu, avaḷ varal nōkki, viruntu ēṟṟukkoḷa niṉṟāy
neñcatta piṟavāka, 'niṟaiyilaḷ ivaḷ' eṉa,
vañcattāṉ vantu, īṅku vali alaittīvāyō?

iṉar tatai taṇ kāviṉ, iyaṉṟa niṉ kuṟi vantāḷ
puṇarviṉil pukaṉṟu, āṅkē puṇalāṭap paṇṇiyāy
tarukkiya piṟavāka, 'taṉ ilaḷ ivaḷ' eṉa,
cerukkiṉāl vantu, īṅkuc col ukuttīvāyō?

eṉa āṅku—

tarukkēm, peruma! niṉ nalkal; viruppuṟṟut
tāḻntāy pōl vantu, takavila ceyyātu,
cūḻntavai ceytu, maṟṟu emmaiyum uḷḷuvāy—
vīḻntār viruppu aṟṟakkāl.

Passion's urge attendant thereon
Revels of water sport you'd with her
With that damsel's union along
Who met you at the rendezvous
In the cool dense grove with clusters of flowers;
You heart's craving deviant thus,
Should you be here
Uttering vain words
Taking me for one sans fortitude?

Such of these holding in,

O the noble one!
I won't go conceited
Your union craving in passion;
Do not things unbecoming of you
Coming as if in solicitousness felt;
Do savour whatever comes your way;
All those exhausted,
You may think of me too.

69

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்ட, அவள் வாயில் நேர்வாள் நெருங்கிக் கூறியது.

மணி நிற மலர்ப் பொய்கை, மகிழ்ந்து ஆடும் அன்னம் தன்
அணி மிகு சேவலை அகல் அடை மறைத்தென,
கதுமென, காணாது, கலங்கி, அம் மடப் பெடை
மதி நிழல் நீருள் கண்டு, அது என உவந்து ஓடி,
துன்னத் தன் எதிர் வருஉம் துணை கண்டு, மிக நாணி,
பல் மலரிடைப் புகூஉம் பழனம் சேர் ஊர! கேள்:

நலம் நீப்பத் துறந்து எம்மை, நல்காய் நீ விடுதலின்,
பல நாளும் பட்டாத கண் பாயல் கொண்டு, இயைபவால்;
துணை மலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட,
மண மனைத் ததும்பும் நின் மண முழ வந்து எடுப்புமே.

அகல நீ துறத்தலின், அழுது ஓவா உண்கண், எம்
புதல்வனை மெய் தீண்ட, பொருந்துதல் இயைபவால்;
நினக்கு ஒத்த நல்லாரை நெடு நகர்த் தந்து, நின்
தமர் பாடும் துணங்கையுள் அரவம் வந்து எடுப்புமே.

வாராய் நீ துறத்தலின், வருந்திய எமக்கு, ஆங்கே
நீர் இதழ் புலராக் கண் இமை கூம்ப இயைபவால்;
நேர் இழை நல்லாரை நெடு நகர்த் தந்து, நின்
தேர் பூண்ட நெடு நல் மான் தெள் மணி வந்து எடுப்புமே,

என ஆங்கு—

மெல்லியான் செவிமுதல் மேல் வந்தான் காலை போல்,
எல்லாம் துயிலோ எடுப்புக—நின் பெண்டிர்
இல்லின் எழீஇய யாழ் தழீஇ, கல்லா, வாய்ப்
பாணன் புகுதராக்கால்!

maṇi niṟap malar poykai, makiḻntu āṭum aṉṉam taṉ
aṇi miku cēvalai akal aṭai maṟaitteṉa,
katumeṉa, kāṇāṭu, kalaṅki, am maṭap peṭai
mati niḻal nīruḷ kaṇṭu, atu eṉa uvantu ōṭi,
tuṉṉat taṉ etir varūum tuṇai kaṇṭu, mika nāṇi,
pal malariṭaip pukūum paḻaṉam cēr ūra! kēḷ:

69

[The hero back from the prostitutes requests the confidante to help access to the heroine's fold. The confidante utters these words as she tends to accede to his request]

O the lord of the country
Cultivable lands abounding in,
Where
A swan sports in joy in a tank
With blossoms of hues gems' like;
A large lotus leaf concealing its winsome malé,
The swan turns to instantaneous grief;
And sighting on water the moon's shadow,
The artless bird goes towards it in delight
Taking it for its mate;
And finding the mate coming close before
The coy female seeks to hide
Amongst clusters of flowers around*.
Do lend your ears to me:

As you went off denying her cupid's bliss
With her loveliness deserting her thereof,
Her eyes that had refused sleep for many a day
Tended to close the eye-lids for a doze;
(But then)
The resounding din of the drum,
That mark your union there
With those women wearing wreaths in pairs
Who hold you in joy day in day out,
Would bring her awake.

Her painted eyes that went crying to no end,
As you went off leaving her to desertion's pangs,
Tended to close the eye-lids for a sleep
With her son nestling up to her;
(But then)
The clamour of the *tuṇaṅkai*

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

nalam nīppat tuṟantu emmai, nalkāy nī viṭutaliṉ,
pala nāḷum paṭāta kaṇ, pāyal koṇṭu, iyaipavāl;
tuṇai malark kōtaiyār vaikalum pārāṭṭa,
maṇa maṉait tatumpum niṉ maṇa muḷa vantu eṭuppumē. 10

akala nī tuṟattaliṉ, aḷutu ōvā uṇkaṇ, em
putalvaṉai mey tīṇṭa, poruntutal iyaipavāl;
niṉakku otta nallārai neṭu nakart tantu, niṉ
tamar pāṭum tuṇaṅkaiyuḷ aravam vantu eṭuppumē.

vārāy nī tuṟattaliṉ, varuntiya emakku, āṅkē 15
nīr iṭaḷ pularāk kaṇ imai kūmpa iyaipavāl;
nēr iḷai nallārai neṭu nakart tantu, niṉ
tēr pūṇṭa neṭu nal māṉ teḷ maṇi vantu eṭuppumē.

eṉa āṅku—

melliyāṉ cevimutal mēl vantāṉ kālai pōl. 20
ellām tuyilō eṭuppuka—niṉ peṇṭir
illiṉ eḷīiya yāḷ taḷīi, kallā vāyp
pāṇaṉ pukutarākkāl!

Which the harlots befitting your craving dance,
Whom you settled in lofty mansions specially set,
Would bring her awake.

Your desertion's pangs ailing her,
Her eyes ever undrying like bedewed petals
Tended to close the eye-lids for a nap;
(But then)
The sharp sound of the bells tied to the high-bred steed,
That drew the winning chariot
Carrying the harlots with seemly ornaments adorned
To the lofty mansions fixed for them,
Would bring her awake.

That being so,

Like the din of the invader's morning drum
Ringing at the ears of the invaded of infirm prowess,
Do awaken your lady in ways all these
Whose sleep's scarce though;
Do it when your minstrel messenger,
That holds the *yāḻ* played in your women's homes
With himself uninformed of its play,
Doesn't make his appearance here around.

70

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனது வரவு கண்டு, ஊடிய காமக்கிழத்தி ஊடியவாறு கண்டு சென்று சார்ந்த தலைவனுடன், அவள் ஊடல் தீர்கின்றாள், கூறியது.

விரிகதிர் மண்டிலம் வியல் விசும்பு ஊர்தர
புரி தலை தளை அவிழ்ந்த பூ அங்கண் புணர்ந்து ஆடி,
வரி வண்டு வாய் சூழும் வளம் கெழு பொய்கையுள்—
துனி சிறந்து இழிதரும் கண்ணின் நீர் அறல் வார,
இனிது அமர் காதலன் இறைஞ்சித் தன் அடி சேர்பு,
நனி விரைந்து அளித்தலின், நகுபவள் முகம் போல—
பனி ஒரு திறம் வார, பாசடைத் தாமரைத்
தனி மலர் தளை விடூஉம் தண் துறை நல் ஊர!

'ஒரு நீ பிறர் இல்லை, அவன் பெண்டிர்' என உரைத்து,
தேரொடும் தேற்றிய பாகன் வந்தீயான்கொல்—
ஓர் இல் தான் கொணர்ந்து உய்த்தார் புலவியுள் பொறித்த புண்
பாரித்துப் புணர்ந்த நின் பரத்தைமை காணிய?

'மடுத்து அவன் புகுவழி மறையேன்' என்று, யாழொடும்
எடுத்துச் சூள் பல உற்ற பாணன் வந்தீயான்கொல்—
அடுத்துத் தன் பொய் உண்டார்ப் புணர்ந்த நின் எருத்தின்கண்
எடுத்துக்கொள்வது போலும் தொடி வடுக் காணிய?

'தணந்தனை' எனக் கேட்டு, தவறு ஓராது, எமக்கு நின்
குணங்களைப் பாராட்டும் தோழன் வந்தீயான்கொல்—
கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பு அறல் அணைத் துஞ்சி,
அணங்கு போல் கமழும் நின் அலர் மார்பு காணிய?

என்று, நின்

தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யார்?—நீ வரு நாள் போல் அமைகுவம் யாம்; புக்கீமோ!—
மாரிக்கு அவாவுற்றுப் பீள் வாடும் நெல்லிற்கு, ஆங்கு,
ஆராத் துவலை அளித்தது போலும், நீ
ஓர் யாட்டு ஒரு கால் வரவு.

viri katir maṇṭilam viyal vicumpu ūrtara,
puri talai taḷai aviḻnta pū aṅkaṇ puṇarntu āṭi,
vari vaṇṭu vāy cūḻum vaḷam keḻu poykaiyuḷ—
tuṇi ciṟantu iḻitarum kaṇṇiṉ nīr aṟal vāra,
iṉitu amar kātalaṉ iṟaiñcit taṉ aṭi cērpu,

70

[The concubine sulks as the hero returns from the harlots. Here is her utterance to the hero as her variance is sought to be ended]

O the lord of the virtuous land
With cool fountains of water,
Where
The morning sun rises
Spreading its rays about
The expansive space of the sky,
The unblown buds do open out
In the pond luxuriance marked,
The streaky beetle feasts on the honey therein
And goes flitting around;
There's the lotus flower lonesome
Amidst the green foliage
That comes to blossom
As the dew set on it trickles down in drops,
Like the countenance of a woman in joy
As her solicitous lover abides at her feet
And seeks fast to extend his passion's bliss,
Which wipes out her tears
Shed in profusion in variance deep*.

'No other women he falls for,
Do consider it O lady!'
Will not the charioteer,
Who swore on his chariot
And uttered these words,
Come now to see for himself
Your promiscuity
That's left the scar of a bruise undisguised
Which the sulking of the women inflicted,
Those women he brought and peopled
In the mansion set for them?

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

naṉi viraintu aḷittaliṉ, nakupavaḷ mukam pōla—
paṉi oru tiṟam vāra, pācaṭait tāmarait
taṉi malar taḷai viṭūum taṇ tuṟai nal ūra!

'oru nī piṟar iḷḷai, avaṉ peṇṭir' eṉa uraittu,
tēroṭum tēṟṟiya pākaṉ vantīyāṉkol—
ōr il tāṉ koṇarntu uyttār pulaviuḷ poṟitta puṇ
pārittup puṇarnta niṉ parattaimai kāṇiya?

'maṭuttu avaṉ pukuvaḷi maṟaiyēṉ' eṉṟu. yāḻoṭum
eṭuttuc cūḷ pala uṟṟa pāṇaṉ vantīyāṉkol—
aṭuttut taṉ poẏ uṇṭārp puṇarnta niṉ eruttiṉkaṇ
eṭuttukkoḷvatu pōlum toṭi vaṭuk kāṇiya?

'taṇantaṉai' eṉak kēṭṭu, tavaṟu ōrātu, emakku niṉ
kuṇaṅkaḷaip pārāṭṭum tōḻaṉ vantīyāṉkol—
kaṇaṅkuḷai nallavar katuppu aṟal aṇait tuñci,
aṇaṅku pōl kamaḻum niṉ alar mārpu kāṇiya?

eṉṟu, niṉ

tīrā muyakkam peṟunarp pulappavar
yār?—nī varu nāḷ pōl amaikuvam yām; pukkīmō!—
mārikku avāvuṟṟup pīḷ vāṭum nelliṟku, āṅku,
ārāt tuvalai aḷittatu pōlum, nī
ōr yāṭṭu oru kāl varavu.

'I wouldn't keep it concealed from you,
Were he to go unsolicited on his own,'
Will not the minstrel,
Who swore profusely on his *yāḻ*
And uttered these words,
Come now to see for himself
The scar of the bruise bangle-inflicted,
Standing out conspicuously on your neck
As the harlots kept you cuddled up,
Who yielded thro' the fruit of his guile?

Aware though your confidant was
That you went off forsaking me,
Yet he went on acclaiming your virtues
Leaving your misdemeanour unpondered;
Will he not come to see for himself
Your broad chest that issues divine fragrance,
As you had your slumber
On the bed of tresses black sand like
Of those goodly women with globular earrings?

As such is the stuff you're made of,

Who'll be loath to those women
Blessed with your embrace interminable?
Your visit here once a year
Is like the drizzle inadequate
For the withering ears of paddy's corn
That longed for copious rains.
Patience I'll keep till your return,
And there you may go.

71

இதுவும் அது.

இணைபட நிவந்த நீல மென் சேக்கையுள்,
துணை புணர் அன்னத்தின் தூவி மெல் அணை அசைஇ,
சேடு இயல் வள்ளத்துப் பெய்த பால் சில காட்டி,
ஊடும் மென் சிறு கிளி உணர்ப்பவள் முகம் போல,
புது நீர புதல், ஒற்றப் புணர் திரைப் பிதிர் மல்க,
மதி நோக்கி அலர் வீத்த ஆம்பல் வால் மலர் நண்ணி,
கடி கயத் தாமரைக் கமழ் முகை, கரை மாவின்
வடி தீண்ட, வாய் விடூஉம் வயல் அணி நல் ஊர!

கண்ணி, நீ கடி கொண்டார்க் கனைதொறும், யாம் அழ,
பண்ணினால் களிப்பிக்கும் பாண்ன் கூட்டு என்றானோ—
'பேணான்' என்று உடன்றவர் உகிர் செய்த வடுவினான்,
மேல் நாள், நின் தோள் சேர்ந்தார் நகை சேர்ந்த இதழினை?

நாடி நின் தூது ஆடி, துறை செல்லாள், ஊரவர்
ஆடை கொண்டு, ஒலிக்கும், நின் புலைத்தி காட்டு என்றாளோ—
கூடியார் புனல் ஆடப் புணை ஆய மார்பினில்,
ஊடியார் எறிதர, ஒளி விட்ட அரக்கினை?

வெறிது நின் புகழ்களை வேண்டார் இல் எடுத்து ஏத்தும்
அறிவுடை அந்தணன் அவளைக் காட்டு என்றாளோ—
களி பட்டார் கமழ் கோதை கயம்பட்ட உருவின்மேல்
குறி பெற்றார் குரற் கூந்தற் கோடு உளர்ந்த துகளினை?

என ஆங்கு—

செறிவுற்றேம், எம்மை நீ செறிய; அறிவுற்று,
அழிந்து உகு நெஞ்சத்தேம்; அல்லல் உழப்ப;
கழிந்தவை உள்ளாது, கண்ட இடத்தே,
அழிந்து நிற் பேணிக் கொளலின் இழிந்ததோ—
இந் நோய் உழத்தல் எமக்கு?

iṇaipaṭa nivanta nīla meṉ cēkkaiyuḷ,
tuṇai puṇar aṉṉattiṉ tūvi mel aṇai acaii,
cēṭu iyal vaḷḷattup peyta pāl cila kāṭṭi,
ūṭum meṉ ciṟu kiḷi uṇarppavaḷ mukam pōla,
puṭu nīra putal, oṟṟap puṇar tiraip pitir malka,
mati nōkki alar vītta āmpal vāl malar naṇṇi,

71

[The same sub-situation as the one for verse 70]

O the lord of the fecund land
Rich fields abounding in,
Where
The freshes dash against the bushes,
And the interminable waves thereto
Leave the froṭh in abundance,
The tender unripe fruit of the mango on the bank
Touches the fragrant lotus bud in the pond into blossoming,
Having come into contact with the white lily ere
That's already in blossom
With the moon shining on it;
The lotus full-blown looks like
The face of the damsel,
Inclining on the soft duvet
Of swan's down in union with its mate
On the lofty blue silken bed in strands entwined,
Who ends the variance of the little tender parrot
By offering it milk
In a silver plate well-wrought*.

Scars of bruises their nails inflicted
The strumpets have left you with,
Sulking as they are
At your seemingly unsolicitous mien;
Then they fall back on your shoulders
With their teeth pressing your lips hard,
Which finds you in revels of passion thick
With those damsels in well-guarded mansions.
Did your minstrel,
Who adds to your joy therein
With his well-turned tunes,

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

kaṭi kayat tāmaraik kamaḻ mukai, karai māviṉ
vaṭi tiṇṭa, vāy viṭūum vayal aṇi nal ūra!

kaṇṇi, nī kaṭi koṇṭārk kaṉaitoṟum, yām aḻa,
paṇṇiṉāl kaḻippikkum pāṇaṉ kāṭṭu eṉṟāṉō—
'pēṇāṉ' eṉṟu uṭaṉṟavar ukir ceyta vaṭuviṉāṉ,
mēl nāḻ, niṉ tōḷ cērntār nakai cērnta itaḻiṉai?

nāṭi niṉ tūtu āṭi, tuṟai cellāḻ, ūravar
āṭai koṇṭu, olikkum, niṉ pulaitti kāṭṭu eṉṟāḷō—
kūṭiyār puṉal āṭap puṇai āya mārpiṉil,
ūṭiyār eṟitara, oḷi viṭṭa arakkiṉai?

veṟitu niṉ pukaḻkaḻai vēṇṭār il eṭuttu ēttum
aṟivuṭai antaṇaṉ avaḻaik kāṭṭu eṉṟāṉō—
kaḷi paṭṭār kamaḻ kōtai kayampaṭṭa uruviṉmēl
kuṟi peṟṟār kuraṟ kūntaṟ kōṭu uḻarnta tukaḻiṉai?

eṉa āṅku—

ceṟivuṟṟēm, emmai nī ceṟiya; aṟivuṟṟu,
aḻintu uku neñcattēm; allal uḻappa;
kaḻintavai uḷḷātu, kaṇṭa iṭattē,
aḻintu niṟ pēṇik koḻaliṉ iḻintatō—
in nōy uḻattal emakku?

Ask you to show those scars to me
To find me crying?

There's the vermilion lustrous
Which the sulking harlots threw over your chest,
The chest that's the float in water sport
For the women blessed with your congress;
Did the washerwoman,
Who went in search of prostitutes for you
Abandoning her job at the washing spot
And leaving the clothes of folk unwashed,
Ask you to show the vermilion to me?

Soft your body was rendered
As those women held you cuddled up in union
With the fragrant garlands of flowers on;
And your body received the pollen thereon
As you dressed up the tufted hair
Of the damsels you'd rendezvoused.
Did the brahmin wise that he is,
Who'd sing your praises at my doorstep,
Unwanted and in vain too,
Ask you to show that woman to me?

Such as it is,

Your union thick and fast I did savour
As you'd held me so in your fold;
And now your acts knowing thereof
Disheartened I do go
Pain and anguish casting me down;
Keeping not in mind these acts past of yours
I take you in and hunger for your love
The moment my eyes sight you;
Could this ailment of yearning for you
Entail disgrace to me?

72

'தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, "எங்கையர்க்கு உரை" என இரத்தற்கண்' தலைவி கூறியது.

அகன் துறை அணி பெற, புதலொடு தாழ்ந்த
பகன்றைப் பூ உற நீண்ட பாசடைத் தாமரை,
கண் பொர ஒளி விட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தான்
தண் கமழ் நறுந் தேறல் உண்பவள் முகம் போல,
வண் பிணி தளை விடுஉம் வயல் அணி நல் ஊர!

'நோதக்காய்' என நின்னை நொந்தீவார் இல்வழி,
'தீது இலேன் யான்' எனத் தேற்றிய வருதிமன்—
ஞெகிழ் தொடி இளையவர் இடை முலைத் தாது சோர்ந்து,
இதழ் வனப்பு இழந்த நின் கண்ணி வந்து உரையாக்கால்?

கனற்றி நீ செய்வது கடிந்தீவார் இல்வழி,
'மனத்தில் தீது இலன்' என மயக்கிய வருதிமன்—
அலமரல் உண்கண்ணார் ஆய் கோதை குழைத்த நின்
மலர் மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம் வந்து உரையாக்கால்?

என்னை நீ செய்யினும், உரைத்தீவார் இல்வழி,
முன் அடிப் பணிந்து, எம்மை உணர்த்திய வருதிமன்—
நிரை தொடி நல்லவர் துணங்கையுள் தலைக் கொள்ள,
கரையிடைக் கிழிந்த நின் காழகம் வந்து உரையாக்கால்?

என ஆங்கு—

மண்டு நீர் ஆரா மலி கடல் போலும் நின்
தண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள, நாளும்
புலத் தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி; மற்று யாம்எனின்,
தோலாமோ, நின் பொய் மருண்டு?

akaṉ tuṟai aṇi peṟa, putaloṭu tāḻnta
pakaṉṟaip pū uṟa nīṇṭa pācaṭait tāmarai,
kaṇ pora oḷi viṭṭa veḷḷiya vaḷḷattāṉ,
taṇ kamaḻ naṟun tēṟal uṇpavaḷ mukam pōla,
vaṇ piṇi taḷai viṭūum vayal aṇi nal ūra!

'nōtakkāy' eṉa niṉṉai nontīvār ilvaḻi,
'tīṯu ilēṉ yāṉ' eṉat tēṟṟiya varutimaṉ—
ñekiḻ toṭi iḷaiyavar iṭai mulait tāṯu cōrntu,

72

[The utterance of the sulking heroine to the hero who returns from the prostitutes, speaking of his attempt at beguiling her with pleas of 'not guilty']

O lord of the prosperous land
With fields rich around,
Where
The *pakaṉṟai* flower amid the bushy growth
Comes close to the lotus buds
On longish stalks green leafed,
Which their petals aplenty unfold
Adding loveliness to the expansive tanks;
A sight
That resembles the woman's countenance
Who takes the cool fragrant palm's wine
Filled in a dazzling silver dish*!

If your garland of withered petals,
Whose pollen dropped off amid the breasts
Of those young lasses
Wearing bracelets
That go slipping off at your parting,
Didn't come to convey it,
None there'd be to find you contemptible;
You could come asserting 'unblameworthy I'm,'
And offer words of comfort to me too.

If the sandal-paste on your wide chest,
Messed up by the lovely wreaths
Of those women with painted whirling eyes
Didn't come to convey it,
None there'd be to rebuke you
For causing my heart to burn;
You could come to clear up my sulking
Asserting 'of unblemished mind I am.'

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

itaḷ vaṉappu iḷanta niṉ kaṇṇi vantu uraiyākkāḷ?

kaṉaṟṟi nī ceyvatu kaṭintīvār ilvaḷi,
'maṉattil tītu ilaṉ' eṉa mayakkiya varutimaṉ—
alamaral uṇ kaṇṇār āy kōtai kuḷaitta niṉ
malar mārpiṉ maṟuppaṭṭa cāntam vantu uraiyākkāḷ?

eṉṉai nī ceyyiṉum, uraittīvār ilvaḷi,
muṉ aṭip paṇintu, emmai uṇarttiya varutimaṉ—
nirai toṭi nallavar tuṇaṅkaiyuḷ talaik koḷḷa,
karaiyiṭaik kiḷinta niṉ kāḷakam vantu uraiyākkāḷ?

eṉa āṅku—

maṇṭu nīr ārā mali kaṭal pōlum niṉ
taṇṭāp parattai talaikkoḷḷa, nāḷum
pulat takaip peṇṭirait tēṟṟi; maṟṟu yāmeṉiṉ,
tōḷāmō niṉ poy maruntu?

If your cloth torn at the border,
As you went close by the *tuṇaṅkai* dance
Of the goodly women wearing curvy bracelets,
Didn't come to convey it,
None there'd be to point at your misdeeds
However grave they are;
You could come to resolve my sulking
Resorting to submission servile.

As such,

Your uncontained adulterous passion,
Resembling the ocean too vast for a river's flood,
Overwhelming you as it does,
Go and cheer those women sulking everyday;
As for myself,
Wouldn't I be beguiled into submission
By the untruths of yours?

73

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தியை, அவன் 'இவ்வகையன கூற, நீ ஏமுற்றாயோ? என்றாற்கு அவள் கூறியது.

பொய்கைப் பூப் புதிது உண்ட வரி வண்டு கழிப் பூத்த
நெய்தல் தாது அமர்ந்து ஆடி, பாசடைச் சேப்பினுள்
செய்து இயற்றியது போல வயல் பூத்த தாமரை,
மை தபு, கிளர் கொட்டை மாண் பதிப் படர்தரூஉம்,
கொய் குழை அகை காஞ்சித் துறை அணி நல் ஊர!

'அன்பு இலன், அறன் இலன், எனப்படான்' என ஏத்தி,
நின் புகழ் பல பாடும் பாணனும் ஏமுற்றான்.

நஞ்சு உயிர் செகுத்தலும் அறிந்து உண்டாங்கு, அளி இன்மை
கண்டும், நின் மொழி தேறும் பெண்டிரும் ஏமுற்றார்.

முன்பகல் தலைக்கூடி, நன்பகல் அவள் நீத்து,
பின்பகல் பிறர்த் தேரும் நெஞ்சமும் ஏமுற்றாய்.

என ஆங்கு—

'கிண்கிணி மணித் தாரோடு ஒலித்து ஆர்ப்ப, ஒள் தொடிப்
பேர் அமர்க் கண்ணார்க்கும் படு வலை இது' என,
ஊரவர் உடன் நகத் திரிதரும்
தேர் ஏமுற்றன்று, நின்னினும் பெரிதே.

poykaip pūp putitu uṇṭa vari vaṇṭu kaḻip pūtta
neytal tātu amarntu āṭi, pācaṭaic cēppiṉuḷ
ceytu iyaṟṟiyatu pōla vayal pūtta tāmarai,
mai tapu, kiḷar koṭṭai māṇ patip paṭartarūum,
koy kuḻai akai kāñcit tuṟai aṇi nal ūra!

'aṉpu ilaṉ, aṟaṉ ilāṉ, eṉappaṭāṉ' eṉa ētti,
niṉ pukaḻ pala pāṭum pāṇaṉum ēmuṟṟāṉ.

nañcu uyir cekuttalum aṟintu uṇṭāṅku, aḻi iṉmai
kaṇṭum, niṉ moḻi tēṟum peṇṭirum ēmuṟṟār.

muṉpakal talaikkūṭi, naṉpakal avaḷ nīttu,
piṉpakal piṟart tēṟum neñcamum ēmuṟṟāy.

73

[The hero comes back from the prostitutes. To the words of sulking by his mistress, he responds wondering whether her senses have deserted her. She retorts:]

O the lord of the virtuous tract
Of fountains of water all around,
Where
A beetle of streaky frame
Is seated on the *neytal* about the marsh
Feasting on its pollen,
Having relished ere
The fresh nectar from the flowers of the pond;
It then settles on the lovely spotless lotus' pericarp
Growing about in the fields
And looking as if wrought by hand
And set within a green leafy pocket;
And where the kāñci shoots sprout
Which the women pluck!

The minstrel,
That sings your manifold praises:
'Not known you're
As parched of love, as alien to righteousness,'
Is one that's gone out of his mind.
The women who take you at your word
Even after living thro' your callousness,
Like taking poison knowing it to be death,
Are also the ones that've gone insane.

Union with a woman in the forenoon,
Abandoning her and seeking another at noon,
And looking for yet another by evening—
Such a heart as yours is crazy too.

eṉa āṅku—

'kiṇkiṇi maṇit tārōṭu olittu ārppa, oṇ toṭip
pēr amar kaṇṇārkkum paṭu valaiʻ itu' eṉa,
ūravar uṭaṉ nakat tiritarum
tēr ēmuṟṟaṉṟu, niṉṉiṉum peritē.

That being so,

The chariot of yours,
That goes around
To the ridicule of the folk gathering by,
Who say,
'With the string of bells on it clamouring
It's verily the trap for those women
With large conspicuous eyes
Whose arms wear glittering bracelets,'
Is indeed more insane than you.

74

'தலைவன் நாள்தோறும் வதுவை அயர்ந்து வந்தால், யான் அதற்குப் பொறேனாக, நீ ஊடல் இன்றி, அவன் வந்த பொழுதே எதிர்கொள்ளுதி' என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் அதற்குக் காரணம் கூறியது.

'நீர் ஆர் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
நேர் இதழ் ஆம்பல் நிரை இதழ் கொண்மார்,
சீர் ஆர் சேயிழை ஒலிப்ப, ஓடும்
ஒரை மகளிர் ஓதை வெரீஇ எழுந்து,
ஆரல் ஆர்கை அம் சிறைத் தொழுதி
உயர்ந்த பொங்கர் உயர் மரம் ஏறி,
அமர்க் கண் மகளிர் அலப்பிய அந் நோய்
தமர்க்கு உரைப்பன போல், பல் குரல் பயிற்றும்
உயர்ந்த போரின் ஒலி நல் ஊரன்
புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்யன் ஆயின்,
வதுவை நாளால் வைகலும், அஃது யான்
நோவேன், தோழி! நோவாய், நீ' என
எற் பார்த்து உறுவோய்! கேள், இனித் தெற்றென:

'எல்லினை வருதி; எவன் குறித்தனை?' எனச்
சொல்லாதிருப்பேனாயின், ஒல்லென,
விரி உளைக் கலி மான் தேரொடு வந்த
விருந்து எதிர்கோடலின், மறப்பல், என்றும்.

'வாடிய பூவொடு வாரல், எம் மனை?' என
ஊடியிருப்பேனாயின், நீடாது,
அச்சு ஆறாக உணரிய வருபவன்
பொய்ச் சூள் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்.

'பகல் ஆண்டு அல்கினை, பரத்த!' என்று யான்
இகலியிருப்பேனாயின், தான் தன்
முதல்வன் பெரும் பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த் துயில் துஞ்சும்.

ஆங்கு—

விருந்து எதிர் கொள்ளவும், பொய்ச் சூள் அஞ்சவும்,
அரும் பெறல் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்,
ஆங்கு அவிந்து ஒழியும், என் புலவி தாங்காது,
அவ்அவ் இடத்தான் அவை அவை காண—
பூங் கண் மகளிர் புனை நலம் சிதைக்கும்
மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவென், தோழி! கடன் நமக்கு எனவே.

74

[The heroine's reply to the confidante who wonders how the heroine puts up with it, while she finds it unbearable to see the hero come home every day after union with the prostitutes]

'The concourse of playing women
With their exquisite ornaments tinkling
Run around the wet fields waters abounding
To pluck the densely petalled *āmpal*
Along with the longish evenly blossomed *neytal*;
The clamour thereof frightening,
The flock of birds with comely feathers
That feed on the *āral* fish
Would fly off to perch on the raised boughs of lofty trees,
And clatter their fright over and over
Like the women of warring eyes
Revealing to their kin
The torment their passion inflicted*;
My lord of the goodly town of battle-din,
Being ever after coupling with women fresh and unravished,
Everyday is a day auspicious for union.
It's anguish to me, O lady,
But you remain undistressed'.
Thus go your words solicitous,
O my dear maid!
Now let me make it plain:

I would react saying
'You've come splendour wearing,
What do you hold me to be?'
Consigned to oblivion all it gets
As I prepare to receive the guests
Who come in tumult on a chariot
Drawn by tenacious steed of ruffled mane.

I would sulk saying
'Come not here to our home

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

'nīr ār ceṟuvil neytaloṭu nīṭiya
nēr iṭaḻ āmpal nirai iṭaḻ koṇmār,
cīr ār cēyiḻai olippa, ōṭum
ōrai makaḷir ōtai verīi eḻuntu,
āral ārkai am ciṟait toḻuti
uyarnta poṅkar uyar maram ēṟi,
amark kaṇ makaḷir alappiya an nōy
tamarkku uraippaṉa pōl, pal kural payiṟṟum
uyarnta pōriṉ oli nal ūraṉ
putuvōrp puṇartal veyyaṉ āyiṉ,
vatuvai nāḷāl vaikalum, aṯtu yāṉ
nōvēṉ, tōḻi! nōvāy, nī' eṉa
eṟ pārttu uṟuvōy! kēḷ, iṉit teṟṟeṉa:

'elliṉai varuti; evaṉ kuṟittaṉai?' eṉac
collātiruppēṉāyiṉ, olleṉa,
viri uḷaik kali māṉ tēroṭu vanta
viruntu etirkōṭaliṉ, maṟappal, eṉṟum.

'vāṭiya pūvoṭu vāral, em maṉai?' eṉa
ūṭiyiruppēṉāyiṉ, nīṭātu,
accu āṟāka uṇariya varupavaṉ
poyc cūḷ añcip pulavēṉ ākuval.

'pakal āṇṭu alkiṉai, paratta!' eṉṟu yāṉ
ikaliyiruppēṉāyiṉ, tāṉ taṉ
mutalvaṉ perum peyar muṟaiuḻip peṟṟa
putalvaṟ pullip poyt tuyil tuñcum.

āṅka—

viruntu etir koḷḷavum, poyc cūḷ añcavum,
arum peṟal putalvaṉai muyaṅkak kāṇavum,
āṅku avintu oḻiyum, eṉ pulavi tāṅkātu,
avav iṭattāṉ avaiavai kāṇa—
pūṅ kaṇ makaḷir puṉai nalam citaikkum
māya makiḻnaṉ parattaimai
nōveṉ, tōḻi! kaṭaṉ namakku eṉavē.

With flowers on you withered';
The variance dissolves unable to prolong
As he comes placatingly,
With my fear of a false oath by him
Coming as strategy handy for him.

I would go sullen saying
'O the promiscuous one!
You did stay all day with whores';
He'd then seek pretence of sleep
Holding in embrace our son
Who's had his father's illustrious name,
Aptly bequeathed by blood.

As such,

O my confidante!
I do indeed grieve at heart
At the debauchery of my lord;
Deceptive that he is
Who despoils the charms made up of women
With eyes blossoms-like;
But my variance does not hold,
And comes to naught
As I go to receive the guests,
As I fear the consequences of his false oath,
As I see him embrace our son prized of our life,
Where they look consequential;
It's all my bond of charge!

75

'அச்சம் நீடினும்' என்றதனால் கூட்டம் உண்மை உணர்ந்த தோழிக்கு உண்மை கூறுதற்கு அஞ்சிய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது. இது 'திணை மயக்குறுதலும் கடிநிலை இலவே' என்னும் சூத்திர விதியான், மருதத்துக் குறிஞ்சி வந்தது.

'புனைஇழை நோக்கியும், புனல் ஆடப் புறம் சூழ்ந்தும்,
அணி வரி தைஇயும், நம் இல் வந்து வணங்கியும்
நினையுபு வருந்தும் இந் நெடுந்தகை திறத்து, இவ் ஊர்
இனையள் என்று எடுத்து ஓதற்கு அனையையோ, நீ?' என
வினவுதியாயின், விளங்கிழாய்! கேள், இனி:

'செவ் விரல் சிவப்பு ஊரச சேண் சென்றாய்' என்று, அவன்
பௌவ நீர்ச் சாய்க் கொழுதிப் பாவை தந்தனைத்தற்கோ—
'கௌவை நோய் உற்றவர் காணாது கடுத்த சொல்
ஒவ்வா' என்று உணராய், நீ ஒரு நிலையே உரைத்ததை?

ஒடுங்கி, யாம் புகல் ஒல்லேம் பெயர்தர, அவன் கண்டு,
நெடுங் கய மலர் வாங்கி, நெறித்துத் தந்தனைத்தற்கோ—
விடுந்தவர் விரகு இன்றி எடுத்த சொல் பொய்யாகக்
கடிந்ததும் இலையாய், நீ கழறிய வந்ததை?

'வரி தேற்றாய், நீ' என, வணங்கு இறை அவன் பற்றி,
தெரி வேய்த் தோள் கரும்பு எழுதித் தொய்யில் செய்தனைத்தற்கோ—
புரிபு நம் ஆயத்தார் பொய்யாக எடுத்த சொல்
உரிது என உணராய், நீ உலமந்தாய் போன்றதை?

என ஆங்கு,

அரிது இனி, ஆயிழாய்! அது தேற்றல்; புரிபு ஒருங்கு,
அன்று நம் வதுவையுள் நமர் செய்வது இன்று, ஈங்கே,
தான் நயந்து இருந்தது இவ்வூர் ஆயின், எவன்கொலோ—
நாம் செயற்பாலது, இனி?

'puṉaiiḻai nōkkiyum, puṉal āṭap puṟam cūḻntum,
aṇi vari taiiyum, nam il vantu vaṇaṅkiyum,
niṉaiyupu varuntum in neṭuntakai tiṟattu, iv ūr
iṉaiyaḷ eṉṟu eṭuttu ōtaṟku aṉaiyaiyō nī?' eṉa
viṉavutiyāyiṉ, viḷaṅkiḻāy! kēḷ, iṉi:

'cev viral civappu ūraca cēṇ ceṉṟāy' eṉṟu, avaṉ
pauva nīrc cāyk koḻutip pāvai tantaṉaittaṟkō—

75

[Address to the confidante who has perceived the truth of the union between the hero and the heroine, by the heroine who is in her protracted fear of their union coming to be known to her confidante. This poem is treated under *marutattukkuṟiñci*, a blending of the thematic features of sulking and union, as proper to *marutam* and *kuṟiñci* tracts respectively].

Putting my ornaments to order,
Coming around in watch as I sport in waters,
Drawing lovely figures with sandal on my person,
Coming to my toy-house and attending on me,
Getting disconcerted at the thought of union-
Thus goes the conduct of this worthy man;
Are you such a one
That these townsfolk proclaim:
'She too has fallen for the man?'
If this is what you ask of me,
O damsel with bright jewels!
Then do lend your ears to me:

You did go with the words thoughtless
Of those sick for slander,
Seeing not how unfair they are!
Is it all over that trifle
As he cut off the sedge in the backwaters
And made me a doll of it,
Saying 'You've been struggling at it for long
With your reddish fingers going further reddened?'

You did concur with words verily untrue,
Meriting rejection that they did,
Words of witless men cast out in disregard;
And rebuke them thereat you didn't;
Is it all over his favour
As he plucked the flower from the large tank
And handed it to me stripping it of its calyx,
When I stood timid off the waters?

'kauvai nōy uṟṟavar kāṇātu kaṭutta col
ovvā' eṉṟu uṇarāy, nī oru nilaiyē uṛaittatai?

oṭuṅki, yām pukal ollēm peyartara, avaṉ kaṇṭu,
neṭuṅ kaya malar vāṅki, neṟittut tantaṉaittaṟkō—
viṭuntavar viraku iṉṟi eṭutta col poyyākak
kaṭintatum ilaiyāy, nī kaḻaṟiya vantatai?

'vari tēṟṟāy, nī' eṉa, vaṇaṅku iṟai aṿaṉ paṟṟi,
teri vēyt tōḷ karumpu eḻutit toyyil ceytaṉaittaṟkō—
puripu nam āyattār poyyāka eṭutta col
uritu eṉa uṇarāy, nī ulamantāy pōṉṟatai

eṉa āṅku,

aritu iṉi, āyiḻāy! atu tēṟṟal; puripu oruṅku,
aṉṟu nam vatuvaiyuḷ namar ceyvatu iṉṟu, īṅkē,
tāṉ nayantu iruntatu ivvūr āyiṉ, evaṉkolō—
nām ceyaṟpālatu, iṉi?

Seeing not thro' their untruth,
You went with the words of these folk,
Words that render our kinsmen's watch false
And landed you in confusion;
Is it all over his courtesy
As he held my bending forearm
Saying 'Drawing figures you know not',
And set out drawing sugarcane figures
On my prized bamboo-like shoulders,
And such of the lovely pictures in sandal solution.

As such,

O maid of winning ornaments!
Hard it's to clear up your doubts thereto;
If these folk around desire to do now
What our kinsmen all together would
For our wedded union in days ahead,
What's that which we could do?

76

பரத்தையர் சேரியில் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய தலைவி ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

இணை இரண்டு இயைந்து ஒத்த முகை நாப்பண் பிறிது யாதும்
துணை இன்றித் தளை விட்ட, தாமரைத் தனி மலர்;
திருமுகம் இறைஞ்சினள், வீழ்பவற்கு, இனைபவள்
அரி மதர் மழைக் கண் நீர் அலர்முலைமேல் தெறிப்பபோல்,
தகை மலர்ப் பழனத்த புள் ஒற்ற, ஒசிந்து ஒல்கி,
மிக நனி சேர்ந்த அம் முகைமிசை அம் மலர்
அக இதழ்த் தண் பனி உறைத்தரும் ஊர! கேள்:

தண் தளிர்த் தகை பூத்த தாது எழில் நலம் செலக்
கொண்டு, நீ மாறிய கவின் பெறல் வேண்டேன்மன்—
உண்டாதல் சாலா என் உயிர் சாதல் உணர்ந்து, 'நின்
பெண்டு' எனப் பிறர் கூறும் பழி மாறப் பெறுகற்பின்?

பொன் எனப் பசந்த, கண் போது எழில் நலம் செல;
தொல் நலம் இழந்த கண் துயில் பெறல் வேண்டேன்மன்—
நின் அணங்கு உற்றவர் நீ செய்யும் கொடுமைகள்
என்னுழை வந்து, நொந்து உரையாமை பெறுகற்பின்?

மாசு அற மண் உற்ற மணி ஏசும் இருங் கூந்தல்
வீ சேர்ந்து வண்டு ஆர்க்கும் கவின் பெறல் வேண்டேன்மன்—
நோய் சேர்ந்த திறம் பண்ணி, நின் பாணன், எம் மனை
நீ சேர்ந்த இல் வினாய் வாராமை பெறுகற்பின்?

ஆங்கு—

'கடைஇய நின் மார்பு தோயலம்' என்னும்,
இடையும், நிறையும் எளிதோ—நிற் காணின்,
கடவுபு, கைத்தங்கா, நெஞ்சு என்னும் தம்மோடு
உடன் வாழ் பகை உடையார்க்கு?

iṇai iraṇṭu iyaintu otta mukai nāppaṇ, piṟitu yātum
tuṇai iṉṟit taḷai viṭṭa, tāmarait taṇi malar;
tirumukam iṟaiñciṇaḷ, vīḻpavaṟku, iṉaipavaḷ
ari matar maḷaik kaṇ nīr alar mulaimēl teṟippapōl,
takai malarp paḻaṉatta puḷ oṟṟa, ocintu olki,
mika naṉi cērnta am muḵaimicai am malar
aka itaḻt taṇ paṇi uṟaittarum ūra! kēḷ:

taṇ taḷirt takai pūtta tātu eḻil nalam celak
koṇṭu, nī māṟiya kavin peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
uṇṭātal cālā eṉ uyir cātal uṇarntu, 'niṉ
peṇṭu' eṉap piṟar kūṟum paḻi māṟap peṟukaṟpiṉ?

poṉ eṉap pacanta, kaṇ pōtu eḻil nalam cela;
tol nalam iḻanta kaṇ tuyil peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
niṉ aṇaṅku uṟṟavar nī ceyyum koṭumaikaḷ
eṉṉuḻai vantu, nontu uraiyāmai peṟukaṟpiṉ?

mācu aṟa maṇ uṟṟa maṇi ēcum iruṅ kūntal
vī cērntu vaṇṭu ārkkum kavin peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
nōy cērnta tiṟam paṇṇi, niṉ pāṇaṉ, em maṉai
nī cērnta il viṉāy vārāmai peṟukaṟpiṉ?

āṅku—

'kaṭaiya niṉ mārpu tōyalam' eṉṉum,
iṭaiyum, niṟaiyum eḷitō—niṟ kāṇiṉ,
kaṭavupu, kaittaṅkā, neñcu eṉṉum tammōṭu
uṭaṉ vāḻ pakai uṭaiyārkku?

76

[The utterance of the heroine as she ends her sulking with the hero over his visit to the quarters of the prostitutes]

O the lord of the land
Where
A lotus in solitude
Unfolds its petals
Amidst two buds verily twin-like;
Fowls from the fields teeming with comely blossoms
Swooping down on it,
The lotus goes inclining
And lets the cool dew from within
Drop on the buds entwined close by,
Which looks like
Tears from the cool red-streaked eyes
Of a damsel pining at her lover's severance
Dropping down on her heaping breasts,
As she bows her winning face down in solicitude!
Listen:

Were I freed of the slur of folk around,
'Oh she's his loved one!'
As they find my life wasting away
Unable to hold any more,
Long I wouldn't
For my loving features you'd feasted on,
And let them fall in desertion's naught,
Features that resemble the pollen
Coming splendrous
As they drop on the cool sprouts.

Were those wronged women of yours
Not to come here
And relate to me in anguish
Your acts of unkindness to them,

taṇ taḻirt takai pūtta tātu eḻil nalam celak
koṇṭu, nī māṟiya kaviṉ peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
uṇṭātal cālā eṉ uyir cātal uṇarntu, 'niṉ
peṇṭu' eṉap piṟar kūṟum paḻi māṟap peṟukaṟpiṉ?

poṉ eṉap pacanta, kaṇ pōtu eḻil nalam cela;
tol nalam iḻanta kaṇ tuyil peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
niṉ aṇaṅku uṟṟavar nī ceyyum koṭumaikaḷ
eṉṉuḻai vantu, nontu uraiyāmai peṟukaṟpiṉ?

mācu aṟa maṇ uṟṟa maṇi ēcum iruṅ kūntal
vī cērntu vaṇṭu ārkkum kaviṉ peṟal vēṇṭēṉmaṉ—
nōy cērnta tiṟam paṇṇi, niṉ pāṇaṉ, em maṉai
nī cērnta il viṉāy vārāmai peṟukaṟpiṉ?

āṅka—

'kaṭaiiya niṉ mārpu tōyalam' eṉṉum,
iṭaium, niṟaium eḷitō—niṟ kāṇiṉ,
kaṭavupu, kaittaṅkā, neñcu eṉṉum tammōṭu
uṭaṉ vāḻ pakai uṭaiyārkku?

Yearn I wouldn't
For my eyes to take slumber,
The eyes that wear a flower's grace
Turning pallid gold like
With their native splendour wasted.

Were your minstrel
Playing his sickly tunes
Not to come here to me
Enquiring of your whereabouts,
Wish I wouldn't
For my beauties to mark me again,
Beauties with dark tresses
Bedecked with bees-humming flowers
That rival the washed up immaculate sapphire.

Things such as they're,

Is it easy for me
To go sulking
And stay resolute therein
That I wouldn't embrace your chest,
The chest I'd been drawn to ere,
Living as I do
With a foe within called 'heart',
That drives me to you on sight
And that comes to abide with you too.

77

பரத்தையர் சேரியில் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தி ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

பல் மலர்ப் பழனத்த பாசடைத் தாமரை
இன் மலர் இமிர்பு ஊதும் துணை புணர் இருந் தும்பி,
உண்துறை உடைந்த பூப் புனல் சாய்ப்ப, புலந்து, ஊடி—
பண்புடை நல் நாட்டுப் பகை தலை வந்தென,
அது கைவிட்டு அகன்று ஓரீஇ, காக்கிற்பான் குடை நீழற்
பதி படர்ந்து, இறைகொள்ளும் குடி போல—பிறிதும் ஒரு
பொய்கை தேர்ந்து அலமரும் பொழுதினான், மொய் தப
இறை பகை தணிப்ப அக் குடி பதிப் பெயர்ந்தாங்கு,
நிறை புனல் நீங்க வந்து, அத் தும்பி அம் மலர்ப்
பறை தவிர்பு அசைவிடூஉம் பாய் புனல் நல் ஊர!

'நீங்குங்கால் நிறம் சாய்ந்து, புணருங்கால் புகழ் பூத்து,
நாம் கொண்ட குறிப்பு, இவள் நலம்' என்னும் தகையோதான்—
எரி இதழ் சோர்ந்து உக ஏதிலார்ப் புணர்ந்தமை
கரி கூறும் கண்ணியை, ஈங்கு எம் இல் வருவதை?

'சுடர் நோக்கி மலர்ந்து, ஆங்கே படின் கூம்பும் மலர் போல், என்
தொடர் நீப்பின், தொகும், இவள் நலம்' என்னும் தகையோதான்—
அலர் நாணிக் கரந்த நோய் கைம்மிக, பிறர் கூந்தல்
மலர் நாறும் மார்பினை, ஈங்கு எம் இல் வருவதை?

'பெயின் நந்தி, வறப்பின் சாம், புலத்திற்குப் பெயல் போல், யான்
செலின் நந்தி, செறின் சாம்பும், இவள்' என்னும் தகையோதான்—
முடி உற்ற கோதை போல் யாம் வாட, ஏதிலார்
தொடி உற்ற வடுக் காட்டி, ஈங்கு எம் இல் வருவதை?

ஆங்கு—

ஐய அமைந்தன்று; அனைத்தாகப் புக்கீமோ,
வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறாக; கையின்
முகை மலர்ந்தன்ன முயக்கில் தகை இன்றே,
தண் பனி வைகல் எமக்கு?

pal malarp paḻaṉatta pācaṭait tāmarai
iṉ malar imirpu ūtum tuṇai puṇar irun tumpi,
uṇtuṟai uṭainta pūp puṉal cāyppa, pulantu, ūṭi—
paṇputai nal nāṭṭup pakai talai vanteṉa,

77

[The mistress goes sulking as the hero returns from the quarters of the prostitutes. The variance ending ultimately, she speaks]

O the lord of the land
Teeming with fountains of water around,
Where
The dark beetle along with its mate
Drones about the lovely green-leafed lotus
In the fields with many a blossom around;
It falls out
As waters flood the benign pond,
And bend down the blossoming lotus;
It goes out peeved questing for another pond,
Like the subjects of a virtuous land under siege
Abandoning it for refuge
In another town under their ruler's reign;
As the beetle bides its time there in distress,
The flood recedes
And it's back on the flower
Enjoying repose in stillness
Like those subjects returning home
As their monarch puts the foemen to rout!

You've come home to me,
With the wreath of petals fire like
Fading and withering,
Witnessing to your union with the prostitutes;
Is it due to your image of me
That my features go after your mind's bent:
'My complexion wastes away as you part
And comes to bloom as you're in for union'?

As my sickness of passion exceeds the bounds
Which I had kept to myself,
Shame-faced as I was at the idle talk of folk around,

atu kaiviṭṭu akaṉṟu oṙi, kākkiṟpāṉ kuṭai niḻaṟ
pati paṭarntu, iṟaikoḷḷum kuṭi pōla—piṟitum oru
poykai tērntu alamarum poḻutiṉāṉ, moy tapa
iṟai pakai taṇippa ak kuṭi patip peyarntāṅku,
niṟai puṉal niṅka vantu, at tumpi am malarp
paṟai tavirpu acaiviṭūum pāy puṉal nal ūra!

niṅkkuṅkāl niṟam cāyntu, puṇaruṅkāl pukaḻ pūttu,
nām koṇṭa kuṟippu, ivaḷ nalam' eṉṉum takaiyōtāṉ—
eri itaḻ cōrntu uka ētilārp puṇarntamai
kaṛi kūṟum kaṇṇiyai, iṅku em il varuvatai?

'cuṭar nōkki malarntu, āṅkē paṭiṉ kūmpum malar pōl, eṉ
toṭar niṙpiṉ, tokum, ivaḷ nalam' eṉṉum takaiyōtāṉ—
alar nāṇik karanta nōy kaimmika, piṟar kūntal
malar nāṟum mārpiṉai, iṅku em il vaṛuvatai?

'peyiṉ nanti, vaṟappiṉ cām, pulattiṟkup peyal pōl, yāṉ
celiṉ nanti, ceṟiṉ cāmpum, ivaḷ' eṉṉum takaiyōtāṉ—
muṭi uṟṟa kōtai pōl yām vāṭa, ētilār
toṭi uṟṟa vaṭuk kāṭṭi, iṅku em il varuvatai?

āṅka—

aiya amaintaṉṟu; aṉaittākap pukkiṙmō,
veyyārum viḻvārum vēṟāka; kaiyiṉ
mukai malarntaṉṉa muyakkil takai iṉṟē,
taṇ paṇi vaikal emakku?

You've come home to me
With your chest
Smelling of the flowers the tresses of those women wear;
Is it due to your image of me
That my features would go impoverished
Were I to go cut off from your passion's bond,
Like the lotus
That blossoms as the sun rises
And folds up as it sets?

Withering as I am like the wreath on the head,
You've come home to me
The scar of the bruise on the parade
Which those women's bracelets inflicted:
Is it due to your image of me
That I rejoice as you come and pine away as you don't,
Like the fields coming luxuriant
As the rains bless them
And turn parched
As the rain-clouds fail them?

Be it so,

O the noble one!
Behoves you rightly it does
For you to go forthwith
To those you hunger for,
And to those who fall for you
And see them go not variant;
Chill dewy hour though it is,
No honour does your embrace do to me
That comes like the bud one's hands unfold.

78

செல்லாக் காலை, 'செல்க!' எனக் கூறி விடுத்தது. அது தலைவன் இனிச் செல்லான் என்பது இடமும் காலமும் பற்றி அறிந்த காலத்து, ஊடல் உள்ளத்தால் கூடப் பெறாதாள், 'செல்க!' எனக் கூறி, விடுத்து ஆற்றுதலாம்.

புள் இமிழ் அகல் வயல் ஒலி செந்நெல் இடைப் பூத்த
முள் அரைத் தாமரை முழு முதல் சாய்த்து, அதன்
வள் இதழ் உற நீடி, வயங்கிய ஒரு கதிர்,
அவை புகழ் அரங்கின்மேல் ஆடுவாள் அணி நுதல்
வகை பெறச் செரீஇய வயந்தகம் போல், தோன்றும்
தகை பெறு கழனி அம் தண் துறை ஊர! கேள்:

அணியொடு வந்து ஈங்கு எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி;
மணி புரை செவ் வாய் நின் மார்பு அகலம் நனைப்பதால்;
'தோய்ந்தாரை அறிகுவேன், யான்' என, கமழும் நின்
சாந்தினால் குறி கொண்டாள் சாய்குவள் அல்லளோ?

புல்லல் எம் புதல்வனை; புகல் அகல் நின் மார்பில்
பல் காழ் முத்து அணி ஆரம் பற்றினன் பரிவானால்;
மாண் இழை மட நல்லார் முயக்கத்தை நின் மார்பில்
பூணினால் குறி கொண்டாள் புலக்குவள் அல்லளோ?

கண்டே எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி; நின் சென்னி
வண்டு இமிர் வகை இணர் வாங்கினன் பரிவானால்;
'நண்ணியார்க் காட்டுவது இது' என, கமழும் நின்
கண்ணியால் குறி கொண்டாள் காய்குவள் அல்லளோ?

என ஆங்கு—

பூங் கண் புதல்வனைப் பொய் பல பாராட்டி,
நீங்காய் இகவாய் நெடுங் கடை நில்லாதி;
ஆங்கே அவர் வயின் சென்றீ—அணி சிதைப்பான்—
ஈங்கு எம் புதல்வனைத் தந்து.

puḷ imiḻ akal vayal oli cennel iṭaip pūtta
muḷ arait tāmarai muḻu mutal cāyttu, ataṉ
vaḷ itaḻ uṟa nīṭi, vayaṅkiya oru katir,
avai pukaḻ araṅkiṉ mēl āṭuvāḷ aṇi nutal
vakai peṟac cerīiya vayantakam pōl, tōṉṟum
takai peṟu kaḻaṉi am taṇ tuṟai ūra! kēḷ:

aṇiyoṭu vantu īṅku em putalvaṉaik koḷḷāti;
maṇi puṟai cevv vāy niṉ mārpu akalam naṉaippatāl;
'tōyntārai aṟikuvēṉ, yāṉ' eṉa, kamaḻum niṉ
cāntiṉāl kuṟi koṇṭāḷ cāykuvaḷ allaḷō?

pulal em putalvaṉai; pukal akal niṉ mārpil
pal kāḻ muttu aṇi āram paṟṟiṉaṉ parivāṉāl;
māṇ iḻai maṭa nallār muyakkattai niṉ mārpil
pūṇiṉāl kuṟi koṇṭāḷ pulakkuvaḷ allaḷō?

kaṇṭē em putalvaṉaik koḷḷāti; niṉ ceṉṉi
vaṇṭu imir vakai iṇar vāṅkiṉaṉ parivāṉāl;
'naṇṇiyārk kāṭṭuvatu itu' eṉa, kamaḻum niṉ
kaṇṇiyāl kuṟi koṇṭāḷ kāykuvaḷ allaḷō?

eṉa āṅku—

pūṅ kaṇ putalvaṉaip poy pala pārāṭṭi,
nīṅkāy ikavāy neṭuṅ kaṭai nillāti;
āṅkē avar vayiṉ ceṉṟī—aṇi citaippāṉ—
īṅku em putalvaṉait tantu.

78

[The hero is back home from the prostitutes. The heroine, sulking, tells him to go back to the prostitutes as a way of soothing herself]

O the lord of the land
Of captivating fountains
With rich fields around,
Where
The fowls chirp about the sprawling fields
Teeming with paddy corns rich of yellowish hue;
A ripe ear of corn wherein stretches out
Bending the thorny-stalked lotus
That thrives amidst,
And stays seated on the lush petals;
It verily looks like
The pendant of the head-ornament
Hanging down over the lovely forehead in order
Of the woman dancing on the stage
Earning plaudits of the spectators!
Lend your ears to me*:

Back home from there with adornments all,
Pray hold you not my son!
The saliva from his reddish mouth gem-like
Moistening the whole region of your chest,
Won't that damsel of yours,
That's left you marked with the fragrant sandal,
Fall into despair
Saying
'I know the woman who embraced you'?

Pray embrace not my son!
He'll hold fast and cut asunder
The many-stranded necklace of pearls

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

aṇiyoṭu vantu īṅku em putalvaṉaik koḷḷāti;
maṇi purai cev vāy niṉ mārpu akalam naṉaippatāl;
'tōyntārai aṟikuvēṉ, yāṉ' eṉa, kamaḻum niṉ
cāntiṉāl kuṟi koṇṭāḷ cāykuvaḷ allaḷō? 10

pullal em putalvaṉai; pukal akal niṉ mārpil
pal kāḻ muttu aṇi āram paṟṟiṉaṉ parivāṉāl;
māṉ iḻai maṭa nallār muyakkattai niṉ mārpil
pūṇiṉāl kuṟi koṇṭāḷ pulakkuvaḷ allaḷō?

kaṇṭē em putalvaṉaik koḷḷāti; niṉ ceṉṉi 15
vaṇṭu imir vakai iṇar vāṅkiṉaṉ parivāṉāl;
'naṇṇiyārk kāṭṭuvatu itu' eṉa, kamaḻum niṉ
kaṇṇiyāl kuṟi koṇṭāḷ kāykuvaḷ allaḷō?

eṉa āṅku—

pūṅ kaṇ putalvaṉaip poy pala pārāṭṭi, 20
niṅkāy ikavāy neṭuṅ kaṭai nillāti;
āṅkē avar vayiṉ ceṉṟī—aṇi citaippāṉ—
īṅku em putalvaṉait tantu.

Lying over your broad alluring chest;
Won't that damsel of yours,
Who would discern your union
With graceful coy women wearing splendrous ornaments
By this jewel lying on your person,
Go sulking?

Pray hold you not my son,
Even if you find him drawn to you,
He'll break off the wreath on your head
As he takes the flowers bees-humming;
Won't that damsel of yours,
Seeing this wreath fragrance emitting,
Go piqued thereon
Saying
'This wreath bares the women you fell for'.

Hence,

Abide not here at this lofty doorway,
Heaping on the son with blossom-like eyes
Many a feigned word of praise;
You are the one
That neither leaves off from here
Nor lets one's mind off harlotry;
Your adornment my son will undo now,
Hand him over to me forthwith
And do set out to those damsels.

79

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் சிறப்புறத்தானாக, தலைவி மகனுக்கு உரைத்தது.

நயம் தலை மாறுவார் மாறுக; மாறா,
கயந் தலை மின்னும் கதிர் விடு முக் காழ்,
பயந்த எம் கண் ஆர யாம் காண நல்கி—
திகழ் ஒளி முத்து அங்கு அருப்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்ப,
கவழம் அறியா நின் கை புனை வேழம்
புரி புனை பூங் கயிற்றின் பைபய வாங்கி,
அரி புனை புட்டிலின் ஆங்கண் ஈர்த்து, ஈங்கே
வருக!—எம் பாக மகன்!

கிளர் மணி ஆர்ப்ப ஆர்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும்
தளர் நடை காண்டல் இனிது; மற்று, இன்னாதே,
'உளம்' என்னா நுந்தை மாட்டு எவ்வம் உழப்பார்
வளை நெகிழ்பு யாம் காணுங்கால்,

ஐய! காமரு நோக்கினை, 'அத்தத்தா' என்னும் நின்
தே மொழி கேட்டல் இனிது; மற்று, இன்னாதே,
உய்வு இன்றி நுந்தை நலன் உணச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்
எவ்வ நோய் யாம் காணுங்கால்.

ஐய! 'திங்கட் குழவி, வருக, என, யான் நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிது; மற்று, இன்னாதே,
நல்காது நுந்தை புறம் மாறப்பட்டவர்
அல்குல் வரி யாம் காணுங்கால்.

ஐய! எம் காதில் கனங் குழை வாங்கி, பெயர்தொறும்,
போது இல் வறுங் கூந்தல், கொள்வதை, நின்னை யாம்—
ஏதிலார் கண் சாய—நுந்தை வியல் மார்பில்
தாது தேர் வண்டின் கிளை பட, தைஇய
கோதை பரிபு ஆட; காண்கும்.

nayam talai māṟuvār māṟuka; māṟā,
kayan talai miṉṉum katir viṭu muk kāḻ,
payanta em kaṇ āra yām kāṇa nalki—
tikaḻ oḷi muttu aṅku arumpākat taiip
pavaḻam puṉainta paruti cumappa,
kavaḻam aṟiyā niṉ kai puṉai vēḻam
puri puṉai pūṅ kayiṟṟiṉ paipaya vāṅki,

79

[The hero, back home from the prostitutes, and standing by the hedge-side, the heroine speaks to her son so as to be heard by the hero]

Let his varying love variance find,
O my little charioteer son!
The one that bore you,
And of love unfluctuating that I am—
Let me be blessed with your sight wholesome
With the lustrous three-stranded wreath
Gleaming on your silky head!
And come along to me
With your anklets gems inset tinkling,
Drawing in slow measures the delicate entwined cord
Tied to the well-made elephant that takes not morsels of food,
Mounted on the circular coral board
With bright pearls in tracery set on the edges thereon.

The tottering dawdling walk
As the glittering bells go tinkling—
It's delightful to watch;
And unsavoury it's to me
To find those women in distress,
With their bangles loosening,
Saying 'We've fallen for your father!'

O my lordly one with winning looks!
Your honeyed lisps *attā attā*
It's sweet to listen to;
And unpalatable it's to me
The find the wasting grief unmitigated
Those women suffer in passion,
As your father goes about
Eating away their charms.

ari puṉai puṭṭiliṉ āṅkaṇ īrttu, īṅkē
varuka!—em pāka makaṉ!

kiḷar maṇi ārppa ārppac cāayc cāayc cellum
taḷar naṭai kāṇṭal iṉitu; maṟṟu, iṉṉātē,
'uḷam' eṉṉā nuntai māṭṭu evvam uḷappār
vaḷai nekiḻpu yām kāṇuṅkāl.

aiya! kāmaru nōkkiṉai, 'attattā' eṉṉum niṉ
tē moḻi kēṭṭal iṉitu; maṟṟu, iṉṉātē,
uyvu iṉṟi nuntai nalaṉ uṇac cāayc cāaymār
evva nōy yām kāṇuṅkāl.

aiya! 'tiṅkaṭ kuḻavi, varuka!' eṉa, yāṉ niṉṉai
ampuli kāṭṭal iṉitu; maṟṟu, iṉṉātē,
nalkātu nuntai puṟam māṟappaṭṭavar
alkul vari yām kāṇuṅkāl.

aiya! em kātil kaṉaṅ kuḻai vāṅki, peyartoṟum,
pōtu il vaṟuṅ kūntal, koḷvatai, niṉṉai yām—
ētilār kaṇ cāya—nuntai viyal mārpil
tātu tēr vaṇṭiṉ kiḻai paṭa, taiiya
kōtai paripu āṭa; kāṇkum.

O my worthy one!
O my crescent moon!
Pointing the moon to you
And beckoning it to come and play with you—
It's pleasurable to me;
And wretched it is
To find the marks of pallor
Spread about the waists of those women
Who desertion's waste suffer
With your father's love blessing them not.

O my sterling son!
That I offer you my heavy earrings
And keep my tresses flowers unadorned,
As you come back
Is to find you revel in sport
Cutting off the wreath well wrought
That lies on your father's broad chest
Where bees drone around for pollen,
So that his passion for those women wears out.

80

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்துழி, தலைவி தன் மகனைத்தழீஇ விளையாடுகின்ற விளையாட்டின்கண் தன் வரவு அறியாமைச் சென்று நின்ற தலைவன், அவள் ஊடல் உணர்வளவும் உறழ்ந்து சொல்லி, மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்ந்தது.

புதல்வனை நோக்கித் தலைவி கூறுதல்

மை அற விளங்கிய மணி மருள் அவ் வாய் தன்
மெய் பெறா மழலையின் விளங்கு பூண் நனைத்தர,
பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனை வினை உருள் கலன்,
நலம் பெறு கமழ் சென்னி, நகையொடு துயல்வர,
உரு எஞ்சாது இடை காட்டும் உடை கழல் அம் துகில்
அரி பொலி கிண்கிணி ஆர்ப்பு ஒவா அடி தட்ப,
பாலோடு அலர்ந்த முலை மறந்து, முற்றத்துக்
கால் வல் தேர் கையின் இயக்கி, நடை பயிற்றா,
ஆல் அமர் செல்வன் அணி சால் பெரு விறல்
போல, வரும் என் உயிர்!

பெரும! விருந்தொடு கைதூவா எம்மையும் உள்ளாய்,
பெருந் தெருவில் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்ற,
திருந்துபு நீ கற்ற சொற்கள் யாம் கேட்ப,
மருந்து ஒவா நெஞ்சிற்கு அமிழ்தம் அயின்றற்றா,
பெருந்தகாய்! கூறு, சில.

தோழியை நோக்கித் தலைவி கூறிய செய்தி

எல்லிழாய்! சேய் நின்று நாம் கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்து, ஆங்கே
வாய் ஓடி, 'ஏனாதிப்பாடியம்' என்றற்றா,
'நோய் நாம் தணிக்கும் மருந்து' எனப் பாராட்ட,
ஒவாது அடுத்து அடுத்து, 'அத்தத்தா!' என்பான் மாண
வேய் மென் தோள் வேய்த்திறம் சேர்த்தலும், மற்று, இவன்
வாயுள்ளின் போகான் அரோ.

தலைவன் கேட்ப, தோழியை நோக்கித் தலைவி உரைத்தல்

உள்ளி உழையே ஒருங்கு படை விடக்
கள்ளர் படர்தந்தது போல, தாம் எம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே, ஈங்கு.

தலைவன்

ஏதப்பாடு எண்ணி, புரிசை வியல் உள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது, 'கண்டேம்' என்பார் போல,
சேய் நின்று, செய்யாத சொல்லிச் சினவல்; நின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார்?

80

[The hero is back home from the prostitutes. The heroine revelling in sport with her son, he stands about unseen by her. She stays sulking and speaks in variance with the hero. The hero ends her sulking, their son serving as a means]

O you my life,
Resembling the lovely Murukaṉ
Who wears the splendour of the Lord[1]
Seated under the banyan tree!
You go oblivious of my breasts swelling with milk,
And take to tottering walk in the courtyard
Drawing your wheeled chariot by hand,
With the saliva from your lovely mouth pure gem like
Dripping down as your prattling tongue blurs the words
And moistening the dazzling ornament,
With the well-wrought orb-like forehead jewel
Hanging from your elegant odoriferous head
Set to the golden crescent-shaped jewel thereon
Swinging about with sheen,
With your exquisite attire of unperishing shades
Loosening round the waist and obstructing your feet
That wear the anklets with tinkling bells inset.

O the noble one my glory
You go oblivious of me
As I'm tied down to treating guests;
Do utter some words
For me to delight in
As if fed on the ambrosia,
Words you've learnt to refinement
From the (foster) mothers at the main street
Who taught you with fond zeal.

---

1. Civaṉ, father of Murukaṉ.

தலைவி

அதிர்வு இல் படிறு எருக்கி, வந்து என் மகன்மேல்,
முதிர் பூண் மலை பொருத ஏதிலாள் முச்சி
உதிர் துகள் உக்க நின் ஆடை ஒலிப்ப,
எதிர் வளி நின்றாய்; நீ செல்.

தலைவன்

இனி, 'எல்லா! யாம் தீதிலேம்' என்று தெளிப்பவும், கைந்நீவி
யாதொன்றும் எம்கண் மறுத்தரவு இல்லாயின்,
மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம்,
தாவா விருப்பொடு கன்று யாத்துழிச் செல்லும்
ஆ போல் படர் தக, நாம்.

Putalvaṉai Nōkkit Talaivi Kūṟutal

mai aṟa viḷaṅkiya maṇi maruḷ av vāy taṉ
mey peṟā maḻalaiyiṉ viḷaṅku pūṇ naṉaittara,
polam piṟaiyuḷ tāḻnta puṉai viṉai uruḷ kalaṉ,
nalam peṟu kamaḻ ceṉṉi, nakaiyoṭu tuyalvara,
uru eñcātu iṭai kāṭṭum uṭai kaḻal am tukil
ari poli kiṇkiṇi ārppu ōvā aṭi taṭpa,
pālōṭu alarnta mulai maṟantu, muṟṟattuk
kāl val tēr kaiyiṉ iyakki, naṭai payiṟṟā,
āl amar celvaṉ aṇi cāl peru viṟal
pōla, varum eṉ uyir!

peruma! viruntoṭu kaitūvā emmaiyum uḷḷāy,
perun teruvil koṇṭāṭi ñāyar payiṟṟa,
tiruntupu nī kaṟṟa coṟkaḷ yām kēṭpa,
maruntu ōvā neñciṟku amiḻtam ayiṉṟaṟṟā,
peruntakāy! kūṟu, cila.

Tōḻiyai Nōkkit Talaivi Kūṟiya Ceyti

elliḻāy! cēy niṉṟu nām koṇarnta pāṇaṉ citaintu, āṅkē
vāy ōṭi, 'ēṉātippāṭiyam' eṉṟaṟṟā,
'nōy nām taṇikkum maruntu' eṉap pārāṭṭa,
ōvātu aṭuttu aṭuttu, 'attattā!' eṉpāṉ māṇa
vēy meṉ tōḷ vēyttiṟam cērttalum, maṟṟu, ivaṉ
vāyuḷḷiṉ pōkāṉ arō.

To the confidante

O my maid with brilliant ornaments!
The minstrel we know came around and said:
'I'd been to Ēṉātippāṭi';[2]
Affected his words were by tongue's slip
And uttered from a distance too,
His words came meaning
My son to be the cure-all of my ailment,
And I went about son's praises singing
Who then prattled *attā attā* in repetition unceasing,
And even as I held him in state
On my soft bamboo-like shoulders,
How come those words left not his mouth?

(Having seen the hero's arrival)
Oh! he's come here,
Like the one moving around in stealth
Aiming his weapon at one's foemen,
It's but to hold me to ridicule.

Hero

The men of watch at the fort,
Fearing the blame thereto,
Would say, 'The thieves we did see',
Which they didn't though;
Likewise,
A view remote as yours is,
Go not piqued with me
For what I didn't do;
Who'd dare go against your dictate?

---

2. Quarters of the prostitutes caused to be colonized by one who is conferred with the title *ēṉāti*.

Talaivaṉ Kēṭpa, Tōḻiyai Nōkkit Talaivi Uraittal

uḷḷi uḻaiyē oruṅku paṭai viṭak
kaḷḷar paṭartantatu pōla, tām emmai
eḷḷumār vantārē, iṅku.

Talaivaṉ

ētappāṭu eṉṉi, puricai viyal uḷḷōr
kaḷvaraik kāṇātu, 'kaṇṭēm' eṉpār pōla,
cēy niṉṟu, ceyyāta collic ciṉaval; niṉ
āṇai kaṭakkiṟpār yār?

Talaivi

atirvu il paṭiṟu erukki, vantu eṉ makaṉmēl,
mutir pūṇ mulai poruta ētilāḷ mucci
utir tukaḷ ukka niṉ āṭai olippa
etir vaḷi niṉṟāy; nī cel.

Talaivaṉ

iṉi, 'ellā! yām tīṭilēm' eṉṟu teḻippavum, kainnīvi
yātoṉṟum emkaṇ maṟuttaravu illāyiṉ,
mētakka entai peyaraṉai yām koḷvēm,
tāvā viruppoṭu kaṉṟu yāttuḻic cellum
ā pōl paṭar taka, nām.

Heroine

An act of unperturbed deceit marked,
You're here to my distress
As if in fond love for son.

You stand in front against the blowing wind
Showing off the pollen on your attire
Dropped from the head of that strumpet,
As she pressed her blooming adorned breasts in embrace;
Do go back to her.

Hero

O you my woman!
Unresponding if you go on,
Blind to my pleas of guiltlessness,
I'll take into my fold
The grandson of my father of noble mien,
Like the cow in love unfaltering
Reaching out to its calf tied yonder.

81

புத்தேளிர் கோட்டம் வலம் செய்வித்துக்கொண்டு வருதற்குச் சேடியருடன் மகற் போக்கிய தலைமகள், அவன் நீட்டித்து வந்தவழி, 'தாயார் கண்ணிய நல் அணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழி'யால், தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

தலைவி

ஞாலம் வறம் தீரப் பெய்ய, குணக்கு ஏர்பு,
காலத்தில் தோன்றிய கொண்மூப் போல், எம் முலை
பாலொடு வீங்கத் தவ நெடிதாயினை;
புத்தேளிர் கோட்டம் வலம் செய்து இவனொடு
புக்க வழி எல்லாம் கூறு.

தோழி

கூறுவேன்; மேயாயே போல வினவி, வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான்.

தலைவி

காயேம்.

தோழி கூற்றும், தலைவி புதல்வனைக் கடிதலும்

மடக் குறு மாக்களோடு ஓரை அயரும்
அடக்கம் இல் போழ்தின்கண், தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற்கு, அவளும்
மருட்புப் பூண் கையுறையாக அணிந்து,
'பெருமான், நகைமுகம் காட்டு!' என்பாள் கண்ணீர்
சொரி முத்தம் காழ் சோர்வ போன்றன; மற்றும்,
வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற்கு, அவளும்
மயங்கு நோய் தாங்கி, மகன் எதிர் வந்து,
முயங்கினள் முத்தினள் நோக்கி, நினைந்தே,
'நினக்கு யாம் யாரேம் ஆகுதும்?' என்று,
வனப்பு உறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்,
ஆங்கே, 'அரி மதர் உண்கண் பசப்ப நோய் செய்யும்
பெருமான் பரத்தைமை ஒவ்வாதி' என்றாள்;
அவட்கு இனிதாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக் கொண்டு நம்மொடு காயும் மற்று ஈது ஓர்
புலத் தகைப் புத்தேள் இல் புக்கான்—அலைக்கு ஒரு
கோல் தா; நினக்கு அவள் யார் ஆகும்?—எல்லா!
வருந்தி யாம் நோய் கூர, நுந்தையை என்றும்
பருந்து எறிந்தற்றாகக் கொள்ளும்; கொண்டாங்கே,
தொடியும் உகிரும் படையாக நுந்தை

81

[The son, having gone to temple with the confidante, returning home belatedly, the heroine speaks, so as to be heard by the hero standing unseen by the hedgeside]

Heroine

So much delayed is your return
That my breasts go swelling with milk,
Like the rain-bearing clouds
Rising from the east in time opportune[1]
For the world to end its drought;
Tell me wherever you'd gone with him
After circumambulating the temple in order.

Confidante

Tell you I shall
And my prayer to you it is:
May your intent be to know,
Resulting in no ire against me.

Heroine

Get angry I won't.

Confidante

Your son went to the quarters of that 'mother',
The ancient one his father fell for
In those days of recalcitrant acts,
When he revelled in the *ōrai* sport of artless lasses;
She adorned the child's hand with an ivory ring
And went about entreating;
'O my noble one!
Do bless me with your smiling countenance'.
Tears trickling down from her eyes thereon

1.. *Kūtiṟkālam,* one of the six seasons according to the Tamil calender, comprising the months of *Aippaci* and *Kārttikai.*

கடியுடை மார்பின் சிறு கண்ணும் உட்காள்,
வடுவும் குறித்தாங்கே செய்யும். விடு, இனி;
அன்ன பிறவும், பெருமான் அவள்வயின்
துன்னுதல் ஓம்பி, திறவது இல் முன்னி, நீ
ஐயம் இல்லாதவர் இல் ஒழிய, எம் போலக்
கையாறு உடையவர் இல் அல்லால் செல்லல்;
அமைந்தது, இனி நின் தொழில்.

Talaivi

ñālam varam tīrap peyya, kuṇakku ērpu,
kālattil tōṉriya koṇmūp pōl, em mulai
pāloṭu vīṅkat tava neṭitāyiṉai;
puttēḷir kōṭṭam valam ceytu ivaṉoṭu
pukka vaḷi ellām kūṟu.

Tōḷi

kūṟuvēṉ; mēyāyē pōla viṉavi, vaḷimuṟaik
kāyāmai vēṇṭuval, yāṉ.

Talaivi

kāyēm.

Tōḷi Kūṟum, Talaivi Putalvaṉaik Kaṭitalum

maṭak kuṟu mākkaḷōṭu ōrai ayarum
aṭakkam il pōḷtiṉkaṇ, tantai kāmuṟṟa
toṭakkattut tāyuḷaip pukkāṟku, avaḷum
maruppup pūṇ kaiyuṟaiyāka aṇintu,
'perumāṉ, nakaimukam kāṭṭu!' eṉpāḷ kaṇṇīr
cori muttam kāḷ cōrva pōṉṟaṉa; maṟṟum,
vaḷimuṟait tāyuḷaip pukkāṟku, avaḷum
mayaṅku nōy tāṅki, makaṉ etir vantu,
muyaṅkiṉaḷ muttiṉaḷ nōkki, niṉaintē,
'niṉakku yām yārēm ākutum?' eṉṟu,
vaṉappu uṟak koḷvaṉa nāṭi aṇintaṉaḷ,
āṅkē, 'ari matar uṇkaṇ pacappa nōy ceyyum
perumāṉ parattaimai ovvāti' eṉṟāḷ;
avaṭku iṉitāki viṭuttaṉaṉ pōkit
talaik koṇṭu nammoṭu kāyum maṟṟu ītu ōr
pulat takai puttēḷ il pukkāṉ—alaikku oru

Looked like pearls from a garland loosening;
The boy then entered the house of a woman
The 'mother' next in line,
Who held her stupor-like pining to herself,
Came forth to her 'son's', presence,
Nestled him up and gave him kisses;
A gaze at him then,
She turned inward and said:
'How am I related to you?'
Bedecking him with all apt and fitting,
She had then a word to him:
'Go not after your father the noble one
That goes inflicting pallor on the proud eyes,
Collyrium laden with lines in the white,
Of women fallen to his passion'.
Pleasantries kindly extended to her,
He then made it to yet another house,
Of the woman a peer and given to sulking
Who is at variance with you.

Heroine

O you here!
With me here in heartache,
She goes snatching your father
In the manner of a kite's swoop;
Holding him in her possession,
Scars she'd stamp audaciously by intent
On his vivacious chest
And the little spots there about
With her bracelets and nails as weapons thereto;
Such a one as she is
What's she to you?
Let me have a stick to beat him with!
(Appeased, she tells her son)
Consider this, and others too

kōl tā; niṉakku avaḷ yār ākum?—ellā!
varunti yām nōy kūra, nuntaiyai eṉṟum
paruntu eṟintaṟṟākak koḷḷum; koṇṭāṅkē,
toṭiyum ukirum paṭaiyāka nuntai
kaṭiyuṭai mārpiṉ ciṟu kaṇṇum uṭkāḷ,
vaṭuvum kuṟittāṅkē ceyyum. viṭu, iṉi;
aṉṉa piṟavum, perumāṉ avaḷvayiṉ
tuṉṉutal ōmpi, tiṟavatu il muṉṉi, nī
aiyam illātavar il oḻiya, em pōlak
kaiyāṟu uṭaiyavar il allāl cellaḷ;
aṃaintatu, iṉi niṉ toḻil.

O my virtuous one!
Guard against access to her house,
Weigh it right
And seek not houses of his dogged pursuit,
Visit none of them
But the homes of the hapless of my kind;
Let your visits henceforth be done with.

82

விளையாட்டிக்கொண்டு வரற்குச் சேடியரோடு மகற் போக்கிய தலைவி, அவன் நீட்டித்து வந்தவழி, 'தாயர் கண்ணிய நல் அணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை உள்ளியவழி', சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த தலைவனைக் கண்டு, அவள் தன்னுள்ளே புலந்தது.

தலைவி தன் புதல்வனுடன் சென்ற தோழி நீட்டித்து வந்தமை பற்றி வினாவுதல்

பெருந் திரு நிலைஇய வீங்கு சோற்று அகல் ம்னை,
பொருந்து நோன் கதவு ஒற்றிப் புலம்பி யாம் உலமர,
இளையவர் தழூஉ ஆடும் எக்கர் வாய் வியன் தெருவின்
விளையாட்டிக்கொண்டு வரற்கு எனச் சென்றாய்,
உளைவு இலை; ஊட்டலென் தீம் பால் பெருகும் அளவெல்லாம்
நீட்டித்த காரணம் என்?

தோழியின் மறுமொழி

கேட்டீ—

பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த் தோட்டுப் பைங் குரும்பைக்
குட வாய்க் கொடிப் பின்னல் வாங்கி, தளரும்
பெரு மணித் திண் தேர்க் குறுமக்கள் நாப்பண்,
அகல் நகர் மீள்தருவானாக, புரி ஞெகிழ்பு
நீல நிரைப் போது உறு காற்கு உலைவன போல்,
சாலகத்து ஒல்கிய கண்ணர், 'உயர் சீர்த்தி
ஆல் அமர் செல்வன் அணி சால் மகன் விழாக்
கால்கோள்' என்று ஊக்கி, கதுமென நோக்கி,
திருந்துஅடி நூபுரம் ஆர்ப்ப இயலி, விருப்பினால்,
'கண்ணும், நுதலும், கவுளும், கவவியார்க்கு
ஒண்மை எதிரிய அம் கையும், தண் எனச்
செய்வன சிறப்பின் சிறப்புச் செய்து, இவ் இரா
எம்மொடு சேர்ந்து சென்றீவாயால்; செம்மால்:
நலம் புதிது உண்டு உள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பு எலாம் தீர்க்குவேம் மன்' என்று இரங்குபு,
வேற்று ஆனாத் தாயர் எதிர்கொள்ள, மாற்றாத
கள்வனால் தங்கியது அல்லால், கதியாதி,
ஒள்ளிழாய்! யான் தீது இலேன்.

தலைவி தன் புதல்வனைக் கடிந்தும், அப்பொழுது அங்குவந்த தலைவனொடு புலந்தும் கூறுதல்

எள்ளலான், அம் மென் பணைத் தோள் நுமர் வேய்ந்த கண்ணியோடு
எம் இல் வருதியோ? எல்லா! நீ தன் மெய்க்கண்
அம் தீம் சொல் நல்லார் அணிந்த கலம் காட்டி,
முந்தை இருந்து மகன் செய்த நோய்த்தலை
வெந்த புண் வேல் எறிந்தற்றால், வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நிலை.

82

[Her son, having gone for play with the confidante, returning home belatedly, the heroine speaks so as to be heard by the hero who has just returned from the prostitutes, and who stands unseen by the hedgeside]

As I go anguished in disquiet
Holding the two-winged door's plank
Of this capacious house,
Immense abiding wealth and plenteous rice marked,
You took him for play on the wide street
Where children play together on the sand;
Solicitude you haven't,
How come so belated you are
That my luscious milk for him to feed on
Comes streaming out uncontained?

Confidante

O listen to my word:

In the midst of children fatigued
Drawing the green pot-like nuts
Of large-stemmed and rough-leafed palmyra
Tied to creeper twines thro' their stalks,
There's our boy returning to our beamy house
In the well-built chariot set with large bells.
Thereupon those women,
With eyes like blue-hued water lily
Waving their rich full-blown buds in the strong wind,
Gazed at him thro' the lattice windows
Standing aside in their homes;
They took the day for the opening of the festival
For the Son of supreme glory
Of the Lord[1] seated under the banyan;
One among them a sharp gaze threw,

1. Lord Civaṉ and his son Murukaṉ.

Talaivi Taṉ Putalvaṉuṭaṉ Ceṉṟa Tōḻi Nīṭṭittu Vantamai Paṟṟi Viṉavutal

perun tiru nilaiiya vīṅku cōṟṟu akal maṇai,
poruntu nōṉ katavu oṟṟip pulampi yām ulamara,
iḷaiyavar taḻūu āṭum ekkar vāy viyaṉ teruviṉ
viḷaiyāṭṭikkoṇṭu varaṟku eṉac ceṉṟāy,
uḷaivu ilai; ūṭṭaleṉ tīm pāl perukum aḷavellām
nīṭṭitta kāraṇam eṉ?

Tōḻiyiṉ Maṟumoḻi

kēṭṭī—

perum maṭaṟ peṇṇaip piṇart tōṭṭup paiṅ kurumpaik
kuṭa vāyk koṭip piṇṇal vāṅki, taḻarum
peru maṇit tiṇ tērk kuṟumakkaḷ nāppaṇ,
akal nakar mīḻtaruvāṉāka, puri ñekiḻpu
nīla niraip pōtu uṟu kāṟku ulaivaṇa pōl,
cālakattu olkiya kaṇṇar, 'uyar cīrtti
āl amar celvaṉ aṇi cāl makaṉ viḻāk
kālkōḷ' eṉṟu ūkki, katumeṉa nōkki,
tiruntuaṭi nūpuram ārppa iyali, viruppiṉāl,
'kaṇṇum, nutalum, kavuḷum, kavaviyārkku
oṇmai etiriya am kaiyum, taṇ eṉac
ceyvaṇa ciṟappiṉ ciṟappuc ceytu, iv irā
emmoṭu cērntu ceṉṟīvāyāl; cemmāl!
nalam putitu uṇṭu uḷḷā nāṇili ceyta
pulampu elām tīrkkuvēm maṉ' eṉṟu iraṅkupu,
vēṟṟu āṉāt tāyar etirkoḷḷa, māṟṟāta
kaḷvaṉāl taṅkiyatu allāl, katiyāti,
oḷḷiḻāy! yāṉ tītu ilēṉ.

Talaivi Taṉ Putalvaṇaik Kaṭintum, Appoḻutu Aṅkuvanta Talaivanoṭu Pulantum Kūṟutal

eḷḷalāṉ, am meṉ paṇait tōḷ numar vēynta kaṇṇiyōṭu
em il varutiyō? ellā! nī taṉ meykkaṇ
am tīm col nallār aṇinta kalam kāṭṭi,
muntai iruntu makaṉ ceyta nōyttalai
venta puṇ vēl eṟintaṟṟāl, vaṭuvoṭu
tantaiyum vantu nilai.

Moved up towards him,
With the anklets on her curvy legs tinkling,
And she entreated him in terms endearing:
'O the one of note!
Extend your acts of tenderness for me to relish
Thro' your eyes and forehead and cheeks
And your graceful hands
That lend lustre to those who embrace you,
And do stay with me this night;
We'd thereby end our lonesome hours
That unabashed one caused
By eating into our charms undefiled
And abandoning us thereafter;
Delayed we're thus, and nothing else,
With those mothers alien receiving us
And with this thief of your son
Going not unresponding.
Pray be not angry with me
O my lady of brilliant jewels!
No wrong have I committed.

Heroine

O you here!
Should you come to me with the wreaths
Those mothers with soft winsome bamboo-like shoulders
Put on your person!.

(And seeing the hero in)
Above this grief son caused ere,
There's the father now
Showing the scar of the bruise on his body
The ornaments of those goodly honey-tongued women inflicted,
And putting me to ignominy thereon;
It's all like
A lance pierced into a burns injury.

83

கடவுட் கடி நகர்தோறும் வலங் கொளீஇ வரற்குச் சேடியரோடு ஈகற் போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்துழி, 'தாயர் கண்ணிய நல் அணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை உள்ளியவழி'யின்கண், தந்தை தொடி மகன் கைக் கண்டு புலந்தாள் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறியது.

தலைவி தோழியை வினாவுதல்

உறு வளி தூக்கும் உயர் சினை மாவின்
நறு வடி ஆர் இற்றவை போல் அழிய,
கரந்து யான் அரக்கவும், கை நில்லா வீங்கிச்
சுரந்த என் மென் முலைப் பால் பழுதாக—நீ
நல் வாயில் போத்தந்த பொழுதினான், 'எல்லா!
கடவுட் கடி நகர்தோறும் இவனை
வலம் கொளீஇ வா' என, சென்றாய் விலங்கினை—
ஈரம் இலாத இவன் தந்தை பெண்டிருள்
யார் இல் தவிர்ந்தனை? கூறு.

தோழி கூறிய செய்தி உணர்ந்து, தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல்

நீருள் அடை மறை ஆய் இதழ்ப் போதுபோல் கொண்ட
குடைநிழல் தோன்றும் நின் செம்மலைக் காணூஉ,
'இவன் மன்ற யான் நோவ உள்ளம் கொண்டு, உள்ளா
மகன் அல்லான் பெற்ற மகன்' என்று அகல்நகர்
வாயில் வரை இறந்து போத்தந்து, தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன்; மற்று, அவர்
தம்தம் கலங்களுள், 'கையுறை' என்று இவற்கு,
ஒத்தவை ஆராய்ந்து, அணிந்தார். பிறன் பெண்டிர்
ஈத்தவை கொள்வானாம், இஃது ஒத்தன்; சீத்தை,
செறு தக்கான் மன்ற பெரிது.'

தலைவி புதல்வனொடு புலந்து உரைத்தல்

சிறு பட்டி; ஏதிலார் கை, எம்மை எள்ளுபு நீ தொட்ட,
மோதிரம் யாவோ? யாம் காண்கு.

அவற்றுள் நறா இதழ் கண்டன்ன செவ் விரற்கு ஏற்பச்
சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்
குறி அறிந்தேன்; 'காமன் கொடி எழுதி. என்றும்
செறியாப் பரத்தை இவன் தந்தை மார்பில்
பொறி ஒற்றிக்கொண்டு ஆள்வல்' என்பது தன்னை
அறீஇய செய்த வினை.

அன்னையோ?—இஃது ஒன்று.

83

[The heroine had sent her son in the company of the confidante to the temples around. He returns home late. Seeing him wearing his father's bracelet, she gets angry, which grows ultimately into self-pity and frustration]

Heroine

O you here!
As you set out from our virtuous home,
I did ask you to return
After taking him around the shrines
And circumambulating them one and all,
And unheeding you went;
Tell me now,
In whose house did you stopoff
Amongst those of the damsels
Of his loveless father,
With milk streaming from my tender breasts
Running to waste,
Even as I hold my palm over
And rub the breasts fast
It wells up uncontained
Like the milky juice dripping off the stalks
As the tender unripe mangoes sweet-smelling
Get cut off from the lofty boughs
Taken by strong winds as they are.

Confidante

Seeing your worthy son under umbrella's shade
That looked verily like the lotus of lovely petals
Covered with leaves on the water,
Said those 'mothers':
Sure it is,
'He is the one born to that unmanly man
Who to our pain and anguish
Grabbed our hearts and forshook them thereon';

முந்தைய கண்டும், எழுகல்லாத என் முன்னர்,
வெந்த புண் வேல் எறிந்தற்றா, இஃது ஒன்று
தந்தை இறைத் தொடி மற்று இவன் தன் கைக்கண்
தந்தார் யார், எல்லாஅ! இது?
'இஃது ஒன்று என் ஒத்துக் காண்க, பிறரும் இவற்கு' என்னும்
தன் நலம் பாடுவி, தந்தாளா. நின்னை,
'இது தொடுக' என்றவர் யார்?

தலைவி தன் நெஞ்சு அழிந்து கூறுதல்

அஞ்சாதி; நீயும் தவறிலை; நின் கை இது தந்த
பூ எழில் உண்கணவளும் தவறிலள்;
வேனிற் புனல் அன்ன நுந்தையை நோவார் யார்?
மேல் நின்றும் எள்ளி, இது இவன் கைத் தந்தாள்—
தான் யாரோ? என்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடையேன்!

Talaivi Tōḻiyai Viṇāvutal

uṟu vaḻi tūkkum uyar ciṇai māviṇ
naṟu vaṭi ār iṟṟavai pōl aḻiya,
karantu yāṇ arakkavum, kai nillā viṅkic
curanta eṇ mel mulaip pāl paḻutāka—nī
nal vāyil pōttanta poḻutiṇāṇ, 'ellā!
kaṭavuṭ kaṭi nakartōṟum ivaṇai
valam koḻīi vā' eṇa, ceṉṟāy vilaṅkiṇai—
īram ilāta ivaṇ tantai peṇṭiruḷ
yār il tavirntaṇai? kūṟu

Tōḻi Kūṟiya Ceyti Uṇarntu, Talaivi Neñcoṭu Kiḻattal

nīruḷ aṭai maṟai āy itaḻp pōtupōl koṇṭa
kuṭainiḻal tōṉṟum niṇ cemmalaik kāṇūu,
'ivaṇ maṉṟa yāṇ nōva uḷḷam koṇṭu, uḷḷā
makaṇ allāṇ peṟṟa makaṇ' eṉṟu akalnakar
vāyil varai iṟantu pōttantu, tāyar
teruvil tavirppat tavirntaṇaṇ; maṟṟu, avar
tamtam kalaṅkaḷuḷ, 'kaiyuṟai' eṉṟu ivaṟku,
ottavai ārāyntu, aṇintār. 'piṟaṇ peṇṭir
īttavai koḻvāṇām, iṯtu ottaṇ; cīttai,
ceṟu takkāṇ maṉṟa peritu.

Down to the street they came then,
Crossing the portals of their large mansions
And saw to him stopoff,
Which he abided too;
The women then brought ornaments
Each of them owned,
And adorned him with the ones apt and seemly
Which they said were their gifts to him.

Heroine

Good gracious!
Should he go accepting things
The women united to my loveless one offered?
A blameworthy son he is!
Surely a piece of my mind he deserves.

O the wayward one!
Let me see those rings
Those harlots have worn on you
To hold me ignominious therewith.

Amongst which there's the shark-carved
Adorning your reddish finger *naṟai* vine like;
The mind of the woman that gifted it
I could see through;
It's to keep me informed of her intent:
'His father of unquenching passion after prostitution
I'll hold in my sway
Drawing the emblem of Kāmaṉ[1]
And affixing its impress on his chest'.
Are you of the intent after hers?
It's all my own self-inflicted.
As if piercing a spear into burns injury,
There's yet another in store for me
Reeling under things past:

---

1. The Indian god of Love, Cupid.

Talaivi Putalvaṉoṭu Pulantu Uraittal

ciṟu paṭṭi; ētilār kai, emmai eḷḷupu nī̄ toṭṭa,
mōtiram yāvō? yām kāṇku.

avaṟṟuḷ naṟā itaḷ kaṇṭaṉṉa cev viraṟku ēṟpac
cuṟā ēṟu eḷutiya mōtiram toṭṭāḷ
kuṟi aṟintēṉ; 'kāmaṉ koṭi eḷuti, eṉṟum
ceṟiyāp parattai ivaṉ tantai mārpil
poṟi oṟṟikkoṇṭu āḷval' eṉpatu taṉṉai
aṟī̄iya ceyta viṇai.

aṉṉaiyō?—iṉktu oṉṟu.

muntaiya kaṇṭum, eḷukallāta eṉ muṉṉar,
venta puṇ vēl eṟintaṟṟā, iṉktu oṉṟu
tantai iṟait toṭi maṟṟu ivaṉ taṉ kaikkaṇ
tantār yār, ellāa! itu?
'iṉktu oṉṟu eṉ ottuk kāṇka, piṟarum ivaṟku' eṉṉum
taṉ nalam pāṭuvi, tantāḷā niṉṉai,
'itu toṭuka' eṉṟavar yār.

Talaivi Taṉ Neñcu Aḷintu Kūṟutal

añcāti; nī̄yum tavaṟilai; niṉ kai itu tanta
pū eḷil uṇkaṇavaḷum tavaṟilaḷ;
vēṉiṟ puṉal aṉṉa ṇuntaiyai nōvār yār?
mēl niṉṟum eḷḷi, itu ivaṉ kait tantāḷ—
tāṉ yārō? eṉṟu viṇaviya nōyppālēṉ
yāṉē tavaṟuṭaiyēṉ!

Who has his father's bracelet
Worn around his arm?
O you! Do tell me.
Is it from the one blowing her own trumpet:
'Let others fallen for him come for compare with me'?
Whoever has asked you to wear it?
It's all what I'm fated to.

Be not afraid my son!
It's not your fault,
That woman of collyrium-laden eyes
With flower-like charm
Who has worn this bracelet on you
Hasn't been wrong either;
Who will complain about your father
That's verily like the summer's freshet?
Down with passion's ache
And the object of despise,
And with those women in station above,
It's I that enquire of you,
'Who has put it round your wrist?'
Who am to blame.

84

தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டி, பால் கூறிட்டு ஊட்டுகின்றவழி, சிறைப்புறமாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக் கண்டு, தன்னுள்ளே புலந்து, புலவியோடு பின்னும் பாராட்டியது.

காலவை, சுடு பொன் வளைஇய ஈர் அமை சுற்றொடு
பொடி அழற் புறம் தந்த செய்வுறு கிண்கிணி.

உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசு அமை பொலங் காழ்; மேல்
மை இல் செந் துகிர்க் கோவை; அவற்றின் மேல்
தைஇய, பூந் துகில், ஐது கழல் ஒரு திரை
கையதை, அலவன் கண் பெற அடங்கச் சுற்றிய
பல உறு கண்ணுள் சில கோல் அவிர் தொடி.

பூண்டவை, எறியா வாளும் எற்றா மழுவும்
செறியக் கட்டி, ஈர்இடைத் தாழ்ந்த,
பெய் புல முதாய்ப் புகர் நிறத் துகிரின்
மை அற விளங்கிய ஆன் ஏற்று அவிர் பூண்.

சூடின, இருங் கடல் முத்தமும், பல் மணி, பிறவும், ஆங்கு
ஒருங்கு உடன் கோத்த உருள் அமை முக் காழ்; மேல்
சுரும்பு ஆர் கண்ணிக்குச் சூழ் நூலாக,
அரும்பு அவிழ் நீலத்து ஆய் இதழ் நாண,
சுரும்பு ஆற்றுப்படுத்த மணி மருள் மாலை.

ஆங்க—அவ்வும் பிறவும் அணிக்கு அணியாக, நின்
செல்வு உறு திண் தேர்க் கொடுஞ் சினைக் கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்கும் நின் மெல் விரற் சீறடி
நோதலும் உண்டு; ஈங்கு என் கை வந்தீ,
செம்மால்! நின் பால் உண்ணிய.

பொய் போர்த்துப் பாண் தலை இட்ட பல வல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கி, தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாத் திரிதரும்
நுந்தைபால் உண்டி, சில.

நுந்தை வாய் மாயச் சூள் தேறி, மயங்கு நோய் கைமிக,
பூ எழில் உண்கண் பனி பரப்ப, கண் படா
ஞாயர்பால் உண்டி, சில.

அன்னையோ! யாம் எம் மகனைப் பாராட்ட, கதுமெனத்
தாம் வந்தார், தம் பாலவரோடு; தம்மை

84

[The heroine sings the praises of her son as she feeds him. The hero, just returning from the prostitutes stands by the hedge-side unseen and listens to her. Then as he enters the house, she is piqued, composes herself after a moment, and goes on with her acclaim]

Adorning your legs are the tinkling anklets
Of double-stringed cord of refined gold
Glistening red thro' powdered gold set on;

There around your waist
Is the string well-wrought of golden beads
With gems set in between;

Outer therein
Is the red-hued coral cord immaculate;

Adorning over
Is the garment of floral designs
With frills of graceful swing;

Round the hand
There's the bracelet splendrous
Worn fast like the crab's-eye
With filigree work of exquisite artistry
Done after buds of flowers;

The ox-carved spotless ornament
Of tawny-hued coral
Like that of the scarlet moth on rain-fed soil
There's shining about,
Hanging down as it is
Between the sword and the axe sans action
Held fast above from the neck;

Worn on the head
Is the three-stranded rotund chain
With pearls from the ocean dark and deep,

வருக என்றார், யார்கொலோ, ஈங்கு?
என் பால் அல் பாராட்டு உவந்தோய்! குடி; உண்டீத்தை; என்
பாராட்டைப்பாலோ சில.

செருக் குறித்தாரை உவகைக் கூத்தாட்டும்
வரிசைப் பெரும் பாட்டொடு எல்லாம் பருகீத்தை—
தண்டுவென்—ஞாயர் மாட்டைப் பால்.

kālavai, cuṭu poṉ vaḷaiiya ir amai curroṭu
poṭi aḷar puram tanta ceyvuru kiṇkiṇi.

uṭuttavai, kaiviṉaip polinta kācu amai polaṅ kāl; mēl
mai il cen tukirk kōvai; avarriṉ mēl
taiiya, pūn tukil, aiṭu kaḷal oru tirai.
kaiyatai, alavaṉ kaṇ pera aṭaṅkac curriya
pala uru kaṇṇuḷ cila kōl avir toṭi.

pūṇṭavai, eriyā vāḷum errā maḷuvum
ceriyak kaṭṭi, iriṭait tāḷnta,
pey pula mūtāyp pukar niṟat tukiriṉ
mai aṟa viḷaṅkiya āṉ ērru avir pūṇ.

cūṭiṉa, iruṅ kaṭal muttamum pal maṇi, piṟavum, āṅku
oruṅku uṭaṉ kōtta uruḷ amai mūk kāl; mēl
curumpu ār kaṇṇikkuc cūḷ nūlāka,
arumpu aviḷ nīlattu āy itaḷ nāṇa,
curumpu ārruppaṭutta maṇi maruḷ mālai.

āṅka—avvum piṟavum aṇikku aṇiyāka, niṉ
celvu uru tiṇ tērk koṭuñ ciṉaik kaipparrip
paipayat tūṅkum niṉ mel viraṟ cīraṭi
nōtalum uṇṭu; iṅku eṉ kai vantī,
cemmāl! niṉ pāl uṇṇiya.

poy pōrttup pāṇ talai iṭṭa pala val pulaiyaṉait
tūṇṭilā viṭṭut tuṭakki, tāṉ vēṇṭiyār
neñcam piṇittal toḷilāt tiritarum
nuntaipāl uṇṭi, cila.

With gems of many a species,
And with things such as those
All stringed together in order;

The sapphire garland of bewitching grace,
Which bees throng not,
But which shames the lovely petals
Of *nīlam* with buds just opening out,
There lies over,
Befitting the bees-humming floral wreath under.

Such of these adorn your form loveliness ingrained;
Your tiny feet with tender fingers may ache
As you go at slow paces
Drawing the sturdy wheeled chariot
Holding its curved handle;
O my noble one
Do come into my arms
To take the milk that's yours.

Your father goes about
Taking to enticing of harlots of his choice,
With the crafty minstrel wont to many a guile
Serving to angle for those women;
You can drink his share of the milk.

Mother has gone sleepless,
Her collyrium-laden eyes of flower-like grace
Have tears swelling up
With her heart-ache going uncontained,
As the deceitful vows of your father
She let herself believe in;
You can drink her share of the milk too.

Ammaiyō![1]
He's come hot-footed

1. An exclamation of grief.

nuntai vāy māyac cūḻ tēṟi, mayaṅku nōy kaimika,
pū eḻil uṇkaṇ paṉi parappa, kaṇ paṭā
ñāyarpāl uṇṭi, cila.

aṉṉaiyō! yām em makaṉaip pārāṭṭa, katumeṉat
tām vantār, tam pālavarōṭu; tammai
varuka eṉṟār, yārkolō, īṅku?
eṉ pāl al pārāṭṭu uvaṇtōy! kuṭi; uṇṭīttai; eṉ
pārāṭṭaippālō cila.

ceruk kuṟittārai uvakaik kūttāṭṭum
varicaip perum pāṭṭoṭu ellām parukīttai—
taṇṭuveṉ—ñāyar māṭṭaip pāl.
kālavai, cuṭu poṉ vaḷaiiya īr amai cuṟṟoṭu
poṭi aḻaṟ puṟam tanta ceyvuṟu kiṇkiṇi.

uṭuttavai, kaiviṉaip polinta kācu amai polaṅ kāḻ; mēl
mai il cen tukirk kōvai; avaṟṟiṉ mēl
taiiya, pūn tukil, aitu kaḻal oru tirai.
kaiyatai, alavaṉ kaṇ peṟa aṭaṅkac cuṟṟiya
pala uṟu kaṇṇuḻ cila kōl avir toṭi.

pūṇṭavai, eṟiyā vāḻum eṟṟā maḻuvum
ceṟiyak kaṭṭi, īriṭait tāḻnta,
pey pula mūtāyp pukar niṟat tukiriṉ
mai aṟa viḷaṅkiya āṉ ēṟṟu avir pūṇ.

cūṭiṉa, iruṅ kaṭal muttamum pal maṇi, piṟavum, āṅku
oruṅku uṭaṉ kōtta uruḷ amai mūk kāḻ; mēl
curumpu ār kaṇṇikkuc cūḻ nūlāka,
arumpu aviḻ nīlattu āy itaḻ nāṇa,
curumpu ārṟuppaṭutta maṇi maruḷ mālai.

āṅka—avvum piṟavum aṇikku aṇiyāka, niṉ
celvu uṟu tiṇ tērk koṭuñ ciṉaik kaipparṟip
paipayat tūṅkum niṉ mel viraṟ cīṟaṭi
nōtalum uṇṭu; īṅku eṉ kai vantī,
cemmāl! niṉ pāl uṇṇiya.

With his retinue in attendance,
It's my son that I praised;
Whoever did ask him to come back?

O son delighted at my praises
That are not of my lineage!
Do take my share of the milk
Ere you turn listening to me.
Your kindly grace sends to states beatific
Those that come with intent to resent;
As you go listening to accolades of mine
Drink the milk all of mother's at home
Which would give me my heart's quiet.

poy pōrttup pāṇ talai iṭṭa pala val pulaiyaṉait
tūṇṭilā viṭṭut tuṭakki, tāṉ vēṇṭiyār
neñcam piṇittal toḻilāt tiritarum
nuntaipāl uṇṭi, cila.

nuntai vāy māyac cūḻ tēṟi, mayaṅku nōy kaimika,
pū eḻil uṇkaṇ paṉi parappa, kaṇ paṭā
ñāyaṟpāl uṇṭi, cila.

aṉṉaiyō! yām em makaṉaip pārāṭṭa, katumeṉat
tām vantār, tam pālavarōṭu; tammai
varuka eṉṟār, yārkolō, īṅku?
eṉ pāl al pārāṭṭu uvantōy! kuṭi; uṇṭīttai; eṉ
pārāṭṭaippālō cila.

ceruk kuṟittārai uvakaik kūttāṭṭum
varicaip perum pāṭṭoṭu ellām parukīttai—
taṇṭuveṉ—ñāyar māṭṭaip pāl.

85

'தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால், அந்தம் இல் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலும்' என்பதனால், மகளைத் தலைவனை ஒக்கலாம் குணனும் ஒக்கலாகாக் குணனும் தலைவி கூறுகின்றுழி, மறைந்து புக்க தலைவன் அவள் ஊடல் உணர்வன சொல்ல, மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்வர்ள் தன்னுள்ளே கூறியது.

மை படு சென்னி மழ களிற்று ஓடை போல்
கை புனை முக்காழ் கயந் தலைத் தாழ,
பொலம் செய் மழுவொடு வாள் அணி கொண்ட
நலம் கிளர் ஒண் பூண் நனைத்தரும் அவ் வாய்
கலந்து கண் நோக்கு ஆர, காண்பு இன் துகிர்மேல்
பொலம் புனை செம்பாகம் போர் கொண்டு இமைப்ப,
கடி அரணம் பாயா நின் கை புனை வேழம்,
தொடியோர் மணலின் உழக்கி, அடி ஆர்ந்த
தேரை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, இயலும் என்
போர் யானை, வந்தீக, ஈங்கு!

செம்மால்! வனப்பு எலாம் நுந்தையை ஒப்பினும் நுந்தை
நிலைப் பாலுள் ஒத்த குறி என் வாய்க் கேட்டு ஒத்தி;
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களம் கொள்ளும்
வென்றிமாட்டு ஒத்தி, பெருமஃ—மற்று ஒவ்வாதி,

85

[The heroine at one moment finds her son's traits resembling his father's; at another moment she perceives it to be different. The hero enters unseen then and seeks to turn her mood of variance. The sulking ultimately ending through their son, the heroine speaks to herself]

The three-stranded chain finely wrought
Lies hanging down from your tender head
Like the frontlet of a young elephant
Suspended from its dark forehead;
The saliva from your comely mouth
Moistens the exquisite lustrous ornament
With the golden axe and sword laid in;
The grace thereon I'll ever revel in.

Come here to me
O my war-elephant
Drawing the golden elephant well-crafted,
Set on the coral board
Showing a moiety as if being wild at war,
But sans action of attacking a guarded fort;
As you move about
With your toad's mouth-like anklets tinkling,
You trample down the toy-houses on sand
Of the lasses with bracelets adorned.

O the illustrious one!
Handsome you are after your father,
Yet as you take in his ways of conduct
Be guided by my word
As to the ones right for you:
In valour that finds you victor in battle
Against the raging foemen,
Be like your father
O my eminent one!
Pray go not after him

'ஒன்றினேம் யாம்' என்று உணர்ந்தாரை, நுந்தை போல்,
மென் தோள் நெகிழ விடல்.

பால் கொளல் இன்றி, பகல் போல், முறைக்கு ஒல்காக்
கோல் செம்மை ஒத்தி, பெருமஃ—மற்று ஒவ்வாதி,
கால் பொரு பூவின் கவின் வாட, நுந்தை போல்,
சால்பு ஆய்ந்தார் சாய விடல்.

வீதல் அறியா விழுப் பொருள் நச்சியார்க்கு
ஈதல்மாட்டு ஒத்தி, பெருமஃ—மற்று ஒவ்வாதி,
மாதர் மென் நோக்கின் மகளிரை, நுந்தைபோல்,
நோய் கூர நோக்காய் விடல்.

பின்னே மறைய நின்ற தலைவனைத் தலைவி கண்டமை

ஆங்கு—

திறன் அல்ல யாம் கழற, யாரை நகும், இம்
மகன் அல்லான் பெற்ற மகன்?

மறை நின்று, தாம் மன்ற வந்தீத்தனர்.

தலைவன் உரையும், அப்பொழுது தலைவன் மார்பில் பாய்ந்த புதல்வன் செயல் கண்டு, தலைவி உரைத்தலும்

'ஆயிழாய்! தாவாத எற்குத் தவறு உண்டோ? காவாது ஈங்கு
ஈத்தை, இவனை யாம் கோடற்கு.' சீத்தை; யாம்
கன்றி அதனைக் கடியவும், கை நீவி,
குன்ற இறு வரைக் கோண்மா இவர்ந்தாங்கு,
தந்தை வியல் மார்பில் பாய்ந்தான்—அறன் இல்லா
அன்பிலி பெற்ற மகன்.

mai paṭu ceṉṉi maḻa kaḷiṟṟu ōṭai pōl,
kai puṉai mukkāḻ kayan talait tāḻa,
polam cey maḻuvoṭu vāḷ aṇi koṇṭa
nalam kiḷar oṉ pūṇ naṉaittarum av vāy
kalantu kaṇ nōkku āra, kāṉpu iṉ tukir mēl
polam puṉai cempākam pōr koṇṭu imaippa,
kaṭi araṇam pāyā niṉ kai puṉai vēḻam,
toṭiyōr maṇaliṉ uḻakki, aṭi ārnta
tēraḭ vāyk kiṇkiṇi ārppa, iyalum eṉ
pōr yāṉai, vantīka, ḭṅku!

In letting the tender shoulders
Of those women one in mind with him
Go wasting away,
Come like him
O the noble one
In holding the sceptre unslanting
Like the sun fair and just;
Pray be not like him
In letting the loveliness
Of those women trustful of his nobility
Wither like flowers caught in the wind.
Be like him
O my virtuous one
In gifting the wealth unsullied
And righteously earned too
To those in need;
Pray be not callous like him
In letting those loving women of tender looks
Suffer passion's ailment.

Good gracious!

O the son of the dishonourable one!
Whoever do you laugh at now
As I urge you to shun things unbecoming?

To the hero

O he's here into the open
Choosing to come from his hiding!

Hero

O the one with exquisite ornaments!
Am I with a mind unwavering at fault?
Do hand our son to me to hold
Without keeping him off to yourself.

cemmāl! vaṉappu elām nuntaiyai oppiṉum, nuntai
nilaip pāluḷ otta kuṟi eṉ vāyk kēṭṭu otti;
kaṉṟiya tevvark kaṭantu kaḷam koḷḷum
veṉṟimāṭṭu otti, peruma!—maṟṟu ovvāti,
'oṉṟiṉēm yām' eṉṟu uṇarntārai, nuntai pōl,
meṉ tōḷ nekiḻa viṭal.

pāl koḷal iṉṟi, pakal pōl, muṟaikku olkāk
kōl cemmai otti, peruma!—maṟṟu ovvāti,
kāl poru pūviṉ kaviṉ vāṭa, nuntai pōl,
cālpu āyntār cāya viṭal.

vīṭal aṟiyā viḻup poruḷ nacciyārkku
īṭalmāṭṭu otti, peruma!—maṟṟu ovvāti,
mātar meṉ nōkkiṉ makaḷirai, nuntaipōl,
nōy kūra nōkkāy viṭal.

Piṉṉē Maṟaiya Niṉṟa Talaivaṉait Talaivi Kaṇṭamai

āṅka—

tiṟaṉ alla yām kaḻaṟa, yārai nakum, im
makaṉ allāṉ peṟṟa makaṉ?

maṟai niṉṟu, tām maṉṟa vantīttaṉar.

Talaivaṉ Uraiyum, Appoḻutu Talaivaṉ Mārpil Pāynta Putalvaṉ Ceyal Kaṇṭu, Talaivi Uraittalum

'āyiḻāy! tāvāta eṟkut tavaṟu uṇṭō? kāvātu īṅku
īttai, ivaṉai yām kōṭaṟku.' cīttai; yām

kaṉṟi ataṉaik kaṭiyavum, kai nīvi,
kuṉṟa iṟu varaik kōṇmā ivarntāṅku,
tantai viyal mārpil pāyntāṉ—aṟaṉ illā
aṉpili peṟṟa makaṉ.

Heroine

O the unworthy one!
Even as I chide him in sorrow
He throws himself off
Over his father's broad chest
As does a lion
Springing up at the foot of a hill,
Son of an unrighteous loveless father that he is.

86

பரத்தையர் சேரிச் சென்றமை அறிந்திலள் எனத் தலைவிமாட்டுச் சென்றவனோடு அவள் ஊடி உறம்ந்து கூறி, தோழி வாயிலாக ஊடல் தீர்வாள், தன் நெஞ்சொடு கூறியது.

தலைவி

ஒருஉ நீ; எம் கூந்தல் கொள்ளல்—யாம் நின்னை
வெருஉதும், காணுங்கடை.

தலைவன்

தெரியிழாய்! செய் தவறு இல்வழி, யாங்குச் சினவுவாய்,
மெய் பிரிந்து, அன்னவர்மாட்டு?

தலைவி

ஏடா! நினக்குத் தவறு உண்டோ? நீ வீடு பெற்றாய்;
இமைப்பின் இதழ் மறைபு ஆங்கே கெடுதி;
நிலைப் பால் அறியினும், நின் நொந்து நின்னைப்
புலப்பார் உடையர், தவறு.

தலைவன்

அணைத் தோளாய்! தீயாரைப் போல, திறன் இன்று உடற்றுதி;
காயும் தவறு இலேன் யான்.

தோழி

மான் நோக்கி! நீ அழ நீத்தவன் ஆனாது
நாணிலன் ஆயின், நலிதந்து அவன்வயின்
ஊடுதல் என்னோ, இனி?

தலைவி நெஞ்சொடு கூறல்

'இனி யாதும் மீக்கூற்றம் யாம் இலம்' என்னும்
தகையது காண்டைப்பாய், நெஞ்சே! பனி ஆனாப்
பாடு இல் கண் பாயல் கொள.

Talaivi

orūu nī; em kūntal koḷḷal—yām niṉṉai
verūutum, kāṇuṅkaṭai.

Talaivaṉ

teriyiḻāy! cey tavaṟu ilvaḻi, yāṅkuc ciṉavuvāy,
mey pirintu, aṉṉavarmāṭṭu?

86

[Even as the hero asserts that he is free from the blame of visiting the quarters of the prostitutes, the heroine sulks. The intervention of her confidante ending her variance at last, she addresses her mind]

Heroine

As I quiver at your sight,
Keep off from touching my tresses.

Hero

O lady of choice ornaments!
Guiltless I am,
Leave you off for those women I don't,
How do I merit your scorn then?

Heroine

O you!
You vanish after the wink of the eye,
Absolved and guiltless you are;
It is the one (me)
That goes grieving and desolate
Knowing your ways though,
Who is at fault!

Hero

O lady of quilt-like shoulders!
You put me to affliction
As if I were an evil one;
I'm incapable of such a trait,
And too innocent for your ire.

Confidante:

O my lady of deer's looks!
If he,
That went off
Leaving you to such distress,

Talaivi

ēṭā! niṉakkut tavaṟu uṇṭō? nī viṭu perṟāy;
imaippiṉ itaḷ maṟaipu āṅkē keṭuti;
nilaip pāl aṟiyiṉum, niṉ nontu niṉṉaip
pulappār uṭaiyar, tavaṟu.

Talaivaṉ

aṇait tōḷāy! tīyāraip pōla, tiṟaṉ iṉṟu uṭaṟṟuti;
kāyum tavaṟu ilēṉ yāṉ.

Tōḻi

māṉ nōkki! nī aḷa nīttavaṉ āṉātu
nāṇilaṉ āyiṉ, nalitantu avaṉvayiṉ
ūṭutal eṉṉō, iṉi?

Talaivi Neñcoṭu Kūṟal

'iṉi yātum mīkkūṟṟam yām ilam' eṉṉum
takaiyatu kāṇṭaippāy, neñcē! paṉi āṉāp
pāṭu il kaṇ pāyal koḷa.

Remains so unashamed.
What gain does your sulking bring,
Driving him to vexation apart?

Heroine

O my heart!
Do consider her words of import:
'You need no more to pour your heart out',
Let my eyes moist with tears,
That remain unclosing
Take to slumber.

87

அவ் ஆற்றால் புக்க தலைவனுடன் ஊடியும் உறழ்ந்தும் சொல்லி, பொய்ச் சூள் அஞ்சி, ஊடல் தீர்ந்தது.

தலைவி

ஒருஉ—கொடி இயல் நல்லார் குரல் நாற்றத்து உற்ற
முடி உதிர் பூந் தாது மொய்ம்பின் ஆக,
தொடியீ, எமக்கு நீ யாரை? பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்றாதவர்?

தலைவன்

கடியர் தமக்கு யார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று? 5

தலைவி

வினைக்கெட்டு, வாய் அல்லா வெண்மை உரையாது, கூறு நின்
மாயம், மருள்வாரகத்து.

தலைவன்

ஆயிழாய்! நின்கண் பெறின் அல்லால், இன் உயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ, தவறு?

தலைவி

இஃது ஒத்தன்! புள்ளிக் களவன் புனல் சேர் பொதுக்கம் போல், 10
வள் உகிர் போழ்ந்தனவும், வாள் எயிறு உற்றனவும்,
ஒள் இதழ் சோர்ந்த நின் கண்ணியும், நல்லார்
சிரறுபு சீறச் சிவந்த நின் மார்பும்,
தவறாதல் சாலாவோ?.கூறு.

தலைவன்

அது தக்கது; வேற்றுமை என்கண்ணோ ஓராதி; தீது இன்மை 15
தேற்றக் கண்டீயாய்; தெளிக்கு.

தலைவி

இனித் தேற்றேம் யாம்.

தேர் மயங்கி வந்த தெரி கோதை அம் நல்லார்
தார் மயங்கி வந்த தவறு அஞ்சி, போர் மயங்கி,
நீ உறும் பொய்ச் சூள் அணங்கு ஆகின், மற்று இனி 20
யார் மேல்? விளியுமோ? கூறு.

Talaivi

orūu; koṭi iyal nallār kural nāṟṟattu uṟṟa
muṭi utir pūn tātu moympiṉa āka,

87

[The heroine sulks and goes at variance with the hero as he returns from the quarters of the prostitutes. Ultimately, she gives in, fearing the consequences of his false oath]

Heroine

With the pollen
That dropped off from the odorous tresses
Of those goodly women creeper like
Seen settled on your shoulders,
What are you to me to seek my touch?
Is the one suffering with a lonesome heart
Bound to a lordly one (such as you)?
Do be gone!

Hero

Who can reply a hard-hearted one?

Heroine

Stretch not your words
And waste your time;
Sell them to those that fall for your guile.

Hero

O damsel of choice ornaments!
What wrong is it of mine,
That cannot hold his life dear
Sans your love's bliss?

Heroine

Oh he!
Do tell me then,
The scars large nails inflicted,
Looking like the footprints of speckled crabs
Marked on the soil water swept,
Those caused by shining teeth,
The garland on you of withered petals,

toṭiya, emakku nī yārai? periyārkku
aṭiyarō āṟṟātavar?

Talaivaṉ

kaṭiyar tamakku yār collat takkār māṟṟu?

Talaivi

viṉaikkeṭṭu, vāy allā veṇmai uraiyātu. kūṟu niṉ
māyam, maruḷvārakattu.

Talaivaṉ

āyiḻāy! niṉ kaṇ peṟiṉ allāl, iṉ uyir vāḻkallā
eṉkaṇ evaṉō, tavaṟu?

Talaivi

iṉtu ottaṉ! puḷḷik kaḷavaṉ puṉal cēr potukkam pōl,
vaḷ ukir pōlntaṉavum, vāḷ eyiṟu uṟṟaṉavum,
oḷ itaḻ cōrnta niṉ kaṇṇiyum, nallār
ciraṟupu cīṟac civanta niṉ mārpum,
tavaṟātal cālāvō? kūṟu.

Talaivaṉ

'atu takkatu; vēṟṟumai eṉkaṇṇō ōrāti; tītu iṉmai
tēṟṟak kaṇṭīyāy; teḷikku.

Talaivi

iṉit tēṟṟēm yām.

tēr mayaṅki vanta teri kōtai am nallār
tār mayaṅki vanta tavaṟu añci, pōr mayaṅki,
nī uṟum poyc cūḷ aṉaṅku ākiṉ, maṟṟu iṉi
yār mēl? viḷiyumō? kūṟu.

And your chest gone reddish,
As those goodly women in moods of variance turned—
Can they all go wrong (as witness)?

Hero

Let not your variance variation find,
It's but ladylike for you!
'Faultless I am';
Your taking not my word for what it is,
Let me clear up your mistrust.

Heroine

No more will I fall for your word.

Tell me now:
Were the false oath you'd make—
Fearing my jealous variance,
Coming home as you do in fear of guilt
Wearing in passion's spell the garland of those goodly women
Who fell for you at your glory on the chariot—
To come a source of distress,
Who would it then fall on?

88

தலைவன் 'காமத்தின் வலியுற்' என்றதனால் ஆற்றாமை வாயிலாக வலிந்து புக்கு நெருங்கிக் கூடுமிடத்து, அவனுடன் தலைவி ஊடிச் சில சொல்லி, அவன் ஆற்றாமை கூறுவது கேட்டு ஊடல் தீர்ந்தது.

தலைவி

யார் இவன்? எம் கூந்தல் கொள்வான்? இதுவும் ஓர்
ஊராண்மைக்கு ஒத்த படிறு உடைத்து; எம் மனை
வாரல்; நீ வந்தாங்கே மாறு

தலைவன்

என் இவை, ஓர் உயிர்ப் புள்ளின் இரு தலையுள் ஒன்று
போர் எதிர்ந்தற்றாப் புலவல்? நீ கூறின், என்
ஆர் உயிர் நிற்கும் ஆறு யாது?

தலைவி

ஏஎ! தெளிந்தேம் யாம்; காயாதி—எல்லாம் வல்—எல்லா!
பெருங் காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தாங்கு,
வருந்தல் நின் வஞ்சம் உரைத்து.

தலைவன்

மருந்து இன்று—மன்னவன் சீறின், தவறு உண்டோ? நீ நயந்த,
இன்னகை! தீதோ இலேன்.

தலைவி

மாண மறந்து உள்ளா நாணிலிக்கு இப் போர்
புறம் சாய்ந்து காண்டைப்பாய்—நெஞ்சே! உறழ்ந்து இவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎம் என நெருங்கின், தப்பினேன்
என்று அடி சேர்தலும் உண்டு!

Talaivi

yār ivaṉ? em kūntal koḷvāṉ? ituvum ōr
ūrāṇmaikku otta paṭiṟu uṭaittu; em maṉai
vāral; nī vantāṅkē māṟu.

Talaivaṉ

eṉ ivai, ōr uyirp puḷḷiṉ iru talaiyuḷ oṉṟu
pōr etirntaṟṟāp pulaval? nī kūṟiṉ, eṉ
ār uyir niṟkum āṟu yātu?

88

[The heroine remains piqued as the hero returns home from the prostitutes. Her words of sulking driving him to despair, she ultimately comes around to union with him]

Heroine

Whoever is he that holds my tresses?
Tyranny of overlordship it's verily like;
Seek not access to my home here,
And make it off as fast as you came.

Hero

Whatever does it all mean?
Variance do your words mark
As if one head of a twin-headed fowl
Is at war with the other,
One life though it breathes!
Where can I look for my dear life's source?

Heroine

Aha! In the know of all I am,
Let me no more suffer your guile;
Oh you! Your words exotic therein,
Look like a fiend's
To the all-knowing Korravai
Resident at woods wild and large.

Hero

O damsel of winsome smiles!
Is there a way out
When the ruler turns iresome
At one who's guiltless though?
No misdemeanour I'm guilty of.

Heroine

O my heart!
As I go closer to him

Talaivi

ēe! teḷintēm yām; kāyāti—ellām val—ellā!
peruṅ kāṭṭuk koṟṟikkup pēy noṭittāṅku,
varuntal niṉ vañcam uraittu.

Talaivaṉ

maruntu iṉṟu—maṉṉavaṉ cīṟiṉ, tavaṟu uṇṭō? nī nayanta, 10
iṉṉakai! tītō ilēṉ.

Talaivi

māṇa maṟantu uḷḷā nāṇilikku ip pōr
puṟam cāyntu kāṇṭaippāy—neñcē! uṟaḻntu ivaṉaip
poyppa viṭēem eṉa neruṅkiṉ, tappiṉēṉ
eṉṟu aṭi cērtalum uṇṭu! 15

Keeping my pique aside
So as to turn him off his false oath,
Flat he comes at my feet
As if freed from a guilt;
Let me look for the fruits then
Giving in in this fracas
With this unabashed one
Who's oblivious of honour
And holds it off his mind.

89

'புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்' என்பதனால், தலைவன் புலப்பட்ப் பரத்தையரிடத்து ஒழுகாது மறைந்து ஒழுகி வந்து நின்றவனுடன் காமக் கிழத்தி ஊடிச் சொல்லி, தலைமகன் ஆற்றாமை கண்டு, தன் ஆற்றாமையும் சொல்லி, ஊடல் தீர்ந்தது.

தலைவி

கண்டேன், நின் மாயம் களவு ஆதல்; பொய்ந் நகா,
மண்டாத சொல்லித் தொடாஅல்; தொடீஇய நின்
பெண்டிர் உளர்மன்னோ, ஈங்கு?

தலைவன்

ஒண்தொடி! நீ கண்டது எவனா தவறு?

தலைவி

கண்டது நோயும் வடுவும் கரந்து, மகிழ் செருக்கி,
பாடு பெயல் நின்ற பானாள் இரவில்—
தொடி பொலி தோளும், முலையும், கதுப்பும்,
வடிவு ஆர் குழையும், இழையும், பொறையா
ஒடிவது போலும் நுசுப்போடு, அடி தளரா,
ஆராக் கவவின் ஒருத்தி வந்து—அல்கல் தன்
சீர் ஆர் ஞெகிழம் சிலம்ப, சிவந்து, நின்
போர் ஆர் கதவம் மிதித்தது அமையுமோ?
ஆய்இழை ஆர்க்கும் ஒலி கேளா, அவ் எதிர்
தாழாது எழுந்து நீ சென்றது அமையுமோ?
மாறாள் சினைஇ, அவள் ஆங்கே, நின் மார்பில்
நாறு இணர்ப் பைந் தார் பரிந்தது அமையுமோ?
'தேறு நீ; தீயேன் அலேன்' என்று மற்று அவள்
சீறடி தோயா இறுத்தது அமையுமோ?
கூறு இனி; காயேமோ, யாம்?

தலைவன்

தேறின், பிறவும் தவறு இலேன் யான்;
அல்கல் கனவுக்கொல் நீ கண்டது?

தலைவி

'கனை பெயல் தண் துளி வீசும் பொழுதில் குறி வந்தாட்
கண்ட கனவு' என, 'காணாது, மாறு உற்று—
பண்டைய அல்ல, நின் பொய்ச் சூள், நினக்கு; எல்லா!—
நின்றாய்; நின் புக்கில் பல.'

தலைவன்

மென் தோளாய்! நல்கு, நின் நல் எழில்; உண்கு.

89

[The hero back from the prostitutes, the heroine gives vent to her sense of wounded pride and honour. In her characteristic way, she gives in, manifesting a growing indulgence towards him as he turns meek and apologetic]

Heroine

Your guile I've seen thro'
I'm loath to your deceitful smile,
And lay not your hands on me
Uttering things odious;
Is there one here crazy about your caress?

Hero

Oh my dear with shining bracelets!
Whatever wrong do you find in me?

Heroine

You ask of your misdeed!
As the one here had remained laid up
Holding one's passion and beans-spilling to herself,
There came a damsel grinning with pride
At the midnight hour of long downpour,
Bejewelled shoulders and breasts,
Tresses, curvy earrings and necklace,
All weighing down her waist,
She looked wobbly on her legs
After a riotous yet insufficient embrace,
Her lovely well-set anklets sounding thereon,
She came about with a face reddened
And dashed against your door deftly fixed;
Does it look befitting?
Hardly did the clamour of hers strike your ears
When you went rushing to that woman with choice ornaments;
Does it seem becoming of you either?
That damsel then in anger unabated

தலைவி

ஏடா! குறை உற்று நீ எம் உரையல்!—நின் தீமை
பொறை ஆற்றேம் என்றல் பெறுதுமோ, யாழ
நிறை ஆற்றா நெஞ்சு உடையேம்?

Talaivi

kaṇṭēṉ, niṉ māyam kaḷavu ātal; poyn nakā,
maṇṭāta collit toṭāal; toṭīiya niṉ
peṇṭir uḷarmaṉṉō, īṅku?

Talaivan

oṇtoṭi! nī kaṇṭatu evaṉā tavaṟu?

Talaivi

kaṇṭatu nōyum vaṭuvum karantu, makiḻ cerukki,
pāṭu peyal niṉṟa pāṉāḷ iravil—
toṭi poli tōḷum, mulaium, katuppum,
vaṭivu ār kuḷaiyum, iḷaiyum, poṟaiyā
oṭivatu pōlum nucuppōṭu, aṭi taḷarā,
ārāk kavaviṉ orutti vantu—alkal taṉ
cīr ār ñekiḻam cilampa, civantu, niṉ
pōr ār katavam mitittatu amaiyumō?
āyiḻai ārkkum oli kēḷā, av etir
tāḻātu eḻuntu nī ceṉṟatu amaiyumō?
māṟāḷ ciṉaii, avaḷ āṅkē, niṉ mārpil
nāṟu iṇarp paṁ tār parintatu amaiyumō?
'tēṟu nī; tiyēṉ alēṉ' eṉṟu maṟṟu avaḷ
cīṟaṭi tōyā iṟuttatu amaiyumō?
kūṟu iṉi; kāyēmō, yām?

Talaivaṉ

tēṟiṉ, piṟavum tavaṟu ilēṉ yāṉ;
alkal kaṉavukkol nī kaṇṭatu?

Talaivi

'kaṉai peyal taṇ tuḷi vīcum poḻutil kuṟi vantāṭ
kaṇṭa kaṉavu' eṉa, 'kāṇātu, māṟu uṟṟu—
paṇṭaiya alla, niṉ poyc cūḷ, niṉakku; ellā!—

Severed the garland of odorous fresh flowers
That lay on your breast;
Is it a decorous mien?
You sought access to her comely feet
And hung about thereon, saying
'Unkindly I am not, see it right';
Does it go with propriety?
Tell me then,
Wouldn't I go resenting?

Hero

Discerned, no blame do I deserve;
What you said you'd seen
Sounds verily like a dreamy vision!

Heroine

Rendezvous you did with the woman
In the wintry night of incessant downpour,
And a distortion you make of my word;
Your untruthful swearings now
May not come unharming as of the old:
Oh you! Why do you linger about?
Many a haven you have around.

Hero

Right as rain you are
Oh my lady of soft shoulders!
A veritable feast your loveliness is,
Do let me relish it now.

Heroine

Of a resolute mind I'm not!
And let me not be seen for one
That chases at your wrongs,
Ah you! go not complaining then.

niṉṟāy; niṉ pukkil pala.'

Talaivaṉ

meṉ tōḷāy! nalku, niṉ nal eḻil; uṇku.

Talaivi

ēṭā! kuṟai uṟṟu nī em uraiyal!—niṉ tīmai
poṟai āṟṟēm eṉṉal peṟutumō, yāḻa
niṟai āṟṟā neñcu uṭaiyēm?

90

இதுவும் அது.

தலைவி

அரி நீர் அவிழ் நீலம், அல்லி, அனிச்சம்,
புரி நெகிழ் முல்லை, நறவோடு, அமைந்த
தெரி மலர்க் கண்ணியும் தாரும் நயந்தார்
பொரு முரண் சீறச் சிதைந்து, நெருநையின்
இன்று நன்று, என்னை அணி.

தலைவன்

அணை மென் தோளாய்! செய்யாத சொல்லிச் சினவுவது ஈங்கு எவன்,
ஐயத்தால்? என்னைக் கதியாதி—; தீது இன்மை
தெய்வத்தான்—கண்டீ—தெளிக்கு.

தலைவி

மற்றது, அறிவல், யான் நின் சூள்; அனைத்தாக நல்லார்
செறி தொடி உற்ற வடுவும், குறி பொய்த்தார்
கூர் உகிர் சாடிய மார்பும், குழைந்த நின்
தாரும், ததர் பட்ட சாந்தமும், சேரி
அரி மதர் உண் கண்ணார் ஆராக் கவவின்,
பரிசு அழிந்து யாழ நின் மேனி கண்டு, யானும்
செரு ஒழிந்தேன்; சென்றீ, இனி.

தலைவன்

தெரியிழாய்! தேற்றாய் சிவந்தனை—காண்பாய், நீ—தீது இன்மை
ஆற்றின் நிறுப்பல் பணிந்து.

தலைவி

அன்னதேல், ஆற்றல் காண்:

வேறுபட்டாங்கே கலுழ்தி; அகப்படின்,
மாறுபட்டாங்கே மயங்குதி; யாது ஒன்றும்

90

[The same context as that of verse 89]

Heroine

The wreath of choice flowers—
Nīlam in fresh blossoms on the waters
Alli and *mullai* of petals unfolding
Aṉiccam and *naṟavam*—
And the garland on your person
Are seen withered and fading,
The victims of your love's warring passion that they're;
They look more attractive today
Than they did the day past,
Oh how comely they are!

Hero

O my lady with soft, quilt-like shoulders!
Should you mistrust and be angered,
Charging me with a wrong I didn't commit?
By Heavens! no blame be attached to me;
Let there be no disquiet thereof in you.

Heroine

Phew! all that I know and your oath as well;
Marked you are with
The rawness on you
Those strumpets' close-fitting bracelets inflicted,
The bruises by their sharp nails on your chest
At your failed rendezvous,
The garland on you of faded flowers,
The sandal paste smeared on your body
As those lustful goodly damsels of harlots' quarters,
With red-streaked, collyrium-ladden eyes
Embraced you thick and fast
In passion ever unquenched—

கூறி உணர்த்தலும் வேண்டாது; மற்று நீ
மாணா செயினும், மறுத்து, ஆங்கே நின்வயின்
காணின் நெகிழும் என் செஞ்சு ஆயின், என் உற்றாய்,
பேணாய் நீ பெட்பச் செயல்?

Talaivi

ari nīr aviḻ nīlam, alli, aṉiccam,
puri nėkiḻ mullai, naṟavōṭu, amainta
teri malark kaṇṇiyum tārum nayantār
poru muraṇ cīṟac citaintu, nerunaiyiṉ
iṉṟu naṉṟu, eṉṉai aṇi.

Talaivaṉ

aṇai meṉ tōḷāy! ceyyāta collic ciṉavuvatu īṅku evaṉ,
aiyattāl? eṉṉaik katiyāti; tītu iṉmai
teyvattāṉ—kaṇṭī—teḷikku.

Talaivi

maṟṟatu, aṟival, yāṉ niṉ cūḻ; aṉaittāka nallār
ceṟi toṭi uṟṟa vaṭuvum, kuṟi poyttār
kūr ukir cāṭiya mārpum, kuḻainta niṉ
tārum, tatar paṭṭa cāntamum, cēri
ari matar uṇ kaṇṇār ārāk kavaviṉ,
paricu aḻintu yāḻa niṉ mēṉi kaṇṭu, yāṉum
ceru oḻintēṉ; ceṉṟī, iṉi.

Talaivaṉ.

teriyiḻāy! tēṟṟāy civantaṉai—kāṇpāy, nī—tītu iṉmai
āṟṟiṉ niṟuppal paṇintu.

Talaivi

aṉṉatēl, āṟṟal kāṇ:

vēṟupaṭṭāṅkē kaluḻti; akappaṭiṉ,
māṟupaṭṭāṅkē mayaṅkuti; yātu oṉṟum
kūṟi uṇarttalum vēṇṭātu; maṟṟu nī
māṇā ceyiṉum, maṟuttu, āṅkē niṉvayiṉ
kāṇiṉ nekiḻum eṉ neñcu āyiṉ, eṉ uṟṟāy,
pēṇāy nī peṭpac ceyal?

Seeing it all as I did,
Gone's my sulking and ire:
Do go to those women forthwith.

Hero

O my lady of prized jewels!
Wrathful you turned
Weighing not my words;
Establish my guiltlessness I will,
And I'll do it in humility.

Heroine

If his intent is to show him blameless,
Oh my heart look at his grit!
As I am at variance with you
You tend to turn dispirited;
The moment I relent
Your mind goes astray.
No words whatever need you to utter
To see me convinced;
Holding a heart that gives in
The moment you're on sight
Even if you do things unbefitting,
Should I need such acts solicitous?

91

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில் பெறாது ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்கு தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாக, 'தெய்வ மகளிர் பொய்தல் அயர்வது ஓர் கனாக் கண்டேன்; அது நன் வாயாப் பருவம் வந்து இறுத்தது போராய்' என ஊடல் தீர்வது பயனாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.

தலைவன்

புன வளர் பூங் கொடி அன்னாய்! கழியக்
கனவு எனப்பட்டது ஓர் காரிகை நீர்த்தே:
முயங்கிய நல்லார் முலை இடை முழ்கி,
மயங்கி, மற்று—ஆண்டு ஆண்டுச் சேறலும் செல்லாது,
உயங்கி இருந்தார்க்கு உயர்ந்த பொருளும்;
அரிதின் அறம் செய்யா, ஆன்றோர், உலகும்,
உரிதின் ஒருதலை எய்தலும்—வீழ்வார்ப்
பிரிதலும் ஆங்கே புணர்தலும் தம்மில்
தருதல் தகையாதால் மற்று.
நனவினால் போலும், நறுநுதால்! அல்கல்
கனவினால் சென்றேன்—கலி கெழு கூடல்
வரை உறழ் நீள் மதில் வாய் சூழ்ந்த வையைக்
கரை அணி காவினகத்து.

தலைவி

உரை, இனி—தண்டாத் தீம் சாயல் நெடுந்தகாய்! அவ் வழிக்
கண்டது எவன் மற்று நீ?

தலைவன்

கண்டது—உடன் அமர் ஆயமொடு அவ் விசும்பு ஆயும்
மட நடை மா இனம், அந்தி அமையத்து,
இடன் விட்டு இயங்கா இமையத்து ஒரு பால்,
இறை கொண்டு இருந்தன்ன—நல்லாரைக் கண்டேன்,
துறை கொண்டு உயர் மணல்மேல் ஒன்றி நிறைவதை.

தலைவி

ஓர்த்தது இசைக்கும் பறை போல், நின் செஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய், கனா.

'முற்றும் கேட்டு வெகுள்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி 'உரை' என்ன, அவன் உரைத்தல்

'கேட்டை விரையல் நீ; மற்று வெகுள்வாய்!'—'உரை'—'ஆண்டு
இதுவாகும், இன் நகை நல்லாய்! பொதுவாக,
தாம் கொடி அன்ன தகையார் எழுந்தது ஓர்
பூங் கொடி வாங்கி, இணர் கொய்ய, ஆங்கே
சினை அலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத

91

[The hero, back from the prostitutes, is unable to secure the reconciliation of the heroine. With a view to appeasing her and ending her sulking, he speaks of a dream of his in which he saw celestial women at sport]

Hero

O lady
A flowering vine in an upland field like!
Hardly does the well-earned wealth accrue
To the one that does not seek it out,
But remains dispirited at home;
Acts virtuous flowing not thereon
Albeit thro' resolute mien,
Scarcely could they attain to the world of the righteous;
These're of a realm alien to dreamy men.
Sulking women keeping off from their men,
The bliss of their union as the variance ends;
The men in benumbed ecstasy,
Being immersed in the midst of their breasts—
Such is the stuff
Verily like a loving woman's bliss
A dream doesn't go unyielding.
Oh the one of lovely forehead!
As if it were in the flesh,
I strolled in dream I had at the night
Thro' the idyllic flower grove
About the banks of the Vaikai river
Flowing by the lofty hill-like fortification
Around the bustling Kūṭal[1] city.

Heroine

What did you find there?
Tell me right now
Oh the noble one of grace unexhausted!

---

1. Maturai.

முனை அரண் போல உடைந்தன்று, அக் காவில்
துனை வரி வண்டின் இனம்.

மற்று ஆங்கே நேர் இணர் முசிய வண்டு எல்லாம் அவ் வழிக்
காரிகை நல்லார் நலம் கவர்ந்து உண்ப போல் ஓராங்கு முச,

அவருள்,

ஒருத்தி, செயல் அமை கோதை நகை;
ஒருத்தி, இயல் ஆர் செருவில் தொடியொடு தட்ப;
ஒருத்தி, தெரி முத்தம், சேர்ந்த, திலகம்;
ஒருத்தி, அரி மாண் அவிர் குழை ஆய் காது வாங்க,
ஒருத்தி, வரி ஆர் அகல் அல்குல் காழகம்;
ஒருத்தி, அரி ஆர் ஞெகிழத்து அணி சுறாத் தட்ப;
ஒருத்தி, புலவியால் புல்லாதிருந்தாள், அலவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப, இடை விட்டுக் காதலன்
தண் தார் அகலம் புகும்

ஒருத்தி, அடி தாழ் கலிங்கம் தழீஇ, ஒரு கை
முடி தாழ் இருங் கூந்தல் பற்றி, பூ வேய்ந்த
கடி கயம் பாயும், அலந்து.

ஒருத்தி, கணம் கொண்டு அவை முச, கை ஆற்றாள், பூண்ட
மணம் கமழ் கோதை பரிபு கொண்டு, ஓச்சி,
வணங்கு காழ் வங்கம் புகும்.

ஒருத்தி, இறந்த கலியான் இதழ் மறைந்த கண்ணள்,
பறந்தவை முசக் கடிவாள், கடியும்
இடம் தேற்றாள் சோர்ந்தனள், கை.

ஆங்க, கடி காவில் கால் ஒற்ற, ஒல்கி ஓசியாக்
கொடி கொடி தம்மில் பிணங்கியவை போல்,
தெரிஇழை ஆர்ப்ப மயங்கி இரிவுற்றார், வண்டிற்கு
வண்டலவர்; கண்டேன், யான்.'

தலைவி

நின்னை நின் பெண்டிர் புலந்தனவும், நீ அவர்
முன் அடி ஒல்கி உணர்த்தினவும், பல் மாண்
கனவின் தலையிட்டு உரையல்; சினைஇ யான்
செய்வது இல் என்பதோ? கூறு.

Hero

It's what it unveiled:
Like a flock of swans with graceful gait,
Their journey thro' the beautiful sky ending by evening,
Reposing by a side of the ever inviting Himalayas,
There were the damsels with their train
Assembled as one on the lofty sand mound
Formed about by the Vaikai waters.

Heroine

The dream's but what your mind yearned for
Like a drum issuing forth the drummer's construct.

Hero

Be not importunate!
Listen to me first,
You may give vent to your anger later.

Heroine

Proceed then.

Hero

It's what happened there,
Oh my virtuous one of sweet smiles!
The damsels of creeper-like grace
There collected all together,
Swung a flower creeper growing around
And plucked the clusters of blossoms,
When swarms of streaky beetles
Broke out in a flurry
Verily like an enemy's fortification
At the assault of the Potiya hill's lord
Who wears the garland of margosa blossoms[2].

Dispersed from the quick of the petals,
The beetles then thronged those comely women

2. The Pāṇṭiya king.

தலைவன்

பொய் கூறேன்—அன்ன வகையால் யான் கண்ட கனவு தான்
நன் வாயாக் காண்டை—நறுநுதால்! 'பல் மாணும்
கூடிப் புணர்ந்தீர்! பிரியன்மின்; நீடிப்
பிரிந்தீர்! புணர் தம்மின்' என்பன போல,
அரும்பு அவிழ் பூஞ் சினைதோறும் இருங் குயில்
ஆனாது அகவும் பொழுதினான், மேவர,
நான்மாடக்கூடல் மகளிரும் மைந்தரும்
தேன் இமிர் காவில் புணர்ந்திருந்து ஆடுமார்,
ஆனா விருப்போடு அணி அயர்ப, காமற்கு
வேனில் விருந்து எதிர்கொண்டு.

Talaivaṉ

puṉa vaḻar pūṅ koṭi aṉṉāy! kaḻiyak
kaṉavu eṉappaṭṭatu ōr kārikai nīrttē:
muyaṅkiya nallār mulai iṭai mūḻki,
mayaṅki, maṟṟu—āṇṭu āṇṭuc cēṟalum cellātu,
uyaṅki iruntārkku uyarnta poruḷum;
aritiṉ aṟam ceyyā, āṉṟōr, ulakum,
uritiṉ orutalai eytalum—vīḻvārp
piritalum āṅkē puṇartalum tammil
tarutal takaiyātāl maṟṟu.
naṉaviṉāl pōlum, naṟunutāl! alkal
kaṉaviṉāl ceṉṟēṉ—kali keḻu kūṭal
varai uṟaḻ nīḻ matil vāy cūḻnta vaiyaik
karai aṇi kāviṉakaṭṭu.

Talaivi

urai, iṉi—taṇṭāt tīm cāyal neṭuntakāy! av vaḻik
kaṇṭatu evaṉ maṟṟu nī?

Talaivaṉ

kaṇṭatu—uṭaṉ amar āyamoṭu av vicumpu āyum
maṭa naṭai mā iṉam, anti amaiyattu,
iṭaṉ viṭṭu iyaṅkā imaiyattu oru pāl,
iṟai koṇṭu iruntaṉṉa—nallāraik kaṇṭēṉ,
tuṟai koṇṭu uyar maṇalmēl oṉṟi niṟaivatai,

As if to devour their resplendent grace.
In the battle with the beetles thereof
A woman had her bracelet
Entangled with another's head-ornament finely wrought;
The string of choice pearls from one woman's head,
Extending to the tilka on her forehead,
Got caught up with the ring of splendrous exquisite make
Adorning the handsome ears of another woman.
The garment over the hips streaks of beauty marked
Got trapped in the shark-like joint of another's anklets gems inset;
The bustling of the beetles found a woman
At variance with her loved one then,
Giving in in haste
And seeking the embrace
Of his chest cool garland adorned;
There's another woman in pining's grip
Holding the edge of the lowered dress in one hand
And the dark flowing tresses in another,
Who jumped into the flower-clad waters of the tank;

I saw yet another woman
Who found large swarms of beetles around,
Her efforts by hand coming to nought,
She severed the odorous wreath over her person
And tried to scare them (in vain),
She then sought shelter in a boat with poles inset.

Another lass there was,
Who tried to drive off the thronging beetles,
But palm-wine's undoing sway closing her eyelids,
She lost her direction
And fatigue overtook her hands.
The din of their splendrous jewels resonating
Helter-skelter those sporting women ran
Like creepers going intertwined with one another
Without being down and out,
As they faced the wind's assault.

Talaivi

ōrttatu icaikkum paṟai pōl, niṉ neñcattu
vēṭṭatē kaṇṭāy, kaṉā.

'Muṟṟum Kēṭṭu Vekuḷ' Eṉṟa Talaivaṉukkut Talaivi 'urai' Eṉṉa. Avaṉ Uraittal

'kēṭṭai viraiyal nī; maṟṟu vekuḷvāy!'—'urai'—'āṇṭu
ituvākum, iṉ nakai nallāy! potuvāka,
tām koṭi aṉṉa takaiyār eḻuntatu ōr
pūṅ koṭi vāṅki, iṇar koyya, āṅkē
ciṉai alar vēmpiṉ poruppaṉ poruta
muṉai araṇ pōla uṭaintaṉṟu, ak kāvil
tuṉai vari vaṇṭiṉ iṉam.

maṟṟu āṅkē nēr iṇār mūciya vaṇṭu ellām av vaḻik
kārikai nallār nalam kavarntu uṇpa pōl ōrāṅku mūca,

avaruḷ,

orutti, ceyal amai kōtai nakai;
orutti, iyal ār ceruvil toṭiyoṭu taṭpa;
orutti, teri muttam, cērnta, tilakam;
orutti, ari māṇ avir kuḻai āy kātu vāṅka,
orutti, vari ār akal alkul kāḻakam;
orutti, ari ār ñekiḻattu aṇi cuṟāt taṭpa:
orutti, pulaviyāḷ pullātiruntāḷ, alavuṟṟu
vaṇṭiṉam ārppa, iṭai viṭṭuk kātalaṉ
taṇ tār akalam pukum.

orutti, aṭi tāḻ kaliṅkam taḻīi, oru kai
muṭi tāḻ iruṅ kūntal paṟṟi, pū vēynta
kaṭi kayam pāyum, alantu.

orutti, kaṇam koṇṭu avai mūca, kai āṟṟāḷ, pūṇṭa
maṇam kamaḻ kōtai paripu koṇṭu, ōcci,
vaṇaṅku kāḻ vaṅkam pukum.

orutti, iṟanta kaḷiyāṉ itaḻ maṟainta kaṇṇaḷ,
paṟantavai mūcak kaṭivāḷ, kaṭiyum
iṭam tēṟṟāḷ cōrntaṉaḷ, kai.

Heroine

You ascribe
The sulking of those women on the streets
And your kneeling down before them to end it
To a dream lofty and alluring;
Do you mean thereby to say:
'Of no avail is my anger with you?'

Hero

No untruth it is;
The early hot season's come,
The dark *kuyils*
Perched on every flower-bearing branch
With buds coming full-blown
Make passionate calls
As if to suggest:
'Oh those in union of myriad bliss!
Go not parted;
Those parted in the midst of union!
Come uniting.'
There are the men and women of Maturai
Putting on their ornaments in desire intense
And setting out to the bees-swarming groves
To offer feast to Kāmaṉ
And to sport together in delight.
Do see then
That my dream featuring such of those
Come true
O my lady with graceful forehead!

āṅka, kaṭi kāvil kāl oṟṟa, olki ociyāk
koṭi koṭi tammil piṇaṅkiyavai pōl,
teriyiḻai ārppa mayaṅki irivuṟṟār, vaṇṭiṟku
vaṇṭalavar; kaṇṭēṉ, yāṉ.'

niṉṉai niṉ peṇṭir pulantaṉavum, nī avar
muṉ aṭi olki uṇarttiṉavum, pal māṇ
kaṉaviṉ talaiyiṭṭu uṟaiyal; ciṉaii yāṉ
ceyvatu il eṉpatō? kūṟu.

Talaivaṉ

poy kūṟēṉ—aṉṉa vakaiyāl yāṉ kaṇṭa kaṉavu tāṉ
nal vāyāk kāṇṭai—naṟunutāl! 'pal māṇum
kūṭip puṇarntīr! piriyaṉmiṉ; nīṭip
pirintīr! puṇar tammiṉ' eṉpaṉa pōla,
arumpu aviḻ pūñ ciṉaitōṟum iruṅ kuyil
āṉātu akavum poḻutiṉāṉ, mēvara,
nāṉmāṭakkūṭal makaḻirum maintarum
tēṉ imir kāvil puṇarntiruntu āṭumār,
āṉā viruppōṭu aṇi ayarpa, kāmaṟku
vēṉil viruntu etirkoṇṭu.

92

'காவற் பாங்கின் ஆங்கு ஓர் பக்கமும்' என்புழி, 'ஆங்கு ஓர் பக்கமான கடவுளரைக் கண்டு தங்கினேன்' என்ற தலைவற்கு, 'நீ கண்ட கடவுளர் இவர்' எனக் கூறிப் புலந்தது.

தலைவி

வண்டு ஊது சாந்தம் வடுக் கொள நீவிய,
தண்டாத் தீம் சாயற் பரத்தை, வியல் மார்ப!
பண்டு, இன்னைஅல்லைமன்; ஈங்கு எல்லி வந்தீய,
கண்டது எவன்? மற்று உரை.

தலைவன்

நன்றும் தடைஇய மென் தோளாய்! கேட்டீவாயாயின்—
உடன் உறை வாழ்க்கைக்கு உதவி உறையும்
கடவுளர்கண் தங்கினேன்.

தலைவி

சோலை மலர் வேய்ந்த மான் பிணை அன்னார் பலர், நீ
கடவுண்மை கொண்டு ஒழுகுவார்.

92

[The hero explains his staying away as his visit to the shrines of the deities. The heroine sees through his guile, identifies the 'deities' and goes sulking]

Heroine

O the one with broad debauched chest
And (yet) with boundless lusciousness and grace
With sandal paste bees-swarming smeared all over
By a hand left in toil's fatigue!
A feature seen not ere it is,
Whatever is that marvel you'd sighted
Causing your return late in the night?
Do tell me forthwith.

Hero

O damsel with soft, rotund shoulders!
Listen to me if you will:
I did stay up at the shrines
That help our life at home fructify.

Heroine

Wearing the grove's flowers, and doe's grace
There's many a damsel of celestial mien,
Amongst whom
Which deity do you speak of?
Let me know it right.

Hero

O my lady with pearl like smile!
It's verily that deity
That commended the moment propitious
For us to enter into the wedlock.

அவருள், எக் கடவுள்? மற்று அக் கடவுளைச் செப்பீமன்.

தலைவன் கூற்றும் தலைவியின் மாற்றமும்

'முத்து ஏர் முறுவலாய்! நாம் மணம் புக்கக்கால்,
"இப் போழ்து போழ்து" என்று அது வாய்ப்பக் கூறிய
அக் கடவுள், மற்று அக் கடவுள்.'—'அது ஒக்கும்.

நா உள் அழுந்து தலை சாய்த்து நீ கூறும்
மாயமோ; கைப்படுக்கப்பட்டாய் நீ; கண்டாரை
வாயாக யாம் கூற வேட்டீவாய்! கேள், இனி:

பெறல் நசை வேட்கையின் நின் குறி வாய்ப்ப,
பறி முறை நேர்ந்த நகாராசு, கண்டார்க்கு
இறு முறை செய்யும் உருவொடு, நும் இல்,
செறி முறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ?

நறுந் தண் தகரமும் நானமும் நாறும்
நெறிந்த குரற் கூற்தல் நாள் அணிக்கு ஒப்ப,
நோக்கின் பிணி கொள்ளும் கண்ணொடு, மேல் நாள், நீ
பூப் பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ?

ஈர் அணிக்கு ஏற்ற ஒடியாப் படிவத்துச்
சூர் கொன்ற செவ்வேலாற் பாடி, பல நாளும்,
ஆராக் கனை காமம் குன்றத்து நின்னொடு
மாரி இறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ?

கண்ட கடவுளர்தம்முளும், நின்னை
வெறி கொள் வியல் மார்பு வேறாகச் செய்து,
குறி கொளச் செய்தார் யார்? செப்பு: மற்று யாரும்
சிறு வரைத் தங்கின் வெகுள்வர்; செறு தக்காய்!
தேறினேன்; சென்றீ நீ—செல்லா விடுவாயேல்,
நல் தார் அகலத்துக்கு ஓர் சார மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளர் எல்லார்க்கும்
முட்டுப்பாடு ஆகலும் உண்டு.'

Talaivi

vaṇṭu ūtu cāntam vaṭuk koḷa nīviya,
taṇṭāt tīm cāyaṟ parattai, viyal mārpa!
paṇṭu, iṉṉai allaimaṉ; īṅku elli vantīya,
kaṇṭatu evaṉ? maṟṟu urai.

Heorine

Most credible!
Words of guile aren't they,
Uttered as they are
With the tongue in
And the head bowed?
Get caught you are;
Now do you want to know
Who the ones you met were?
Keep your ears open then:

Did you see that god
With teeth sprouting in order after their fall,
And with a form of undoing sway,
Who came longing to your rendezvous
With a claim as if rightful on you?

Did you see that god
Of looks that hold one captive,
With thick mass of fragrant curled hair
Daubed with cool aromatic unguent and civet,
To whom you made floral offering the day before
To match her day-time adornment of hair?

Did you see that god
With whom you abided at Tirupparaṅkuṉram
Many a rainy day in passion intense and insatiate
Adoring the Murukaṉ resident there
Who holds the red-hued spear
And who slew the Cūr[1]
Endowed with a twin form by austerities?

1. An evil force to whom is ascribed a human body and the face of a horse.

Talaivaṉ

naṉṟum taṭaiiya meṉ tōḷāy! kēṭṭīvāyāyiṉ—
uṭaṉ uṟai vāḻkkaikku utavi uṟaiyum
kaṭavuḷarkaṇ taṅkiṉēṉ.

Talaivi

cōlai malar vēynta māṉ piṇai aṉṉār palar, nī
kaṭavuṇmai koṇṭu oḻukuvār.

avaruḷ, ek kaṭavuḷ? maṟṟu ak kaṭavuḷaic ceppīmaṉ.

Talaivaṉ Kūṟṟum Talaiviyiṉ Māṟṟamum

'muttu ēr muṟuvalāy! nām maṇam pukkakkāl,
"ip pōḻtu pōḻtu" eṉṟu atu vāyppak kūṟiya
ak kaṭavuḷ, maṟṟu ak kaṭavuḷ.'—'atu okkum.

nā uḷ aḻuntu talai cāyttu nī kūṟum
māyamō kaippaṭukkappaṭṭāy nī; kaṇṭārai
vāyāka yām kūṟa vēṭṭīvāy! kēḷ, iṉi:

peṟal nacai vēṭkaiyiṉ niṉ kuṟi vāyppa,
paṟi muṟai nērnta nakārāca, kaṇṭārkku
iṟu muṟai ceyyuṁ uruvoṭu, num il,
ceṟi muṟai vanta kaṭavuḷaik kaṇṭāyō?

naṟun taṇ takaramum nāṉamum nāṟum
neṟinta kuraṟ kūntal nāḷ aṇikku oppa,
nōkkiṉ piṇi koḷḷum kaṇṇoṭu, mēl nāḷ, nī
pūp pali viṭṭa kaṭavuḷaik kaṇṭāyō?

īr aṇikku ēṟṟa oṭiyāp paṭivattuc
cūr koṉṟa cevvēlāṟ pāṭi, pala nāḻum,
ārāk kaṉai kāmam kuṉṟattu niṉṉoṭu
māri iṟutta kaṭavuḷaik kaṇṭāyō?

kaṇṭa kaṭavuḷartamuḷum, niṉṉai
veṟi koḷ viyal mārpu vēṟākac ceytu,
kuṟi koḷac ceytār yār? ceppu: maṟṟu yārum
ciṟu varait taṅkiṉ vekuḷvar; ceṟu takkāy!

Among those gods that you saw
Whoever was it
That has left the impress
On your seductive wondrous chest
Effecting on it a variation thereon?
Do tell me who it was.
Oh the one deserving despise!
I've seen it all through
Do set out right now;
Even a small delay may their disfavour incur;
Lest all those gods with dark flowing tresses
That abided all together
On your elegant garlanded chest
May go distraught sure.

tēṟiṉēṉ; ceṉṟī niī—cellā viṭuvāyēl,
nal tār akalattukku ōr cāra mēviya
neṭṭiruṅ kūntaṟ kaṭavuḷar ellārkkum
muṭṭuppāṭu ākalum uṇṭu.'

93

'அடியோர் பாங்கினும் வினை வல பாங்கினும், கடி வரை இல புறத்து என்மனார் புலவர்' என்பதனால், அடியோராகிய கூனும் குறளும் உறழ்ந்து கூறிக் கூடியது.

குறளன்

என் நோற்றனைகொல்லோ?—
நீருள் நிழல் போல் நுடங்கிய மென் சாயல்
ஈங்கு உருச் சுருங்கி
இயலுவாய்!—நின்னோடு உசாவுவேன்; நின்றீத்தை.

கூனி

அன்னையோ! காண் தகை இல்லாக் குறள் நாழிப் போழ்தினான்,
ஆண்டலைக்கு ஈன்ற பறழ் மகனே! நீ எம்மை,
'வேண்டுவல்' என்று விலக்கினை; நின் போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று?

குறளன்

மாண்ட எறித்த படை போல் முடங்கி மடங்கி,
நெறித்துவிட்டன்ன நிறை ஏரால் என்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய் செய்தாய்; பொறீஇ நிறுக்கல்லேன்;
நீ நல்கின் உண்டு, என் உயிர்.

கூனி

குறிப்புக் காண்—வல்லுப்பலகை எடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள! கடும் பகல் வந்து எம்மை,
'இல்லத்து வா' என, மெய் கொளீஇ, எல்லா! நின்
பெண்டிர் உளர்மன்னோ? கூறு.

குறளன்

நல்லாய்! கேள்: உக்கத்து மேலும் நடு உயர்ந்து வாள் வாய
கொக்கு உரித்தன்ன கொடு மடாய்! நின்னை யான்
புக்கு அகலம் புல்லின், நெஞ்சு ஊன்றும்; புறம் புல்லின்,
அக்குளுத்து; புல்லலும் ஆற்றேன்; அருளீமோ,
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது.

93

[The variance and the union of the lowly dwarfish man and the humpback woman]

Dwarf

Oh the tottering humpback
With a frail shrunk frame
Like a shadow reflected in water!
Let me have a word with you,
Fortunate you must be thereof;
Do stop for a while.

Hunchback

Oh the sightless dwarfish one
Born at a moment unpropitious
To a lowly Gallinaceous fowl!
You stop me with words of craving,
Should I be touched by one of your kind?

Dwarf

Like a ploughshare deftly nailed up,
Humped up and bent forward you are,
Looking as if a fractured frame!
Such a beauty assailing,
An ailment insufferable you've caused;
No more can I put up with it,
On your favour hinges my life.

Hunchback

Good gracious!
Look at his intent,
The diminutive ignoramus
Verily like a gambling board held erect;
Oh you!
That detain me at this scorching hour,
Put your hand on my person
And beckon me in!

கூனி குறளனை இகழ்ந்து சொல்லுதலும், அவள் செலவு நோக்கிக் குறளன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தலும்

'போ, சீத்தை! மக்கள் முரியே! நீ மாறு, இனி; தொக்க
மரக் கோட்டம் சேர்ந்து எழுந்த பூங் கொடி போல,
நிரப்பம் இல் யாக்கை தழீஇயினர், எம்மைப்
புரப்பேம் என்பாரும் பலரால்; பரத்தை என்
பக்கத்துப் புல்லீயாய் என்னுமால்; தொக்க
உழுந்தினும் துவ்வா, குறு வட்டா! நின்னின்
இழிந்ததோ, கூனின் பிறப்பு?'—'கழிந்து ஆங்கே,
"யாம் வீழ்தும்" என்று தன் பின் செலவும், உற்றீயாக்
கூனி குழையும் குழைவு காண்.'

'காமனார் நடக்கும் நடைகாண்' என்ற கூனியின்முன், குறளன் நடந்து காட்டுதல்

'யாமை எடுத்து நிறுத்தற்றால், தோள் இரண்டும் வீசி,
யாம் வேண்டேம் என்று விலக்கவும், எம் வீழும்
காமர் நடக்கும் நடை காண்'—'கவர் கணைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்.'

குறளனின் சூளுரை

ஒஒ! காண். நம்முள் நகுதல் தொடீஇயர், நம்முள் நாம்
உசாவுவம்; கோன் அடி தொட்டேன்.

கூனி குறளனை விரும்பி மொழிதல்

ஆங்கு ஆக! சாயல் இன் மார்ப! அடங்கினேன்; 'ஏஎ!
பேயும் பேயும் துள்ளல் உறும்' எனக்
கோயிலுள் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்;
தண்டாத் தகடு உருவ! வேறாகக் காவின் கீழ்ப்
போதர்; அகடு ஆரப் புல்லி முயங்குவேம்—
துகள் தபு காட்சி அவையத்தார் ஓலை
முகடு காப்பு யாத்துவிட்டாங்கு.

Kuṟaḷaṉ

eṉ nōṟṟaṉaikollō—
niṟuḷ niḻal pōl nuṭaṅkiya meṉ cāyal
īṅku uruc curuṅki
iyaluvāy!—niṉṉōṭu ucāvuvēṉ; niṉṟittai.

Kūṉi

aṉṉaiyō! kāṇ takai illāk kuṟaḷ nāḻip pōḻtiṉāṉ,
āṇṭalaikku īṉṟa paṟaḷ makaṉē nī! emmai,
'vēṇṭuval' eṉṟu vilakkiṉai; niṉ pōlvār
tīṇṭap peṟupavō maṟṟu?

Are there women of your household
Who'll in such acts indulge?

Dwarf

Listen to me
O my goodly lass
With a warped wilted frame,
Like a peeled up crane with a sword like beak
And a hump over the head too!
Were I to embrace you over your breast
The hump would push me apart;
It'd hold me tickling
Were I to embrace you from behind;
I can't clasp you either;
Pray extend your grace
For me to cuddle you sideways.

Hunchback

Get lost O the ill-bred!
You the scrap of a man!
Do give up this drift right now;
Many a man there is
That cuddles my ill-formed frame
And assures me of refuge
Like the angling of a ripe tree
Extending prop to an entwined vine;
And here is this wastrel
Asking for embrace of my sides!
O the little spheroidal pawn!
Is the humpback
Taken in as more relishing
Than the cake of blackgram flour
Lowlier than yours?

Dwarf

Oh look at this humpback's tremulousness
And her shrinking away from me
Despite my pursuit with sworn love!

Kuṟaḷaṉ

māṇṭa eṟitta paṭai pōl muṭaṅki maṭaṅki,
neṟittuviṭṭaṉṉa niṟai ērāl eṉṉaip
poṟukkallā nōy ceytāy; poṟīi niṟukkallēṉ;
nī nalkiṉ uṇṭu, eṉ uyir.

Kūṉi

kuṟippuk kāṇ—valluppalakai eṭuttu niṟuttaṉṉa
kallāk kuṟaḷa! kaṭum pakal vantu emmai,
'illattu vā' eṉa, mey koḷīi, ellā! niṉ
peṇṭir uḷarmaṉṉō? kūṟu.

Kuṟaḷaṉ

nallāy! kēḷ: ukkattu mēlum naṭu uyarntu vāḷ vāya
kokku urittaṉṉa koṭu maṭāy! niṉṉai yāṉ
pukku akalam pulliṉ, neñcu ūṉṟum; puṟam pulliṉ,
akkuḷuttu; pullalum āṟṟēṉ; aruḷīmō,
pakkattup pullac ciṟitu.

Kūṉi Kuṟaḷaṉai Ikaḻntu Collutalum, Avaḷ Celavu Nōkkik Kuṟaḷaṉ Taṉ Neñciṟku Uraittalum

'pō, cīttai! makkaḷ muriyē! nī māṟu, iṉi; tokka
marak kōṭṭam cērntu eḻunta pūṅ koṭi pōla,
nirappam il yākkai taḻīiyiṉar, emmaip
purappēm eṉpārum palarāl; parattai eṉ
pakkattup pullīyāy eṉṉumāl; tokka
uḻuntiṉum tuvvā, kuṟu vaṭṭā! niṉṉiṉ
iḻintatō, kūṉiṉ piṟappu?'—'kaḻintu āṅkē,
"yām vīḻtum" eṉṟu taṉ piṉ celavum, uṟṟīyāk
kūṉi kuḻaiyum kuḻaivu kāṇ.'

'Kāmaṉār Naṭakkum Naṭaikāṇ' Eṉṟa Kūṉiyiṉmuṉ, Kuṟaḷaṉ Naṭaṅtu Kāṭṭutal

'yāmai eṭuttu niṟuttaṟṟāl, tōḷ iraṇṭum vīci,
yām vēṇṭēm eṉṟu vilakkavum, em vīḻum
kāmar naṭakkum naṭai kāṇ'—'kavar kaṇaic
cāmaṉār tammuṉ celavu kāṇka.'

Hunchback

Oh look at the gait of this lustful man,
Waving his arms about
Like a turtle held upright,
That goes crazy about my love
Despite my protest loud and clear!

Dwarf

Do witness then the gait of Kāmaṉ[1],
Cāmaṉ's brother,
Holding the arrow of passion.

Humpback

Oh let me look at his walk!

Dwarf

I swear by our king's feet!
Banter you I shall not;
And let us ponder the rendezvous
Where we'll have our embrace and all.

Humpback

Oh you with winsome sweet chest!
I'll submit to you as my lord;
I'll want people in this shrine
Not to gibe at us saying,
'Revelry it's of a goblin with another!'
Oh my man with immaculate golden frame-like form!
Let's go elsewhere,
Let's retire to the flower-grove;
Let's embrace and unite
To the ecstasy full of our hearts
Like the assembly of the learned
Of sterling wisdom
Fastening the leaves of palm together at the head
And stamping the signet thereon.

1. The Indian god of Love, Cupid.

Kuṟaḷaṉin Cūḷurai

ōo! kāṇ, nammuḷ nakutal toṭiiyar, nammuḷ nām
ucāvuvam; kōṉ aṭi toṭṭēṉ.

Kūṉi Kuṟaḷaṉai Virumpi Moḻital

āṅku āka! cāyal iṉ mārpa! aṭaṅkiṉēṉ; 'ēe!
pēyum pēyum tuḷḷal uṟum' eṉak
kōyiluḷ kaṇṭār nakāmai vēṇṭuval
taṇṭāt takaṭu uruva! vēṟākak kāviṉ kīḻp
pōṭar; akaṭu ārap pulli muyaṅkuvēm—
tukaḷ tapu kāṭci avaiyattār ōlai
mukaṭu kāppu yāttuviṭṭāṅku.

94

'கொடியோர் கொடுமை சுடும் என ஒடியாது, நல் இசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇ, பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக்கண்' தலைவி பரத்தையரைப் பூம் ஆக்கிக் கூறியது.

தலைவி

நில், ஆங்கு; நில் ஆங்கு; இவர்தரல்—எல்லா! நீ
நாறு இருங் கூந்தலார் இல் செல்வாய், இவ் வழி,
ஆறு மயங்கினை போறி! நீ வந்தாங்கே
மாறு, இனி, நின் ஆங்கே, நின் சேவடி சிவப்ப.

தலைவன்

செறிந்து ஒளிர் வெண் பல்லாய்! யாம் வேறு இயைந்த
குறும்பூழ்ப் போர் கண்டேம்; அனைத்தல்லது, யாதும்
அறிந்ததோ இல்லை, நீ வேறு ஓர்ப்பது.

தலைவி

குறும்பூழ்ப் போர் கண்டமை கேட்டேன், நீ என்றும்;
புதுவன ஈகை வளம் பாடி, காலின்
பிரியாக் கவி கைப் புலையன் தன் யாழின்
இசுத்த செவி சாய்த்து, இனி இனிப் பட்டன
ஈகைப் போர் கண்டாயும் போறி; மெய் எண்ணின்,
தபுத்த புலர்வில புண்.

ஊரவர் கவ்வை உளைந்தீயாய், அல்கல் நின்
தாரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கி, பிடி மாண்டு,
போர் வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டு, ஆடும்
பார்வைப் போர் கண்டாயும் போறி; நின் தோள் மேலாம்
ஈரமாய்விட்டன புண்.

94

[The sulking heroine identifies the 'quails' the hero seeks after]

Heroine

Oh! You!
Confused you seem to be
In getting the way to the quarters
Of those strumpets with fragrant dark tresses,
And here you are home!
Stretch not your gaze around,
Hold on! Stop there!
Turn back quick as you made it here
And set out to their quarters
With your lotus-red feet reddening.

Hero

Oh lady with lustrous white thickset teeth!
I did see the quails' battle newly waged,
It's all I did and nothing else;
Hold me not to things amiss.

Heroine

I did hear of your visit to quails' fight
Now and every time;
Seen you might have
The contest of the quails
That showed up fresh in line,
Drawn by the lure of the *yāḻ*
Your lowly *pāṇaṉ*[1] played,
The one of hands closing up,
Abiding ever at your feet
And singing the praises of your gifts made ever anew;
The truth thereof
Is in these raw killing bruises on you.

---

1. Of the clan of singing minstrels, and the messenger of the hero in his extra-marital quests.

கொடிற்றுப் புண் செய்யாது, மெய்ம் முழுதும் கையின்
துடைத்து, நீ வேண்டினும் வெல்லாது கொண்டு, ஆடும்
ஒட்டிய போர் கண்டாயும் போறி; முகம்தானே
கொட்டிக் கொடுக்கும் குறிப்பு.

தலைவன்

ஆயின், ஆயிழாய்! அன்னவை யான் ஆங்கு அறியாமை
போற்றிய, நின் மெய் தொடுகு.

தலைவியின் இகழ்ச்சியும் தலைமகன் மாற்றமும்

'அன்னையோ!'—'மெய்யைப் பொய் என்று மயங்கிய, கை ஒன்று
அறிகல்லாய் போறிகாண், நீ.

நல்லாய்! பொய் எல்லாம் ஏற்றி; தவறு தலைப்பெய்து,
கையொடு கண்டாய்; பிழைத்தேன்; அருள், இனி.'

'அருள்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி

அருளுகம் யாம்; யாரேம், எல்லா! தெருள?
அளித்து, நீ பண்ணிய பூழ் எல்லாம்—இன்னும்
விளித்து, நின் பாணனோடு ஆடி அளித்தி—
விடலை நீ நீத்தலின், நோய் பெரிது ஏய்க்கும்;
நடலைப்பட்டு, எல்லாம் நின் பூழ்.

Talaivi

nil, āṅku; nil, āṅku; ivartaral—ellā! nī
nāṟu iruṅ kūntalār il celvāy, iv vaḻi,
āṟu mayaṅkiṉai pōṟi! nī vantāṅkē
māṟu, iṉi, niṉ āṅkē, niṉ cēvaṭi civappa.

Talaivaṉ

ceṟintu oḷir veṇ pallāy! yām vēṟu iyainta
kuṟumpūḻp pōr kaṇṭēm; aṉaittallatu, yātum
aṟintatō illai, nī vēṟu ōrppatu,

Talaivi

kuṟumpūḻp pōr kaṇṭamai kēṭṭēṉ, nī eṉṟum;
putuvaṉa īkai vaḻam pāṭi, kāliṉ
piriyāk kavi kaip pulaiyaṉ taṉ yāḻiṉ
ikutta cevi cāyttu, iṉi iṉip paṭṭaṉa
īkaip pōr kaṇṭāyum pōṟi; mey eṉṉiṉ,
taputta pularvila puṇ.

The gossip around unconcerned about,
Seen you might have the conflict of the quails,
That had your garlanded chest cuddled up,
And had the clasp so fast
That they didn't relax it ever
Even as they witnessed the combat of other quails;
There are the wounds raw
On your shoulders.

Seen you might have the contest of the quails
That caressed your body all over
Leaving your cheeks unbruised yet,
That went about protracting the war
Even if you desired their win;
The index of your mind thereof
Does manifest there on your face.

Hero

Were it so,
Oh my lady with exquisite ornaments!
I'd then swear touching your person,
And bring you home
That guiltless I'm of things as these.

Heroine

Phew!

Hero

Confusing the truth for guile,
You look oblivious to things around;
Oh my virtuous lady!
Bringing me home to my wrongs and deceits
You have me caught in your presence;
Relieved I'm now,
Do extend your passion's bliss.

ūravar kavvai uḷaintīyāy, alkal niṉ
tāriṉvāyk koṇṭu muyaṅki, piṭi māṇṭu,
pōr vāyppak kāṇiṉum pōkātu koṇṭu, āṭum
pārvaip pōr kaṇṭāyum pōṟi; niṉ tōḷ mēlām
īramāyviṭṭaṉa puṇ.

koṭiṟṟuṟ puṇ ceyyātu, meym muḻutum kaiyiṉ
tuṭaittu, nī vēṇṭiṉum vellātu koṇṭu, āṭum
oṭṭiya pōr kaṇṭāyum pōṟi; mukamtāṉē
koṭṭik koṭukkum kuṟippu.

Talaivaṉ

āyiṉ, āyiḻāy! aṉṉavai yāṉ āṅku aṟiyāmai
pōṟṟiya, niṉ mey toṭuku.

Talaiviyiṉ Ikaḻcciyum Talaimakaṉ Māṟṟamum

'aṉṉaiyō!'—'meyyaip poy eṉṟu mayaṅkiya, kai oṉṟu
aṟikallāy pōṟikāṇ, nī.

nallāy! poy ellām ēṟṟi, tavaṟu talaippeytu,
kaiyoṭu kaṇṭāy; piḻaittēṉ; aruḷ, iṉi.'

Aruḷ Eṉṟa Talaivaṉukkut Talaivi

aruḷukaṁ yām; yārēm, ellā! teruḷa?
aḷittu, nī paṉṉiya pūḻ ellām—iṉṉum
viḷittu, niṉ pāṉaṉôṭu āṭi aḷitti—
viṭalai nī nīttaliṉ, nōy peritu ēykkum;
naṭalaippaṭṭu, ellām niṉ pūḻ.

Heroine

Oh! You!
Bliss of passion you look for?
Who am I to do so?
You debauchee!
Those quails your warmth had enjoyed
Are now laid up in yearning intense
With you leaving them deserted,
Caught up they are all in your pretence;
Seek them out along with your *pāṇaṉ*
And make it to revelry therein.

95

'கொடியோர் கொடுமை சுடும் என ஓடியாது, நல் இசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇ, பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக்கண்' தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாக்கிக் கூறியது.

தலைவி, 'யாங்குச் சென்று வந்தாய்' என, தலைவன் உரைத்த பதில்

'ஏந்து எழில் மார்ப! எதிர் அல்ல, நின் வாய்ச் சொல்;
பாய்ந்து ஆய்ந்த தானைப் பரிந்து ஆனா மைந்தினை;
சாந்து அழி வேரை; சுவல் தாழ்ந்த கண்ணியை;
யாங்குச் சென்று, ஈங்கு வந்தீத்தந்தாய்?' 'கேள், இனி:

ஏந்தி எதிர் இதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்!
குதிரை வழங்கி வருவல்.'

தலைவி

அறிந்தேன், குதிரைதான்;
பால் பிரியா ஐங் கூந்தற் பல் மயிர்க் கொய் சுவல்,
மேல் விரித்து யாத்த சிகழிகைச் செவ் உளை,
நீல மணிக் கடிகை வல்லிகை, யாப்பின் கீழ்
ஞால் இயல் மென் காதின் புல்லிகைச் சாமரை,
மத்திகைக் கண்ணுறையாகக் கவின் பெற்ற
உத்தி ஒரு காழ், நூல் உத்தரியத் திண் பிடி,
நேர் மணி நேர் முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகை,
தார் மணி பூண்ட தமனிய மேகலை,
நூபுரப் புட்டில், அடியொடு அமைத்து யாத்த
வார் பொலம் கிண்கிணி, ஆர்ப்ப இயற்றி, நீ
காதலித்து ஊர்ந்த நின் காமக் குதிரையை,
ஆய் சுதை மாடத்து அணி நிலா முற்றத்துள்,
ஆதிக் கொளீஇ, அசையினை ஆகுவை,
வாதுவன்; வாழிய, நீ!

சேகா! கதிர் விரி வைகலில், கை வாருஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெரு முற்றம் போல, நின் மெய்க்கண்
குதிரையோ, வீறியது?

கூர் உகிர் மாண்ட குளம்பினது; நன்றே
கோரமே—வாழி!—குதிரை.

வெதிர் உழக்கு நாழியால் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை உடல் அணி போல, நின் மெய்க்கண்
குதிரையோ, கவ்வியது?

95

[The sulking heroine identifies the 'horses' the hero seeks after]

Heroine

Oh you with the exquisite lovely chest!
Your words go not against your mien;
The folds of your attire are spread out,
And their borders look crumbled,
The sweat on your mighty chest
Has seen the sandal paste on it effaced,
And faded is the garland over your shoulders;
Wheresoever have you been to?

Hero

Do take my words
Oh my lady with eyes
Verily like two-stringed blue lilies
Held aloft one facing the other!
I'm home straight from horse-riding.

Heroine

The 'horse' you speak of I know:
It's with unapportioned tresses in five modes dressed,
And with a mane of well-shorn tuft of hair,
With the reddish plume of hair knotted over in splits,
The epaulet of sapphire for the halter,
And tassels hang down from the soft ears,
There's the splendid head-ornament
For the whip evoking fright,
The spun upper garment for the hardy rein,
The three-stranded necklace of many a hue
Made of pearls of kindred species,
The golden waist-cord for the bell-string around,
The tinkling anklets;

சீத்தை! பயம் இன்றி ஈங்குக் கடித்தது; நன்றே
வியமமே—வாழி!—குதிரை.

மிக நன்று. இனி அறிந்தேன், இன்று நீ ஊர்ந்த குதிரை;
பெரு மணம் பண்ணி, அறத்தினில் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ அன்று; பெருமை நின்
ஏதில் பெரும் பாணன் தூது ஆட, ஆங்கே ஓர்
வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை; ஆதி
உரு அழிக்கும், அக் குதிரை; ஊரல், நீ; ஊரின், பரத்தை
பரியாக, வாதுவனாய், என்றும் மற்று அச் சார்த்
திரி; குதிரை ஏறிய செல்.

Talaivi, 'Yāṅkuc Ceṉṟu Vantāy' Eṉa, Talaivaṉ Uraitta Patil

'ēntu eḻil mārpa! etir alla, niṉ vāyc col;
pāyntu āynta tāṉaip parintu āṉā maintiṉai;
cāntu aḻi vērai; cuval tāḻnta kaṇṇiyai;
yāṅkuc ceṉṟu, iṅku vantittantāy?' 'kēḷ iṉi:

ēnti etir itaḻ nīlam piṇaintaṉṉa kaṇṇāy!
kutirai vaḻaṅki varuval.'

Talaivi

aṟintēṉ, kutiraitāṉ;
pāl piriyā aiṅkūntaṟ pal mayirk koy cuval,
mēl virittu yātta cikaḻikaic cev uḷai,
nīla maṇik kaṭikai vallikai, yāppiṉ kīḻ
ñāl iyal meṉ kātiṉ pullikaic cāmarai,
mattikaik kaṇṇuṟaiyākak kaviṉ peṟṟa
utti oru kāḻ, nūl uttariyat tiṇ piṭi,
nēr maṇi nēr mukkāḻp palpala kaṇṭikai,
tār maṇi pūṇṭa tamaṉiya mēkalai,
nūpurap puṭṭil, aṭiyoṭu amaittu yātta
vār polam kiṇkiṇi, ārppa iyaṟṟi, nī
kātalittu ūrnta niṉ kāmak kutiraiyai,
āy cutai māṭattu aṇi nilā muṟṟattuḷ,
ātik koḷḷi, acaiyiṉai ākuvai,
vātuvaṉ; vāḻiya, nī!

The clamour of the inset bells there marked;
It's the horse you went crazy about,
And riding it under the splendrous moonlight
Thro' a course in the inner courtyard
Of the gracefully plastered mansion,
Wearied you are now;
May you prosper O groom!

O the attendant!
Are the bruises on your person,
Looking like the wide streets of Maturai
Swept by handbroom at daybreak
When the sun spreads its rays,
Caused by the horse?
An unkind one it must be
Having sharp nails in its hoof;
May it also prosper!

Are the marks of biting on you,
Looking like the coloured marks
Made on the body of a horse
With bamboo measure's bottom
Caused by the very horse?

Phew! Bites!
Where all it has caused!
Honourable the horse must be,
May it prosper!
Wonderful is the horse you rode!
I've seen it at this very moment;
It's not the one with the waist band
Brought in thro' a lofty wedlock
Sanctified by mores righteous;
O my noble lord!

cēkā! katir viri vaikalil, kai vārūuk koṇṭa
maturaip peru muṟṟam pōla, niṉ meykkaṇ
kutiraiyō, viṟiyatu?

kūr ukir māṇṭa kuḷampiṉatu; naṉṟē 25
kōramē—vāḻi!—kutirai.

vetir uḻakku nāḻiyāḷ cētikaik kuṭṭik
kutirai uṭal aṇi pōla, niṉ meykkaṇ
kutiraiyō, kavviyatu?

cīttai! payam iṉṟi īṅkuk kaṭittatu; naṉṟē 30
viyamamē—vāḻi!—kutirai.

mika naṉṟu, iṉi aṟintēṉ, iṉṟu nī ūrnta kutirai;
peru maṇam paṇṇi, aṟattiṉil koṇṭa
paruma kutiraiyō aṉṟu; peruma! niṉ
ētil perum pāṇaṉ tūtu āṭa, āṅkē ōr 35
vātattāṉ vanta vaḻik kutirai; āti
uru aḻikkum, ak kutiraḭ; ūral, nī; ūriṉ, parattai
pariyāka, vātuvaṉāy, eṉṟum maṟṟu ac cārt
tiri; kutirai ēṟiya cel.

It's the fleeting one that ran into you
Thro' your high-handed *pāṇaṉ*'s[1] intrigues;
Ride it not
As your native ancient form it could blight;
Or else be strayed around as groom
With that harlot for the horse;
Get lost for that horse to ride.

1. The singing minstrel, and the messenger for the hero in his extra-marital quests.

96

'கொடியோர் கொடுமை சுடும் என . . . . . பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக்கண்' தலைவி பரத்தையரை யானையாகக் கூறிப் புலந்தது.

தலைவி

அன்னை: கடுஞ் சொல் அறியாதாய் போல, நீ
என்னைப் புலப்பது ஒறுக்குவென்மன் யான்—
சிறுகாலை இற் கடை வந்து, குறி செய்த
அவ் வழி என்றும் யான் காணேன் திரிதர,
'எவ் வழிப் பட்டாய்?'—சமனாக இவ் எள்ளல்.

தலைவன்

முத்து ஏர் முறுவலாய்! நம் வலைப் பட்டது ஓர்
புத்தியானை வந்தது; காண்பான் யான் தங்கினேன்.

'புதிய யானை காணத் தங்கினேன்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி

ஒக்கும்—

அவ் யானை வனப்பு உடைத்தாகலும் கேட்டேன்:
அவ் யானை தான் சுண்ண நீறு ஆடி, நறு நறா நீர் உண்டு—
ஒள் நுதல் யாத்த திலக அவிர் ஓடை,
தொய்யில் பொறித்த வன முலை வான் கோட்டு,
தொய்யகத் தோட்டி, குழை தாழ் வடி மணி,
உத்தி பொறித்த புனை பூண் பருமத்து—
முத்து ஏய்க்கும் வெண் பல் நகை திறந்து,
நல் நகர் வாயில் கதவ வெளில் சார்ந்து,
தன் நலம் காட்டி, தகையினால், கால் தட்டி வீழ்க்கும்,
தொடர் தொடர்ந்த வலந்து; படர் செய்யும்
மென் தோள் தடக் கையின் வாங்கி, தற் கண்டார்
நலம் கவளம் கொள்ளும்; நகை முக வேழத்தை
இன்று கண்டாய் போல் எவன் எம்மைப் பொய்ப்பது, நீ?

எல்லா! கெழீஇ, தொடி செறித்த தோள் இணை, தத்தித்
தழீஇக் கொண்டு, ஊர்ந்தாயும் நீ.

குழீஇ அவாவினால், தேம்புவார் இற் கடை ஆறா,
உவா அணி ஊர்ந்தாயும் நீ.

மிகாஅது சீர்ப்பட உண்ட சிறு களி ஏர் உண்கண்
நீர்க்கு விட்டு, ஊர்ந்தாயும் நீ.

96

[The sulking heroine identifies the 'elephants' the hero seeks after]

Heroine

That woman came at our doorstep ere dawn
And was seen moping with words harsh:
'Wherever has he gone
His rendezvous failing
And leaving me to seek him around in vain?'
Good God!
As if unknowing
You wear an unconcern disdainful,
I must blame it on myself only.

Hero

O my lady with a pearl-like smile!
A new catch in my trap held me there,
I did stay off just to see that elephant tractable.

Heroine

Rightly said!
A comely beast I learnt it is:
Cuṇṇam[1] powder sprinkled over,
Sweet palm's wine taken in,
The glittering mark on the lustrous forehead,
The graceful breasts as the whitish tusks
With figures of sandal drawn over,
The *toyyakam*[2] head-ornament as its goad,
The hanging earrings for its tinkling bells,
The head-jewel cluster Lakṣmi's image impressed

---

1. Aromatic powder mixed with saffron and gold or silver dust used for sprinkling over the body on important occasions.

2. Set of jewels consisting of a central piece lying along the parting of the hair, a left limb in the form of the crescent moon, and a right limb in the form of the sun.

சார்ச்சார் நெறி தாழ் இருங் கூந்தல் நின் பெண்டிர் எல்லாம்
சிறு பாகராகச் சிறற்றாது, மெல்ல,
விடாஅது நீ எம் இல் வந்தாய்; அவ் யானை
கடாஅம் படும்; இடத்து ஒம்பு.

Talaivi

aṉṉai: kaṭuñ col aṟiyātāy pōla, nī
eṉṉaip pulappatu oṟukkuveṉmaṉ yāṉ—
ciṟukālai iṟ kaṭai vantu, kuṟi ceyta
av vaḻi eṉṟum yāṉ kāṇēṉ tiritara,
'ev vaḻip paṭṭāy?'—camaṇāka iv eḻḻal.

Talaivaṉ

muttu ēr muṟuvalāy! nam valaip paṭṭatu ōr
puttiyāṉai vantatu;·kāṇpāṉ yāṉ taṅkiṉēṉ.

'Putiya Yāṉai Kāṇat Taṅiṉēṉ' Eṉa Talaivaṉukkut Talaivi

okkum—

av yāṉai vaṉappu uṭaittākalum kēṭṭēṉ:
av yāṉai tāṉ cuṉṉa niṟu āṭi, naṟu naṟā nīr uṇṭu—
oḻ nutal yātta tilaka avir ōṭai,
toyyil poṟitta vaṉa mulai vāṉ kōṭṭu,
toyyakat tōṭṭi, kuḻai tāḻ vaṭi maṇi,
utti poṟitta puṉai pūṇ parumattu—
muttu ēykkum veṇ pal nakai tiṟantu,
nal nakar vāyil katava veḻil cārntu,
taṉ nalam kāṭṭi, takaiyiṉāl, kāl taṭṭi viḻkkum,
toṭar toṭarāka valantu; paṭar ceyyum
meṉ tōḻ taṭak kaiyiṉ vāṅki, taṟ kaṇṭār
nalam kavaḻam koḻḻum; nakai muka vēḻattai
iṉṟu kaṇṭāy pōl evaṉ emmaip poyppatu, nī?

ellā! keḻīi, toṭi ceṟitta tōḻ iṇai, tattit
taḻīik koṇṭu, ūrntāyum nī.

kuḻīi avāviṉāl, tēmpuvāṯ iṟ kaṭai āṟā,
uvā aṇi ūrntāyum nī.

For its neck-cushion of shapely make;
It'd stand reclining at the door's post
Of this house of unsullied name,
Wearing a smile on its pearls-like whitish teeth,
Features winsome it'd flaunt
And get one stumbled thereof
With the door-frame for the shackle;
It'd seize the beauty of those sighted
For its ball of food
Thro' its harrowing soft shoulders as its trunk;
Of what avail is your fiction
Of your elephant encounter, the smiling one at that?

Oh! You!
You did hang on in lust
To the shoulders with bracelets bedecked,
And go about in embrace fast.

You did ride about in finesse
Along the quarters of those women,
That went grieving later
After falling for you in lust.

You did go about for their union
Having abandoned them a little,
Leaving their winsome collyrium-laden eyes in tears
After sparing moments of well-savoured union.

You are home with me now,
With all those women with black-sand like tresses,
Whom you've had wheresoever you went
Holding on their spleen;
That unfledged elephant may go rutting
Rendering you an inhospitable mahout,
Do extend it your refuge.

mikāatu cīrppaṭa uṇṭa ciṟu kaḷi ēr uṇkaṇ
nīrkku viṭṭu, ūrntāyum nī.

cārccār neṟi tāḻ iruṅ kūntal niṉ peṇṭir ellām
ciṟu pākarākac ciraṟṟātu, mella,
viṭāatu nī em il vantāy; av yāṉai 30
kaṭāam· paṭum; iṭattu ōmpu.

97

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் ஆற்றாமையே மொழிலாகச் சென்றுழி, அவனைக் கண்டு, 'நீ தாழ்த்த காரணம் என்?' என 'புதுப் புனல் ஆடித் தாழ்த்தது' என்ன, தலைவி, 'இன்ன புதுப் புனலே ஆடியது' என நெருங்கிக் கூறியது.

தலைவி

யாரை நீ எம் இல் புகுதர்வாய்? ஒரும்
புதுவ மலர் தேரும் வண்டே போல்—யாழ
வதுவை விழவு அணி வைகலும் காட்டினையாய்—
மாட்டு மாட்டு ஓடி, மகளிர்த் தரத்தர,
பூட்ட மான் திண் தேர் புடைத்த மறுகு எல்லாம் 5
பாட்டு ஆதல் சான்ற நின் மாயப் பரத்தைமை—
காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன்—பண்டு எலாம்
கேட்டும் அறிவேன்மன், யான்.

தலைவன்

தெரி கோதை அம் நல்லாய்! தேறீயல் வேண்டும்—
பொரு கரை வாய் சூழ்ந்த பூ மலி வையை 10
வரு புனல் ஆடத் தவிர்ந்தேன்; பெரிது என்னைச்
செய்யா மொழிவது எவன்?

தலைவி

ஒஒ! புனல் ஆடினாய் எனவும் கேட்டேன்; புனல் ஆங்கே
நீள் நீர் நெறி கதுப்பு வாரும் அறல் ஆக,
மாண் எழில் உண் கண் பிறழும் கயல் ஆக, 15
கார் மலர் வேய்ந்த கமழ் பூம் பரப்பு ஆகம்,
நாணுச் சிறை அழித்து நன்பகல் வந்த அவ்
யாணர்ப் புதுப் புனல் ஆடினாய், முன் மாலை,
பாணன் புணையாகப் புக்கு.
ஆனாது அளித்து அமர் காதலோடு அப் புனல் ஆடி, 20
வெளிப்படு கவ்வையை யான் அறிதல் அஞ்சி,
குளித்து ஒழுகினாய் எனவும் கேட்டேன்; குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தான் புருவத் திரை இடா,

97

[The hero coming home late after his dalliance with the prostitutes, the heroine demands of the reason for his tardiness. The former saying that he had had sport in the freshet, the heroine mocks at him in a tone of disbelief]

Heroine

O whoever are you
Seeking entry into this home of mine?
You wear the mien of a beetle
Seeking out newer and newer blossoms to savour;
The talk thick and fast around-
Of your clamouring mighty chariot
Ever ready harnessed with horses
Pounding the streets to fetch you women,
Which sounded witness thereof
To your deceitful philandering-
Used to be brought to my ears in the past;
I could now see it thro'
From your festive wear on the parade
That marks you day in and day out
As you go about flirting for union.

Hero

O my graceful virtuous lady
Wearing the garland of choice flowers!
Of what avail are your words
That impute to me things I didn't do?
I did tarry for sport in the freshet
Which flows swelling beating the banks
Of the Vaikai clad in flowers profuse;
Do take my words for truth.

Heroine

Aha! I heard you'd your frolic there!
The freshet you reveled in
Possessed the long flowing tresses

ஆர்க்கும் ஞெகிழத்தான் நல் நீர் நடை தட்பச்
சீர்த் தக வந்த புதுப் புனல் நின்னைக் கொண்டு,
ஈர்த்து உய்ப்பக் கண்டார் உளர்.

ஈர்த்தது உரை சால் சிறப்பின் நின் நீர் உள்ளம் வாங்க,
புரை தீர் புதுப் புனல் வெள்ளத்தின் இன்னும்
கரை கண்டதூஉம் இலை.

தலைவன்

நிரைதொடீஇ! பொய்யா வாட் தானை, புனை கழற் கால், தென்னவன்
வையைப் புதுப் புனல் ஆடத் தவிர்ந்ததைத்
தெய்வத்தின் தேற்றித் தெளிப்பேன்; பெரிது என்னைச்
செய்யா மொழிவது எவன்?

தலைவி

மெய்யதை மல்கு மலர் வேய்ந்த மாயப் புதுப் புனல்
பல் காலும் ஆடிய செல்வுழி, ஒல்கிக்
களைஞரும் இல் வழி, கால் ஆழ்ந்து தேரோடு
இள மணலுள் படல் ஓம்பு—முளை நேர்
முறுவலார்க்கு ஓர் நகை செய்து.

Talaivi

yārai nī em il pukutarvāy? ōrum
putuva malar tērum vaṇṭē pōl—yāḻa
vatuvai viḻavu aṇi vaikalum kāṭṭiṉaiyāy—
māṭṭu māṭṭu ōṭi, makaḻirt tarattara,
pūṭṭu māṉ tiṇ tēr puṭaitta maṟuku ellām
pāṭṭu ātal cāṉṟa niṉ māyap parattaimai—
kāṭṭiya vantamai kaippaṭuttēṉ—paṇṭu elām
kēṭṭum aṟivēṉmaṉ, yāṉ.

Talaivaṉ

teri kōtai am nallāy! tēṟīyal vēṇṭum—
poru karai vāy cūḻnta pū mali vaiyai
varu puṉal āṭat tavirntēṉ; peritu eṉṉaic
ceyyā moḻivatu evaṉ?

Talaivi

ōo! puṉal āṭiṉāy eṉavum kēṭṭēṉ; puṉal āṅkē
nīḷ nīr neṟi katuppu vārum aṟal āka,

Like the fine black sand in ripples around;
The collyrium-laden eyes of exquisite beauty
Looked like the fish leaping about;
Bounds of modesty it broke
In the expanse of the shadowy grove
That wears fragrant blossoms;
It is this freshet that came at high noon
Which you had your amusement with,
Going there ere the eventide
With your *pāṇaṉ*[1] countenancing thereto.

Sport you did in the fresh waters
With passion uncontained impelling;
And fearing my knowledge
Of the scandal thereof
You went about wrapping it up;
Which all I heard of too.
Swept over by anger,
Cover it'd had with its eye-brow;
Those fresh waters moved about in grace
The tinkling anklets' clatter resounding
And laid a hold on your well-nurtured mien;
There were people around
That witnessed this freshet
Luring you on to it.
Lured,
Your heart honoured and lofty acquiesced;
The end of this blameless freshet
Your eyes haven't sighted yet.

Hero

O my lady with bracelets in series!
That I did tarry for sport
At the Vaikai river of the Pāṇṭiya

---

1. The minstrel-singer and the messenger of the hero in his pursuits of extra-marital affairs.

māṉ eḻil uṉ kaṇ piṟaḻum kayal āka,
kār malar vēynta kamaḻ pūm parappu ākam,
nāṇuc ciṟai aḻittu naṉpakal vanta av
yāṇarp putup puṉal āṭiṉāy, muṉ mālai,
pāṇaṉ puṇaiyākap pukku.
āṉātu aḻittu amar kātalōṭu ap puṉal āṭi,
veḻippaṭu kavvaiyai yāṉ aṟital añci,
kuḻittu oḻukiṉāy eṉavum kēṭṭēṉ; kuḻittāṅkē
pōrtta ciṉattāṉ puruvat tirai iṭā,
ārkkum ñekiḻattāṉ nal nīr naṭai taṭpac
cīrt taka vanta putup puṉal niṉṉaik koṇṭu,
īrttu uyppak kaṇṭār uḻar.

īrttatu urai cāl ciṟappiṉ niṉ nīr uḻḻam vāṅka,
purai tīr puṭup puṉal veḻḻattiṉ iṉṉum
karai kaṇṭatūv um ilai.

Talaivaṉ

niraitoṭīi! poyyā vāṭ tāṉai, puṉai kaḻaṟ kāl, teṉṉavaṉ
vaiyaip putup puṉal āṭat tavirntatait
teyvattiṉ tēṟṟit teḻippēṉ; peritu eṉṉaic
ceyyā moḻivatu evaṉ?

Talaivi

meyyatai malku malar vēynta māyap putup puṉal
pal kālum āṭiya celvuḻi, olkik
kaḻaiñarum il vaḻi, kāl āḻntu tērōṭu
iḻa maṇaluḻ paṭal ōmpu—muḻai nēr
muṟuvalārkku ōr nakai ceytu.

Adorned with well-wrought anklets[2]
And with an army of unfailing swords,
I'll now swear by God;
Of what avail is it
That you stretch out to things fancied?

Heroine

As you go now and many a time
Frolicking in the guileful waters
Bedecked with flowers aplenty,
And as you'd respond to those with shoot-like smiles,
Do mind your chariot wheels
That might sink into the soft sands
When there comes none to get you ashore.

2. Given as a token of honour to warriors of prowess.

98

அரசன் தலைவனாயவன் தலைவியை நீங்கி இருந்ததற்குத் தலைவி நீட்டித்து ஆற்றாளாய வழி, அவட்கு நிகழ்ந்த காமத்து மிகு திறத்தை அவ் அரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியது. இது பெருந்திணை.

நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும், அவை எடுத்து,
அற வினை இன்புறூஉம் அந்தணர் இருவரும்
திறம் வேறு செய்தியின் நூல் நெறி பிழையாது,
குழவியைப் பார்த்து உறூஉம் தாய் போல், உலகத்து
மழை சுரந்து அளித்து ஒம்பும் நல் ஊழி யாவர்க்கும்
பிழையாது வருதல் நின் செம்மையின் தர, வாய்ந்த
இழை அணி கொடித் தீண் தேர், இன மணி யானையாய்!

அறன் நிழல் எனக் கொண்டாய், ஆய் குடை; அக் குடைப்
புற நிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ, இவள்? இவண் காண்டிகா—
பிறை நுதல் பசப்பு ஊரப் பெரு விதுப்பு உற்றாளை!

பொய்யாமை நுவலும், நின் செங்கோல்; அச் செங்கோலின்
செய் தொழில் கீழ்ப் பட்டாளோ, இவள்? இவண் காண்டிகா—
காம நோய் கடைக்கூட்ட வாழும் நாள் முனிந்தாளை!

ஏமம் என்று இரங்கும், நின் எறி முரசம்; அம் முரசின்
ஏமத்து இகந்தாளோ, இவள்? இவண் காண்டிகா—
வேய் நலம் இழந்த தோள் கவின் வாட இழப்பாளை!

ஆங்கு—

நெடிது சேண் இகந்தவை காணினும், தான் உற்ற
வடுக் காட்ட, கண் காணாதற்றாக, என் தோழி
தொடி கொட்ப நீத்த கொடுமையைக்
கடிது என உணராமை கடிந்ததோ, நினக்கே?

naṟaviṉai varaintārkkum varaiyārkkum, avai eṭuttu,
aṟa viṉai iṉpuṟūum antaṇar iruvarum
tiṟam vēṟu ceytiyiṉ nūl neṟi piḻaiyātu,
kuḻaviyaip pārttu uṟūum tāy pōl, ulakattu
maḻai curantu aḷittu ōmpum nal ūḻi yāvarkkum
piḻaiyātu varutal niṉ cemmaiyiṉ tara, vāynta
iḻai aṇi koṭit tiṇ tēr, iṉa maṇi yāṉaiyāy!

aṟaṉ niḻal eṉak koṇṭāy, āy kuṭai; ak kuṭaip
puṟa niḻaṟkīḻp paṭṭāḷō, ivaḷ? ivaṉ kāṇṭikā—

98

[As the king-hero stays away from the heroine, her continued sulking grows into one of uncontained distress. Here is the address of the confidante to the king about the heroine's anguish of intense passion. A case of *peruntiṇai*]

Straying not from the codes discriminating
Of the two sage preceptors[1]
By which one race take palm-wine and another eschew,
And providing to all a reign of unfailing fairness,
With rains blessing the land and nurturing it
Like a mother feeding and sustaining her child,
Oh the king come to righteous rule
With the sturdy chariot well-decked banner on,
And possessing choice elephants with tinkling bells adorned!

You do have the graceful canopy
Holding it to find righteousness under;
But does she fall beyond its pale?
Do extend your bliss to her
Whose exceeding passion for you
Wears her crescent moon like forehead with pallid hue.

Your sceptre proclaims your unfailing fairness,
But does it have a down on her alone?
Do extend your affections to her
Who goes at war with her life
Her passion intense weighing her down.

Your drum does sound
As if proclaiming protection to all;
But does she stand excluded thereof?
Do extend your benignity to her
Who goes distressed

---

1. Viyāḷaṉ-Bṛhaspati, the preceptor of the gods, and Veḷḷi-Sukra, the priest of the *asuras*. The former race shun palm-wine and the latter go for it.

piṟai nutal pacappu ūrap peru vituppu uṟṟāḷai!

poyyāmai nuvalum, niṉ ceṅkōl; ac ceṅkōliṉ
cey toḻil kīḻp paṭṭāḷō, ivaḷ? ivaṇ kāṇṭikā—
kāma nōy kaṭaikkūṭṭa vāḻum ṇāḷ muṉintāḷai!

ēmam eṉṟu iraṅkum, niṉ eṟi muracam; am muraciṉ
ēmattu ikantāḷō, ivaḷ? ivaṇ kāṇṭikā—
vēy nalam iḻanta tōḷ kaviṉ vāṭa iḻappāḷai!

āṅku—

neṭitu cēṇ ikantavai kāṇiṉum, tāṉ uṟṟa
vaṭuk kāṭṭa, kaṇ kāṇātaṟṟāka, eṉ tōḻi
toṭi koṭpa nīṭṭa koṭumaiyaik
kaṭitu eṉa uṇarāmai kaṭintatō, niṉakkē?

With her shoulders' loveliness
Bamboo-stem like
Wearing out.

That being so,

You do not take it unkind of you
To see my lady abandoned
With her bracelets loosening;
Resemblance it bears to the eyes
That extend their gaze to things
Removed from their vision the farthest,
But see not the sore within
Though one points it up.

99

இதுவும் அது.

ஈண்டு, நீர்மிசைத் தோன்றி இருள் சீக்கும் சுடரே போல்,
வேண்டாதார் நெஞ்சு உட்க, வெரு வந்த கொடுமையும்,
நீண்டு தோன்று உயர் குடை நிழல் எனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண் தகு மதி என்னக் கதிர் விடு தண்மையும்,
மாண்ட நின் ஒழுக்கத்தான், மறு இன்றி, வியன் ஞாலத்து
யாண்டோரும் தொழுது ஏத்தும் இரங்கு இசை முரசினாய்!

'ஐயம் தீர்ந்து யார்கண்ணும் அருந் தவ முதல்வன் போல்
பொய் கூறாய்' என நின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதான்—
நல்கி நீ தெளித்த சொல் நசை எனத் தேறியாள்
பல் இதழ் மலர் உண்கண் பனி மல்கக் காணுங்கால்?

'சுரந்த வான் பொழிந்தற்றா சூழ நின்று யாவர்க்கும்
இரந்தது நசை வாட்டாய்' என்பது கெடாதோதான்—
கலங்கு அஞர் உற்று, நின் கமழ் மார்பு நசைஇயாள்
இலங்கு கோல் அவிர் தொடி இறை ஊரக் காணுங்கால்?

'உறை வரை நிறுத்த கோல், உயிர் திறம் பெயர்ப்பான் போல்,
முறை செய்தி' என நின்னை மொழிவது கெடாதோதான்—
அழி படர் வருத்த, நின் அளி வேண்டிக் கலங்கியாள்
பழி தபு வாள் முகம் பசப்பு ஊரக் காணுங்கால்?

ஆங்கு—

தொல் நலம் இழந்தோள், நீ துணை எனப் புணர்ந்தவள்;
இன் உறல் வியன் மார்ப! 'இனையையால்; கொடிது!' என,
நின்னை யான் கழறுதல் வேண்டுமோ,
என்னோர்கள் இடும்பையும் களைந்தீவாய் நினக்கே?

īṇṭu, nīrmicait tōṉṟi iruḷ cīkkum cuṭarē pōl,
vēṇṭātār neñcu uṭka, veru vanta koṭumaiyum,
nīṇṭu tōṉṟu uyar kuṭai niḻal eṉac cērntārkkuk
kāṇ taku mati eṉṉak katir viṭu taṇmaiyum,
māṇṭa niṉ oḻukkattāṉ, maṟu iṉṟi, viyaṉ ñālattu
yāṇṭōrum toḻutu ēttum iraṅku icai muraciṉāy!

'aiyam tīrntu yārkaṇṇum arun tava mutalvaṉ pōl
poy kūṟāy' eṉa niṉṉaip pukaḻvatu keṭātōtāṉ—

99

[Context the same as the one for verse 98]

Acts ruthless from you await those
That choose to stay hostile to you,
Piercing awe into their very hearts
Like the sun surging from the waters
And wiping darkness off the earth's face;
And to those that refuge seek
Under your lofty canopy extending afar,
You do remain the sightly moon
That braces up one with its coolness;
Unsullied you are
Endowed with supreme righteousness;
Worshipful acclaim to you
From one and all of this wide world
Marks your resounding drum's beat.

When one sees her collyrium-smeared eyes,
Wearing a many-petalled flower's grace,
Filled with tears profuse
Who's taken your word graciously uttered
For your heart's loving kindness,
Will not your name—
As the one of unfailing words
Acclaimed by an undoubting world,
Like the word of the Primeval Lord of mighty penances[1]—
Go impaired around?

When one sees the radiant bracelet
Of an exquisite workmanship
Loosening down her wrist,
Who lives longing for your fragrant chest

---

1. Lord Civaṉ sitting under a banyan tree propounding a life of penance to the sages.

nalki nī teḷitta col nacai eṉat tēṟiyāḷ
pal itaḷ malar uṇkaṇ paṉi malkak kāṇuṅkāl?

'curanta vāṉ poḷintaṟṟā, cūḻa niṉṟu yāvarkkum
irantatu nacai vāṭṭāy' eṉpatu keṭātōtāṉ—
kalaṅku añar uṟṟu, niṉ kamaḷ mārpu nacaiiyāḷ
ilaṅku kōl avir toṭi iṟai ūrak kāṇuṅkāl?

'uṟai varai niṟutta kōl, uyir tiṟam peyarppāṉ pōl,
muṟai ceyti' eṉa niṉṉai moḷivatu keṭātōtāṉ—
aḷi paṭar varutta, niṉ aḷi vēṇṭik kalaṅkiyāḷ
paḷi tapu vāḷ mukam pacappu ūrak kāṇuṅkāl?

āṅku—

tol nalam iḻantōḷ, nī tuṇai eṉap puṇarntavaḷ;
iṉ uṟal viyaṉ mārpa! 'iṉaiyaiyāḷ; koṭitu' eṉa,
niṉṉai yāṉ kaḻaṟutal vēṇṭumō,
eṉṉōrkaḷ iṭumpaiyum kaḷaintīvāy niṉakkē?

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Down with delirium-like distress now,
Will not your name—
As the one who fails not any
Among the flow of supplicants around
In granting the thing desired
Much like the showers from the rain-clouds—
Go tainted around?

When one sees her countenance
Of flawless sheen
Stricken with pallor,
Who now reels under heart-breaking angst
Hungering for your kindliness,
Will not your name—
As the dispenser of righteous rule
With a sceptre justice marked
Much like the Lord of Death
That determines the spell of lives—
Go affected around?

That being so,

O the one of wide chest
That provides for sweet embraces!
She's the one come to you as her repose,
And now she has her wonted native splendour gone;
You're the one
Who effaces the ills of men one and all;
Should I tell you then
It's cruel of you to be not so to her?

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

முல்லைக்கலி

POEMS OF THE *MULLAI* (SYLVAN) TRACT

[Verses 100 - 116]

By

Cōḷaṉ Nalluruttiraṉ

100

'ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப் பெயர், ஆவயின் ஒருஉம் கிழவரும் உளரே' என்னும் சூத்திரத்தில், 'திணை நிலைப் பெயராகிய கிழவரும் கிழத்தியரும் உளர்' என்னும் விதியால் கொண்ட அத் தலைவிக்கு அவள் தோழி ஆயர் ஏறு தழுவுகின்றமை காட்டி, அவள் அது கண்டு வருந்தாமல், ஆண்டுப் பெற்ற நல் நிமித்தம் கூறித் தெளிவித்து, அதனை அவ் விதியால் கொண்ட தலைவற்கும் கூறி, மீட்டும் அத் தலைவிக்குத் தம் சுற்றத்தார் கூறியிருக்கும் கூற்றினையும் கூறி, 'தலைவனும் இன்னும் ஒரு ஞான்று ஏறு தழுவி நம்மை வரைந்து கொள்வன்' என்று ஆற்றுவித்தது.

தோழி தலைவிக்கு ஏறு தழுவுதலைச் சுட்டிக் காட்டுதல்

தளி பெறு தண் புலத்துத் தலைப் பெயற்கு அரும்பு ஈன்று,
முளி முதல் பொதுளிய, முட் புறப் பிடவமும்;
களி பட்டான் நிலையே போல் தடவுபு துடுப்பு ஈன்று,
ஞெலிபு உடன் நிரைத்த ஞெகிழ் இதழ்க் கோடலும்;
மணி புரை உருவின காயாவும்; பிறவும்;
அணி கொள மலைந்த கண்ணியர்—தொகுபு உடன்,
மாறு எதிர் கொண்ட தம் மைந்துடன் நிறுமார்,
சீறு அரு முன்பினோன் கணிச்சி போல் கோடு சீஇ,
ஏறு தொழூஉப் புகுத்தனர், இயைபுடன் ஒருங்கு.

அவ் வழி, முழக்கு என, இடி என, முன் சமத்து ஆர்ப்ப—
வழக்கு மாறு கொண்டு, வருபு வருபு ஈண்டி—
நறையொடு துகள் எழ நல்லவர் அணி நிற்ப,
துறையும் ஆலமும் தொல் வலி மராஅமும்
முறையுளி பராஅய், பாய்ந்தனர், தொழூஉ.

மேற் பாட்டு உலண்டின் நிறன் ஒக்கும் புன் குருக் கண்
நோக்கு அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக் குத்தி,
கோட்டிடைக் கொண்டு, குலைப்பதன் தோற்றம் காண்—
அம் சீர் அசைஇயல் கூந்தற் கை நீட்டியான்
நெஞ்சம் பிளந்து இட்டு, நேரார் நடுவண், தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்.

சுடர் விரிந்தன்ன சுரி நெற்றிக் காரி
விடரி அம் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடி,
குடர் சொரியக் குத்தி, குலைப்பதன் தோற்றம் காண்—
படர் அணி அந்தி, பசுங் கட் கடவுள்
இடரிய ஏற்று எருமை நெஞ்சு இடந்து இட்டு,
குடர் கூளிக்கு ஆர்த்துவான் போன்ம்.

செவி மறை நேர் மின்னும் நுண் பொறி வெள்ளைக்
கதன் அஞ்சான், பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி,

100

[The confidante shows the heroine the valorous herdsmen to be engaged in the contest of capturing the bulls at large. She tells the concerned heroine of the occurrence of auspicious omens vis-a-vis the fortunes of her hero. She also conveys the possible effects of the omen to the hero, and comes back to her lady, with the words of assurance of her own kin, and with her firm hope of the hero capturing the bull one day and taking her hand in wedlock]

Splendour the young men wear,
Bedecked they're with garlands of flowers
Of *piṭavam* with thorns jutting out,
Which the early showers saw
On the cool rain-fed soil
Sprouting afresh from its parched boughs,
Of *kōṭal* putting forth ladle-like buds,
That look like the one inebriated,
Whose unfolded petals
Wear a sight of fire
Grated and hoarded,
Of *kāyā* with supphire's hue,
And of many a species.

The herdsmen all together
Sharpened the horns of their bulls,
Making them look like the battle-axe
Of the Lord Primeval of indomitable might[1],
And put them into the arena
For those herdsmen youth to brave them
And to see their prowess resolved;
The arena reverberated thunderclap like,
With perfumy dust rising up,
And lovely damsels assembling in array,
In tune with the wonted custom;
These men purposive and tenacious
Offered worship fitting

1. Lord Civaṉ.

நுதி நுனைக் கோட்டால் குலைப்பதன் தோற்றம் காண்—
ஆர் இருள் என்னான் அருங் கங்குல் வந்து, தன்
தாளின் கடந்து அட்டு, தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளின் திருகுவான் போன்ம்

அது கண்டு தலைவி கொண்ட அச்சம் போக்க, தோழி நல் நிமித்தம் கண்டு கூறுதல்

என ஆங்கு—

அணி மாலைக் கேள்வற் தருஉமார், ஆயர்
மணி மாலை ஊதும் குழல்.

கடாஅக் களிற்றினும் கண்ணஞ்சா ஏற்றை
விடாஅது நீ கொள்குவை, ஆயின்; படாஅகை
ஈன்றன, ஆய மகள் தோள்.

பகலிடக் கண்ணியன், பைதற் குழலன்,
சுவல்மிசைக் கோல் அசைத்த கையன், அயலது;
கொல் ஏறு சாட இருந்தார்க்கு, எம் பல் இருங்
கூந்தல் அணை கொடுப்பேம், யாம்.

'கோளாளர் என் ஒப்பார் இல்' என நம் ஆனுள்,
தாளாண்மை கூறும் பொதுவன் நமக்கு, ஒரு நாள்,
கேளாளன் ஆகாமை இல்லை; அவற் கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கண்.

ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின; ஆயரும் புண் கூர்ந்தார்;
நாறு இருங் கூந்தற் பொதுமகளிர் எல்லாரும்
முல்லைஅம் தண் பொழில் புக்கார், பொதுவரோடு,
எல்லாம் புணர் குறிக் கொண்டு.

taḷi peṟu taṇ pulattut talaip peyaṟku arumpu iṉṟu,
muḷi mutal potuḷiya, muṭ puṟap piṭavamum;
kaḷi paṭṭāṉ nilaiyē pōl taṭavupu tuṭuppu iṉṟu,
ñelipu uṭaṉ niraitta ñekiḻ italk kōṭalum;
maṇi purai uruviṉa kāyāvum; piṟavum;
aṇi koḷa malainta kaṇṇiyar—tokupu uṭaṉ,
māṟu etirkoṇṭa tam maintuṭaṉ niṟumār,
cīṟu aru muṉpiṉōṉ kaṇicci pōl kōṭu cīi,
ēṟu toḻūup pukuttaṉar, iyaiputaṉ oruṅku,

At the fountains of water,
At the banyan and the ripe sturdy pipal,
And jumped right into the arena.

Look at the spectacle of the youth,
Who springs up
Undaunted
By the fiery gaze of the bull's eyes
Resembling a caseworm's tint atop a pole,
Who gets mortally gored,
Held up on its horns,
And gets mangled;
Resemblance it bears
To the asseveration Pīmaṉ lived up to
In the very midst of the foes
As he cleaved the chest of Tuccātaṉaṉ[2]
Who had stretched his arm out
To seize Turaupati's lovely flowing tresses.

Look at the sight of the youth,
Bedecked with comely garlands
Of flowers from mountain clefts,
Being trampled around
By the dark bull with moon-like curl on the forehead,
With his bowels gored out
And his body getting mutilated;
Resemblance it draws
To the cleaving of the chest of the vexatious one,
Who rides the buffalo for his vehicle[3],
And the throwing of his bowels for the demons to feed on,
By the Lord of greenish tinge on his form[4],
At the end of the Ages torturous.

---

2. This and the other allusions to the *Mahabharata* do not contain the names of the characters in the SL text.

3. Yama, the God of death

4. Civaṉ, with his consort Ṳmai as constituting half of his form.

av vaḻi, muḻakku eṉa, iṭi eṉa, muṉ camattu ārppa—
vaḻakku māṟu koṇṭu, varupu varupu iṉṭi—
naṟaiyoṭu tukaḷ eḻa nallavar aṇi niṟpa,
tuṟaiyum ālamum tol vali marāamum
muṟaiyuḷi parāay, pāyntaṉar, toḻūu.

mēṟ pāṭṭu ulaṇṭiṉ niṟaṉ okkum puṉ kuruk kaṇ
nōkku añcāṉ pāynta potuvaṉaic cāk kutti,
kōṭṭiṭaik koṇṭu, kulaippataṉ tōṟṟam kāṇ—
am cīr acaiiyal kūntaṟ kai niṭṭiyāṉ
neñcam piḻantu iṭṭu, nērār naṭuvaṇ, taṉ
vañciṉam vāyttāṉum pōṉm.

cuṭar virintaṉṉa curi neṟṟik kāri
viṭari am kaṇṇip potuvaṉaic cāṭi,
kuṭar coriyak kutti, kulaippataṉ tōṟṟam kāṇ—
paṭar aṇi anti, pacuṅ kaṭ kaṭavuḷ
iṭariya ēṟṟu erumai neñcu iṭantu iṭṭu,
kuṭar kūḻikku ārttuvāṉ pōṉm.

cevi maṟai nēr miṉṉum nuṉ poṟi veḷḷaik
kataṉ añcāṉ, pāynta potuvaṉaic cāṭi,
nuti nuṉaik kōṭṭāl kulaippataṉ tōṟṟam kāṇ—
ār iruḷ eṉṉāṉ aruṅ kaṅkul vantu, taṉ
tāḻiṉ kaṭantu aṭṭu, tantaiyaik koṉṟāṉait
tōḻiṉ tirukuvāṉ pōṉm.

Atu Kaṇṭu Talaivi Koṇṭa Accam Pōkka, Tōḻi Nal Nimittam Kaṇṭu Kūṟutal

eṉa āṅku—

aṇi mālaik kēḻvaṟ tarūumār, āyar
maṇi mālai ūtum kuḻal.

kaṭāak kaḻiṟṟiṉum kaṇṇañcā ēṟṟai
viṭāatu niṉ koḻkuvai, āyiṉ; paṭāakai
iṉṟaṉa, āya makaḷ tōḻ.

pakaliṭa kaṇṇiyaṉ, paitaṟ kuḻalaṉ,
cuvalmicaik kōl acaitta kaiyaṉ, ayalatu;

Look at the spectacle of the youth
Who springs up intrepidly
At the white-complexioned bull,
With ears concealing its lustrous tiny red spots,
Which treads him down,
And sees him disfigured,
Piercing its pointed horns into him;
Resemblance it wears
To the dogged act of the man[5]
Who braved darkness intense,
Worsted and put to death,
And wrenched off by arm
The head of the one[6]
That'd slain his father.

[The confidante adds, after removing her lady's apprehension that such a fate might befall her man. This she does by pointing out a good omen which she comes across then]

Such as it is,

The pipes the herdsmen blow
Are an augury propitious
For you to unite with the one
That comes bedecked with the garland
Of sapphire-like *kāyā* blossoms.

[The confidante addresses the hero]

A bull more haughty than a rutting elephant
You'll capture with prowess resolute;
And this herdswoman's shoulders
Will then the banner of triumph hold forth.

[She then addresses the heroine]

That youth your darling is around,
Adorned with garlands of diurnal blossoms,

---

5. Aśvattāmaṉ, the son of Turōṇaṉ.

6. Cikaṇṭi

kol ēṟu cāṭa iruntārkku, em pal iruṅ
kūntal aṇai koṭuppēm, yām.

'kōḷāḷar eṉ oppār il' eṉa nam āṉuḷ,
tāḷāṇmai kūṟum potuvaṉ namakku, oru nāḷ,
kēḷāḷaṉ ākāmai illai; avaṟ kaṇṭu 45
vēḷāṇmai ceytaṇa kaṇ.

āṅku, ēṟum varuntiṇa; āyarum puṇ kūrntār;
nāṟu iruṅ kūntaṟ potumakaḷir ellārum
mullaiam taṇ poḻil pukkār, potuvarōṭu,
ellām puṇar kuṟik koṇṭu. 50

Having the pipe that melancholy tunes issues,
With a staff in hand resting on his shoulders,
As our kinsmen go proclaiming:
'Our daughters with tresses thick and dark
We will offer in wedlock
To those that brave and subdue the bulls'.

The herdsman hero in the midst of bulls,
Goes proclaiming of his venture;
'Unmatched I'm in this contest';

Unlikely it's not
That he turns your lord by union;
Your eyes too extend their benignity to him.

Fatigued the bulls grow,
Bruised are the herdsmen contesters;
And to the cool groves of wild jasmine
Repair the herdswomen with fragrant dark tresses
Taking cues from their men for Cupid's bliss.

101

ஆயன் தலைவனாய் ஏறு தழுவினமை சுற்றத்தார் கண்டு நின்று கூறியது.

தலைவன்

கண் அகன் இரு விசும்பில் கதழ் பெயல் கலந்து, ஏற்ற
தண் நறும் பிடவமும், தவழ் கொடித் தளவமும்,
வண்ண வண் தோன்றியும், வயங்கு இணர்க் கொறையும்,
அன்னவை பிறவும், பல் மலர் துதைய,
தழையும் கோதையும் இழையும் என்று இவை
தைஇயினர், மகிழ்ந்து, திளைஇ விளையாடும்
மட மொழி ஆயத்தவருள் இவள் யார்—உடம்போடு
என் உயிர் புக்கவள், இன்று?

பாங்கன்

ஒஒ! இவள், 'பொரு புகல் நல் ஏறு கொள்பவர் அல்லால்,
திரு மா மெய் தீண்டலர்' என்று, கருமமா,
எல்லாரும் கேட்ப, அறைந்து அறைந்து, எப்பொழுதும்
சொல்லால் தரப்பட்டவள்.

சுற்றத்தார்க்குத் தலைவன் செய்தி சொல்லி அனுப்ப, அவர், 'ஏறு தழுவும்
விழாவிற்குப் பறை அறைக' எனல்

'சொல்லுக!'—'பாணியேம்' என்றார்; 'அறைக' என்றார், பாரித்தார்,
மாணிழை ஆறாகச் சாறு.

கண்ட சுற்றத்தார் கூற்று

சாற்றுள் பெடை அன்னார் கண் பூத்து, நோக்கும் வாய் எல்லாம்
மிடை பெறின், நேராத் தகைத்து.

தகை வகை மிசைமிசைப் பாயியர், ஆர்த்து, உடன்
எதிர்எதிர் சென்றார் பலர்.

கொலை மலி சிலை செறி செயிர் அயர் சினம் சிறந்து,
உருத்து எழுந்து ஓடின்று மேல்.

எழுந்தது துகள்;
ஏற்றனர் மார்பு;
கவிழ்ந்தன மருப்பு;
கலங்கினர் பலர்.

அவருள், மலர் மலி புகல் எழ, அலர் மலி மளி புரை நிமிர் தோள் பிணைஇ
எருத்தோடு இமிலிடைத் தோன்றினன்; தோன்றி,
வருத்தினான்மன்ற, அவ் ஏறு.

101

[The words of herdsmen, as they rejoice at the hero capturing the bull in the contest]

Hero

Torrents of rain
Received from the expanse of the skies,
Luxuriantly blooming are
The *piṭavam* cool and fragrant,
The golden jasmine of trailing creepers,
The richly hued lovely *tōṉṟi*
The brightly clustered *koṉṟai*,
And many others too;
Closely intertwined with blossoms of which
Are garlands of flowers and shoots and jewels;
Wearing them all
Here're the sweet-tongued herdswomen
Engrossed in the revels of sporting;
Seen in their midst now,
Whoever is this lass
Who's taken her dwelling in my heart?

His confidant

O she is the one
Secured fast by word grave as deed,
And proclaimed in public by drum-beat
For one and all to know:
'No one shall touch her mango's shoot like body
Save the man
Who captures the sturdy bull
Marked for contests of valour'.

Hero

Do tell (her kin of my intent therein)

Confidant

Defer action we shall not.

ஏறு எவ்வம் காணா எழுந்தார்—எவன்கொலோ—
ஏறு உடை நல்லார்: பகை?

மடவரே, நல் ஆயர் மக்கள்—நெருநை,
அடல் ஏற்றெருத்து இறுத்தார்க் கண்டும், மற்று இன்றும்,
உடல் ஏறு கோள் சாற்றுவார்!

ஆங்கு, இனி—

தண்ணுமைப் பாணி தளராது எழுஉக—
பண் அமை இன் சீர்க் குரவையுள், தெண் கண்ணி,
திண் தோள், திறல் ஒளி, மாயப் போர், மா மேனி,
அம் துவர் ஆடைப் பொதுவனோடு, ஆய்ந்த
முறுவலாள் மென் தோள் பாராட்டி, சிறுகுடி
மன்றம் பரந்தது, உரை!

Talaivan

kaṇ akaṉ iru vicumpil kataḻ peyal kalantu, ēṟṟa
taṇ naṟum piṭavamum, tavaḻ koṭit taḷavamum,
vaṇṇa vaṇ tōṉṟiyum, vayaṅku iṉark koṉṟaiyum,
aṉṉavai piṟavum, pal malar tutaiya,
taḻaiyum kōtaiyum iḻaiyum eṉṟu ivai
taiiyiṉar, makiḻntu, tiḷaii viḷaiyāṭum
maṭa moḻi āyattavaruḷ ivaḷ yār—uṭampōṭu
eṉ uyir pukkavaḷ, iṉṟu?

Pāṅkaṉ

ōo! ivaḷ, 'poru pukal nal ēṟu koḷpavar allāl,
tiru mā mey tiṇṭalar' eṉṟu, karumamā,
ellārum kēṭpa, aṟaintu aṟaintu, eppoḻutum
collāl tarappaṭṭavaḷ.

Curṟattārkkut Talaivaṉ Colliyaṉuppa, Avar, Ēṟu Taḻuvum Viḻāviṟkup Paṟai Aṟaika!' Eṉal

'colluka!'—'pāṇiyēm' eṉṟār; 'aṟaika' eṉṟār, pārittār,
māṇiḻai āṟākac cāṟu.

Kaṇṭa Curṟattār Kūṟṟu

cāṟṟuḷ peṭai aṉṉār kaṇ pūttu, nōkkum vāy! ellām
miṭai peṟiṉ, nērāt takaittu.

Heroine's kin

Let the drum beat have a wider reach
Heralding the festive contest
For our richly jewelled girl's hand.
Fitting and worthy it'd be
Were there raised platforms around
For the fowl-like lasses' eyes
To feast on the contest.

Many a youth collected around
Bustle and clamour marked,
And they marched ahead
To jump on to the bulls
Of varied classes and breed.

The bulls,
Worked up and incensed,
Ran in their midst with murderous intent
Like bows of deathly charge.

A mass of dust rose up,
The men advanced
Their chests offering,
The horns of bulls lowered
Driving many a man into despair.

Amongst whom one there was
Who held his arms fast around the neck of a bull
With sapphire like out-stretched shoulders
Adorned with garlands of flowers closely strung,
And of a note known far and wide;
He then looked seated on its hump
And the bull reeled under affliction large;
The bull's distress seeing
The goodly men that own bulls stood up
And went wondering:
'Of what avail is our hostility to him?
Ignoramuses the herdsmen must be

takai vakai micaimicaip pāyiyar, ārttu. uṭaṉ
etir etir ceṉṟār palar.

kolai mali cilai ceṟi ceyir ayar ciṇam ciṟantu,
uruttu eḻuntu ōṭiṉṟu mēl. 20

eḻuntatu tukaḷ;
ēṟṟaṉar mārpu;
kaviḻntaṉa maruppu;
kalaṅkiṉar palar.

avaruḷ, malar mali pukal eḻa, alar mali maḷi purai nimir tōḷ piṇaii 25
eruttōṭu imiliṭait tōṉṟiṇaṉ; tōṉṟi,
varuttiṇāṉmaṉṟa, av ēṟu.

ēṟu evvam kāṇā eḻuntār—evaṉkolō—
ēṟu uṭai nallār: pakai?

maṭavarē, nal āyar makkaḷ—nerunai, 30
aṭal ēṟṟeruttu iṟuttārk kaṇṭum, maṟṟu iṉṟum,
uṭal ēṟu kōḷ cāṟṟuvār!

āṅku, iṉi—

taṇṇumaip pāṇi taḷarātu eḻūuka—
paṇ amai iṉ cīrk kuravaiyuḷ teṇ, kaṇṇi, 35
tiṇ tōḷ, tiṟal oḷi, māyap pōr, mā mēṉi,
am tuvar āṭaip potuvaṉōṭu, āynta
muṟuvalāḷ meṉ tōḷ pārāṭṭi, ciṟukuṭi
maṉṟam parantatu, urai!

To proclaim the contest again
Having seen the day past
Men seated on these beasts' withers!

And thereafter,

In the hall of the sylvan hamlet
Was the *kuravai*[4] dance performed
With songs set to fine tunes
Marking praises vibrant
Of the soft-shouldered lasses of graceful smiles
Along with the herdsmen youth
With hardy shoulders comely garlands adorned,
Of prowess manifest,
Of subtle martial forte,
Of dark countenance,
Dressed in lovely red attire;
Let the drum-beats time-measured go in order.

4. Dance in a circle prevalent among the women of the sylvan or hilly tract.

102

ஆயர் ஏறு தழுவி நின்றமையைத் தோழி தலைவிக்குத் தனித்தனியே காட்டி, பின்னர், அவர் ஏறு தழுவிவிட்டுக் குரவை ஆடுகின்றமையும் கூறி; 'ஆண்டு யாமும் சென்று, நின்னை ஏறு தழுவிக் கோடற்கு நிற்கின்ற தலைவன் கேட்டு, ஏறு தழுவிக் கொள்ளுமாறு, நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடி, குரவை ஆடி, "வழுதி வாழ்க!" என்று தெய்வம் பராவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாக!' எனக் கூறியது.

பொதுவர் ஏறு தழுவுதல்

மெல் இணர்க் கொன்றையும், மென் மலர்க் காயாவும்,
புல் இலை வெட்சியும், பிடவும், தளவும்,
குல்லையும், குருந்தும், கோடலும், பாங்சரும்—
கல்லவும் கடத்தவும்—கமழ் கண்ணி மலைந்தனர்,
பல் ஆன் பொதுவர், கதழ் விடை கோள் காண்மார்—
முல்லை முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன
பல்லர், பெரு மழைக் கண்ணர், மடம் சேர்ந்த
சொல்லர், சுடரும் கனங் குழைக் காதினர்,
நல்லவர்—கொண்டார், மிடை.

அவர் மிடை கொள—

மணி வரை மருங்கின் அருவி போல
அணி வரம்பு அறுத்த வெண் காற் காரியும்,
மீன் பூத்து அவிர் வரும் அந்தி வான் விசும்பு போல்
வான் பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையும்,
கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள் போல்
வளையுபு மலிந்த கோடு அணி சேயும்,
பொரு முரண் முன்பின் புகல் ஏறு பல பெய்து—
அரிமாவும், பரிமாவும், களிறும், கராமும்,
பெரு மலை விடரகத்து, ஒருங்குஉடன் குழீஇ,
படு மழை ஆடும் வரையகம் போலும்—
கொடி நறை சூழ்ந்த தொழுஉ.

தொழுவினுள் புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின, ஏறு.

ஏற்றின் அரி பரிபு அறுப்பன, சுற்றி,
எரி திகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்
உருவ மாலை போல,
குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன.

102

[The confidante shows her lady the bull-contest entered into by the herdsmen youth individually, and their *kuravai* dance thereafter. Then she asks the lady to join the dance-song revelry through which to bring home to the hero the mind of the heroine's relations to give her hand in marriage to the one that captures the bull]

The herdsmen youth many a cow owning
Are there to subdue the agile bulls;
Bedecked they are
With garlands of fragrant flowers
Of fine clustered *koṉṟai* and soft-petalled *kāyā,*
Of tiny-leafed *veṭci* and *piṭavam,*
Of *mullai* and *kāñcaṅkullai,*
Of *kuruntu* and *kōṭal*
And of *pāṅkar* tree
All flourishing in sylvan rocky tract;

To feast on the spectacle
Were the comely lasses in state
Seated on the raised platforms around,
Whose teeth looked as if packed with
Buds of wild jasmine and peacock's feather quills,
Who wore looks cool as showers,
And had delicate artless tongues,
Adorned they're with heavy lustrous earrings.

Seated in position as they were,
Into the arena were let in
The white-legged black bull
Of excelling charm
Verily like the waterfalls flowing down
From the hills of gem-like splendour;
The red-complexioned bull
With glossy white dots about
Resembling the reddened sky at dusk
With the glittering stars showing up;
The reddish beast

தோழி தலைவிக்குக் காட்டல்

"கோட்டொடு சுற்றிக் குடர் வலந்த ஏற்றின் முன்,
ஆடி நின்று, அக் குடர் வாங்குவான் பீடு காண்—
செந் நூற் கழி ஒருவன் கைப் பற்ற, அந் நூலை
முந் நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்.

இகுளை! இஃது ஒன்று கண்டை; இஃது ஒத்தன்:
கோட்டினத்து ஆயர் மகன் அன்றே—மீட்டு ஓரான்—
போர் புகல் ஏற்றுப் பிணர் எருத்தில் தத்துபு,
தார் போல் தழிஇயவன்?

இகுளை! இஃது ஒன்று கண்டை; இஃது ஒத்தன்;
கோவினத்து ஆயர் மகன் அன்றே—ஓவான்—
மறை ஏற்றின் மேல் இருந்து ஆடி; துறை அம்பி
ஊர்வான் போல் தோன்றுமவன்?

தொழீஇஇ!—காற்றுப் போல வந்த கதழ் விடைக் காரியை
ஊற்றுக் களத்தே அடங்கக் கொண்டு, அட்டு, அதன்
மேல் தோன்றி நின்ற பொதுவன் தகை கண்டை—
என்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பின் இடந்து இட்டு,
சீற்றமோடு ஆர் உயிர் கொண்ட ஞான்று, இன்னன்கொல்
கூற்று என: உட்கிற்று, என் நெஞ்சு.

இகுளை! இஃது ஒன்று கண்டை; இஃது ஒத்தன்;
புல்லினத்து ஆயர் மகன் அன்றே—புள்ளி
வெறுத்த வய வெள் ஏற்று அம் புடைத் திங்கள்
மறுப் போல் பொருந்தியவன்?

ஓவா வேகமோடு உருத்துத் தன்மேல் சென்ற
சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு, பெயர்த்து ஒற்றும்
காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தகை கண்டை—
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய் பகுத்து இட்டு, புடைத்த ஞான்று, இன்னன்கொல்
மாயோன் என்று: உட்கிற்று, என் நெஞ்சு.

'குரவை ஆடுவோருடன் கூடி, ஆடிப் பாடித் தெய்வம் பரவுவோம்'
எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தல்

ஆங்கு, இரும் புலித் தொழுதியும் பெருங் களிற்றினமும்
மாறுமாறு உழக்கியாங்கு உழக்கி, பொதுவரும்
ஏறு கொண்டு, ஒருங்கு தொழூஉ விட்டனர்—விட்டாங்கே—

With curved ripe horns
Bearing likeness to the crescent moon
The Lord of Destruction[1] on his head wore;
And many a belligerent bull
Of acclaimed prowess;
A cloud of dust-smoke rose up therein,
Making the arena look like
A cavern in a massive hill
Covered with rain-clouds,
Wherein are huddled up
A lion, horse, elephant and an alligator.

The bulls within went about goring,
Targeting herdsmen youth one and all
Who set out intently to see them bridled.
As they gored the men with animus innate,
Their blood-stained horns had bowels
Seen coiled about;
A sight that resembled the red-hued garland
Adorning the crescent on the head of the One[2]
Holding the battle-axe in hand
With fire glowing around.

Do look at the prowess of the man
Who stands in grit before the bull
Holding the bowels round its horns,
And retrieves it right,
Which looks verily like the one
Who works a red-hued thread,
Held by another in two strands,
Into a three-stranded string.

Isn't that man,
Who jumps on to the humped neck
Of the belligerent bull,

---

1. Lord Civaṉ
2. Lord Civaṉ

மயில் எருத்து உறழ் அணி மணி நிலத்துப் பிறழ—
பயில் இதழ் மலர் உண்கண்
மாதர் மகளிரும் மைந்தரும் மைந்து உற்றுத்
தாது எரு மன்றத்து அயர்வர், தழூஉ.

கொல் ஏற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே, ஆய மகள்,

அஞ்சார் கொலை ஏறு கொள்பவர் அல்லதை,
நெஞ்சிலார் தோய்தற்கு அரிய—உயிர் துறந்து—
நைவாரா ஆய மகள் தோள்.

வளியா அறியா உயிர், காவல் கொண்டு,
நளிவாய் மருப்பு அஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ, ஆய மகள் தோள்?

விலை வேண்டார், எம் இனத்து ஆயர் மகளிர்—
கொலை ஏற்றுக் கோட்டிடை, தாம் வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போல, புகின்.

ஆங்கு,

குரவை தழீஇ, யாம், மரபுளி பாடி,
தேயா விழுப் புகழ்த் தெய்வம் பரவுதும்—
மாசு இல் வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொல் நிலம்
ஆளும் கிழமையொடு புணர்ந்த
எம் கோ வாழியர், இம் மலர் தலை உலகே!

Pōtuvar Ēṟu Taḻuvutal

mel iṇark koṉṟaiyum, meṉ malark kāyāvum,
pul ilai veṭciyum, piṭavum, taḷavum,
kullaiyum, kuruntum, kōṭalum, pāṅkarum—
kallavum kaṭattavum—kamaḻ kaṇṇi malaintaṉar,
pala āṉ potuvar, kataḻ viṭai kōḷ kāṇmār—
mullai mukaiyum muruntum niraittaṉṉa
pallar, peru maḻaik kaṇṇar, maṭam cērnta
collar, cuṭarum kaṉaṅ kuḻaik kāṭiṉar
nallavar—koṇṭār, miṭai.

avar miṭai koḷa—

And holds it round
Much like a garland it wears,
The son of the herdsman buffalo herds owning?
He will not let it go off his grip;
O young lass!
Look at him,
Look at the spectacle of his might!

Isn't that man,
Who's seated on the spotted bull
And holds it under his sway
Looking like a rower
Being seated on a raft on the waters,
The son of a herdsman cowherds owning?
He will not let it go off his steering;
O young lass!
Look at him,
Look at the spectacle of his might!

O the one glued to the sight!
My heart shudders!
Look at the grandeur of that herdsman youth
Amongst many a man within the arena,
Who bridles the impetuosity of the dark-hued bull
Moving around wind like,
And is seen mounted on the beast
Which turned utterly subjugated.
Did the Lord[3] bear this appearance
When he in his ire
Cleaved with the extremity of his foot
The heart of the rider of the buffalo[4]
And took his life dear?

Isn't that man,
That keeps holding on

3. Lord Civaṉ.

4. Yamaṉ, the god of Death.

maṇi varai maruṅkiṉ aruvi pōla
aṇi varampu aṟutta veṇ kāṟ kāriyum,
miṉ pūttu avir varum anti vāṉ vicumpu pōl
vāṉ poṟi paranta puḷḷi veḷḷaiyum,
kolaivaṉ cūṭiya kuḻavit tiṅkaḷ pōl
vaḷaiyupu malinta kōṭu aṇi cēyum,
poru muraṇ muṉpiṉ pukal ēṟu pala peytu—
arimāvum, parimāvum, kaḷiṟum, karāmum,
peru malai viṭarakattu, oruṅku uṭaṉ kuḻīi,
paṭu maḻai āṭum varaiyakam pōlum—
koṭi naṟai cūḻnta toḻūu.

toḻuviṉuḷ puripu puripu pukka potuvarait
teripu teripu kuttiṉa, ēṟu.

ēṟṟiṉ ari paripu aṟuppaṇa, cuṟṟi,
eri tikaḷ kaṇicciyōṉ cūṭiya piṟaikkaṇ
uruva mālai pōla,
kurutik kōṭṭoṭu kuṭar valantaṇa.

Tōḻi Talaivikkuk Kāṭṭal

kōṭṭoṭu cuṟṟik kuṭar valanta ēṟṟiṉ muṉ,
āṭi niṉṟu, ak kuṭar vāṅkuvāṉ, pīṭu kāṇ—
cen nūṟ kaḻi oruvaṉ kaip paṟṟa, an nūlai
mun nūlāk koḻvāṉum pōṉm.

ikuḻai! iṟtu oṉṟu kaṇṭai; iṟtu ottaṉ:
kōṭṭiṉattu āyar makaṉ aṉṟē—mīṭṭu orāṉ—
pōr pukal ēṟṟup piṇar eruttil tattupu,
tār pōl taḻīiyavaṉ?

ikuḻai! iṟtu oṉṟu kaṇṭai; iṟtu ottaṉ;
kōviṉattu āyar makaṉ aṉṟē—ōvāṉ—
maṟai ēṟṟiṉ mēl iruntu āṭi; tuṟai ampi
ūrvāṉ pōl tōṉṟumavaṉ?

toḻīii!—kāṟṟup pōla vanta kataḻ viṭaik kāriyai
ūṟṟuk kaḻattē aṭaṅkak koṇṭu, aṭṭu, ataṉ
mēl tōṉṟi niṉṟa potuvaṉ takai kaṇṭai—

To the comely side of the mighty white bull
With patches plenteous marked over
Looking like the spots on the moon,
The son of the herdsman sheep owning?
O young lass!
Look at him,
Look at the spectacle of his prowess!

Look at the greatness of that herdsman youth,
Wearing the garland of *kāyā* flowers,
Who goes about in rage uncontained,
Holds the charging red-skinned bull's horns under its ears
And embraces it with its might drawn unto him,
My heart shudders at this show;
Did the dark-hued One[5] wear this form
As he cleaved its mouth open
And thrashed the life out of it
When a maned horse was set on him by his foes?

The herdsmen youth trod out the bulls,
Verily like the massive herds
Of tigers and elephants at war did,
Captured them their docility securing,
And they left the arena all together,
Where're strewn around
On its red coral like surface
The garlands of *kāyā* flowers they'd worn
Which wore the sight of peafowls' necks;
The lasses of collyrium-laden eyes
Resembling flowers densely petalled
Repaired to the shady pollen-strewn meeting spot
In the company of their men
Drawn as they were by passion of love;
And in *kuravai* dance they revelled
In each other's clasps.

---

5. Reference to Lord Kriṣṇaṉ and his foes Kañcaṉ and others.

ēṟṟerumai neñcam vaṭimpiṉ iṭantu iṭṭu,
ciṟṟamoṭu ār uyir koṇṭa ñāṉṟu, iṉṉaṉkol
kūṟṟu eṉa: uṭkiṟṟu, eṉ neñcu.

ikuḷai! iṉṟu oṉṟu kaṇṭai; iṉṟu ottaṉ:
pulliṉattu āyar makaṉ aṉṟē—puḷḷi
veṟutta vaya veḷ ēṟṟu am puṭait tiṅkaḷ
maṟup pōl poruntiyavaṉ?

ōvā vēkamōṭu uruttut taṉmēl ceṉṟa
cēec cevi mutaṟ koṇṭu, peyarttu oṟṟum
kāyāmpūṅ kaṇṇip potuvaṉ takai kaṇṭai—
mēvār viṭuttanta kūntaṟ kutiraiyai
vāy pakuttu iṭṭu, puṭaitta ñāṉṟu, iṉṉaṉkol
māyōṉ eṉṟu: uṭkiṟṟu, eṉ neñcu.

'Kuravai Āṭuvōruṭaṉ Kūṭi, Āṭip Pāṭit Teyvam Paravuvōm'
Eṉat Tōḻi Ṭalaiviyai Aḻaittal

āṅku, irum pulit toḻutiyum peruṅ kaḷiṟṟiṉamum
māṟumāṟu uḻakkiyāṅku uḻakki, potuvarum
ēṟu koṇṭu, oruṅku toḻūu viṭṭaṉar—viṭṭāṅkē—
mayil eruttu uṟaḻ aṇi maṇi nilattup piṟaḻa—
payil itaḻ malar uṇkaṇ
mātar makaḷirum maintarum maintu uṟṟut
tātu eru maṉṟattu ayarvar, taḻūu.

kol ēṟṟuk kōṭu añcuvāṉai maṟumaiyum
puḷḷāḷē, āya makaḷ.

añcār kolai ēṟu koḷpavar allatai,
neñcilār tōytaṟku ariya—uyir tuṟantu—
naivārā āya makaḷ tōḷ.

vaḷiyār aṟiyā uyir, kāval koṇṭu,
naḷivāy maruppu añcum neciṉār tōytaṟku
eḷiyavō, āya makaḷ tōḷ?

vilai vēṇṭār, em iṉattu āyar makaḷir—
kolai ēṟṟuk kōṭṭiṭai, tām viḻvār mārpiṉ
mulaiyiṭaip pōla, pukiṉ.

Let's go there too,
And dance the *kuravai* dance
Singing in tune with our mores:

The herdsmen lass would go not for embrace
Even in the birth to come
With the one that fears the horns of the murderous bull.

The shoulders of the herdsmen lass
Would come ready for embrace to one
That takes on undaunted the deathly bull;
Hard of access they would remain to one
Who holds one's life dear
And stays off the venture perilous.

Would the shoulders of herdsmen lass
Be accessible for hold passionate to one
Who knows not life for an airy mass,
And guards it dear by dreading the bull's horns?

Bride-price[6] our herdsmen mothers wouldn't demand
If the youth dared to leap into the midst
Of the dreadsome bulls' horns
As if it were amidst the breasts, of their loved ones.

Such as it is,

May our king[7],
Who reigns by right this ancient land,
That extends to the seas of unalloyed grace,
Prosper in this wide world!
Singing thus
In tune with our mores
And dancing the *kuravai* dance
Let's worship the god of ever-vibrant sublime name.

---

6. Money presented by the bridegroom to the bride's mother as compensation for having nourished her during her infancy.

7. The Pāṇṭiya king.

āṅku,

kuravai taḻīi, yām, marapuḷi pāṭi, 75
tēyā viḻup pukaḻt teyvam paravutum—
mācu il vāṉ munnīrp paranta tol nilam
āḷum kiḻamaiyoṭu puṇarnta
em kō vāḻiyar, im malar talai ulakē!

103

'நாடக வழக்கினும்' என்னும் சூத்திரத்து, 'பாடலுள் அமையாத' என்றதனால், ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, 'இக் குரவையுள் அவனைப் பாடுகம் வா' என்றாட்கு, அவள் உடம்பாட்டினுள், தான் அலர் அச்சம் நீங்கினமையும், அவன் தன்னை வருத்தினமையும், கூறிப் பாடி, பின்னர், தோழி, 'நமர் அவற்கு நின்னைக் கொடை நேர்ந்தார்' எனக் கூறியது.

ஏறு தழுவுதலும், பின்னர், ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் குரவை ஆடுதலும், பற்றித் தலைவிக்குத் தோழி கூறுதல்

மலி திரை ஊர்ந்து தன் மண் கடல் வௌவலின்,
மெலிவு இன்றி, மேல் சென்று, மேவார் நாடு இடம்பட,
புலியொடு வில் நீக்கி, புகழ் பொறித்த கிளர் கெண்டை,
வலியினான் வணக்கிய, வாடாச் சீர்த் தென்னவன்
தொல் இசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய 5
நல் இனத்து ஆயர், ஒருங்கு தொக்கு, எல்லாரும்—
வான் உற ஓங்கிய வயங்கு ஒளிர் பனைக்கொடிப்
பால் நிற வண்ணன் போல் பழி தீர்ந்த வெள்ளையும்
பொரு முரண் மேம்பட்ட பொலம் புனை புகழ் நேமித்
திரு மறு மார்பன் போல் திறல் சான்ற காரியும், 10
மிக்கு ஒளிர் தாழ் சடை மேவரும் பிறை நுதல்
முக்கண்ணான் உருவே போல் முரண் மிகு குராலும்,
மா கடல் கலக்குற மா கொன்ற மடங்காப் போர்
வேல் வல்லான் நிறனே போல் வெரு வந்த சேயும், ஆங்கு அப்
பொரு வரும் பண்பினவ்வையும், பிறவும்— 15
உருவப் பல் கொண்முக் குழீஇயவை போல,
புரிபு புரிபு புகுத்தனர், தொழுஉ.

அவ் வழி, 'முள் எயிற்று ஏஎர் இவளைப் பெறும், இது ஓர்
வெள் ஏற்று எருத்து அடங்குவான்.

ஒள்ளிழை வாருறு கூந்தல் துயில் பெறும், வை மருப்பின் 20
காரி கதன் அஞ்சான் கொள்பவன்—ஈர்-அரி
வெருஉப் பிணை மான் நோக்கின் நல்லாட் பெறூஉம், இக்

103

[The confidante takes the heroine to the scene of the herdsmen youth braving the bulls in the arena, and bids her to join the *kuravai* dance and sing his praises. As the heroine consents, the maid tells her of the intention of her kindred to give her hand in marriage to the youth]

As the massive high tides of the ocean
Submerge the land of his reign,
The Pāṇṭiya king of unfading name
Took to campaigns of unfatigued prowess,
Sought territories fresh to rule,
Found his glorious fish-banner
Vanquish those of tiger and bow[1],
And had his ancient glory reensconced;
The herdsmen of the virtuous clan
Of a lineage descending thereof
Collected around all together
Into the arena of the contest.
They in surging zeal let in
The unblemished bull
White as the milk-hued one[2]
Having the palmyra for his ensign
Gleaming aloft sky-high;
The sturdy bull
Dark as the One of a mole on his breast[3]
Holding the famed golden discus of surpassing battle sinew;
The pugnacious tawny bull
Verily like the Three-eyed[4]
With the radiant dense flowing tresses,

---

1. Of the Cōḻa and the Cēra kings respectively
2. Palatēvaṉ
3. Lord Viṣṇu
4. Lord Civaṉ

குருஉக் கண் கொலை ஏறு கொள்வான்.—வரிக் குழை
வேய் உறழ் மென் தோள் துயில் பெறும், வெந் துப்பின்
சேஎய் சினன் அஞ்சான் சார்பவன்'—என்று ஆங்கு
அறைவனர், நல்லாரை, ஆயர் முறையினால்,
நாள்மீன் வாய் சூழ்ந்த மதி போல், மிடைமிசைப்
பேணி நிறுத்தார் அணி.

அவ் வழி, பறை எழுந்து இசைப்ப, பல்லவர் ஆர்ப்ப,
குறையா மைந்தர் கோள் எதிர் எடுத்த—
நறை வலம் செய விடா இறுத்தன ஏறு.

அவ் ஏற்றின்

மேல் நிலை மிகல் இகலின், மிடை கழிபு இழிபு, மேற்சென்று,
வேல் நுதி புரை விறல் திறன் நுதி மருப்பின் மாறு அஞ்சான்,
பால் நிற வெள்ளை எருத்தத்துப் பாய்ந்தானை
நோனாது குத்தும் இளங் காரித் தோற்றம் காண்—
பால் மதி சேர்ந்த அரவினைக் கோள் விடுக்கும்
நீல் நிற வண்ணனும் போன்ம்.

இரிபு எழுபு அதிர்பு அதிர்பு இகந்து உடன் பலர் நீங்க,
வரி பரிபு இறுபு இறுபு குடர் சோரக் குத்தி, தன்
கோடு அழியக் கொண்டானை ஆட்டித் திரிபு உழக்கும்
வாடா வெகுளி எழில் ஏறு—கண்டை, இஃது ஒன்று—
வெரு வரு தூமம் எடுப்ப, வெகுண்டு
திரிதரும் கொல் களிறும் போன்ம்.

தாள் எழு துணி பிணி இசை தவிர்பு இன்றித் தலைச் சென்று,
தோள் வலி துணி பிணி, துறந்து இறந்து எய்தி, மெய் சாய்த்து,
கோள் வழுக்கித் தன் முன்னர் வீழ்ந்தான்மேல் செல்லாது,
மீளும் புகர் ஏற்றுத் தோற்றம் காண்—மண்டு அமருள்,
வாள் அகப்பட்டானை, 'ஒவ்வான்' எனப் பெயரும்
மீளி மறவனும் போன்ம்.

ஆங்க, செறுத்து அறுத்து உழக்கி ஏற்று எதிர் நிற்ப,
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சார,
தடி குறை இறுபு இறுபு தாயின கிடப்ப,
இடி உறழ் இசையின் இயம் எழுந்து ஆர்ப்ப—
பாடு ஏற்றுக் கொள்பவர், பாய்ந்து மேல் ஊர்பவர்,
கோடு இடை நுழைபவர், கோள் சாற்றுபவரொடு—
புரிபு மேல் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க,

And the loving lady of crescent-like forehead for his other half,[5]
The ferocious beast
Wearing the reddish complexion of the lance wielder[6]
With marital prowess uncontained,
Who saw the great ocean tremble
As he felled the mango tree[7] therein;
And bulls such as these and many more;
Set at large they're with clamour
Like the roar of the mass of clouds
Of many a shape crowding about.

The one yonder,
Holding on to the neck of that peerless white bull,
Shall take the hand of this damsel
With sharp teeth and lovely form.

The one that captures
That dark sharp-horned bull,
Its ferocity daunting him not,
Shall be blessed with slumber
Over the flowing tresses
Of this damsel with lustrous jewels.

The one that captures
That tawny-eyed murderous bull
Shall come worthy of the hand
Of this virtuous damsel,
With looks timid as a hind's.

The one that captures
That red-complexioned tenacious bull,
Standing up to its wild ire,

---

5. Lord Civaṉ's consort Pārvati
6. Lord Murukaṉ
7. The evil Cūr disguised.

வரி புனை வல்வில் ஐவர் அட்ட
பொரு களம் போலும், தொழுஉ.

தொழுவினுள் கொண்ட ஏறு எல்லாம் புலம் புக, தண்டாச் சீர்,
வாங்கு எழில், நல்லாரும் மைந்தரும், மல்லல் ஊர்
ஆங்கண் அயர்வர், தழுஉ.

தலைவியையும் ஆயத்தையும் தன்னுடன் பாடத் தோழி அழைத்தல்

பாடுகம், வம்மின்—பொதுவன் கொலை ஏற்றுக்
கோடு குறி செய்த மார்பு.

தலைவி

நெற்றிச் சிவலை நிறை அழித்தான் நீள் மார்பில்,
செற்றார் கண் சாய, யான் சாராது அமைகல்லேன்;
பெற்றத்தார் கவ்வை எடுப்ப, அது பெரிது
உற்றீயாள், ஆயர் மகள்.

தொழீஇஇ!—ஒருக்கு நாம் ஆடும் குரவையுள், நம்மை
அருக்கினான் போல் நோக்கி, அல்லல் நோய் செய்தல்,
'குரூஉக் கண் கொலை ஏறு கொண்டேன், யான்' என்னும்
தருக்கு அன்றோ—ஆயர் மகன்?

தோழி

நேரிழாய்! கோள் அரிதாக நிறுத்த கொலை ஏற்றுக்
காரி கதன் அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே,
ஆர்வுற்று, எமர், கொடை நேர்ந்தார்—அலர் எடுத்த
ஊராரை உச்சி மிதித்து.

ஆங்கு,

தொல் கதிர்த் திகிரியாற் பரவுதும்—ஒல்கா
உரும் உறழ் முரசின் தென்னவற்கு
ஒரு மொழி கொள்க, இவ் உலகு உடன்! எனவே.

mali tirai ūrntu taṉ maṇ kaṭal vauvaliṉ,
melivu iṉṟi, mēl ceṉṟu, mēvār nāṭu iṭampaṭa,
puliyoṭu vil nīkki, pukaḷ poṟitta kiḷar keṇṭai,
valiyiṉāṉ vaṇakkiya, vāṭāc cīrt teṉṉavaṉ
tol icai naṭṭa kuṭiyoṭu tōṉṟiya
nal iṉattu āyar, oruṅku tokku, ellārum—
vāṉ uṟa ōṅkiya vayaṅku oḷir paṉaikkoṭi
pāl niṟa vaṇṇaṉ pōl paḷi tīrnta veḷḷaiyum,

Shall be claimant to sweet repose
Over the soft shoulders bamboo like
Of the lass with filigree earrings.

Proclaiming thus by their mores
The blameless herdsmen brought their daughters
And placed them on the lofts erected,
Who looked like the moon
With stars moving around.

Set at large
In the thick of incense around,
The bulls there stood primed
For the youth of unflagging vigour to take on,
With resonant drum-beat
And the clamour of many a man around.

Set out as the bulls are,

Pugnacity to mount the bulls impelling
A youth comes down from the loft,
Walks up towards the milk-white bull
And leaps over its neck
Undaunted by its lance like horn
Frightful, hardy and sharp-edged.

Look at the bearing of the young dark bull
That bears not the youth's act
And goes about goring him:
It resemblance bears
To the black-hued One[8]
Who delivered the milky moon
From the serpents' hold.

---

8. Lord Kṛṣṇa, who, the Hindu myths hold, delivered the moon from the two monstrous serpents Rāhu and Kētu which seize the moon and cause its eclipse.

poru muraṇ mēmpaṭṭa polam puṉai pukaḻ nēmit
tiru maṟu mārpaṉ pōl tiṟal cāṉṟa kāriyum,
mikku oḷir tāḻ caṭai mēvarum piṟai nutal
mukkaṇṇāṉ uruvē pōl muraṇ miku kurālum,
mā kaṭal kalakkuṟa mā koṉṟa maṭaṅkāp pōr
vēl vallāṉ niṟaṉē pōl veru vanta cēyum, āṅku ap
poru varum paṇpiṉavvaiyum, piṟavum—
uruvap pal koṇmūk kuḻīiyavai pōla,
puripu puripu pukuttaṉar, toḻūu.

av vaḻi, 'muḻ eyiṟṟu ēer ivaḻaip peṟum, itu ōr
veḷ ēṟṟu eruttu aṭaṅkuvāṉ.

oḷiḻai vāruṟu kūntal tuyil peṟum, vai maruppiṉ
kāri kataṉ añcāṉ koḷpavaṉ—īr-ari
verūup piṇai māṉ nōkkiṉ nallāṭ peṟūum, ik
kurūuk kaṇ kolai ēṟu koḷvāṉ.—varik kuḻai
vēy uṟaḻ meṉ tōḷ tuyil peṟum, ven tuppiṉ
cēey ciṉaṉ añcāṉ cārpavaṉ'—eṉṟu āṅku
aṟaivaṉar, nallārai, āyar muṟaiyiṉāḷ,
nāḻmīṉ vāy cūḻnta mati pōl, miṭaimicaip
pēṇi niṟuttār aṇi.

av vaḻi, paṟai eḻuntu icaippa, pallavar ārppa,
kuṟaiyā maintar kōḷ etir eṭutta—
naṟai valam ceya viṭā iṟuttaṉa ēṟu.

av ēṟṟiṉ

mēl nilai mikal ikaliṉ, miṭai kaḻipu iḻipu, mēṟceṉṟu,
vēl nuti purai viṟal tiṟaṉ nuti maruppiṉ māṟu añcāṉ,
pāl niṟa veḷḷai eruttattup pāyntāṉai
nōṉātu kuttum iḻaṅ kārit tōṟṟam kāṇ
pāl mati cērnta araviṉaik kōḷ viṭukkum
nīl niṟa vaṇṇaṉum pōṉm.

iripu eḻupu atirpu atirpu ikantu uṭaṉ palar niṅka,
vari paripu iṟupu iṟupu kuṭar cōrak kutti, taṉ

Look at the other handsome bull
Of hostility unabated
Which goes on a goring spree
Breaking the bones and drawing out the bowels
Leaving many a youth shivering and undone
And finding them all off the arena,
Which then harasses and treads upon
The one who holds it fast
With the sap of its horns drying up;
It's verily like a killer-elephant
That runs around infuriated
As it inhales the smoke
From a rage-inducing drug.

The prowess of his shoulders
And the reward attendant thereof
Setting his mind zealously on,
The youth ventures about
Moving past those in contest;
He reaches out to the beast
And has it around in his clasp;
Hold giving in
Down he falls in front;
Look at the deportment
Of that tawny-coloured bull
That passes him off untrampling!
Resemblance this sight bears
To the valorous warrior in a battle fierce
Who comes turning away from the one
Drawn within the range of one's sword's sweep
Finding him unworthy of engagement.

Herdsmen youth seen there are:
Some endure the strikes of the bulls' horns,
Others leap about on to their backs,
Yet others launch themselves betwixt their horns,
And there're those that proclaim their resolve to contest;
The bulls go about taking on them all.

kōṭu aḷiyak koṇṭāṉai āṭṭit tiripu uḷakkum
vāṭā vekuḷi eḷil ēṟu—kaṇṭai, iṉṟu oṉṟu—
veru varu tūmam eṭuppa, vekuṇṭu
tiritarum kol kaḷiṟum pōṉm.

tāḷ eḷu tuṇi piṇi icai tavirpu iṉṟit talaic ceṉṟu,
tōḷ vali tuṇi piṇi, tuṟantu iṟantu eyti, mey cāyntu,
kōḷ vaḷukkit taṉ muṉṉar viḻntāṉmēl cellātu,
miḻum pukar ēṟṟut tōṟṟam kāṇ—maṇṭu amaruḷ
vāḷ akappaṭṭāṉai, 'ovvāṉ' eṉap peyarum
miḻi maṟavaṉum pōṉm.

āṅka, ceṟuttu aṟuttu uḷakki ēṟṟu etir niṟpa,
maṟuttu maṟuttu maintar cāra,
taṭi kuṟai iṟupu iṟupu tāyiṉa kiṭappa,
iṭi uṟaḷ icaiyiṉ iyam eḷuntu ārppa—
pāṭu ēṟṟuk koḷpavar, pāyntu mēl ūrpavar,
kōṭu iṭai nuḻaipavar, kōḷ cāṟṟupavaroṭu—
puripu mēl ceṉṟa nūṟṟuvar maṭaṅka,
vari puṉai valvil aivar aṭṭa
poru kaḷam pōlum, toḻūu.

toḻuviṉuḷ koṇṭa ēṟu ellām pulam puka, taṇṭāc cīr,
vāṅku eḷil, nallārum maintarum, mallal ūr
āṅkaṇ ayarvar, taḻūu.

Talaiviyaiyum Āyattaiyum Taṉṉuṭaṉ Pāṭat Tōḻi Aḻaittal

pāṭukam, vammiṉ—potuvaṉ kolai ēṟṟuk
kōṭu kuṟi ceyta mārpu.

Talaivi

neṟṟic civalai niṟai aḻittāṉ nīḷ mārpil,
ceṟṟār kaṇ cāya, yāṉ cārātu amaikallēṉ;
peṟṟattār kavvai eṭuppa, atu peritu
uṟṟīyāḷ, āyar makaḷ.

Tōḻi

toḻīii! orukku nām āṭum kuravaiyuḷ, nammai
arukkiṉāṉ pōl nōkki, allal nōy ceytal,

Moving up in livid rage,
Facing up to them head on,
Harrying and trampling them down-
The bulls' onslaught defying-
The men dogged mount their offensive
And get their bones broken and cut off.

The roar of bulls thunder-like
Goes with the din of the music played on;
The arena thus resembles the battle-field
Where the five Pāṇṭava princes
With mighty bows strung up fast
Took the one hundred Kauravas to annihilation
In the war of the latter's crazy intent.

The captured bulls off to the grazing fields,
The lasses of irresistible captivating grace
Teaming with the men back from contest
Repair to their fecund sylvan hamlet
And revel in *kuravai* dance there.

Go we shall and sing around
Of the breast of the man
The horns of the deathly bull bruised.

Heroine

Remain I shall not
Unembracing his broad breast
Who the might of the bull of red curled forehead destroyed
To the ire of the hostile-minded;
This herdsmen lass that I am
Will not go distressed much anymore
At the slander of these cowherd owning women.
O my confidante in deed!
As we dance the *kuravai* all around,
A darling glance he casts at me
And affliction he brings thereon;

'kurūuk kaṇ kolai ēṟu koṇṭēṉ, yāṉ' eṉṉum
tarukku aṉṟō—āyar makaṉ?

nēriḻāy! kōḷ aritāka niṟutta kolai ēṟṟuk
kāri kataṉ añcāṉ pāynta potuvaṟkē,
ārvuṟṟu, emar, koṭai nērntār—alar eṭutta
ūrārai ucci mitittu.

āṅku,

tol katirt tikiriyāṟ paravutum—olkā
urum uṟaḻ muraciṉ teṉṉavaṟku
oru moḻi koḷkai, iv ulaku uṭaṉ! eṉavē.

Is it that herdsmen youth's show of pride
That he's the beastly murderous bull captured?

Confidante

O my lady with exquisite ornaments!
Resolve passionate our kin have made
To the shame decisive of slanderers around
To award their daughter's hand to the one
Who stands undaunted by the ire of the bull,
Dark murderous and hard of vanquishing,
And takes it on right with grit.

And now,

Worship we'll offer to the One
Holding the discus of primeval rays[9]
For the world to go all one
By the word of the Pāṇṭiya king
Endowed with a drum thunderbolt like.

9. God Viṣṇu.

104

ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவள் ஏறு தழுவிய தலைவனை விருப்பொடு நோக்கியவாற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் களவின்கண் தமர் கோபித்ததனையும் அயலார் பொறாதிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும், 'அவர் அலர் கூறியது நன்று' என்று கூறி, 'அன்றே என் நெஞ்சு கலந்து விட்டது; இனி அவர் கொடுப்புதாகக் கூறிய நாளில் செய்வது என்?' என மகிழ்ந்து கூற, அது கேட்ட தோழி, 'யாம் அங்ஙனம் கூடி இனிது இருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழுமாறு தெய்வத்தைப் பரவுகம் வா' எனக் கூறியது.

ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறுதல்

அரைசு படக் கடந்து அட்டு, ஆற்றின் தந்த—
முரைசு கெழு முது குடி முரண் மிகு செல்வற்கு—
சீர் மிகு சிறப்பினோன் தொல் குடிக்கு உரித்து எனப்
பார் வளர், முத்தமொடு படு கடல் பயந்த
ஆர் கலி உவகையர் ஒருங்கு உடன் கூடி,
'தீது இன்று பொலிக!' எனத் தெய்வக் கடி அயர்மார்,
வீவு இல் குடிப் பின் இருங் குடி ஆயரும்,
தா இல் உள்ளமொடு துவன்றி, ஆய்பு உடன்,
வள் உருள் நேமியான் வாய் வைத்த வளை போலத்
தெள்ளிதின் விளங்கும் சுரி நெற்றிக் காரியும்,
ஒரு குழையவன் மார்பில் ஒண் தார் போல் ஒளி மிகப்
பொரு அறப் பொருந்திய செம் மறு வெள்ளையும்,
பெரும் பெயர்க் கணிச்சியோன் மணி மிடற்று அணி போல
இரும் பிணர் எருத்தின் ஏந்து இமில் குராலும்,
அணங்குடை வச்சிரத்தோன் ஆயிரம் கண் ஏய்க்கும்
கணம் கொள் பல் பொறிக் கடுஞ் சினப் புகரும்,
வேல் வலான் உடைத் தாழ்ந்த விளங்கு வெண் துகில் ஏய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண் காற் சேயும்,
கால முன்பின் பிறவும், சால
மடங்கலும், கணிச்சியும், காலனும், கூற்றும்,
தொடர்ந்து செல் அமையத்துத் துவன்று உயிர் உணீஇய,
உடங்கு கொட்பன போல் புகுத்தனர், தொழூஉ,

அவ்வழி,

கார் எதிர் கலி ஒலி கடி இடி உருமின் இயம் கறங்க,
ஊர்பு எழு கிளர்பு உளர் புயல் மங்குலின் நறை பொங்க,
நேர் இதழ் நிரைநிரை நெறி வெறிக் கோதையர் அணி நிற்ப,
சீர் கெழு சிலை நிலைச் செயிர் இகல் மிகுதியின், சினப் பொதுவர்
தூர்பு எழு துதை புதை துகள் விசும்பு உற எய்த,
ஆர்பு, உடன் பாய்ந்தார், அகத்து.

104

[The confidante shows the heroine the sight of the hero capturing the bull, and reflects on her lady casting a passionate look at the hero. She then reminisces about the disfavour of the heroine's kin earlier towards her clandestine love for the hero, and the slanderous attitude of the neighbours towards her love. The heroine now finds the public gossip having done her good, tells the confidante that her heart has gone one with the hero's, and wonders in a mood of ecstasy how she should go about on the day of her union with the hero. The confidante thereupon invites her for offering prayers to the deity for the long life of the Pāṇṭiya their sovereign king who might secure their abiding union]

Gathered there in exuberant gaiety
Are the herdsmen of the glorious clan,
The descendants of the unblemished Pāṇṭiya lineage,
To offer worship to the deities
For a life evil unattending
To their Pāṇṭiya ruler
Of sovereign glory and antique descent
With triumph over worsted foes,
And with ways righteousness marked;
And one of battle prowess,
Endowed with riches native to his land,
Pearls and the like from the tumultuous seas—
Assembled as one in amour propre.

Assessing them right they into the arena let
The dark bull of bright curl on the forehead
Looking like the conch of the One
Wielding the hardy orb-shaped discus[1],
The white bull marked with red spots
Of matchless splendour
Resembling the radiant garland
On the breast of the one with a single earring[2],
The tawny-complexioned bull

---

1. God Viṣṇu.
2. Palarāmaṉ

மருப்பில் கொண்டும், மார்பு உறத் தழீஇயும்,
எருத்திடை அடங்கியும், இமில் இறப் புல்லியும்,
தோள் இடைப் புகுதந்தும், துதைந்து பாடு ஏற்றும்,
நிரைபு மேல் சென்றாரை நீள் மருப்பு உறச் சாடி,
கொள இடம் கொள விடா நிறுத்தன, ஏறு.

கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக் குத்தி,
கொள்வார்ப் பெறாஅக் குரூஉச் செகில் காணிகா—
செயிரின் குறை நாளால் பின் சென்று சாடி,
உயிர் உண்ணும் கூற்றமும் போன்ம்!

பாடு ஏற்றவரைப் படக் குத்தி, செங் காரிக்
கோடு எழுந்து ஆடும் கண மணி காணிகா—
நகை சால் அவிழ் பதம் நோக்கி, நறவின்
முகை சூழும் தும்பியும் போன்ம்!

இடைப் பாய்ந்து எருத்தத்துக் கொண்டானோடு எய்தி,
மிடைப் பாயும் வெள் ஏறு கண்டைகா—
வாள் பொரு வானத்து, அரவின் வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பால் மதியும் போன்ம்!

ஆங்க, ஏறும் பொதுவரும் மாறுற்று, மாறா
இரு பெரு வேந்தரும் இகலிக் கண்ணுற்ற
பொரு களம் போலும், தொழுஉ.

தோழி தன் நெஞ்சோடே தலைவி விரும்பக் கூறியது

வெல் புகழ் உயர் நிலைத் தொல் இயல், துதை புதை துளங்கு இமில்
நல் ஏறு கொண்ட, பொதுவன் முகன் நோக்கி,
பாடுஇல, ஆய மகள் கண்.

தலைவியை நோக்கித் தோழி கூறுதல்

நறுநுதால்!—என்கொல்—ஐங் கூந்தல் உளர,
சிறு முல்லை நாறியதற்குக் குறு மறுகி,
ஒல்லாது உடன்று, எமர் செய்தார், அவன் கொண்ட
கொல் ஏறு போலும் கதம்?

நெட்டிருங் கூந்தலாய்! கண்டை, இஃது ஓர் சொல்:

கோட்டினத்து ஆயர் மகனொடு யாம் பட்டதற்கு
எம் கண் எமரோ பொறுப்பர்; பொறாதார்
தம் கண் பொடிவது எவன்?

With dark rugged neck
And protuberant hump on the withers
Wearing similitude
To the beauty of the sapphire-like neck
Of the One of glorious note
Wïelding the battle-axe[3],
The brown-hued beast
Of exceeding wrath
With myriad globular spots on
Drawing comparison
To the thousand-eyed One[4]
Wielding the frightsome thunderbolt,
The red-coloured bull
With white well-grown longish legs
Verily like
The lance-wielder's silvery attire
Hanging down,
And many other bulls of Death's[5] prowess,
Let in they're all together
As if to see them whirl around
Like in the universal deluge,
When Lord Civaṉ's battle-axe,
And Yama and his messenger as well
Were in pursuit tenacious of beings
At the termination of an Aeon.

Thereupon,

The musical instruments resounded
Like the heavy sonorous thunder-strike
In the thick of the rainy season;
The incense massive rose up around
Like the clouds surging over in the sky;
There stood in rows graceful

3. Civaṉ
4. Intiraṉ
5. Yamaṉ

தலைவி

ஒண்ணுதால்!

இன்ன உவகை பிறிது யாது—யாய் என்னைக்
கண்ணுடைக் கோலள் அலைத்ததற்கு என்னை
மலர் அணி கண்ணிப் பொதுவனோடு எண்ணி,
அலர் செய்துவிட்டது இவ் ஊர்?

ஒன்றிப் புகர் இனத்து ஆய மகற்கு—ஒள்ளிழாய்!—
இன்று எவன், என்னை எமர் கொடுப்பது—அன்று, அவன்
மிக்குத் தன்மேல் சென்ற செங் காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்கால் புக்கது, என் நெஞ்சு?

தோழி

என,

பாடு இமிழ் பரப்பகத்து அரவணை அசைஇய
ஆடு கொள் நேமியாற் பரவுதும்—'நாடு கொண்டு,
இன்இசை முரசின் பொருப்பன், மன்னி
அமை வரல் அருவி ஆர்க்கும்
இமையத்து உம்பரும் விளங்குக!' எனவே.

Ēṟu Taḻuviyavīṟṟait Tōḻi Talaivikkuk Kāṭṭik Kūṟutal

araicu paṭak kaṭantu aṭṭu, āṟṟiṉ tanta—
muraicu keḻu mutu kuṭi muraṇ miku celvaṟku—
cīr miku ciṟappiṉōṉ tol kuṭikku urittu eṉap
pār vaḷar, muttamoṭu paṭu kaṭal payanta
ār kali uvakaiyar oruṅku uṭaṉ kūṭi,
'tīṯu iṉṟu polika!' eṉat teyvak kaṭi ayarmār,
vīvu il kuṭip piṉ iruṅ kuṭi āyarum,
tā il uḷḷamoṭu tuvaṉṟi, āypu uṭaṉ,
vaḷ uruḷ nēmiyāṉ vāy vaitta vaḷai pōlat
teḷḷitiṉ viḷaṅkum curi neṟṟik kāriyum,
oru kuḷaiyavaṉ mārpil oṇ tār pōl oḷi mikap
poru aṟap poruntiya cem maṟu veḷḷaiyum,
perum peyark kaṇicciyōṉ maṇi miṭaṟṟu aṇi pōla
irum piṇar eruttiṉ ēntu imil kurālum,
aṇaṅkuṭai vaccirattōṉ āyiram kaṇ ēykkum
kaṇam koḷ pal poṟik kaṭuñ ciṉap pukarum,
vēl valāṉ uṭait tāḻnta viḷaṅku veṇ tukil ēyppa

The lasses bedecked with garlands
Of fragrant petals alike stripped of calyx.

Into the arena of contest sprang forth
The clamouring fiery herdsmen youth
Of peerless worth, burning rage
And hostility intense marked
With the blinding mass of dust
Rising up to cloud the skies.

The men held the bulls by their horns,
Clasped them around over their breasts,
Lay about cuddling up to their necks;
Pressed against them as if breaking their humps,
Kept themselves up within their shoulders,
Moved up close to hold their charge;
Move up as these men did,
The bulls held them at bay
Their long horns reaching out to them.

Look at that savage red beast
That mortal wounds inflicts
On whoever takes it on
And holds him off its proximity;
Death it does resemble
Who his deadly visitation marks
On one whose days wear away.

Look at that reddish dark bull
Whose tiny bells thickly inset tinkle
As it gores those who dare it
And lifts them up by its horns!
This sight resembles the bee
That looks expectant for the time right
For the bright *naṟā* bud to blossom,
And hovers over the moment it unfolds.

Look at that white bull
That springs up to the loft erected

vālitu kiḻarnta veṇ kāṟ cēyum,
kāla muṉpiṉ piṟavum, cāla
maṭaṅkalum, kaṇicciyum, kālaṉum, kūṟṟum,
toṭarntu cel amaiyattut tuvaṉṟu uyir uṇṇiya,
uṭaṅku koṭpaṉa pōl pukuttaṉar, toḻūu

avvaḻi,

kār etir kali oli kaṭi iṭi urumiṉ iyam kaṟaṅka,
ūrpu eḻu kiḻarpu uḻar puyal maṅkuliṉ naṟai poṅka,
nēr itaḻ nirainirai neṟi veṟik kōtaiyar aṇi niṟpa,
cīr keḻu cilai nilaic ceyir ikal mikutiyiṉ, ciṉap potuvar
tūrpu eḻu tutai putai tukaḻ vicumpu uṟa eyta,
ārpu, uṭaṉ pāyntār, akattu.

maruppil koṇṭum, mārpu uṟat taḻīiyum,
eruttiṭai aṭaṅkiyum, imil iṟap pulliyum,
tōḻ iṭaip pukutantum, tutaintu pāṭu ēṟṟum,
niraipu mēl ceṉṟārai nīḻ maruppu uṟac cāṭi,
koḻa iṭam koḻa viṭā niṟuttaṉa, ēṟu.

koḻvāraik koḻvāraik kōṭṭuvāyc cāk kutti,
koḻvārp peṟāak kurūuc cekil kāṇikā—
ceyiriṉ kuṟai nāḻāl piṉ ceṉṟu cāṭi,
uyir uṇṇum kūṟṟamum pōṉm!

pāṭu ēṟṟavaraip paṭak kutti, ceṅ kārik
kōṭu eḻuntu āṭum kaṇa maṇi kāṇikā—
nakai cāl aviḻ patam nōkki, naṟaviṉ
mukai cūḻum tumpiyum pōṉm!

iṭaip pāyntu eruttattuk koṇṭāṉōṭu eyti,
miṭaip pāyum veḻ ēṟu kaṇṭaikā—
vāḻ poru vāṉattu, araviṉ vāyk kōṭpaṭṭup
pōtarum pāl matiyum pōṉm!

āṅka, ēṟum potuvarum māṟuṟṟu, māṟā
iru peru vēntarum ikalik kaṇṇuṟṟa
poru kaḻam pōlum, toḻūu.

Along with the man
Who's pranced in the midst
And was set holding its neck;
Look it does the milky moon like
Traversing the luminous skies
Remaining in the serpents' mouth[6] as it is.

The bulls and the herdsmen in conflict bloody,
The arena wears a battle-field's sight,
Where two mighty monarchs are at war
In enmity unremitting.

A gaze at the youth,
Who held in the mighty bull
With drooping hump neck enclosing,
And who's of an antique lineage
Marked by a note of towering prowess,
Keeps the herdsmen lass unwinking.

O damsel of graceful forehead!
Angered our kin were
At your tresses smelling of wild jasmine,
As I dried your hair dressed in five strands,
Spreading it out and drawing my fingers thro';
Burning fury they wore on in disquiet
Much as the murderous bull he bridled.
Of what avail is it now?

O damsel of long dark tresses!
Ponder yet another word of mine:

While your bond of passion
With the son of herdsman horned buffalos owning,
Does go on sufferance from our own kindred,
Of what avail is the disrelish thereof
Of those that are unkindly disposed?

---

6. According to the Hindu myths, two monstrous serpents, Rāhu and Kētu have seized the moon by their mouths, causing the eclipse.

Tōḻi Taṉ Neñcōṭe Talaivi Virumpak Kūṟuvatu

vel pukaḷ uyar nilait tol iyal, tutai putai tuḷaṅku imil
nal ēṟu koṇṭa, potuvaṉ mukaṉ nōkki,
pāṭuila, āya makaḷ kaṇ.

Talaiviyai Nōkkit Tōḻi Kūṟutal

naṟunutāl!—eṉkol—aiṅkūntal uḷara,
ciṟu mullai nāṟiyataṟkuk kuṟu maṟuki,
ollātu uṭaṉṟu, emar ceytār, avaṉ koṇṭa
kol ēṟu pōlum katam?

neṭṭiruṅ kūntalāy! kaṇṭai iḵtu, ōr col:

kōṭṭiṉattu āyar makaṉoṭu yām paṭṭataṟku
em kaṇ emarō poṟuppar; poṟātār
tam kaṇ poṭivatu evaṉ?

Talaivi

oṉṉutāl!

iṉṉa uvakai piṟitu yātu—yāy eṉṉaik
kaṇṇuṭaik kōlaḷ alaittataṟku, eṉṉai
malar aṇi kaṇṇip potuvaṉōṭu eṉṉi,
alar ceytu viṭṭatu iv ūr?

oṉṟip pukar iṉattu āya makaṟku—oḷḷiḻāy!—
iṉṟu evaṉ, eṉṉai emar koṭuppatu—aṉṟu, avaṉ
mikkut taṉmēl ceṉṟa ceṅ kārik·kōṭṭiṭaip
pukkakkāl pukkatu, eṉ neñcu?

Tōḻi

eṉa,

pāṭu imiḻ parappakattu aravaṇai acaiiya
āṭu koḷ nēmiyāṟ paravutum—'nāṭu koṇṭu,
iṉ icai muraciṉ poruppaṉ, maṉṉi
amai varal aruvi ārkkum
imaiyattu umparum viḷaṅkuka!' eṉavē.

Heroine

O maid of lustrous forehead!

Mother hurling at me
The spear of her worrying looks,
The slanderers of the village
Have me seen united in love
To that herdsmen youth
Adorned with the garland of flowers;
A moment of joy occasioned thus,
What else can one bring us?

O maid of dazzling ornaments!
The moment this herdsmen youth I saw
Betwixt the horns of the reddish dark bull,
That pounced on him in rage exceeding,
My heart went seeking him thenceforth;
What does it do me now
As our kindred coming all together in resolve
To have me united to the herdsman's son
Herds of dawny-hued cows owning?

Confidante

That being so,

Worship we shall then
The Lord of the victorious discus
Reclining on the serpent[7] bed
On the wide tumultuous ocean
For our ruler[8] of the Potiya hills,
Victorious over lands alien
And with the drum of tuneful sounds,
To have his renown abiding
Extended beyond the Himalayas
Of clamorous waterfalls seen around.

---

7. Ātiseśa

8. The Pāṇṭiya king.

105

தத்தம் இனம் தத்தம் புலத்துப் பிரிப்பான் புக்கவர் ஏறு கொண்டவாறு கண்டு, ஆய்ச்சியர் தம் காதல் மிகுதியால் தம் காதலரைக் கை பிணைந்து குரவை ஆடி, 'தென்னன் வாழ்க!' எனக் கானம் பாடியது.

ஏறு கோடல்

கழுவொடு சுடு படை சுருக்கிய தோற்கண்,
இமிழ் இசை மண்டை உறியொடு, தூக்கி,
ஒழுகிய கொன்றைத் தீம் குழல் முரற்சியர்,
வழுஉச் சொற் கோவலர், தத்தம் இன நிரை
பொழுதொடு தோன்றிய கார் நனை வியன் புலத்தார்.

அவ்வழி,

நீறு எடுப்பவை, நிலம் சாடுபவை,
மாறு ஏற்றுச் சிலைப்பவை, மண்டிப் பாய்பவையாய்—
துளங்கு இமில் நல் ஏற்றினம் பல—களம் புகும்
மள்ளர் வனப்பு ஒத்தன.

தாக்குபு தம்முள் பெயர்த்து ஒற்றி, எவ் வாயும்,
வை வாய் மருப்பினான் மாறாது குத்தலின்,
மெய் வார் குருதிய, ஏறு எல்லாம்—பெய் காலைக்
கொண்டல் நிரை ஒத்தன.

அவ் ஏற்றை,

பிரிவு கொண்டு, இடைப் போக்கி, இனத்தோடு புனத்து ஏற்றி,
இரு திறனா நீக்கும் பொதுவர்—
உரு கெழு மா நிலம் இயற்றுவான்,
விரி திரை நீக்குவான், வியன் குறிப்பு—ஒத்தனர்.

அவரை, கழல உழக்கி, எதிர் சென்று சாடி,
அழல் வாய் மருப்பினால் குத்தி, உழலை
மரத்தைப் போல் தொட்டன—ஏறு.

தொட்ட தம், புண் வார் குருதியால் கை பிசைந்து, மெய் திமிரி,
தங்கார்—பொதுவர்—கடலுள் பரதவர்
அம்பி ஊர்ந்தாங்கு, ஊர்ந்தார், ஏறு.

ஏறு தம், கோலம் செய் மருப்பினால் தோண்டிய வரிக் குடர்
ஞாலம் கொண்டு எழுஉம் பருந்தின் வாய் வழீஇ,

105

[Finding the herdsmen youth, who have been on the job of tending their herds of cows and guiding them to their respective pasture lands, enter into bull-contest and take the bulls on, the herdsmen lasses unite to their men in love, and dance the *kuravai* hailing the Pāṇṭiya king]

The rainy days in,
The herdsmen of inelegant tongue
Take their herds of cows on
To the pasture lands wet with the showers,
Singing tuneful notes on their pipes
Of longish split unripe *koṉṟai* fruits,
Carrying milk-churns on hoops[1],
Along with leather case drawn close
Wherein are held the pointed wooden sticks[2]
And the branding iron.

There are seen around

Bulls of many a fine species
Dazzling with humps on their withers;
Those that dust raise kicking the earth,
Those that plough the soil with their horns,
Those that bellow in rancour
And those that move about swiftly;
Resemble they do
Men high-powered entering the battle-field.

The bulls go at war with each other,
They are seen withdrawing thereafter,
And they come around yet again;
The sight of showers at dawn they wear

---

1. Uṟi - rope network wherein pots are suspended by a cord from the roof of a house or from the hand or from the end of a pole carried on the shoulder.

2. *Kaḻu* - pieces of wood sharpened at both ends strung together and put around the neck of fierce cows when milking.

ஆலும் கடம்பும் அணிமார் விலங்கிட்ட
மாலை போல், தூங்கும் சினை,

குரவை ஆடுதல்

ஆங்கு,

தம் புல ஏறு பரத்தர உய்த்த தம்
அன்பு உறு காதலர் கை பிணைந்து, ஆய்ச்சியர்
இன்புற்று அயர்வர், தழூஉ.

முயங்கிப் பொதிவேம்; முயங்கிப் பொதிவேம்;
முலை வேதின் ஒற்றி, முயங்கிப் பொதிவேம்—
கொலை ஏறு சாடிய புண்ணை—எம் கேளே!

பல் ஊழ் தயிர் கடையத் தாஅய புள்ளி மேல்
கொல் ஏறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லல் எம் தோளிற்கு அணியோ?—எம் கேளே!

ஆங்கு, போர் ஏற்று அருந் தலை அஞ்சலும், ஆய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள் காமுறுதலும், இவ் இரண்டும்
ஓராங்குச் சேறல் இலவோ?—எம் கேளே!

'கொல் ஏறு கொண்டான், இவள் கேள்வன்' என்று, ஊரார்
சொல்லும் சொல் கேளா, அளை மாறி யாம் வரும்
செல்வம் எம் கேளவன் தருமோ?—எம் கேளே!

'தெள்ளன் வாழ்க!' எனக் கானத்தைப் பாடுதல்

ஆங்க,

அருந் தலை ஏற்றொடு காதலர்ப் பேணி,
சுரும்பு இமிர் கானம் நாம் பாடினம் பரவுதும்;
ஏற்றவர் புலம் கெடத் திறை கொண்டு,
மாற்றாரைக் கடக்க, எம் மறம் கெழு கோவே!

Ēṟu Kōṭal

kaḻuvoṭu cuṭu paṭai curukkiya tōṟkaṇ,
imiḻ icai maṇṭai uṟiyoṭu, tūkki,
oḻukiya koṉṟait tim kuḻal muraṟciyar,
vaḻūuc coṟ kōvalar, tattam iṉa nirai
poḻutoṭu tōṉṟiya kār naṉai viyaṉ pulattār.

With blood oozing all over their bodies
As their pointed horns strike at each other over and over.

Thereupon,

Intent on getting the warring bulls apart
The herdsmen send other bulls across
And see the former separated;
To the pasture fields they take their herds then,
Where they get one's own herd parted;
Look they do like the design of the One
Who removed the sweep of the ocean
To see the wide earth come into being.

The bulls tread upon the herdsmen
And see them run off,
They take the men on in the front too
Charging and goring them with their fiery horns
And pierce them thro'
Like the horizontal wooden bar in a doorway.

Blood oozing from the wounds caused,
The herdsmen wring their hands with it
And daub it over their bodies;
Staying not dispirited;
They come capturing the bulls at large
Like the maritime men rafting on the seas.

The stripped bowels of the herdsmen,
Which the comely horns of bulls draw out,
The eagles soaring up hold in their mouths;
Pieces severed thereof are seen hooked
On the boughs of trees around,
Which look like garlands
Adorning the banyan and *kaṭampam* trees
(To propitiate the deities resident under).

There,

avvaḻi,

niṟu eṭuppavai nilam, cāṭupavai,
māṟu ēṟṟuc cilaippavai, maṇṭip pāypavaiyāy—
tuḷaṅku imil nal ēṟṟiṇam pala—kaḷam pukum
maḷḷar vaṇappu ottaṇa.

tākkupu tammuḷ peyarttu oṟṟi, ev vāyum,
vai vāy maruppiṇāṇ māṟātu kuttaliṇ,
mey vār kurutiya, ēṟu ellām—pey kālaik
koṇṭal nirai ottaṇa.

av ēṟṟai,

pirivu koṇṭu, iṭaip pōkki, iṇattōṭu puṇattu ēṟṟi,
iru tiṟaṇā nīkkum potuvar—
uru keḻu mā nilam iyaṟṟuvāṇ,
viri tirai nīkkuvāṇ, viyaṇ kuṟippu—ottaṇar.

avarai, kaḻala uḻakki, etir ceṉṟu cāṭi,
aḻal vāy maruppiṇāl kutti, uḻalai
marattaip pōl toṭṭaṇa—ēṟu.

toṭṭa tam, puṇ vār kurutiyāl kai picaintu, mey timiri,
taṅkār—potuvar—kaṭaluḷ paratavar
ampi ūrntāṅku, ūrntār, ēṟu.

ēṟu tam, kōlam cey maruppiṇāl tōṇṭiya varik kuṭar
ñālam koṇṭu eḻūum paruntiṇ vāy vaḻīi,
ālum kaṭampum aṇimār vilaṅkiṭṭa
mālai pōl, tūṅkum ciṇai.

Kuravai Āṭutal

āṅku,

tam pula ēṟu parattara uytta tam
aṇpu uṟu kātalar kai piṇaintu, āycciyar
iṇpuṟṟu ayarvar, taḻūu.

The herdswomen in *kuravai* dance revel,
Their hands clasped with their loving men's,
Who keep the herd grazing at large on the fields.

Kuravai song

O dear maid!
Cuddle up our men we shall,
Cuddle them thick and fast
To heal their wounds the murderous bulls inflicted
In the warmth of our breasts pressed upon.

O dear maid!
Doesn't it make for my shoulders' adornment
To keep him in my embrace fast
With the specks on my body
Churning of butter over and over caused
Getting mixed up
With the marks of blood set on him
As he captured the savage beast?

O dear maid!
Herdsmen shrinking from war-like bulls,
And herdswomen hungering for their shoulders—
Do these two ever co-exist?

O dear maid!
Can the man wedded to me offer
The riches of elation of the kind I live thro'
Hearing 'Her man's the one that seized the beastly bull',
Which the people around utter
As I go selling the curdled milk?

And,

May our valorous king[3] vanquish the foes
Whose lands his tribute turning;
Holding the peerless bulls and our loving men secure!
Worship let's offer (to Lord Tirumāl)
Singing his praises after the tuneful beetles.

---

3. The Pāṇṭiya king.

muyaṅkip potivēm; muyaṅkip potivēm;
mulai vētiṉ oṟṟi, muyaṅkip potivēm—
kolai ēṟu cāṭiya puṇṇai—em kēḷē!

pal ūḷ tayir kaṭaiyat tāaya puḷḷi mēl
kol ēṟu koṇṭāṉ kuruti mayakkuṟap
pullal em tōḷiṟku aṇiyō?—em kēḷē!

āṅku, pōr ēṟṟu arun talai añcalum, āycciyar
kārikait tōḷ kāmuṟutalum, iv iraṇṭum
ōrāṅkuc cēṟal ilavō?—em kēḷē!

'kol ēṟu koṇṭāṉ, ivaḷ kēḷvaṉ' eṉṟu, ūrār
collum col kēḷā, aḷai māṟi yām varum
celvam em kēḷvaṉ tarumō?—em kēḷē

Teṉṉavaṉ Vāḻka Eṉak Kāṉattaip Pāṭutal

āṅka,

arun talai ēṟṟoṭu kātalarp pēṇi,
curumpu imir kāṉam nām pāṭiṉam paravutum;
ēṟṟavar pulam keṭat tiṟai koṇṭu,
māṟṟāraik kaṭakka, em maṟam keḻu kōvē!

106

தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, தமர் வரைவு உடன்பட்டமை அவட்கு அவள் சொல்லியது.

தலைவி

எல்லா! இஃது ஒன்று கூறு—குறும்பு இவர்
புல்லினத்தார்க்கும், குடம் சுட்டவர்க்கும், 'எம்
கொல் ஏறு கோடல் குறை' என, கோவினத்தார்
பல் ஏறு பெய்தார் தொழுஉ.

தொழுவத்து,

சில்லைச் செவி மறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவி முல்லைக்
கோட்டம் காழ் கோட்டின் எடுத்துக்கொண்டு, ஆட்டிய
ஏழை இரும் புகர் பொங்க, அப் பூ வந்து என்
கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்.

106

[The heroine revealing to her confidante her love for the hero, the confidante conveys to her the consent of her kindred to her marriage]

Heroine

Oh you! Tell me what it's all about:
Our herdsmen many a bull let in into the arena,
Declaring it the deed to be done,
For the shepherds of the sprawling sylvan hamlet
And for those tending cowherds
That yield pots of milk,
To capture the murderous bulls at large.

Within the arena,

That man,
With the arched wreath on his head
Strung of wild jasmine buds,
Seizing the wild bull of spotted ears,
The large impetuous tawny coloured beast,
Took up his wreath over its horns
And went about springing and darting;
Shaken and swayed thereof
Off came the wreath to settle over my tresses.

The wreath I grabbed right away
As if regaining a thing unmade
Which thereon went to adorn me with;
Would I hear
'Mother's in the know thereof'?
Do come to clear the air.

Confidante

Isn't it the wreath of the one
(You've fallen for)?
Whatever should then we do

அதனை, கெடுத்தது பெற்றார் போல், கொண்டு யான் முடித்தது
கேட்டனள், என்பவோ, யாய்?

தோழி

கேட்டால், எவன் செய்ய வேண்டுமோ?—மற்று, இகா!
அவன் கண்ணி அன்றோ, அது?

தலைவி

'பெய் போது அறியாத் தன் கூழையுள் ஏதிலான்
கை புனை கண்ணி முடித்தாள், என்று, யாய் கேட்பின்,
செய்வது இலாகுமோ மற்று?

தோழி

எல்லாத் தவறும் அறும்.

தலைவி

ஒஒ! அஃது அறுமாறு?

தோழி தவறு அன்றாமாறு கூறலும் தலைவி பதிலும்

'ஆயர் மகன்ஆயின், ஆய மகள் நீ ஆயின்,
நின் வெய்யன்ஆயின், அவன் வெய்யை நீ ஆயின்,
அன்னை நோதக்கதோ இல்லைமன்'—'நின் நெஞ்சம்,
அன்னை நெஞ்சு, ஆகப் பெறின்.'

தோழி

அன்னையோ?

ஆயர் மகனையும் காதலை, கைம்மிக
ஞாயையும் அஞ்சுதிஆயின், அரிதுஅரோ—
நீ உற்ற நோய்க்கு மருந்து.

தலைவி

மருந்து இன்று யான் உற்ற துயர்ஆயின்—எல்லா!—
வருந்துவேன் அல்லனோ, யான்?

தோழி

வருந்தாதி—

மண்ணி மாசு அற்ற நின் கூழையுள் ஏற அவன்
கண்ணி தந்திட்டது எனக் கேட்டு, 'திண்ணிதா,
தெய்வ மால், காட்டிற்று இவட்கு' என, நின்னை அப்
பொய் இல் பொதுவற்கு அடை சூழ்ந்தார்—தந்தையோடு
ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு.

Were it to reach mother's ears?
Nothing does seem warranted.

Heroine

Mother asking of me,
How I should on my tresses wear
The wreath of flowers strung by an alien
That knows not the flowers right for me,
Would there be nothing we could do?

Confidante

All difficulties would cease to be.

Heroine

Oh! How would it come about?

Confidnate

If he's a herdsman's son,
If you're a herdsman's daughter
If your heart seeks him in passion,
And if his heart comes after yours,
There should be nothing for mother to be distressed about.

Heroine

If only mother had the mind of yours!

Confidante

Goodness me!

Vain go my words.
You hold that herdsmen youth in passion,
You fear mother too,
And both in measures exceeding;
Hard to come by then
Is the cure for your sickness.

Talaivi

ellā! iṉṟu oṉṟu kūṟu—kuṟumpu ivar
pulliṉattārkkum, kuṭam cuṭṭavarkkum, 'em
kol ēṟu kōṭal kuṟai' eṉa, kōviṉattār
pal ēṟu peytār toḻūu.

toḻuvattu, 5

cillaic cevi maṟaïk koṇṭavaṉ ceṉṉik kuvi mullaik
kōṭṭam kāḻ kōṭṭiṉ eṭuttukoṇṭu, āṭṭiya
ēḻai irum pukar poṅka, ap pū vantu eṉ
kūḻaiyuḷ vīḻntaṉṟu maṉ.

ataṉai, keṭuttatu peṟṟār pōl, koṇṭu yāṉ muṭittatu 10
kēṭṭaṉaḻ, eṉpavō, yāy?

Tōḻi

kēṭṭāl, evaṉ ceyya vēṇṭumō?—maṟṟu, ikā!
avaṉ kaṇṇi aṉṟō, atu?

Talaivi

'pey pōtu aṟiyāt taṉ kūḻaiyuḷ ētilāṉ
kai puṉai kaṇṇi muṭittāḻ, eṉṟu, yāy kēṭpiṉ, 15
ceyvatu ilākumō maṟṟu?

Tōḻi

ellāt tavaṟum aṟum.

Talaivi

ōo! aḵtu aṟumāṟu?

Tōḻi Tavaṟu Aṉṟāmāṟu Kūṟalum Talaivi Patilum

'āyar makaṉ āyiṉ, āya makaḷ nī āyiṉ,
niṉ veyyaṉ āyiṉ, avaṉ veyyai nī āyiṉ, 20
aṉṉai nōtakkatō illaimaṉ'—'niṉ nèñcam,
aṉṉai neñcu, ākap peṟiṉ.'

Tōḻi

aṉṉaiyō?

Heroine

Oh! You!
Despondent wouldn't I go
Were there no healing of my ailment?

Confidante

Be not in disquiet!

Having learnt
That he's handed the wreath
For you to adorn your washed up unspotted tresses,
Father along with brothers all together
Took it for the hand of God[1] unalterable,
And consented to unite you
To that herdsman of unswerving word.

1. Tirumāl.

ā̆yar makaṉaiyum kātalai, kaimmika
ñāyaiyum añcutiāyiṉ, arituarō—
nī uṟṟa nōykku maruntu.

Talaivi

maruntu iṉṟu yāṉ uṟṟa tuyar āyiṉ—ellā!—
varuntuvēṉ allaṉō, yāṉ?

Tōḻi

varuntāti—

maṇṇi mācu aṟṟa niṉ kūḻaiyuḷ ēṟa avaṉ
kaṇṇi tantiṭṭatu eṉak kēṭṭu, tiṇṇitā;
teyva māl kāṭṭiṟṟu ivaṭku' eṉa, niṉṉai ap
poy il potuvaṟku aṭai cūḻntār—tantaiyōṭu
aiyaṉmār ellām oruṅku.

107

'அடியோர் பாங்கினும் வினை வல பாங்கினும், கடிவரை இல புறத்து என்மனார் புலவர்' என்பதனால், பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல் வல்ல அகப்புறத் தலைவனும் தலைவியும் முன் ஒருகால் கூடி, பின்னர் அவன் எதிர்ப்பட்டுழி, அவன்வயின் பரத்தை மையால் ஊடி, குறி நேர்ந்தது.

தலைவன்

இகல் வேந்தன் சேனை இறுத்த வாய் போல—
அகல் அல்குல், தோள், கண், என முவழிப் பெருகி,
நுதல், அடி, நுசுப்பு, என முவழிச் சிறுகி,
கவலையால் காமனும் படை விடு வனப்பினோடு,
அகலாங்கண் அளை மாறி, அலமந்து, பெயருங்கால்,
'நகை வல்லேன் யான்' என்று—என் உயிரோடு படை தொட்ட
இகலாட்டி! நின்னை எவன் பிழைத்தேன், எல்லா! யான்?

தலைவி

அஃது அவலம் அன்று மன.

ஆயர் எமர் ஆனால், ஆய்த்தியேம் யாம், மிக;
காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந் துவர் ஆடையை,
மேயும் நிரை முன்னர்க் கோல் ஊன்றி நின்றாய், ஓர்
ஆயனை அல்லை; பிறவோ அமரருள்
ஞாயிற்றுப் புத்தேள் மகன்?

107

[The hero and the heroine, belonging to the attendant class, who had had union earlier, now have an accidental encounter. Accusing him of union with the public women, she sulks, and ultimately consents to keep tryst with him]

Hero

The broad posterior, shoulders and eyes of luxuriant growth,
And forehead, feet and waist of slender flowering,
Kāmaṉ's[1] arrows darting at men down with passion—,
Such of the graces endowed with,
You move about selling curdled milk;
As you return home,
A vain smile you wear
And strike at the root of my being
Like at the hands of the Pāṇṭiya king
The hostile ruler's army running for life.
Ho! Here you! cold and callous!
What wrong to you am I guilty of?

Heroine

No misdemeanour does my moving around entail.

Where my kindred are herdsmen,
We are herdswomen no much less.
With the wreath of *kāyā* flowers on,
And wearing a dark red garb,
Before the grazing herd you stand
With a watch-staff in hand;
No herdsman you must me,
Are you the son of Sun among the celestials?

Hero

Seeing you speak thus,
No more word shall I utter;

---

1. The Indian Cupid.

தலைவன்

அதனால் வாய்வாளேன்:

'முல்லை முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன
பல்லும், பணைத் தோளும், பேர் அமர் உண்கண்ணும்,
நல்லேன், யான்' என்று, நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி! நின்னொடு சொல் ஆற்றுகிற்பார் யார்?

தலைவி

சொல்லாதி

'போகாமல் உன்னை விலக்கினேன்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி

'நின்னைத் தகைத்தனென்.'—'அல்லல் காண்மன்.

மண்டாத கூறி, மழ குழக்கு ஆகின்றே,
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போல, நீ
பண்டம் வினாய படிற்றால் தொடீஇய, நிற்
கொண்டது எவன்—எல்லா!—யான்?'

தலைவன்

கொண்டது:

அளை மாறிப் பெயர்தருவாய்!—அறிதியோ?—அஞ் ஞான்று,
தளவ மலர் தகைந்தது ஓர் கானச் சிற்றாற்று அயல்,
இள மாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினால், என் நெஞ்சம்
களமாக் கொண்டு ஆண்டாய்; ஓர் கள்வியை அல்லையோ?

தலைவி

நின் நெஞ்சம் களமாக்கொண்டு யாம் ஆள, எமக்கு எவன் எளிதாகும்?
புனத்துளான் என்னைக்குப் புகா உய்த்துக் கொடுப்பதோ?
இள மாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினால், என் நெஞ்சம்
களமாக் கொண்டு ஆண்டாய்; ஓர் கள்வியை அல்லையோ?

தலைவன்

அனைத்து ஆக.

வெண்ணெய்த் தெழி கேட்கும் அண்மையால், சேய்த்து அன்றி,
அண்ணணித்து ஊர்ஆயின், நன்பகல் போழ்துஆயின்,
கண் நோக்கு ஒழிக்கும் கவின் பெறு பெண் நீர்மை
மயில் எருத்து வண்ணத்து மாயோய்! மற்று இன்ன
வெயிலொடு, எவன், விரைந்து சேறி? உதுக்காண்:
பிடி துஞ்சு அன்ன அறை மேல, நுங்கின்

O woman skilled at self-adoring,
Finding you a winsome damsel yourself
With wild jasmine buds
And the roots of peacock's feathers
Set in order for teeth,
Bamboo for shoulders,
And warring collyrium-laden eyes!
Whoever can stand discourse with you?

Heroine

Tell me no further word then.

Hero

But I did hold you up.

Heroine

Oh look at the bother I'm in!
To bewilderment infantile he drives me
With words unpalatable;
The moment you sight me
Query you do after me,
Verily like a creditor
Casting a searching look into the debtor's store;
Here! You!
Whatever do I owe you?

Hero

Owe me a thing you do.

On a day in the past,
Returning home you were
With your curdled milk having been sold;
Then by a stream in the woods,
Where golden jasmine grew thickly about
You entrapped my heart
With your eyes split unripe mangoes like,
And held it in servitude;

தடி கண் புரையும் குறுஞ் சுனை ஆடி,
பனிப் பூந் தளவொடு முல்லை பறித்து,
தனி, காயாத் தண் பொழில், எம்மொடு வைகி,
பனிப் படச் செல்வாய், நும் ஊர்க்கு.

தலைவி

இனிச் செல்வேம், யாம்.

மா மருண்டன்ன மழைக் கண் சிற்றாய்த்தியர்
நீ மருட்டும் சொற்கண் மருள்வார்க்கு உரை, அவை;
ஆ முனியா ஏறு போல், வைகல், பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாய்; ஓர் கட்குத்திக் கள்வனை;
நீ எவன் செய்தி, பிறர்க்கு?

யாம் எவன் செய்தும், நினக்கு?

தலைவன்

கொலை உண்கண், கூர் எயிற்று, கொய் தளிர் மேனி,
இனை வனப்பின், மாயோய்! நின்னின் சிறந்தார்
நில உலகத்து இன்மை தெளி; நீ வருதி;
மலையொடு மார்பு அமைந்த செல்வன் அடியைத்
தலையினால் தொட்டு உற்றேன், சூள்.

தலைவி

ஆங்கு உணரார் நேர்ப; அது பொய்ப்பாய் நீ; ஆயின்—
தேம் கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி எம் ஆயர்
வேந்து ஊட்டு அரவத்து, நின் பெண்டிர் காணாமை,
காஞ்சித் தாது உக்கன்ன தாது எரு மன்றத்துத்
தூங்கும் குரவையுள் நின் பெண்டிர் கேளாமை,
ஆம்பற் குழலால் பயிர் பயிர்—எம் படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேம் குறி.

Talaivaṉ

ikal vēntaṉ cēṉai iṟutta vāy pōla—
akal alkul. tōḷ, kaṇ, eṉa mūvaḷip peruki,
nutal, aṭi, nucuppu, eṉa mūvaḷic ciṟuki,
kavalaiyāl kāmaṉum paṭai viṭu vaṉappiṉōṭu,
akalāṅkaṇ aḷai māṟi, alamantu, peyaruṅkāl,
'nakai vallēṉ yāṉ' eṉṟu—eṉ uyirōṭu paṭai toṭṭa
ikalāṭṭi! niṉṉai evaṉ piḻaittēṉ, ellā! yāṉ?

A thief aren't you?
Has it all gone out of your mind?

Heroine

Would I stay comfortable
With your heart enchained to me?
Would it carry food to my brother in the upland there?
Would it take the milk pail to my father keeping cowherd there?
Would it graze the calves mother left at the harvested millet field?

Hero

Service in all these it would see rendered.

Although your hamlet is close at hand not far off
With the noise of churning curd heard close around,
Although it is the midday sharp,
O woman deceptive,
With the complexion of peahen's neck,
And with the fine womanly grace endowed
That let one's sight at nothing else around!
The sun scorching above,
What for do you go hurrying?
Look there at the cool grove yonder
With the *kāyā* blooming around!
We'll sport in the little mountain spring
Resembling the eyes of the hewed palm fruit,
Seen over the rocks
That look like female elephants in slumber;
We'll pluck the wild jasmine
Along with the fresh golden jasmine;
Do be with me here alone,
Home you can be as it cools.

Heroine

I'll depart right now.

Say these words to those petty herdswomen
With cool looks the bewildered doe's like,

Talaivi

aktu avalam anṟu maṉa.

āyar emar āṉāl, āyttiyēm yām, mika;
kāyāmpūṅ kaṇṇik karun tuvar āṭaiyai,
mēyum nirai muṉṉark kōl ūṉṟi niṉṟāy, ōr
āyaṉai allai; piṟavō amararuḷ
ñāyiṟṟup puttēḷ makaṉ?

Talaivaṉ

ataṉāl vāyvāḷēṉ:

'mullai mukaiyum muruntum niraittaṉṉa
pallum paṇait tōḻum, pēr amar uṇkaṇṇum,
nallēṉ, yāṉ' eṉṟu, nalattakai nampiya
collāṭṭi! niṉṉoṭu col āṟṟukiṟpār yār?

Talaivi

collāṭi.

'Pōkāmal Uṉṉai Vilakkiṉēṉ' Eṉṟa Talaivaṉukku Talaivi

'niṉṉait takaittaṉeṉ,'—'allal kāṇmaṉ.

maṇṭāta kūṟi, maḻa kuḻakku ākiṉṟē,
kaṇṭa poḻutē kaṭavaraip pōla, nī
paṇṭam viṉāya paṭiṟṟāl toṭiiya, niṟ
koṇṭatu evaṉ—ellā!—yāṉ?'

Talaivaṉ

koṇṭatu:

aḻai māṟip peyartaruvāy!—aṟitiyō?—añ ñāṉṟu,
taḻava malar tataintatu ōr kāṉac ciṟṟāṟṟu ayal;
iḷa māṅkāy pōḻntaṉṉa kaṇṇiṉāl, eṉ neñcam
kaḻamāk koṇṭu āṇṭāy; ōr kaḻviyai allaiyō?

Talaivi

niṉ neñcam kaḻamākkoṇṭu yām āḻa, emakku evaṉ eḻitākum?
puṉattuḻāṉ eṉṉaikkup pukā uyttuk koṭuppatō?

Who come beguiled at your artful tongue;
Like a bull ever unsatiated for cows
You lust after ten women a day;
A nimbly deceiver that you are.
What good can come of you to others?
And what good turn to you can I extend?

Hero

O woman of deceptive mien,
With murderous looks and sharp teeth,
With the complexion of the shoot just plucked,
And with killing beauty!
Do bear it in mind;
No one on this earth I know
Is of grace superior to yours;
Come around to me,
I swear by my Lord[2]
With hill-like chest,
Touching His feet by head
And holding them by hands.

Heroine

To your union the undiscerning may consent
And you'd let your word go falsified;
Even so
Trysting with you I've fixed
At the backyard of my house
Under the kāñci tree;
Do come to the rendezvous
Unseen by your women
Who come around,
As our herdsmen in the hilly hamlet

2. Tirumāl.

iṉattuḷāṉ entaikkuk kalattoṭu celvatō?
tiṉaik kāluḷ yāy viṭṭa kaṉṟu mēykkiṟpatō?

Talaivaṉ

aṉaittu āka.

veṇṇeyt teḻi kēṭkum aṇmaiyāl, cēyttu aṉṟi,
aṇṇaṇittu ūr āyiṉ, naṉpakal pōḻtu āyiṉ,
kaṇ nōkku oḻikkum kaviṉ peṟu peṇ nīrmai
mayil eruttu vaṇṇattu māyōy! maṟṟu iṉṉa
veyiloṭu, evaṉ, viraintu cēṟi? utukkāṇ:
piṭi tuñcu aṉṉa aṟai mēla, nuṅkiṉ
taṭi kaṇ puraiyum kuṟuñ cuṇai āṭi,
paṉip pūṉ taḻavoṭu mullai paṟittu,
taṉi, kāyāṉ taṇ poḻil, emmoṭu vaiki,
paṉip paṭac celvāy, num ūrkku.

Talaivi

iṉic celvēm, yām.

mā maruṇṭaṉṉa maḻaik kaṇ ciṟṟāyttiyar
nī maruṭṭum coṟkaṇ maruḷvārkku urai, avai:
ā muṉiyā ēṟu pōl, vaikal, patiṉmaraik
kāmuṟṟuc celvāy; ōr kaṭkuttik kaḻvaṉai;
nī evaṉ ceyti, piṟarkku?

yām evaṉ ceytum, niṉakku?

Talaivaṉ

kolai uṇkaṇ, kūr eyiṟṟu, koy taḻir mēṉi,
iṉai vaṉappiṉ, māyōy! niṉṉiṉ ciṟantār
nila ulakattu iṉmai teḻi; nī varuti;
malaiyoṭu mārpu amainta celvaṉ aṭiyait
talaiyiṉāl toṭṭu uṟṟēṉ, cūḻ.

Talaivi

āṅku uṇarār nērpa; atu poyppāy nī; āyiṉ—
tēm koḻ poruppaṉ ciṟukuṭi em āyar
vēntu ūṭṭu aravattu, niṉ peṇṭir kāṇāmai,

Of the ruler of the Poṭiya hill[3] rich in bee-hives,
Oblations to God offer in clamorous festivities;
Come unnoticed too by your women
As they come to witness the *kuravai*[4]
In the assembly of our village
Strewn with petals
As if the pollen withered of the kāñci flowers;
And mark your presence
With a tune from the *āmpal*[5] pipe.

---

3. The Pāṇṭiya king.
4. Dance in a circle in the sylvan tract.
5. Musical pipe of bell-metal with a handle in the shape of a water-lily.

kāñcit tātu ukkaṉṉa tātu eru maṉṟattut
tūṅkum kuravaiyuḷ niṉ peṇṭir kēḷāmai,
āmpaṟ kuḷalāl payir payir—em paṭappaik
kāñcikkiḻc ceytēm kuṟi. 60

108

வினை வல பாங்கின் தலைவியைக் கண்ட வினை வல பாங்கின் தலைவன் 'காமம் சாலா இளமையோள் வயின், ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி', கூறியது.

கார் ஆரப் பெய்த கடி கொள் வியன் புலத்துப்
பேராது சென்று, பெரும் பதவப் புல் மாந்தி,
நீர் ஆர் நிழல குடம்சுட்டு இனத்துள்ளும்,
போர் ஆரா ஏற்றின், பொரு நாகு, இளம் பாண்டில்
தேர் ஊர, செம்மாந்தது போல், மதைஇனள்— 5
பேர் ஊரும் சிற்றூரும் கௌவை எடுப்பவள் போல்,
மோரோடு வந்தாள்—தகை கண்டை; யாரோடும்
சொல்லியாள் அன்றே வனப்பு.

பண்ணித் தமர் தந்து, ஒரு புறம் தைஇய
கண்ணி எடுக்கல்லாக் கோடு ஏந்து அகல் அல்குல் 10
புண் இல்லார் புண்ணாக நோக்கும்; முழு மெய்யும்
கண்ணளோ?—ஆயர் மகள்.

இவள்தான் திருத்தாச் சுமட்டினள், ஏனைத் தோள் வீசி,
வரிக் கூழ வட்டி தழீஇ, அரிக் குழை
ஆடல் தகையள்; கழுத்தினும் வாலிது 15
நுண்ணிதாத் தோன்றும், நுசுப்பு.

இடை தெரியா ஏளர் இருவரும் தத்தம்
உடை வனப்பு எல்லாம் இவட்கு ஈத்தார்கொல்லோ?
படை இடுவான்மன் கண்டீர், காமன்—மடை அடும்
பாலொடு கோட்டம் புகின்.

இவள் தான், வருந்த நோய் செய்து இறப்பின் அல்லால், மருந்து அல்லள்—
'யார்க்கும் அணங்காதல் சான்றாள்' என்று, ஊர்ப் பெண்டிர்,
'மாங்காய் நறுங் காடி கூட்டுவேம்; யாங்கும்
எழு நின் கிளையொடு போக' என்று தத்தம்
கொழுநரைப் போகாமல் காத்து, முழு நாளும், 25
வாயில் அடைப்ப, வரும்.

kār ārap peyta kaṭi koḷ viyaṉ pulattup
pērātu ceṉṟu, perum paṭavap pul mānti,

108

[Afflicted by the passion of love, the hero addresses a girl who is not matured enough for the love career]

Like the female calf—
Which a peerless cow
Of a species yielding a pitcher-ful of milk,
Which'd repose under a shade hemmed in by waters
Having fed to the full on the harialli grass,
Grazing it unmoving at one spot,
Which grew on a sprawling fecund field
That had copious rains received,
Bore to a bull of unsatiated fighting prowess—
Moving about with a lofty bearing
Yoked to a cart as it is!

My goodness!
Look at the graceful mien of that lass
Who comes butter-milk carrying
As if throwing villages big and small into clamour passionate;
Oh unmatched is her loveliness!

This herdsmen damsel,
Burdened on a side of her tresses
With a wreath her kindred had strung for her,
And with a broad waist with lofty sides,
Does cast her looks
Afflicting even the ones delivered of passion;
Has she eyes all about her body?

The basket of palm stem fibre,
With species of paddy of many a hue in,
Entwined in one arm,
The other arm swinging about,
Curvy earrings waving,
And ornaments around her neck—
A grace they all endow her with

nīr ār niḻala kuṭam cuṭṭu iṉattuḷḷum,
pōr ārā ēṟṟiṉ, poru nāku, iḷam pāṇṭil
tēr ūra, cemmāntatu pōl, mataiṉaḷ—
pēr ūrum ciṟṟūrum kauvai eṭuppavaḷ pōl,
mōrōṭu vantāḷ—takai kaṇṭai; yārōṭum
colliyāḷ aṉṟē vaṉappu.

paṇṇit tamar tantu, oru puṟam taiiya
kaṇṇi eṭukkallāk kōṭu ēntu akal alkul—
puṇ illār puṇṇāka nōkkum; muḻu meyum
kaṇṇaḷō?—āyar makaḷ.

ivaḷtāṉ tiruttāc cumaṭṭiṉaḷ, ēṉait tōḷ vīci,
varik kūḻa vaṭṭi taḻīi, arik kuḻai
āṭal takaiyaḷ; kaḻuttiṉum vālitu
nuṇṇitāt tōṉṟum, nucuppu.

iṭai teriyā ēer iruvarum tattam
uṭai vaṉappu ellām ivaṭku īttārkolō?
paṭai iṭuvāṉmaṉ kaṇṭīr, kāmaṉ—maṭai aṭum
pāloṭu kōṭṭam pukiṉ.

ivaḷ tāṉ, varunta nōy ceytu iṟappiṉ allāl, maruntu allaḷ—
'yārkkum aṇaṅkātal cāṉṟāḷ' eṉṟu, ūrp peṇṭir,
'māṅkāy naṟuṅ kāṭi kūṭṭuvēm; yāṅkum
eḻu niṉ kiḻaiyoṭu pōka' eṉṟu tattam
koḻunaraip pōkāmal kāttu, muḻu nāḷum,
vāyil aṭaippa, varum.

Unbefitting which is the load on;
And of a delicate build is her waist—
Have those two lovely damsels[1] of waists unseen
Bequeathed their native grace all to this lass?

If she to the shrine of Kāmaṉ went
With milk as oblation to him,
One'd find him drop his weapon.
'The source of affliction to all she is;
Let's go then for the odorous mango pickles;
Off she may go with kin all around;
Bringer of ailment deathly and no cure',
Thus speak the women of the village;
They keep their husbands to home confined,
And stay guard at the doorway all day thro'.

1. Ūrvasi and Tilōttamai, the two celestial nymphs.

109

வினை வல பாங்கினால் வெண்ணெய் நொடைக்குச் சென்ற தலைவியைக் கண்டு, வினை வல பாங்கின் தலைவன் மெய் தீண்டி, தனது ஆற்றாமையை அறிவித்துழி, அவள், 'ஈண்டுப் பிறர் அறிவர்; நாளைக் கன்றொடு சேறும்' என இடம் கூறியது.

'எம்மை எளியமாக் கருதினையோ?' என்ற தலைவியை நோக்கித் தலைவன் உரைத்தல்

'கடி கொள் இருங் காப்பில் புல்லினத்து ஆயர்
குடிதொறும் நல்லாரை வேண்டுதி—எல்லா!—
இடு தேள் மருந்தோ, நின் வேட்கை? தொடுதரத்
துன்னி, தந்தாங்கே, நகை குறித்து, எம்மைத்
திளைத்தற்கு எளியமாக் கண்டை; "அளைக்கு ஏளியாள்
வெண்ணெய்க்கும் அன்னள்" எனக் கொண்டாய்'—'ஒண்ணுதால்!
ஆங்கு நீ கூறின், அனைத்தாக; நீங்குக.

அச்சத்தான் மாறி, அசைவினான் போத்தந்து,
நிச்சம் தடுமாறும்—மெல் இயல் ஆய்மகள்!
மத்தம் பிணித்த கயிறு போல், நின் நலம்
சுற்றிச் சுழலும் என் நெஞ்சு.
விடிந்த பொழுதினும் இல்வயின் போகாது,
கொடுந் தொழுவினுள் பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்
கடுஞ்சூல் ஆ நாகு போல், நிற் கண்டு, நாளும்,
நடுங்கு அஞர் உற்றது—என் நெஞ்சு.

எவ்வம் மிகுதர, எம் திறத்து, எஞ்ஞான்றும்,
நெய் கடை பாலின் பயன் யாதும் இன்றாகி,
கை தோயல் மாத்திரை அல்லது, செய்தி
அறியாது—அளித்து என் உயிர்.'

தலைவி

அன்னையோ?—மன்றத்துக் கண்டாங்கே, 'சான்றார் மகளிரை
இன்றி அமையேன்' என்று, இன்னவும் சொல்லுவாய்;
நின்றாய்; நீ சென்றீ; எமர் காண்பர்; நாளையும்
கன்றொடு சேறும், புலத்து.

Emmai Eḷimaiuākak Karutiṉaiyō? Enṟa Talaiviyai Nōkkit Talaiaṉ Uraittal

'kaṭi koḷ iruṅ kāppil pulliṉattu āyar
kuṭi toṟum nallārai vēṇṭuti—ellā!—
iṭu tēḷ maruntō, niṉ vēṭkai? toṭutarat
tuṉṉi, tantāṅkē, nakai kuṟittu, emmait
tiḷaittaṟku eḷiyamāk kaṇṭai; "aḷaikku eḷiyāḷ

109

[The hero meets the heroine as she goes about selling butter, touches her and expresses the affliction of passion he is in. She refrains from union, finding the place exposed to public view, and informs him about a rendezvous where she says she would come the next day with the calf]

Heroine

Ho! Here you!
You go seeking maids in every abode
Of our shepherd clan of this wide village
With watch provided around;
Does your passion of that kind
Need cure instant like scorpion-bite?
As I offered myself for your caress
Wearing a smile,
You took me for one
Easy of access for union;
You reckon me to be of the sort
Who could for butter be accessed too
As she unreservedly offers butter-milk[1].

Hero

O woman of gleaming forehead!
If it's as you say,
Let it be so then;
Take leave of me you may.
O herdsmen maid of tender mien!
My heart gets tossed by your comely features
Like the cord fastened around a churning stick;
Driven off in disquiet by your word
And drawn on by your gestures,
In dismay unsettling is my heart.
Having sighted you

---

1. Note the subtle sexual overtones of the image.

veṇṇeykkum aṉṉaḷ" eṉak koṇṭāy'—oṇṇutāl!
āṅku nī kūṟiṉ, aṉaittāka; nīṅkuka.

accattāṉ māṟi, acaiviṉāṉ pōttantu,
niccam taṭumāṟum—mel iyal āymakaḷ!
mattam piṇitta kayiṟu pōl, niṉ nalam
cuṟṟic cuḻalum eṉ neñcu.
viṭinta poḻutiṉum ilvayiṉ pōkātu,
koṭun toḻuviṉuḷ paṭṭa kaṉṟiṟkuc cūḻum
kaṭuñcūl ā nāku pōl, niṟ kaṇṭu, nāḷum,
naṭuṅku añar uṟṟatu eṉ—neñcu.

evvam mikutara, em tiṟattu, eññāṉṟum,
ney kaṭai pāliṉ payaṉ yātum iṉṟāki,
kai tōyal māttirai allatu, ceyti
aṟiyātu—aḻittu eṉ uyir.'

Talaivi

aṉṉaiyō?—maṉṟattuk kaṇṭāṅkē, 'cāṉṟār makaḷirai
iṉṟi amaiyēṉ' eṉṟu, iṉṉavum colluvāy;
niṉṟāy; nī ceṉṟī; emar kāṇpar; nāḷaiyum
kaṉṟoṭu cēṟum, pulattu

My heart trembles in pain unceasing
Like the cow after first pregnancy,
That leaves not for grazing even after daybreak,
But stays hemmed around the calf
Fastened to the curved stocks by the house.

Intense as my grief grows day after day,
Rendered vain is my life piteous
Like the milk after butter's churned,
Reduced to touch and no more;
It knows not how to go any further.

Of such stuff are you!
As you ran into me at the village meeting spot,
You said;
'I'll not live to fall for a maid
Save the one a noble man fathered;
As you linger about,
My kindred will sight you:
Go off from here,
And I'll be there on the field tomorrow too
Taking the calves to graze
When things more of this kind
I shall hear from you.

110

தலைவி ஆயத்திடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக் கூறியனவும் கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவு கடாவி, யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்க வேண்டும் என்றது.

தீம் பால் கறந்த கலம் மாற்றி, கன்று எல்லாம்
தாம்பின் பிணித்து, மனை நிறீஇ, யாம் தந்த
பூங் கரை நீலம் புடை தாழ மெய் அசைஇ, பாங்கரும்
முல்லையும் தாய பாட்டங்கால்—தோழி!—நம்
புல்லினத்து ஆயர் மகளிரோடு எல்லாம்
ஒருங்கு விளையாட, அவ் வழி வந்த
குருந்தம் பூங் கண்ணிப் பொதுவன், மற்று என்னை,
'முற்று இழை ஏர் மட நல்லாய்! நீ ஆடும்
சிற்றில் புனைகோ, சிறிது?' என்றான்; 'எல்லா! நீ,
"பெற்றேம் யாம்" என்று, பிறர் செய்த இல் இருப்பாய்;
கற்றது இலை மன்ற காண்' என்றேன். 'முற்றிழாய்!
தாது சூழ் கூந்தல் தகை பெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ, நினக்கு?' என்றான்; 'எல்லா! நீ,
ஏதிலார் தந்த பூக் கொள்வாய்; நனி மிகப்
பேதையை மன்ற பெரிது' என்றேன். 'மாதராய்!
ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கு அணி மென் முலைமேல்
தொய்யில் எழுதுகோ மற்று?' என்றான்; 'யாம் பிறர்
செய் புறம் நோக்கி இருத்துமோ? நீ பெரிது
மையலைமாதோ; விடுக!' என்றேன். தையலாய்!
சொல்லிய ஆறு எல்லாம் மாறு மாறு யான் பெயர்ப்ப,
அல்லாந்தான் போலப், பெயர்ந்தான்; அவனை நீ
ஆயர் மகளிர் இயல்பு உரைத்து, எந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தீயின், யான் உற்ற
நோயும் களைகுவைமன்.

tīm pāl kaṟanta kalam māṟṟi, kaṉṟu ellām
tāmpiṉ piṇittu, maṉai niṟīi, yāy tanta
pūṅ karai nīlam puṭai tāḻa mey acaii, pāṅkarum
mullaıyum tāya pāṭṭaṅkāl—tōḻi!—nam
pulliṉattu āyar makaḷirōṭu ellām
oruṅku viḷaiyāṭa, av vaḻi vanta
kuruntam pūṅ kaṇṇip potuvaṉ, maṟṟu eṉṉai,
'muṟṟu iḻai ēer maṭa nallāy! nī āṭum.
ciṟṟil puṉaikō, ciṟitu?' eṉṟāṉ; ellā! nī,
"peṟṟēm yām" eṉṟu, piṟar ceyta il iruppāy;
kaṟṟatu ilai maṉṟa kāṇ' eṉṟēṉ. 'muṟṟiḻāy!

110

[The heroine informs her confidante of her meeting with the hero by the cattle shed, and of what all he has said. She then asks the latter to urge the hero to go in for an early marriage, and also to reveal their love to her mother]

O my confidante!
The pitchers of sweet milk I shifted around,
The calves I bound with ropes
And kept them about homestead;
Lasses of shepherd clan accompanying
I repaired to the garden then,
Where wild jasmine and tooth-brush vines
Are seen trailing around,
With my blue coloured dress mother gave
Flowing down with its flowery hemliness;
And moving with a swinging gait
We went about sporting all together;
There came a herdsmen youth
A wreath of *kuruntu* adorned with,
And to me he said:
'O graceful artless lass
Bedecked with ornaments deftly wrought!
Shall I trim a little
The toy-house where you play about?
And I hurled the retort:
'Oh here! You!
Residence you've taken up
In a house others built,
Claiming ownership therein;
Remain untaught and untutored you do yet'.
'O woman with jewels of perfect artistry!
Shall I further adorn your tresses,
Blossoms already worn on,
With a garland of flowers strung in?'
He persisted.

tātu cūḻ kūntal takai peṟat taiiya
kōtai puṉaikō, niṉakku?' eṉṟāṉ; 'ellā! nī
ētilār tanta pūk koḷvāy; naṉi mikap
pētaiyai maṉṟa peritu' eṉṟēṉ. 'mātarāy!
aiya pitirnta cuṇaṅku aṇi meṉ mulaimēl
toyyil eḻutukō maṟṟu?' eṉṟāṉ; 'yām piṟar
cey puṟam nōkki iruttumō? nī peritu
maiyalaimātō; viṭuka!' eṉṟēṉ. taiyalāy!
colliya āṟu ellām māṟu māṟu yāṉ peyarppa,
allāntāṉ pōlap peyarntāṉ; avaṉai nī
āyar makaḷir iyalpu uraittu, entaiyum
yāyum aṟiya uraittīyiṉ, yāṉ uṟṟa
nōyum kaḷaikuvaimaṉ.

And I flung back:
'Phew! Right you claim
Over flowers others fetched me;
Much bigger yours must be
Than the height of stupidity.'

He went on:
'O woman of lustrous jewels!
Shall I with sandal paste
Draw figures on your soft breasts,
Rendered beauteous by beauty spots
Growing all over?'

I retorted:
'Do I keep looking for aliens
To come and draw figures on me?
Beguiled with passion you are;
Be done with it'.

O my maid well-adorned!
All that he said
As I went rebutting,
He departed from the scene
As if in anguish;
Let a herdsmen woman's path to virtue
Be borne in upon him;
Besides, reveal our union in virtue
For father and mother to know,
That's the way
To see me cured of my ailment too.

111

வினை வல பாங்கின் தலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு, வினை வல பாங்கின் தலைவன் விலக்கி, நகையாடி, இருவரும் சில மொழி கூறியவழி, அவள் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டது. இது கைக்கிளை.

தலைவி

யார் இவன், என்னை விலக்குவான்? நீர் உளர்
பூந் தாமரைப் போது தந்த விரவுத் தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை; நீ மாறு; நின்னொடு
சொல்லல் ஓம்பு என்றார், எமர்.

தலைவன்

எல்லா! 'கடாஅய கண்ணால், கலைஇய நோய் செய்யும்
நடாஅக் கரும்பு அமன்ற தோளாரைக் காணின்,
விடாஅல்; ஓம்பு' என்றார், எமர்.

தலைவி

கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின், விலக்கி, நயந்து, அவர்
பல் இதழ் உண்கண்ணும் தோளும் புகழ் பாட,
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற; நுமர் பெரிதும்
வல்லர், எமர்கண் செயல்.

தலைவன்

ஒஒ! வழங்காப் பொழுது, நீ கன்று மேய்ப்பாய் போல்,
வழங்கல் அறிவார் உரையாரேல், எம்மை
இகழ்ந்தாரே அன்றோ, எமர்?

தலைவி

ஒக்கும்; அறிவல் யான்—எல்லா!—விடு.

'என்னை முயங்கு' என்ற தலைவனை நோக்கித் தலைவி உரைத்தல்

'விடேன், யான்; என், நீ குறித்தது? இருங் கூந்தால்!
நின்னை, "என் முன் நின்று.

சொல்லல் ஓம்பு" என்றமை அன்றி, "அவனை நீ
புல்லல் ஓம்பு" என்றது உடையரோ? மெல்ல
முயங்கு; நின் முள் எயிறு உண்கும்.'—'எவன்கொலோ?

மாயப் பொதுவன் உரைத்த உரை எல்லாம்
வாய் ஆவது ஆயின், தலைப்பட்டாம்; பொய் ஆயின்,
சாயல் இன் மார்பில் கமழ்தார் குழைத்த நின்
ஆய் இதழ் உண்கண் பசப்ப, தட மென் தோள்
சாயினும், ஏஎர் உடைத்து.'

111

[Meeting the heroine on the way, the hero enters into conversation. Comments of derision, taunt and gibe exchanged between each other, she ultimately consents to union]

Heroine

Whatever is he to me
Who comes obstructing my path?
O the herdsmen youth of unseemly conduct
Offering me blossoms of water-borne lotus,
Who has adorned himself
With a garland of flowers of many a species!
I've word from my kindred
To stay clear of you;
Do keep off my way then.

Hero

Oh here! You!
'As you sight a lass
With plump shoulders sugar-cane painted on,
Who inflicts a disquieting ailment on you
Thro' her passion-borne eyes,
Leave her not,
Hold her in your grasp'.
My kindred's words these are.

Heroine

O lofty things you've been taught:
'As you spot a goodly lass,
Obstruct her way and hunger for her,
And sing the praises of her shoulders
And her many-petalled blossom-like eyes'.
A valiant thing your people have done
For a response right from our kin.

Hero

Oh! Oh!
If my kin,

Talaivi

yār ivaṉ, eṉṉai vilakkuvāṉ? nīr uḷar
pūṉ tāmarai pōtu tanta viravut tārk
kallāp potuvaṉai; nī māṟu; niṉṉoṭu
collal ōmpu eṉṟār, emar.

Talaivaṉ

ellā! 'kaṭāaya kaṇṇāl, kalaiiya nōy ceyyum
naṭāak karumpu amaṉṟa tōḷāraik kāṇiṉ,
viṭāal; ōmpu' eṉṟār, emar.

Talaivi

kaṭāayār, nallāraik kāṇiṉ, vilakkī, nayantu, avar
pal itaḻ uṇkaṇṇum tōḷum pukaḻ pāṭa,
nallatu kaṟpittār maṉṟa; numar peritum
vallar, emarkaṇ ceyal.

Talaivaṉ

ōo! vaḻaṅkāp poḻutu, nī kaṉṟu mēyppāy pōl,
vaḻaṅkal aṟivār uraiyārēl, emmai
ikaḻntārē aṉṟō, emar?

okkum; aṟival yāṉ—ellā!—viṭu.

'Eṉṉai Muyaṅku Eṉṟa Talaivaṉai Nōkkit Talaivi Uraittal

'viṭēṉ, yāṉ; eṉ, nī kuṟittatu?—iruṅ kūntāl!
niṉṉai, "eṉ muṉ niṉṟu,

collal ōmpu" eṉṟamai aṉṟi, "avaṉai nī
pullal ōmpu" eṉṟatu uṭaiyarō? mella
muyaṅku; niṉ muḻ eyiṟu uṇkum.'—evaṉ kolō?

māyap potuvaṉ uraitta uraḻ ellām
vāy āvatu āyiṉ, talaippaṭṭām; poyāyiṉ,
cāyal iṉ mārpil kamaḻtār kuḻaitta niṉ
āy itaḻ uṇkaṇ pacappa, taṭa meṉ tōḷ
cāyiṉum, ēer uṭaittu.'

Who know as they do
That you're wont to inflicting passion's pain
In the guise of taking calves for grazing
At the hour one keeps off from the scorching sun,
Didn't tell me so,
Wouldn't it their despise of me amount to?

Heroine

I deserve it,
Oh here! You!
And I know your stuff,
Leave me alone.

Hero

O my lass with dark tresses!
Leave you I shall not,
Should you go treating me thus?
Other than the counsel,
'Enter not into contest of words,
As you see him before you',
Have your kin told you off
To secure yourself from my embrace?
Do hold me soft in your clasp
And let me feast on your spicy teeth.

Heroine

Whatever are his words meant?
If what all this artful herdsman said
Is to pass for truth,
Bound to him for life I'm then;
Were his words to turn specious,
My comely petal-like eyes,
That fade the fragrant garland
Worn on my soft honeyed breasts,
Would lose their sheen,
And my soft broad shoulders would waste away;
Even so a splendour they do mark now.

112

வினை வல பாங்கின் தலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு, அவளை வினை வல பாங்கின் தலைவன் விலக்கி, அவ்வோடு சிறிது கூறியவழி, அவள் கூடலுறுகின்றாள் கூறியது. இது கைக்கிளை.

தலைவன்

நலம் மிக நந்திய நய வரு தட மென் தோள்,
அலமரல் அமர் உண்கண், அம் நல்லாய்! நீ உறீஇ,
உலமரல் உயவு நோய்க்கு உய்யும் ஆறு உரைத்துச் செல்.

தலைவி

பேர் ஏமுற்றார் போல, முன் நின்று, விலக்குவாய்
யார்—எல்லா! நின்னை அறிந்ததூஉம் இல்வழி?

தலைவன்

தளிரியால்! என் அறிதல் வேண்டின், பகை அஞ்சாப்
புல்லினத்து ஆயர் மகனேன், மற்று யான்.

தலைவி

ஒக்கும்மன்.

புல்லினத்து ஆயனை நீ ஆயின், குடம் சுட்டு
நல் இனத்து ஆயர், எமர்.

தலைவன் கூற்றும் தலைவி மாற்றமும்

'எல்லா!

நின்னொடு சொல்லின், ஏதமோ இல்லைமன்.'
'ஏதம் அன்று; எல்லை வருவான் விடு.'

தலைவன்

விடேன்.

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி, மடம் பட்டு,
மெல்லிய ஆதல் அறியினும், மெல்லியால்:
நின் மொழி கொண்டு, யானோ விடுவேன்—மற்று என் மொழி கொண்டு
என் நெஞ்சம் ஏவல் செயின்?

தலைவி

'நெஞ்சு ஏவல் செய்யாது' என நின்றாய்க்கு, 'எஞ்சிய
காதல் கொள் காமம் கலக்குற' ஏதிலார்
பொய்ம் மொழி தேறுவது என்?

112

[The hero obstructs the heroine on the way, talks his way into her consent for union]

Hero

O my goodly virtuous lass
With winsome broad soft shoulders of ravishing charm,
And with infatuating collyrium-laden eyes!
Letting me fall for you
You've cast me down with passion's ache;
Offer me a cure thereof
And take your way past me.

Heroine

Oh you!
Unknown that you're to me,
Whoever are you
Standing before me as if delirious
And my way obstructing?

Hero

O sprout-like tender-hearted one!
If you'd like to know me,
I am the son of the sheep-owning one
Who's of prowess undaunted.

Heroine

Well said it is!
If you're of the sheep-owning clan,
Then the herdsmen owning cows
That yield milk a pitcherful each
Are my kindred.

Hero

O you! My damsel!
A word with you then
Should pass for no guilt on me.

தலைவன்

தெளிந்தேன், தெரியிழாய்! யான்.

பல்கால், யாம் கான்யாற்று அவிர் மணற் தண் பொழில்,
அல்கல் அகல் அறை, ஆயமொடு ஆடி,
முல்லை குருந்தொடு முச்சி வேய்ந்து, எல்லை
இரவு உற்றது; இன்னும் கழிப்பி; அரவு உற்று,
உருமின் அதிரும் குரல் போல், பொரு முரண்
நல் ஏறு நாகுடன் நின்றன,
பல் ஆன் இன நிரை; நாம் உடன் செலற்கே.

Talaivaṉ

nalam mika nantiya naya varu taṭa meṉ tōḷ,
alamaral amar uṇkaṉ, am nallāy! nī uṟṟi,
ulamaral uyavu nōykku uyyum āṟu uraittuc cel.

Talaivi

pēr ēmuṟṟār pōla, muṉ niṉṟu, vilakkuvāy
yār—ellā! niṉṉai aṟintatūum ilvaḻi?

Talaivaṉ

taḻiriyāl! eṉ aṟital vēṇṭiṉ, pakai añcāp
pulliṉattu āyar makaṉēṉ, maṟṟu yāṉ.

Talaivi

okkummaṉ.

pulliṉattu āyaṉai nī āyiṉ, kuṭam cuṭṭu
nal iṉattu āyar, emar.

Talaivaṉ Kūṟṟum Talaivi Māṟṟamum

'ellā!

niṉṉoṭu colliṉ, ētamō illaimaṉ.'

'ētam aṉṟu; ellai varuvāṉ viṭu.'

Talaivaṉ

viṭēṉ.

Heroine

Not blameworthy it is;
But let me go now,
I'll come again tomorrow.

Hero

Let you go I won't.
One's ears go soft
Beguiled by words of folk
Who consent but leave off forthwith,
Which I do know;
And yet O woman of delicate build!
If my heart were to do my bidding,
Would I your departure countenance
Taken in by your word?

Heroine

As you stand here saying,
'A love of passion overreaching disquieting me
My heart will do no bidding of mine',
How come you see thro' others' falsity?

Hero

O woman with choice ornaments!
The truth of your word I've realized now.

Heroine

Sporting long with companions
Hanging about on the rocky slopes
In the cool groves around,
On the sheeny sands of the forest stream,
And making wreaths of wild jasmine and *kuruntu*-
It all has seen the day drawing into dusk;
And you're getting me further delayed.
Like the roar of thunder serpent-bitten,
There's the bull of fighting prowess
Standing with the calf
In the midst of cowherds of myriad species,
They're there for us to go with them.

uṭampaṭṭu nīppār kiḷavi, maṭam paṭṭu,
melliya ātal aṟiyiṉum, melliyāl!
niṉ moḻi koṇṭu, yāṉō viṭuvēṉ—maṟṟu eṉ moḻi koṇṭu
eṉ neñcam ēval ceyiṉ?

Talaivi

'neñcu ēval ceyyātu' eṉa niṉṟāykku, 'eñciya
kātal koḷ kāmam kalakkuṟa' ētilār
poym moḻi tēṟuvatu eṉ?

Talaivaṉ

teḷintēṉ, teri iḻāy! yāṉ.

palkāl, yām kāṉyāṟṟu avir maṇaṟ taṉ poḻil,
alkal akal aṟai, āyamoṭu āṭi,
mullai kuruntoṭu mucci vēyntu, ellai
iravu uṟṟatu; iṉṉum kaḻippi; aravu uṟṟu,
urumiṉ atirum kural pōl, poru muraṇ
nal ēṟu nākuṭaṉ niṉṟaṉa,
pal āṉ iṉa nirai; nām uṭaṉ celaṟkē.

113

'ஆங்கு அதன் புறத்துப் புரைபட வந்த, மறுத்தலொடு தொகைஇ' என்பது, அவன் வரைவு வேண்டின இடத்து, அவ் வரைவு புறத்ததாகிய வழி, தலைவி தன் உயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்தலோடே முன் கூறியவற்றைத் தொகுத்து' என்று பொருள் கூறி, 'அதன் புறம் எனவே, அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர் வரைவு ஆயிற்று' என்றாம். உயர்வு-குடிப் பிறப்பும் கற்பும்; அதற்கு ஏற்ப, 'பிறர் வரைவு மறுத்து, தலைவன் வரையுமாறு நீ கூறு' எனத் தோழிக்குக் கூறியது.

தலைவி

வாரி, நெறிப்பட்டு, இரும் புறம் தாஅழ்ந்த
ஓரிப் புதல்வன் அழுதனன் என்பவோ—
புதுவ மலர் தைஇ, எமர் என் பெயரால்,
வதுவை அயர்வாரைக் கண்டு? 'மதி அறியா
ஏழையை' என்று அகல நக்கு, வந்தீயாய், நீ—
தோழி!—அவனுழைச் சென்று.

தோழி

சென்று யான் அறியேன்; கூறுக, மற்று இனி.

113

[Rejecting the proposal of marriage to an alien, the heroine tells her confidante to prevail upon the hero to go in for their wedded union]

Heroine

Oh! Even after finding me
With fresh flowers bedecked,
And seeing my kindred
Going about with my marriage—
Can we call him a child crying,
With tresses combed and plaited in order
And held flowing over his broad back?
Do go to him O my confidante,
And upbraid him for his unthinking naivety,
And come back to me.

Confidante

Go and ascertain I shall,
And tell me what else to carry thro'.

Heroine

O my artless maid! Tell him thus:
'Oh here! You!
Untutored you are to speak it out!
The right of wedded union shall hold you off;
See to it that you take it for yourself,
Deferment we cannot brook'.
Tell them all in words compulsive.
My heart knows of union one and one alone
We had betwixt us quiet in secret,
Leaving off the companions of curvy foreheads,
Building toy-houses on the dark sands of the foreshore.

And preparations for marriage here by kin—
Fetching sands and spreading them out,
Painting the house with red-earth

தலைவி

'சொல் அறியாப் பேதை'—மடவை!—'மற்று எல்லா!
நினக்கு ஒருஉம்; மற்று என்று அகல் அகலும்; நீடு இன்று;
நினக்கு வருவதாக் காண்பாய்'. அனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியம் கொளக் கூறு.

தரு மணல் தாழப் பெய்து, இல் பூவல் ஊட்டி,
எருமைப் பெடையோடு, எமர் ஈங்கு அயரும்
பெரு மணம் எல்லாம் தனித்தே ஒழிய—
வரி மணல் முன்துறைச் சிற்றில் புனைந்த
திரு நுதல் ஆயத்தார் தம்முள் புணர்ந்த
ஒரு மணம் தான் அறியும்: ஆயின் எனைத்தும்
தெருமரல் கைவிட்டு இருக்கோ—அலர்ந்த
விரி நீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்,
அரு நெறி ஆயர் மகளிர்க்கு
இரு மணம் கூடுதல் இல் இயல்பு அன்றே?

Talaivi

vāri, neṟippaṭṭu, irum puṟam tāaḻnta
ōrip putalvaṉ aḻutaṉaṉ eṉpavō—
putuva malar taii, emar eṉ peyarāl,
vatuvai ayarvāraik kaṇṭu? 'mati aṟiyā
ēḻaiyai' eṉṟu akala nakku, vantīyāy, nī—
tōḻi!—avaṉuḻaic ceṉṟu.

Tōḻi

ceṉṟu yāṉ aṟivēṉ; kūṟuka, maṟṟu iṉi.

Talaivi

'col aṟiyāp pētai'—maṭavai!—'maṟṟu ellā!
niṉakku orūum; maṟṟu eṉṟu akal akalum; nīṭu iṉṟu;
niṉakku varuvatāk kāṇpāy'. aṉaittākac
colliya collum viyam koḷak kūṟu.

taru maṇal tāḻap peytu, il pūval ūṭṭi,
erumaip peṭaiyōṭu, emar īṅku ayarum
perum maṇam ellām taṉittē oḻiya—
vari maṇal muṉṭuraiç cirril puṉainta
tiru nutal āyattārtammuḷ puṇarnta
oru maṇam tāṉ aṟiyum; āyiṉ eṉaittum

And bringing a she-buffalo—
Are to go disused without him;
Knowing it for what it is,
Should he abandon me to such distress?
The herdsmen maids
Given to unswerving ways of virtue,
Shun marriage to aliens
Other than the one united in passion,
Even if it would fetch the earth
Girded by the expanse of waters;
Go it does against the grain of their clan.

terumaral kaiviṭṭu irukkō—alarnta
viri nīr uṭukkai ulakam peṟiṉum,
aru neṟi āyar makaḷirkku
iru maṇam kūṭutal il iyalpu aṉṟē?

114

தலைவி, 'களவு வெளிப்பட்டது' என்று அஞ்சி, தோழிக்குச் சொல்ல, 'நமர் நின்னை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தார்' எனச் சொல்லி, அச்சம் நீக்கியது.

'தோழி! நாம், காணாமை உண்ட 'கடுங் கள்ளை, மெய் கூர,
நாணாது சென்று நடுங்க உரைத்தாங்கு,
கரந்ததூஉம் கையொடு கோட்பட்டாம் கண்டாய்—நம்
புல்லினத்து ஆயர் மகன் சூடி வந்தது ஓர்
முல்லை ஒரு காழும் கண்ணியும், மெல்லியாள்!
கூந்தலுள் பெய்து முடித்தேன்மன்; தோழி! யாய்
வெண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே,
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா, யாய் நாண,
அன்னை முன் வீழ்ந்தன்று, அப் பூ.

அதனை வினவலும் செய்யாள், சினவலும் செய்யாள்,
நெருப்புக் கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு,
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள்; யானும், என்
சாந்து உளர் கூழை முடியா, நிலம் தாழ்ந்த
பூங் கரை நீலம் தழீஇ, தளர்பு ஒல்கி,
பாங்கு அருங் கானத்து ஒளித்தேன்.'—'அதற்கு, எல்லா!
ஈங்கு எவன் அஞ்சுவது?

அஞ்சல்—அவன் கண்ணி நீ புனைந்தாய் ஆயின், நமரும்
அவன்கண் அடைசூழ்ந்தார், நின்னை; அகன் கண்
வரைப்பில் மணல் தாழப் பெய்து, திரைப்பில்
வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப; அதுவேயாம்,
அல்கலும் சூழ்ந்த வினை.'

'tōḻi! nām, kāṇāmai uṇṭa kaṭuṅ 'kaḷḷai, mey kūra,
nāṇātu ceṉṟu naṭuṅka uraittāṅku,
karantatūum kaiyoṭu kōṭpaṭṭām kaṇṭāy—nam
pulliṉattu āyar makaṉ cūṭi vantatu ōr
mullai oru kāḻum kaṇṇiyum, melliyāl!
kūntaluḷ peytu muṭittēṉman; tōḻi! yāy
veṇṇey uraii viritta katuppōṭē,

114

[An unnerved heroine tells her confidante of her clandestine love-union coming to be known to her kin; the confidante allays her fears, informing her of the intention of her parents to unite her in marriage to her lover]

O my tender-hearted maid!
I had my tresses adorned
With garland and wreath of the wild jasmine,
Which the son of the sheep-owning herdsman brought,
Wearing them on his person;
O my confidante!
Foster-mother set about disentangling my hair
For ghee to be applied thereto,
And father and mother were present therein,
When the flowers unfastened
Dropped off in mother's front
Holding her down in embarrassment.
Our union guarded came into the open
And caught off my guard I was,
Like the one
Who goes unashamed in others' front
And speaks much to their discomfit
As the heavy intake of palm's wine furtive
Drives one to intoxication.

Mother made no inquiries thereof,
Nor did she turn angry with me;
She left the spot and outside of the house went
Shaking out her hands on,
Like the one who puts one's hands on fire.

Knotting my hair fragrant with unguents,
And holding up in hand
The blue-hued attire with floral designs for borders
Which went flowing down on the floor,
I too tiptoed as if decrepit
To the nearby woods hard of access.

aṉṉaiyum attaṉum illarā, yāy nāṇa,
aṉṉai muṉ viḻntaṉṟu, ap pū.

ataṉai viṉavalum ceyyāḷ, ciṉavalum ceyyāḷ,
neruppuk kai toṭṭavar pōla vitirttiṭṭu,
niṅkip puṟaṅkaṭaip pōyiṉāḷ; yāṉum, eṉ
cāntu uḷar kūḻai muṭiyā, nilam tāḻnta
pūṅ karai nīlam taḻī, taḷarpu olki,
pāṅku aruṅ kāṉattu oḷittēṉ.'—'ataṟku, ellā!
iṅku evaṉ añcuvatu?

añcal—avaṉ kaṇṇi nī puṉaintāy āyiṉ, namarum
avaṉkaṇ aṭaicūḻntār, niṉṉai; akaṉ kaṇ
varaippil maṇal tāḻap peytu, tiraippil
vatuvaiyum iṅkē ayarpa; atuvēyām,
alkalum cūḻnta viṉai.'

Confidante

Oh my lady!
Should you go panic-stricken about it?
Be not alarmed,
With his wreath put on you person.
Our kin now go deliberating
Over uniting you to him;
They are there to conduct the wedding too,
Sands spread on the spacious courtyard
And curtains tied about;
That's what they pondered the night past too.

115

வினை வல பாங்கின் தலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு விலக்கிய தலைவனோடு அவள் சில மொழி கூறி, குறியிடம் கூறியது.

தலைவி

பாங்கு அரும் பாட்டங்கால் கன்றொடு செல்வேம்; எம்
தாம்பின் ஒரு தலை பற்றினை, ஈங்கு எம்மை
முன்னை நின்றாங்கே விலக்கிய எல்லா! நீ
என்னை ஏமுற்றாய்? விடு.

தலைவன்

விடேஎன்; தொடூஇய செல்வார்த் துமித்து, எதிர் மண்டும்
கடு வய நாகு போல் நோக்கி, தொழுவாயில்
நீங்கி, சினவுவாய் மற்று.

தலைவி

நீ நீங்கு; கன்று சேர்ந்தார்கண் கத ஈற்றாச் சென்றாங்கு,
வன்கண்ணள் ஆய் வரல் ஓம்பு.

தலைவன்

யாய் வருக ஒன்றோ; பிறர் வருக; மற்று நின்
கோ வரினும் இங்கே வருக; தளரேன் யான்,
நீ அருளி நல்கப் பெறின்.

தலைவி

நின்னை யான் சொல்லினவும் பேணாய், நினைஇ,
கனை பெயல் ஏற்றின் தலை சாய்த்து, எனையதூஉம்
மாறு எதிர் கூறி, மயக்குப்படுகுவாய்!—
கலத்தொடு யாம் செல்வுழி நாடி, புலத்தும்
வருவையால்—நாண்இலி! நீ.

Talaivi

pāṅku arum pāṭṭaṅkāl kaṉṟoṭu celvēm; em
tāmpiṉ oru talai paṟṟiṉai, īṅku emmai
muṉṉai niṉṟāṅkē vilakkiya ellā! nī
eṉṉai ēmuṟṟāy? viṭu.

Talaivaṉ

viṭēeṉ; toṭīiya celvārt tumittu, etir maṇṭum
kaṭu vaya nāku pōl nōkki, toḻuvāyil
nīṅki, ciṉavuvāy maṟṟu.

115

[The hero obstructing the heroine on the way, her reaction, and her coming around to indicating a rendezvous]

Heroine

I go to the field close by, hard of access,
Taking the calf with me,
And you've held the rope's end;
O you! Here!
Standing in the front and obstructing my way,
Are you unhinged?
Do let me go.

Hero

Let you go I will not;
Coming off the stall,
You can hurl your ire at me
Like the heifer of exceeding virility
That obstructs whoever runs after it,
And closes in upon him.

Heroine

Clear off right now.
Mother will be around and hard upon you,
Like the cow which has just calved
Taking on those that dare access to its calf;
Mind out.

Hero

Were you to bless me with your love,
I wouldn't go dispirited
Whoever comes our way,
Be it mother or an alien,
Or be it even your father.

Talaivi

nī niṅku; kaṉṟu cērntārkaṇ kata īṟṟāc ceṉṟāṅku,
vaṉkaṇṇaḷ āy varal ōmpu.

Talaivaṉ

yāy varuka oṉṟō; piṟar varuka; maṟṟu niṉ
kō variṉum iṅkē varuka; taḷarēṉ yāṉ,
nī aruḷi nalkap peṟiṉ.

Talaivi

niṉṉai yāṉ colliṉavum pēṇāy, niṉai'
kaṉai peyal ēṟṟiṉ talai cāyttu, eṉaiyatūum
māṟu etir kūṟi, mayakkupaṭukuvāy!—
kalattoṭu yām celvuḷi nāṭi, pulattum
varuvaiyāl—nāṇili! nī.

Heroine

Unmindful of all I've told you,
You go obsessed with passion,
And keep your head inclining
Like a bull in the torrent of rains;
O you that go cluttered
Controverting one and all I say!
O the impudent one!
Should you come pursuing me
To the field yonder too
As I go carrying the pitcher of milk?

118

ஆற்றிடைத் தலைவன் தலைவியைக் கையது வினாய்ச் சேர்ந்தது.

'கையில் உள்ளது யாது?' எனத் தலைவியைத் தலைவன் வினாவுதல்

மாண உருக்கிய நன் பொன் மணி உறீஇ,
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய்! கோங்கின்
முதிரா இள முகை ஒப்ப, எதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வன முலையாய்! மற்று, நின்
கையது எவன்? மற்று உரை.

தலைவியின் விடையும் தலைவன் வினாவும்

'கையதை—சேரிக் கிழவன் மகளேன் யான்; மற்று இஃது ஓர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்தது ஓர்
போழின் புனைந்த வரிப் புட்டில்.'—'புட்டிலுள் என் உள?
காண் தக்காய்! எற் காட்டிக் காண்.'

தலைவி

காண், இனி: தோட்டார் கதுப்பின் என் தோழி அவரேர்டு
காட்டுச் சார்க் கொய்த சிறு முல்லை, மற்று இவை.

தலைவன்

முல்லை இவை ஆயின்—முற்றிய கூழையாய்!
எல்லிற்று, போழ்து ஆயின்—ஈதோளிக் கண்டேனால்;
'செல்' என்று நின்னை விடுவேன், யான்; மற்று எனக்கு
மெல்லியது, ஓராது அறிவு.

Kaiyil Uḷḷaty Yātu? Eṉat Talaiviyait Talaivaṉ Viṉātal

māṇa urukkiya naṉ poṉ maṇi uṟīi,
pēṇit tuṭaittaṉṉa mēṉiyāy! kōṅkiṉ
mutirā iḷa mukai oppa, etiriya
toyyil poṟitta vaṉa mulaiyāy! maṟṟu, niṉ
kaiyatu evaṉ? maṟṟu urai.

Talaivaṉ Viṭaiyum Talaivaṉ Viṉāvum

'kaiyatai—cērik kiḻavaṉ makaḷēṉ yāṉ; maṟṟu iṅtu ōr
mātarp pulaitti vilaiyākac ceytatu ōr
pōḻiṉ puṉainta varip puṭṭil.'—'puṭṭiluḷ eṉ uḷa?
kāṇ takkāy! eṟ kāṭṭik kāṇ.'

116

[The hero's query as to what the heroine holds in her hand, leading up to their union]

Hero

O damsel of a complexion
Of the choice gold deftly melted
And exquisitely polished
With sapphire inset!
O the one with shapely breasts
With figures drawn on with sandal solution,
Looking like the tender unripe *kõṅkam* buds!
What's that you're holding in your hands?
Do tell me.

Heroine

I'm the herdsman's daughter of this hamlet,
And the one in my hand
Is a basket of palmyra stripes
Wattled for sale by a graceful lowly lass.

Hero

O the sightly woman!
What's it that you hold in the basket?
Let me see it.

Heroine

Do see them;
They're the wild jasmine of pointed leaves,
Which in the woods I plucked
In the company of my maids
With tresses adorned with petals densely set.

Talaivi

kāṇ, iṉi: tōṭṭār katuppiṉ eṉ tōḷi avaroṭu
kāṭṭuc cārk koyta ciṟu mullai, maṟṟu ivai.

Talaivaṉ

mullai ivai āyiṉ—muṟṟiya kūḷaiyāy!
elliṟṟu, pōḷtu āyiṉ—ītōḷik kaṇṭēṉāl;
'cel' eṉṟu niṉṉai viṭuvēṉ, yāṉ; maṟṟu eṉakku
melliyatu, ōrātu aṟivu.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Hero

O my long-haired lass!
Jasmine these flowers are,
Night-time it's now,
And alone I find you here;
I shall let you go too.
But unstrung is my mind
And there could be no reasoning with it.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

நெய்தற்கலி

POEMS OF THE *NEYTAL* (LITTORAL) TRACT

[Verses 117 - 149]

By

Nallantuvaṉār

117

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு, அதனொடு புலம்பி, தோழி கேட்ப, அதனொடு புலந்தது.

வெல் புகழ் மன்னவன், விளங்கிய ஒழுக்கத்தால்,
நல் ஆற்றின் உயிர் காத்து, நடுக்கு அற தான் செய்த
தொல் வினைப் பயன் துய்ப்ப, துறக்கம் வேட்டு எழுந்தாற்போல்—
பல் கதிர் ஞாயிறு பகல் ஆற்றி மலை சேர
ஆனாது கலுழ் கொண்ட உலகத்து, மற்று அவன்
ஏனையான் அளிப்பான் போல், இகல் இருள் மதி சீப்ப,
குடை நிழல் ஆண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்
இடை நின்ற காலம் போல், இறுத்தந்த மருள் மாலை!

மாலை நீ—தூ அறத் துறந்தாரை நினைத்தலின், கயம் பூத்த
போது போல் குவிந்த என் எழில் நலம் எள்ளுவாய்;
ஆய் சிறை வண்டு ஆர்ப்ப, சினைப் பூப் போல் தளை விட்ட
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய்.

மாலை நீ—தையெனக் கோவலர் தனிக் குழல் இசை கேட்டு,
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம் பாராட்டுவாய்;
செவ்வழி யாழ் நரம்பு அன்ன கிளவியார் பாராட்டும்
பொய் தீர்ந்த புணர்ச்சியுள் புது நலம் கடிகல்லாய்.

மாலை நீ—தகை மிக்க தாழ் சினைப் பதி சேர்ந்து புள் ஆர்ப்ப,
பகை மிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மை பாராட்டுவாய்;
தகை மிக்க புணர்ச்சியார், தாழ் கொடி நறு முல்லை
முகை முகம் திறந்தன்ன, முறுவலும் கடிகல்லாய்.

என ஆங்கு—

மாலையும் அலரும் நோனாது, எம்வயின்
நெஞ்சமும் எஞ்சும்மன் தில்ல — எஞ்சி,
உள்ளாது அமைந்தோர், உள்ளும்,
உள் இல் உள்ளம், உள்உள் உவந்தே.

vel pukaḻ maṉṉavaṉ, viḷaṅkiya oḻukkattāl,
nal āṟṟiṉ uyir kāttu, naṭukku aṟa, tāṉ ceyta
tol viṉaip payaṉ tuyppa, tuṟakkam vēṭṭu eḻuntāṟpōl—
pal katir ñāyiṟu pakal āṟṟi malai cēra,
āṉātu kaluḻ koṇṭa ulakattu, maṟṟu avaṉ
ēṉaiyāṉ aḷippāṉ pōl, ikal iruḷ mati cīppa,

117

[The heroine suffering the pangs of separation grieves her lot as the evening sets in. She then speaks sulking with it, so as to be heard by her confidante]

Like the monarch
Glory of conquest and righteousness abiding marked,
Who brings fairness to protecting his subjects,
Seeking in desire the bliss of Heaven
For fruits of antique deeds irreproachable to reap—
The many-rayed sun goes off the hill
Having the earth with its light blessed;
Like an opponent of the ruler
Coming about to provide for the world,
Which fell in gloom disquieting,
There rises the moon expelling darkness unwelcome;
And like the interregnum
Between the sovereign protective reign
And the one coming to succeed,
Here's the disconcerting evening driving one to a maze.

O evening!
You make sport of my winsome beauty
That goes folding up
As do flowers in blossom in a tank at your sight,
As I keep musing over the loved one
Who's left me in desertion's waste,
While you keep unwithering
The beauties of women to their men united
Who have their grace flourishing
Like flowers live on the boughs
With beetles of lovely wings buzzing about.

O evening!
You come deleterious to me
Giving in to spirits drooping as I am,
With the lonesome *tai* tunes of herdsmen's flute around,
While you don't take unkindly to the new-born grace

kuṭai niḻal āṇṭāṟkum āḻiya varuvāṟkum
iṭai niṉṟa kālam pōl, iṟuttanta maruḷ mālai!

mālai nī—tū aṟat tuṟantārai niṉaittaliṉ, kayam pūtta
pōtu pōl kuvinta eṉ eḻil nalam eḻuvāy;
āy ciṟai vaṇṭu ārppa, ciṉaip pūp pōl taḷai viṭṭa
kātalarp puṇarntavar kārikai kaṭikallāy.

mālai nī—taiyeṉak kōvalar taṉik kuḻal icai kēṭṭu
paiyeṉṟa neñcattēm pakkam pārāṭṭuvāy;
cevvaḻi yāḻ narampu aṉṉa kiḷaviyār pārāṭṭum,
poy tīrnta puṇarcciyuḷ putu nalam kaṭikallāy.

mālai nī—takai mikka tāḻ ciṉaip pati cērntu puḷ ārppa,
pakai mikka neñcattēm puṉmai pārāṭṭuvāy;
takai mikka puṇarcciyār, tāḻ koṭi naṟu mullai
mukai mukam tiṟantaṉṉa, muṟuvalum kaṭikallāy.

eṉa āṅku—

mālaiyum alarum nōṉātu, emvayiṉ
neñcamum eñcummaṉ tilla—eñci,
uḷḷātu amaintōr, uḷḷum,
uḷ il uḷḷam, uḷuḷ uvantē.

Witnessed in the union of those women
With tongues the *cevvaḷi*[1] melody like,
Which they delight in with their men
Marked with no jealous variance.

O ęvening!
You do exacerbate the anguish of my heart
Aching at the sight of the clamouring fowls
As they're home on the low-lying lovesome boughs,
While you leave those women unrebuffed
As they in loving union with their men
Go wearing joyous smiles
Like the smelly wild jasmine buds
Coming to bloom on their trailing creepers.

That being so,

Even this heart of mine,
That's wont to rejoicing in the thoughts of the loved,
Who's gone off with a loveless heart,
Has left me despondent,
This evening and the slander around
Coming too heavy for it.

---

1. A primary melody-type of the *mullai* (sylvan tract) class

118

பிரிவிடை மாலைப் பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

அகன் ஞாலம் விளக்கும் தன் பல் கதிர் வாயாகப்
பகல் நுங்கியது போலப் படு சுடர் கல் சேர,
இகல் மிகு நேமியான் நிறம் போல இருள் இவர,
நிலவுக் காண்பது போல அணி மதி ஏர்தர,
கண் பாயல் பெற்ற போல் கணைக் கால மலர் கூம்ப,
தம் புகழ் கேட்டார் போல் தலை சாய்த்து மரம் துஞ்ச,
முறுவல் கொள்பவை போல முகை அவிழ்பு புதல் நந்த,
சிறு வெதிர்ங் குழல் போலச் சுரும்பு இமிர்ந்து இம்மென,
பறவை தம் பார்ப்பு உள்ள, கறவை தம் பதிவயின்
கன்று அமர் விருப்பொடு மன்று நிறை புகுதர,
மா வதி சேர, மாலை வாள் கொள,
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள, அயர்ந்து
செந் தீச் செவ்அழல் தொடங்க — வந்ததை
வால் இழை மகளிர் உயிர் பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார்,
மாலை என்மனார், மயங்கியோரே.

akaṉ ñālam viḷakkum taṉ pal katir vāyākap
pakal nuṅkiyatu pōlap paṭu cuṭar kal cēra,
ikal miku nĕmiyāṉ niṟam pōla iruḷ ivara,
nilavuk kāṇpatu pōla aṇi mati ērtara,
kaṇ pāyal peṟṟa pōl kaṇaik kāla malar kūmpa,
tam pukaḻ kēṭṭār pōl talai cāyttu maram tuñca,
muṟuval koḷpavai pōla mukai aviḻpu putal nanta,
ciṟu vetirṅ kuḻal pōlac curumpu imirntu immeṉa,
paṟavai tam pārppu uḷḷa, kaṟavai tam pativayiṉ
kaṉṟu amar viruppoṭu maṉṟu niṟai pukutara,
mā vati cēra, mālai vāḷ koḷa,
anti antaṇar etirkoḷa, ayarntu
cen tīc cevaḻal toṭaṅka—vantatai
vāl iḻai makaḻir uyir poti aviḻkkum
kālai āvatu aṟiyār,
mālai eṉmaṉār, mayaṅkiyōrē.

118

[The utterance of the heroine to her confidante as the advent of the evening weighs heavily on her]

The sun that lights up the wide world
Goes down setting behind the hills,
Looking as if
Swallowing the day with its myriad beams for mouth;
Darkness envelops about
Wearing the complexion of the One[1]
That wields the discus of exceeding prowess in battle;
The moon splendrous appears as if to expel the darkness;
The lotus with rotund stems closes in
Resembling the eyes falling asleep;
The trees go slumbering in bowing posture
Like the ones on praises fed;
Buds in thickets come opening up
As if smiles putting on;
Bees hum like the tiny bamboo pipes;
Birds set their hearts after fledgelings;
Cows flock homeward to their stall
Longing for calves egging them on;
Beasts are back into their habitats;
(Obligations due over)
Brahmins greet the day's end;
Women set about to light lamps flaming red;
Thus is evening splendiferous heralded.
The unwise call it eventide,
Ignorant as they are
That it's verily the spell
Which takes off the life of (Cupid) women
Radiant with immaculate adornment.

---

1. God Viṣṇu.

119

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு, கழிய ஆற்றாளாயின இடத்து, தலைவன் வரவும் அவளது அக மலர்ச்சியும் கண்டார் கூறியது.

'அருள் தீர்ந்த காட்சியான், அறன் நோக்கான், நயம் செய்யான்,
வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம் போல், பைபய
இருள் தூர்பு, புலம்பு ஊர, கனை சுடர் கல் சேர—
உரவுத் தகை மழுங்கித் தன் இடும்பையால் ஒருவனை
இரப்பவன் நெஞ்சம் போல் புல்லென்று, புறம் மாறிக்
கரப்பவன் நெஞ்சம் போல், மரம் எல்லாம், இலை கூம்ப—
தோற்றம் சால் செக்கருள் பிறை நுதி எயிறாக,
நால் திசையும் நடுக்குறூஉம் மடங்கல் காலை,
கூற்று நக்கது போலும், உட்குவரு கடு மாலை!

மாலை நீ — உள்ளம் கொண்டு அகன்றவர் துணை தாராப் பொழுதின்கண்,
வெள்ள மான் நிறம் நோக்கிக் கணை தொடுக்கும் கொடியான் போல்,
அல்லற்பட்டு இருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ?

மாலை நீ— ஈரம் இல் காதலர் இகந்து, அருளா இடன் நோக்கி,
போர் தொலைந்து இருந்தாரைப் பாடு எள்ளி நகுவார் போல்,
ஆர் அஞர் உற்றாரை அணங்கிய வந்தாயோ?

மாலை நீ—கந்து ஆதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்,
வெந்தது ஓர் புண்ணின்கண் வேல் கொண்டு நுழைப்பான் போல்,
காய்ந்த நோய் உழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ?'

என ஆங்கு,

இடன் இன்று அலைத்தரும் இன்னா செய் மாலை,
துனி கொள் துயர் தீரக் காதலர் துனைதர—
மெல்லியான் பருவத்து மேல் நின்ற கடும் பகை
ஒல்லென நீக்கி, ஒருவாது காத்து ஆற்றும்
நல் இறை தோன்ற, கெட்டாங்கு—;
இல்லாகின்றால், இருளகத்து ஒளித்தே.

'aruḷ tīrnta kāṭciyāṉ, aṟaṉ nōkkāṉ, nayam ceyyāṉ,
veruvuṟa uyttavaṉ neñcam pōl, paipaya
iruḷ tūrpu, pulampu ūra, kaṉai cuṭar kal cēra—
uravut takai maḻuṅkit taṉ iṭumpaiyāl oruvaṉai
irappavaṉ neñcam pōl, pulleṉṟu, puṟam māṟik
karappavaṉ neñcam pōl, maram ellām, ilai kūmpa—

119

[The advent of the eventide dispirits the heroine in separation. Here is the utterance of the strangers who speak of the return of the hero and her coming alive in cheer]

Like the heart of the one
Who's sharp-witted shorn of graciousness,
Who seeks not the ways of righteousness,
Who keeps off acts benign and worthy,
And who goes about striking fright in others,
The world goes enshrouded in darkness
In measured paces;
The dense-rayed sun going down over the hills,
Intense are the afflictions of lonesome women;
The trees lose the splendour of their freshness
Like the heart of the one taking to begging
Thro' indigence attendant on fortitude blunted;
Their leaves all fold up
Like the heart of the one
Taking cover at the beggar's sight.

O evening intense affliction bringer!
You wear the sight of Death,
Who at the end of the Ages
When trepidation struck in the directions four
Wore for teeth the crescent moon,
Which appeared over the sightly red-hued sky,
And devoured the world.

O you the eventide!
When I writhe in loneliness,
Off the union of the one away with my heart,
Have you come to harass me
Like the heartless man shooting his arrow
At the breast of a deer caught in flood?

O you the eventide!
When I remain solitary unblessed by the union

tōṟṟam cāl cekkaruḷ piṟai nuti eyiṟāka,
nāl ticaiyum naṭukkuṟūum maṭaṅkal kālai,
kūṟṟu nakkatu pōlum, uṭkuvaru kaṭu mālai!

mālai nī—uḷḷam koṇṭu akaṉṟavar tuṇai tārāp poḻutiṉkaṇ, 10
veḷḷa māṉ niṟam nōkkik kaṇai toṭukkum koṭiyāṉ pōl,
allaṟpaṭṭu iruntārai ayarppiya vantāyō?

mālai nī—īram il kātalar ikantu aruḷā iṭaṉ nōkki,
pōr tolaintu iruntāraip pāṭu eḷḷi nakuvār pōl,
ār añar uṟṟārai aṇaṅkiya vantāyō? 15

mālai nī—kantu ātal cāṉṟavar kaḻaitārāp poḻutiṉkaṇ,
ventatu ōr puṇṇiṉkaṇ vēl koṇṭu nuḻaippāṉ pōl,
kāynta nōy uḻappāraik kalakkiya vantāyō?

eṉa āṅku,

iṭaṉ iṉṟu alaittarum iṉṉā cey mālai, 20
tuṉi koḷ tuyar tīrak kātalar tuṉaitara—
melliyāṉ paruvattu mēl niṉṟa kaṭum pakai
olleṉa nīkki, oruvātu kāttu ārṟum
nal iṟai tōṉṟa, keṭṭāṅku—
illākiṉṟāl, iruḷakattu oḷittē. 25

Of the man gone off in cruelty unfeeling,
Have you come around
To torment me already in angst exceeding,
Like the ones who deride the vanquished in a war?

O you the eventide!
When I have my anguish unrelieved
By the one who ought to be my refuge,
Have you come to dispirit me
Ailing already in passion parched,
Like the one driving a spear into a burn?

As she sobbed her heart out,

The loved man was back home in haste
To see his love rid of her grief odious,
The eventide unkind and of evil untempered
Sought its hiding into the darkness,
Like the enmity intense
That visits one in one's days of frailty
Vanishing in no time,
As there emerges a ruler benevolent
Who offers protection secure and abiding.

120

தலைவன் ஒருவழித் தணந்த இடத்துத் தலைவி ஆற்றாமை கூறி, வரையக் கருதினாய் ஆயின், 'இஃது இடம்' எனச் சொல்லியது.

ஒண் சுடர் கல் சேர, உலகு ஊரும் தகையது,
தெண் கடல் அழுவத்துத் திரை நீக்கா எழுதருஉம்,
தண் கதிர் மதியத்து அணி நிலா நிறைத்தர,
புள்ளினம் இரை மாந்திப் புகல் சேர, ஒலி ஆன்று,
வள் இதழ் கூம்பிய மணி மருள் இருங் கழி
பள்ளி புக்கது போலும் பரப்பு நீர்த் தண் சேர்ப்ப!

தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்து நீ புறம் மாற,
தூங்கு நீர் இமிழ் திரை துணையாகி ஒலிக்குமே —
உறையொடு வைகிய போது போல், ஒய்யென
நிறை ஆனாது இழிதருஉம், நீர் நீந்து கண்ணாட்கு.

வாராய் நீ புறம் மாற, வருந்திய மேனியாட்கு—
ஆர் இருள் துணையாகி அசைவளி அலைக்குமே—
கமழ் தண் தாது உதிர்ந்து உக, ஊழ் உற்ற கோடல் வீ
இதழ் சோரும் குலை போல, இறை நீவு வளையாட்கு.

இன் துணை நீ நீப்ப, இரவினுள் துணையாகி,
தன் துணைப் பிரிந்து அயாஅம் தனிக் குருகு உசாவுமே—
ஒண் சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தான், ஒளி சாம்பும்
நண்பகல் மதியம் போல், நலம் சாய்ந்த அணியாட்கு.

என ஆங்கு—

எறி திரை தந்திட, இழிந்த மீன் இன் துறை
மறி திரை வருந்தாமல் கொண்டாங்கு, நெறி தாழ்ந்து,
சாயினள் வருந்தியாள் இடும்பை
பாய் பரிக் கடுந் திண் தேர் களையினோ இடனே.

oṇ cuṭar kal cēra, ulaku ūrum takaiyatu,
teṇ kaṭal aḻuvattut tirai nīkkā eḻutarūum,
taṇ katir matiyattu aṇi nilā niṟaittara,
puḷḷiṉam irai māntip pukal cēra, oli āṉṟu,
vaḷ itaḻ kūmpiya maṇi maruḷ iruṅ kaḻi
paḷḷi pukkatu pōlum parappu nīrt taṇ cērppa!

tāṅkaruṅ kāmattaittaṇantu nī puṟam māṟa,
tūṅku nīr imiḻ tirai tuṇaiyāki olikkumē —
uṟaiyoṭu vaikiya pōtu pōl, oyyeṉa
niṟai āṉātu iḻitaruṉ, nīr nīntu kaṇṇāṭku.

vārāy nī puṟam māṟa, varuntiya mēṉiyāṭku—
ār iruḷ tuṇaiyāki acaivaḷi alaikkumē—
kamaḻ taṇ tātu utirntu uka, ūḻ uṟṟa kōṭal vī
itaḻ cōrum kulai pōla, iṟai nīvu vaḷaiyāṭku.

iṉ tuṇai nī nīppa, iravinuḷ tuṇaiyāki,
taṉ tuṇaip pirintu ayāam taṉik kuruku ucāvumē—
oṇ cuṭar ñāyiṟṟu viḷakkattāṉ, oḷi cāmpum
naṇpakal matiyam pōl, nalam cāyntta aṇiyāṭku.

eṉa āṅku—

eṟi tirai tantiṭa, iḻinta mīṉ iṉ tuṟai
maṟi tirai varuntāmal koṇṭāṅku, neṟi tāḻntu,
cāyiṉaḷ varuntiyāḷ iṭumpai
pāy parik kaṭuntiṇ tēr kaḷaiyiṉō iṭaṉē.

120

[The heroine speaks of her unmitigated distress in separation as the hero keeps himself off to avoid the public scandal about their love. She urges him to marry her here and now if he is genuinely after her]

O lord of the cool vast maritime tract,
Where
The sun of radiant beams going down behind the hills,
The serene rays of the moon
Rise from the waves of the expansive limpid waters of the ocean
And spread their wholesome splendrous light over the earth;
The birds are home
Having had their feed aplenty,
The clamour around thereby ceases
And the sprawling backwaters sapphire-like
With the large folded petals in
Wear a posture slumber-like!*

For me the woman with eyes,
Resembling buds of flowers water holding in,
Which shed profuse tears uncontained in no time,
The tumultuous roaring waves of the ocean
Have come to be the companion proper,
With you leaving me lonesome here
To writhe in passion exceeding.

For me the woman with a wasted form,
Whose bangles slip off from her wrists
Like the well-formed clustered petals of *kōṭal* fading
As the cool fragrant pollen therein falls off,
The roaring wind blowing in darkness deep
Has come to be the companion right
With you casting me desolate.

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

tāṅkaruṅ kāmattait taṇantu nī puṟam māṟa,
tūṅku nīr imiḻ tirai tuṇaiyāki olikkumē—
uṟaiyoṭu vaikiya pōtu pōl, oyyeṇa
niṟai āṇātu iḻitarūum, nīr nīntu kaṇṇāṭku.

vārāy nī puṟam māṟa, varuntiya mēṉiyāṭku—
ār iruḷ tuṇaiyāki acaivaḷi alaikkumē—
kamaḻ taṇ tātu utirntu uka, ūḻ uṟṟa kōṭal vī
itaḻ cōrum kulai pōla, iṟai nīvu vaḷaiyāṭku.

iṉ tuṇai nī nīppa, iraviṉuḷ tuṇaiyāki,
taṉ tuṇaip pirintu ayāam taṇik kuruku ucāvumē—
oṇ cuṭar ñāyiṟṟu viḷakkattāṉ, oḷi cāmpum
naṇpakal matiyam pōl, nalam cāynta aṇiyāṭku.

eṇa āṅku—

eṟi tirai tantiṭa, ṟinta mīṉ iṉ tuṟai
maṟi tirai varuntāmal koṇṭāṅku, neṟi tāḻntu,
cāyiṇaḷ varuntiyāḷ iṭumpai
pāy parik kaṭun tiṇ tēr kaḷaiyiṉō iṭaṉē.

For me the woman with withering features,
Resembling the moon blurred at midday
By the glowing rays of the sun,
The white crane in distress
With its male kept away
Has come to be the companion meet at night,
With you leaving me in solitude
Depriving me of your sweet affections.

That being so,

Time it is
The anguish of this woman,
Withering in union denied,
Was seen relieved thro' modes fit
With you coming home
By your hardy swiff chariot
Drawn by galloping horses,
Like the fish flung ashore by waves breaking on
Drawn in with ease by waves rolling back.

121

'காமம் சாலா இளமையோள்வயின்' பின் களவொழுக்கம் ஒழுகிய தலைவன் இடையிட்டுப் பிரிந்து, தொன் முறை மனைவியரொடு புணர்ச்சி எய்தி இருந்தானாக, அதனை அறிந்து ஆற்றாளாய தலைவி ஆற்றாமையைக் கண்டு வினாய தோழிக்கு, அத் தலைவி அவன் ஒழுகுகின்றவாறும், தன் நெஞ்சு அவன் வயத்தது ஆயவாறும், கூறியது. 'மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை, பொறை இன்று பெருகிய பருவரற்கண்ணும்' என்பதனாலும், 'பின் முறை ஆக்கிய பெரும் பொருள் வதுவை' என்னும் சூத்திரத்தானும் உணர்க.

'கோதை ஆயமும் அன்னையும் அறிவுற,
போது எழில் உண்கண் புகழ் நலன் இழப்ப,
காதல் செய்து அருளாது துறந்தார்மாட்டு, ஏது இன்றி,
சிறிய தனித்தனை; துன்னா செய்து அமர்ந்தனை;
பலவும் நூறு அடுக்கினை; இனைபு ஏங்கி அழுதனை;
அலவலை உடையை' என்றி — தோழீ!

கேள், இனி:

மாண் எழில் மாதர் மகளிரோடு அமைந்து, அவன்
காணும் பண்பு இலன் ஆதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
பேணி அவன் சிறிது அளித்தக்கால், என்
நாண் இல் நெஞ்சம் நெகிழ்தலும் காண்பல்.

இருள் உறழ் இருங் கூந்தல் மகளிரோடு அமைந்து, அவன்
தெருளும் பண்பு இலன் ஆதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
அருளி அவன் சிறிது அளித்தக்கால், என்
மருளி நெஞ்சம் மகிழ்தலும் காண்பல்,

ஒள் இழை மாதர் மகளிரோடு அமைந்து, அவன்
உள்ளும் பண்பு இலன் ஆதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
புல்லி அவன் சிறிது அளித்தக்கால், என்
அல்லல் நெஞ்சம் மடங்கலும் காண்பல்.

அதனால்,

யாம நடு நாள் துயில் கொண்டு ஒளித்த
காம நோயின் கழீஇய நெஞ்சம்-
தான் அவர்பால் பட்டதாயின்,
நாம் உயிர் வாழ்தலோ நகை நனி உடைத்தே.

'kōtai āyamum aṉṉaiyum aṟivuṟa,
pōtu eḻil uṇkaṇ pukaḻ nalaṉ iḻappa,
kātal ceytu aruḷātu tuṟantārmāṭṭu, ētu iṉṟi,

121

[The hero is in union with his mistress wedded by custom, breaking his clandestine trysting with the heroine. The forlorn heroine suffering in solitude, her confidante enquires of it, to which the heroine responds]

'Mild disrelish you showed for no reason
To the man who'd loved you
And left you forlorn thereon;
Things graver perceiving in him
You saw his failings in hundreds marked;
You went crying in distress intense.
Desolate you're in now
With your winsome painted eyes blossom-like
Losing their wonted charms,
And with maids around flowers in a wreath like,
And mother as well coming into knowledge thereof'.
You say thus O my confidante!

Do listen to me then:

I do know
Disinclined to think of me he is,
Abide as he does with his loved women of winning grace;
Even then I find this heart of mine
Yielding in passion unashamed to that man
When love albeit a little flows from him.

I do know
Disposed he isn't to make sense of my plight,
Home as he is with his damsels of tresses darkness like;
Even then I find this credulous heart of mine
Going in ecstasy to that man
When passion paltry though he extends to it.

ciṟiya tuṉittaṉai; tuṉṉā ceytu amarntaṉai;
palavum nūṟu aṭukkiṉai; iṉaipu ēṅki aḻutaṉai;
alavalai uṭaiyai' eṉṟi—tōḻī!

kēḷ, iṉi:

māṇ eḻil mātar makaḷirōṭu amaintu, avaṉ
kāṇum paṇpu ilaṉ ātal aṟivēṉmaṉ; aṟiyiṉum,
pēṇi avaṉ ciṟitu aḷittakkāl, eṉ
nāṇ il neñcam nekiḻtalum kāṇpal.

iruḷ uṟaḻ iruṅ kūntal makaḷirōṭu amaintu, avaṉ
teruḷum paṇpu ilaṉ ātal aṟivēṉmaṉ; aṟiyiṉum,
aruḷi avaṉ ciṟitu aḷittakkāl, eṉ
maṟuḷi neñcam makiḻtalum kāṇpal.

oḷ iḻai mātar makaḷirōṭu amaintu, avaṉ
uḷḷum paṇpu ilaṉ ātal aṟivēṉmaṉ; aṟiyiṉum,
pulli avaṉ ciṟitu aḷittakkāl, eṉ
allal neñcam maṭaṅkalum kāṇpal.

ataṉāl,

yāma naṭu nāḷ tuyil koṇṭu oḷitta
kāma nōyiṉ kaḻiiya neñcam-
tāṉ avarpāl paṭṭatāyiṉ,
nām uyir vāḻtalō nakai naṉi uṭaittē.

I do know
Inconsiderate he remains to me
United as he is to his kindly women of lustrous ornaments;
Even then I find his embrace fleeting though
Ending my heart's agony of passion.

As such,

My heart burning with passion for him
Has gone off to that man
Stealing my sleep at midnight,
And my staying alive thence
Is verily beneath contempt.

122

காய்பு பிரிதிக்கண் ஆற்றாத தலைமி தலைவன்பால் சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறியது.

கருங் கோட்டு நறும் புன்னை மலர் சினை மிசைதொறும்
சுரும்பு ஆர்க்கும் குரலினோடு, இருந் தும்பி இயைபு ஊத,
ஒருங்குடன் இம்மென இமிர்தலின், பாடலோடு
அரும் பொருள் மரபின் மால் யாழ் கேளாக் கிடந்தான் போல்,
பெருங் கடல் துயில் கொள்ளும் வண்டு இமிர் நறுங் கானல்—

காணாமை இருள் பரப்பி, கையற்ற கங்குலான்,
மாணா நோய் செய்தான்கண் சென்றாய்; மற்று அவனை நீ
காணவும் பெற்றாயோ? காணாயோ? — மட நெஞ்சே!

கொல் ஏற்றுச் சுறவினம் கடி கொண்ட மருள் மாலை,
அல்லல் நோய் செய்தான்கண் சென்றாய்; மற்று அவனை நீ
புல்லவும் பெற்றாயோ? புல்லாயோ? —மட நெஞ்சே!

வெறி கொண்ட புள்ளினம் வதி சேரும் பொழுதினான்,
செறி வளை நெகிழ்த்தான்கண் சென்றாய்; மற்று அவனை நீ
அறியவும் பெற்றாயோ? அறியாயோ? — மட நெஞ்சே!

என ஆங்கு—

எல்லையும் இரவும் துயில் துறந்து, பல் ஊழ்
அரும் படர் அவல நோய் செய்தான்கண் பெறல் நசைஇ,
இருங் கழி ஓதம் போல் தடுமாறி,
வருந்தினை— அளிய என் மடம் கெழு நெஞ்சே!

karuṅ kōṭṭu naṟum puṉṉai malar ciṉai micaitoṟum
curumpu ārkkum kuraliṉōṭu, irun tumpi iyaipu ūta,
oruṅkuṭaṉ immeṉa imirtaliṉ, pāṭalōṭu
arum poruḷ marapiṉ māl yāḻ kēḷāk kiṭantāṉ pōl,
peruṅ kaṭal tuyil koḷḷum vaṇṭu imir naṟuṅ kāṉal—

kāṇāmai iruḷ parappi, kaiyaṟṟa kaṅkulāṉ,
māṇā nōy ceytāṉkaṇ ceṉṟāy; maṟṟu avaṉai nī
kāṇavum peṟṟāyō? kāṇāyō?—maṭa neñcē!

kol ēṟṟuc cuṟaviṉam kaṭi koṇṭa maruḷ mālai,
allal nōy ceytāṉkaṇ ceṉṟāy; maṟṟu avaṉai nī
pullavum peṟṟāyō? pullāyō?—maṭa neñcē!

122

[Restrained at home and watch around severe, the heroine finds her passion unbearable, and tells her heart that goes pursuing her lover]

The dark beetles go singing
Along with the bees droning about
On the flowering branches every one of them
Of the fragrant black-stemmed *puṉṉai*,
All rising to a hum around,
The vast ocean's lulled to sleep,
Like Lord Tirumāl lying reclined in a doze
As He listens to the melody of the *yāḻ*
That issues tunes of a tradition hoary and prized.

O my witless heart!
You went to this grove fragrant on the sea-shore
In the thick of undoing darkness around;
Did you or didn't you see him there
Who's landed you in this ailment unmitigated?

O my crazy heart!
You went there in the blinding twilight
When the murderous he-sharks hold one at bay;
Did you or didn't you get his embrace
Who's landed you in this ailment of passion?

O my stupid heart!
You went there at the time
When birds in flocks were homing to nests in haste;
Did you or didn't you read his mind
Who's caused your close-fitting bangles slip off?

Thus much,

O my misguided piteous heart!
Oft did you go to see his union thro'
Verily like the waves on the backwaters
By day and by night abandoning sleep,
Who's this sickness unbearing inflicted on you,
And to grief you have come at length.

veṟi koṇṭa puḷḷiṉam vati cērum poḻutiṉāṉ,
ceṟi vaḷai nekiḻttāṉkaṇ ceṉṟāy; maṟṟu avaṉai nī
aṟiyavum peṟṟāyō? aṟiyāyō?—maṭa neñcē!

eṉa āṅku— 15

ellaiyum iravum tuyil tuṟantu, pal ūḻ
arum paṭar avala nōy ceytāṉkaṇ peṟal nacaii,
iruṅ kaḻi ōtam pōl taṭumāṟi,
varuntiṉai—aḷiya eṉ maṭam keḻu neñcē!

123

'வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று, ஆயிரண்டு என்ப வரைதல் ஆறே' என்பதனால், களவு வெளிப்பட்ட பின், வரையாது, பொருள்வயின் பிரிந்து வந்தானைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு நின்று, தலைவியது ஆற்றாமை கூறி, வரைவு கடாயது.

ஞாலம் முன்று அடித் தாய முதல்வற்கு முது முறைப்
பால் அன்ன மேனியான் அணி பெறத் தைஇய
நீல நீர் உடை போல, தகை பெற்ற வெண் திரை
வால் எக்கர்வாய் சூழும் வயங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்ப!

ஊர் அலர் எடுத்து அரற்ற, உள்ளாய், நீ துறத்தலின், 5
கூரும் தன் எவ்வ நோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்—
காரிகை பெற்ற தன் கவின் வாடக் கலுழ்பு, ஆங்கே,
பீர் அலர் அணி கொண்ட பிறை நுதல் அல்லாக்கால்,

இணைபு இவ் ஊர் அலர் தூற்ற, எய்யாய், நீ துறத்தலின்,
புணை இல்லா எவ்வ நோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்— 10
துணையாருள் தகை பெற்ற தொல் நலம் இழந்து, இனி,
அணி வனப்பு இழந்த தன் அணை மென் தோள் அல்லாக்கால்.

இன்று இவ் ஊர் அலர் தூற்ற, எய்யாய், நீ துறத்தலின்,
நின்ற தன் எவ்வ நோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்—
வென்ற வேல் நுதி ஏய்க்கும் விறல் நலன் இழந்து, இனி, 15
நின்று நீர் உகக் கலுழும் நெடும் பெருங் கண் அல்லாக்கால்.

அதனால்

123

[The clandestine union comes into the open, and the hero goes off on his quest for wealth without marrying the heroine. The confidante runs into him, brings the distress of her lady home to him and urges him to go in for marriage]

O the lord cool-hearted of the littoral tract
Where the sightly white ridges of water
Curl over and break on the white sandy shores,
Verily like the blue-hued attire
Worn in grace by the milky complexioned one[1]
Who's elder to the peerless Lord
That had the earth measured in three paces[2]!*

The ailment of passion heavy on her
Which your desertion
And the public slur attendant caused,
She would have kept off from my notice too,
Had not her crescent like forehead
Worn the sponge-gourd flower's complexion[3]
With her affliction withering her winsome features.

Her sickness of passion unmitigated
Which your desertion
And the concerted gossip of the town attendant caused,
Would have gone unrevealed to me,
Had not her quilt-like soft shoulders wasted away
Losing their native grace unmatched by her companions',
Deprived of their freshness sans your embrace that they are.

Her ailment of passion persistent and unrelieved
Which your desertion
And the slander of the town attendant caused

1. Palarāmaṉ
2. Kriṣṇaṉ
3. Suggestion of pallor due to love-sickness.

*. *Uḷḷuṟai uvamam.*

பிரிவு இல்லாய் போல, நீ தெய்வத்தின் தெளித்தக்கால்,
அரிது என்னாள், துணிந்தவள் ஆய் நலம் பெயர்தர,
புரி உளைக் கலிமான் தேர் கடவுபு—
விரி தண் தார் வியல் மார்ப!— விரைக நின் செலவே,

ñālam mūṉṟu aṭit tāya mutalvaṟku mutu muṟaip
pāl aṉṉa mēṉiyāṉ aṇi peṟat taiiya
nīla nīr uṭai pōla, takai peṟṟa veṇ tirai
vāl ekkarvāy cūḻum vayaṅku nīrt taṇ cērppa!

ūr alar eṭuttu araṟṟa, uḷḷāy, nī turattaliṉ,
kūrum taṉ evva nōy eṉṉaiyum maṟaittāḷmaṉ—
kārikai peṟṟa taṉ kaviṉ vāṭak kaḻuḻpu, āṅkē,
pīr alar aṇi koṇṭa piṟai nutal allākkāl.

iṇaipu iv ūr alar tūṟṟa, eyyāy, nī turattaliṉ,
puṇai illā evva nōy eṉṉaiyum maṟaittāḷmaṉ—
tuṇaiyāruḷ takai peṟṟa tol nalam iḻantu, iṉi,
aṇi vaṉappu iḻanta taṉ aṇai meṉ tōḷ allākkāl.

iṉṟu iv ūr alar tūṟṟa, eyyāy, nī turattaliṉ,
niṉṟa taṉ evva nōy eṉṉaiyum maṟaittāḷmaṉ—
veṉṟa vēl nuti ēykkum viṟal nalaṉ iḻantu, iṉi,
niṉṟu nīr ukak kaḻuḻum neṭum peruṅ kaṇ allākkāl.

ataṉāl,

pirivu illāy pōla, nī teyvattiṉ teḷittakkāl,
aritu eṉṉāḷ, tuṇintavaḷ āy nalam peyartara,
puri uḷaik kalimāṉ tēr kaṭavupu—
viri taṇ tār viyal mārpa! viraika niṉ celavē.

Would have gone concealed from me,
Had not it come revealing
In the loss of her radiant grace a winning sword's tip like
And in the large swollen weeping eyes
Suffused with tears profuse.

Therefore,

O the one with broad chest with cool garland adorned!
Set out forthwith on your chariot
Drawn by the swift horse of curled manes,
To see her native beauties restored,
Who took your oath by god of eternal bond
For truth unsuspected;
Make haste on your journey homeward.

124

வரைவுநீட, ஆற்றாத தலைவி நிலைமை தலைவற்குத் தோழி கூறி, அவளை நெருங்கி, வரைவு கடாயது.

'கண்டவர் இல்' என, உலகத்துள் உணராதார்,
தங்காது தகைவு இன்றித் தாம் செய்யும் வினைகளுள்,
நெஞ்சு அறிந்த கொடியவை மறைப்பினும், 'அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரி இல்லை ஆகலின்,'
வண் பரி நவின்ற வய மான் செல்வ!
நன்கு அதை அறியினும், நயன் இல்லா நாட்டத்தால்,
'அன்பு இலை' என வந்து கழறுவல்; ஐய! கேள்:

மகிழ் செய் தேமொழித் தொய்யில் சூழ் இள முலை
முகிழ் செய முள்கிய தொடர்பு, அவள் உண்கண்
அவிழ் பனி உறைப்பவும், நல்காது விடுவாய்! 10
இமிழ் திரைக் கொண்க! கொடியைகாண் நீ.

இலங்கு ஏர் எல் வளை ஏர் தழை தைஇ,
நலம் செல நல்கிய தொடர்பு, அவள் சாஅய்ப்
புலந்து அழ, புல்லாது விடுவாய்!
இலங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப! கொடியைகாண் நீ. 15

இன் மணிச் சிலம்பின் சில் மொழி ஐம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தட அரவு அல்குல்
நுண் வரி வாட, வாராது விடுவாய்!
தண்ணந் துறைவ! தகாஅய்காண் நீ.

என ஆங்கு—

அனையள் என்று, அளிமதி, பெரும! நின் இன்று
இறை வரை நில்லா வளையள் இவட்கு, இனிப்
பிறை ஏர் சுடர் நுதற் பசலை
மறையச் செல்லும், நீ மணந்தனை விடினே.

'kaṇṭavar il' eṉa, ulakattuḷ uṇarātār,
taṅkātu takaivu iṉṟit tām ceyyum viṉaikaḷuḷ,
neñcu aṟinta koṭiyavai maṟaippiṉum, 'aṟipavar
neñcattuk kuṟukiya kari illai ākaliṉ,'
vaṇ pari naviṉṟa vaya māṉ celva! 5
naṉku atai aṟiyiṉum, nayaṉ illā nāṭṭattāl,
'aṉpu ilai' eṉa vantu kaḻaṟuval; aiya! kēḷ:

124

[Marriage getting delayed, the confidante tells the hero of the plight of the heroine and urges him to go in for an early marriage]

Even as the unenlightened in this world
Seek covering up their evil deeds
Which their conscience knows for what they're,
Holding 'There's no witness therefor,'
With no restraint from the self
Nor any check from without,
For men discerning
There abides no testimony
Closer than their conscience;
As such,
O lord of swift well-built steed!
Exhort you I need not,
Which I know for certain;
And yet after my watch unprejudiced,
I should aver
'Unkind to my lady you're'.

O lord of the littoral tract of roaring waves!
It's cruel of you to forsake your lady
With delightful honeyed tongue,
Whose tender breasts figures of sandal paste on
Came blooming thro' your bond of passion;
And you've let her now to desertion's waste
With her collyrium-laden eyes
Going bedewed with tears.

O lord of the littoral tract of waters plentiful!
It's cruel of you to abandon your lady
With exquisite bangles and well-made foliage dress,
Whose charms came blooming thro' your passion's bond;
And you've let her now to desertion's waste
Throwing her into wails of anguish.

makiḻ cey tēmoḻit toyyil cūḻ iḷa mulai
mukiḻ ceya muḷkiya toṭarpu, avaḷ uṇkaṇ
aviḻ paṉi uṟaippavum, nalkātu viṭuvāy!
imiḻ tiraik koṇka! koṭiyaikāṇ nī.

ilaṅku ēr el vaḷai ēr taḻai taii,
nalam cela nalkiya toṭarpu, avaḷ cāayp
pulantu aḻa, pullātu viṭuvāy!
ilaṅku nīrc cērppa! koṭiyaikāṇ nī.

iṉ maṇic cilampiṉ cil moḻi aimpāl
piṉṉoṭu keḻīiya taṭa aravu alkul
nuṇ vari vāṭa, vārātu viṭuvāy!
taṇṇan tuṟaiva takāaykāṇ nī

eṉa āṅku—

aṉaiyaḷ eṉṟu, aḷimati, peruma! niṉ iṉṟu
iṟai varai nillā vaḷaiyaḷ ivaṭku, iṉip
piṟai ēr cuṭar nutaṟ pacalai
maṟaiyac cellum, nī maṇantaṉai viṭiṉē.

O lord of the maritime tract with cool fountains!
It's unbecoming of you to desert your lady
With measured tongue,
Wearing anklets with tinkling bells set in,
And with hair braided in five strands;
And you've let her now to wasting grief
With the comely streaks on her hips turning splendourless.

As such,

O the noble-minded one!
Do see her for such of this mien
And keep her to your passion bound,
Lest the bangles should slip off her wrists;
Do take her hand in marriage,
And her crescent-like radiant forehead
Will come clear of its pallid hue.

125

தோழி தலைவியது ஆற்றாமை கூறி, தலைவனை வரைவு கடாயது.

பொன் மலை சுடர் சேர, புலம்பிய இடன் நோக்கி,
தன் மலைந்து உலகு ஏத்த, தகை மதி ஏர்தர,
செக்கர் கொள் பொழுதினான் ஒலி நீவி, இன நாரை
முக்கோல் கொள் அந்தணர் முது மொழி நினைவார் போல்,
எக்கர் மேல் இறை கொள்ளும், இலங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்ப!

அணிச் சிறை இனக் குருகு ஒலிக்குங்கால், நின் திண் தேர்
மணிக் குரல் என இவள் மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே,
உள் ஆன்ற ஒலியவாய் இருப்பக் கண்டு, அவை கானற்
புள் என உணர்ந்து, பின் புலம்பு கொண்டு, இனையுமே.

நீர் நீவிக் களுன்ற பூக் கமழுங்கால், நின் மார்பில்
தார் நாற்றம் என இவள் மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே,
அலர் பதத்து அசைவளி வந்து ஒல்க, கழிப் பூத்த
மலர் என உணர்ந்து, பின் மம்மர் கொண்டு, இனையுமே.

நீள் நகர் நிறை ஆற்றாள், நினையுநள் வதிந்தக்கால்,
தோள் மேலாய் என நின்னை மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே,
நனவு எனப் புல்லுங்கால், காணாளாய், கண்டது
கனவு என உணர்ந்து, பின் கையற்று, கலங்குமே.

என ஆங்கு,

பல நினைந்து, இனையும் பைதல் நெஞ்சின்,
அலமரல் நோயுள் உழக்கும் என் தோழி
மதி மருள் வாள் முகம் விளங்க,
புது நலம் ஏர்தர, பூண்க, நின் தேரே!

poṉ malai cuṭar cēra, pulampiya iṭaṉ nōkki,
taṉ malaintu ulaku ētta, takai mati ērtara,
cekkar koḷ poḻutiṉāṉ oli nīvi, iṉa nārai
mukkōl koḷ antaṇar mutu moḻi niṉaivār pōl,
ekkar mēl iṟaikoḷḷum, ilaṅku nīrt taṇ cērppa!

125

[The confidante speaks of the affliction of her lady, and urges the hero to take her hand in marriage]

O lord of the littoral tract
With cool fountains around,
Where,
The sun setting behind the golden hills,
There rises up the moon spreading its light
For the disheartened world to light up
And revel in its glory;
The sky turning red-hued,
The storks quietened stand quiescent on the sands
Verily like the brahmins with trident staff
Reflecting on the mystic chant.*

The noise of the herons with comely wings
She'll take for the tinkling of your sturdy chariot;
Finding this a clatter of screaming,
She'll realize it to be the water-fowls'
And will go then languishing in solitude.

The smell of blossoms up on the waters
She'll take for the fragrance of garland on your chest;
Finding them wave about as they unfold at the wind's blow,
She'll realize them to be flowers on the backwaters,
And will go cast down in anguish.

Distraught,
She'll fall into a doze
In her lofty chambers
With her mind musing over your passion's bond;
She'll find you cuddle up her shoulders in her vision

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

aṇic ciṟai iṉak kuruku olikkuṅkāl, niṉ tiṇ tēr
maṇik kural eṉa ivaḷ matikkummaṉ; matittāṅkē,
uḷ āṉṟa oliyavāy iruppak kaṇṭu, avai kāṉaṟ
puḷ eṉa uṇarntu, piṉ pulampu koṇṭu, iṉaiyumē.

nīr nīvik kañaṉṟa pūk kamaḻuṅkāl, niṉ mārpil
tār nāṟṟam eṉa ivaḷ matikkummaṉ; matittāṅkē,
alar patattu acaivaḷi vantu olka, kaḻi pūtta
malar eṉa uṇarntu, piṉ mammar koṇṭu, iṉaiyumē.

nīḷ nakar niṟai āṟṟāḷ, niṉaiyunaḷ vatintakkāl,
tōḷ mēlāy eṉa niṉṉai matikkummaṉ; matittāṅkē,
naṉavu eṉap pulluṅkāl, kāṇāḷāy, kaṇṭatu
kaṉavu eṉa uṇarntu, piṉ kaiyaṟṟu, kalaṅkumē.

eṉa āṅku,

pala niṉaintu, iṉaiyum paital neñciṉ,
alamaral nōyuḷ uḻakkum eṉ tōḻi
mati maruḷ vāḷ mukam viḷaṅka,
putu nalam ērtara, pūṇka, niṉ tērē!

And would seek then your embrace in the flesh;
Finding you not
She'll realize it to be her state deluded,
And into despondency she'll fall.

Thus far,

Things of this sort overwrought marked,
My lady goes despairing
Passion for you weighing her down;
May your chariot be yoked to the steed
For her crescent-like lustrous forehead to glow
And for her to wear a fresh bloom.

126

இதுவும் அது.

தெரி இணர் ஞாழலும், தேம் கமழ் புன்னையும்,
புரி அவிழ் பூவின கைதையும், செருந்தியும்
வரி ஞிமிறு இமிர்ந்து ஆர்ப்ப, இருந் தும்பி இயைபு ஊத—
செரு மிகு நேமியான் தார் போல, பெருங் கடல்
வரி மணல்வாய்— சூழும் வயங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்ப!

கொடுங் கழி வளைஇய குன்று போல், வால் எக்கர்,
நடுங்கு நோய் தீர, நின் குறி வாய்த்தாள் என்பதோ—
கடும் பனி அறல் இகு கயல் ஏர் கண் பனி மல்க,
இடும்பையோடு இனைபு ஏங்க, இவளை நீ துறந்ததை?

குறி இன்றிப் பல் நாள், நின் கடுந் திண் தேர் வரு பதம் கண்டு,
எறி திரை இமிழ் கானல், எதிர்கொண்டாள் என்பதோ—
அறிவு அஞர் உழந்து ஏங்கி, ஆய் நலம் வறிதாக,
செறி வளை தோள் ஊர, இவளை நீ துறந்ததை?

காண் வர இயன்ற இக் கவின் பெறு பனித் துறை,
யாமத்து வந்து, நின் குறி வாய்த்தாள் என்பதோ—
வேய் நலம் இழந்த தோள் விளங்குஇழை பொறை ஆற்றாள்,
வாள் நுதல் பசப்பு ஊர, இவளை நீ துறந்ததை?

அதனால்

இறை வளை நெகிழ்ந்த எவ்வ நோய் இவள் தீர,
'உரவுக் கதிர் தெறும்' என ஓங்கு திரை விரைபு, தன்
கரை அமல் அடும்பு அளித்தாஅங்கு—
உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப! — அருளினை அளிமே.

teri iṇar ñāḻalum, tēm kamaḻ puṉṉaiyum,
puri aviḻ pūviṇa kaitaiyum, ceruntiyum,
vari ñimiṟu imirntu ārppa, irun tumpi iyaipu ūta—
ceru miku nēmiyāṉ tār pōla, peruṅ kaṭal
vari maṇalvāy—cūḻum vayaṅku nīr taṇ cērppa!

126

[The same context as the one for verse 125]

O lord of the cool littoral tract
Of plenteous waters around,
Where the sprawling sea-shore
Teams with sightly clusters of *ñāḻal*,
The honey-smelling *puṉṉai*, and *cerunti*
And the screw-pine of petals unfolding,
Like the garland of the One holding the war-borne discus,
With streaky honey-bees humming about
And the dark beetles droning in tune!*

Is your desertion of her—
Throwing her into wails of heartache
With her carp-like eyes shedding tears
After massive showers of dew—
Due to her keeping the rendezvous,
At the lofty hill-like mounds of sand,
Hemmed in by the hostile backwaters,
For you to satiate your passion's frenzy?

Is your desertion of her—
With her mind falling into torturous longing
With her exquisite loveliness wasting away
And with her close-fitted bangles slipping off—
Due to her awaiting your rendezvous many a day
At the seashore of dashing waves,
Looking for your swift hardy chariot's arrival?

Is your desertion of her—
With the splendrous bangles turning burdensome
For her bamboo-like arms of falling vitality

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

koṭuṅ kaḻi vaḷaiiya kuṉṟu pōl, vāl ekkar,
naṭuṅku nōy tīra, niṉ kuṟi vāyttāḷ eṉpatō—
kaṭum paṉi aṟal iku kayal ēr kaṇ paṉi malka,
iṭumpaiyōṭu iṉaipu ēṅka, ivaḷai nī tuṟantatai?

kuṟi iṉṟip pal nāḷ, niṉ kaṭun tiṇ tēr varu patam kaṇṭu, 10
eṟi tirai imiḻ kāṉal, etirkoṇṭāḷ eṉpatō—
aṟivu añar uḻantu ēṅki, āy nalam vaṟitāka,
ceṟi vaḷai tōḷ ūra, ivaḷai nī tuṟantatai?

kāṇ vara iyaṉṟa ik kaviṉ peṟu paṉit tuṟai,
yāmattu vantu, niṉ kuṟi vāyttāḷ eṉpatō— 15
vēy nalam iḻanta tōḷ viḷaṅkuiḻai poṟai āṟṟāḷ,
vāḷ nutal pacappu ūra, ivaḷai nī tuṟantatai?

ataṉāl,

iṟai vaḷai nekiḻnta evva nōy ivaḷ tīra,
'uravuk katir teṟum' eṉa ōṅku tirai viraipu, taṉ 20
karai amal aṭumpu aḷittāaṅku—
uravu nīrc cērppa!—aruḷiṉai aḷimē.

And with her radiant forehead wearing pallor's hue—
Due to her responding for trysting at midnight
At the sightly cool spot by the sea?

Therefore,

O lord of the land of abundant waters!
Like the lofty waves rushing forth
As if to shelter the *aṭampu* vine around
From the sun's scorching rays,
Do extend the grace of your love
For her to end her passion's torment
Which saw her bangles slip off.

127

வரைவிடை ஆற்றாளாய்ச் செல்கின்ற தலைவியது கவின் கண்டு வினாய தோழிக்கு அவள் தான் கண்ட கனவுநிலை உரைத்தது.

'தோள் துறந்து, அருளாதவர் போல் நின்று,
வாடை தூக்க, வணங்கிய தாழை
ஆடு கோட்டு இருந்த அசை நடை நாரை,
நளி இருங் கங்குல், நம் துயர் அறியாது,
அளி இன்று, பிணி இன்று, விளியாது, நரலும்
கானல் அம் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போல,
புதுவது கவினினை' என்றியாயின்,
நனவின் வாரா நயனிலாளனைக்
கனவில் கண்டு, யான் செய்தது கேள், இனி:

'அலந்தாங்கு அமையலென்' என்றானைப் பற்றி, 'என்
நலம் தாராயோ?' என, தொடுப்பேன் போலவும்,
கலந்து ஆங்கே என் கவின் பெற முயங்கி,
'புலம்பல் ஒம்பு' என, அளிப்பான் போலவும்—

'முலையிடைத் துயிலும் மறந்தீத்தோய்' என,
நிலை அழி நெஞ்சத்தேன் அழுவேன் போலவும்,
'வலை உறு மயிலின் வருந்தினை, பெரிது' என,
தலையுற முன் அடிப் பணிவான் போலவும் —

கோதை கோலா, இறைஞ்சி நின்ற
ஊதைஅம் சேர்ப்பனை, அலைப்பேன் போலவும்,
'யாது என் பிழைப்பு?' என நடுங்கி, ஆங்கே,
'பேதையை பெரிது' எனத் தெளிப்பான் போலவும்—;

ஆங்கு—

கனவினால் கண்டேன்—தோழி! —'காண் தகக்
கனவின் வந்த கானல் அம் சேர்ப்பன்
நனவின் வருதலும் உண்டு' என
அனை வரை நின்றது, என் அரும் பெறல் உயிரே,

'tōḷ tuṟantu, aruḷātavar pōl niṉṟu,
vāṭai tūkka, vaṇaṅkiya tāḻai
āṭu kōṭṭu iruṇta acai naṭai nārai,
naḷi iruṅ kaṅkul, nam tuyar aṟiyātu,
aḷi iṉṟu, piṇi iṉṟu, viḷiyātu, naralum

127

[The confidante enquiring of the heroine about the secret of the freshness of her bearing while in separation from the hero, the heroine recounts her experiences in a dream]

'A freshness of bearing you do wear
As if blessed with passion's proximity
With the lord of the littoral tract,
Where,
The chill northern wind blows
As does an unloving one
That has his love's shoulders deserted;
The stork of swinging gait,
Perched on the screw-pine's waving bended stem,
Which no pangs of passion suffers
And which has no solicitousness for me either,
Goes making its creaky calls unceasing
At the very dead of the night'.

You having asked of me thus,
Do listen to what I did in the dream
I had of that unloving one dreamt,
Who graces me not in the flesh:

Catching hold of the man who'd said
'Parted from you,
I'll not stay alive',
I'd keep him bound
Urging him to restore my wasted beauties;
He'd then cuddle me fast with passion,
Make restitution of my loveliness to me
And say, 'Go not despairing thence'.

I'd cry with a heart in angst:
'Your doze amidst my breasts
You've to oblivion consigned';
He'd then kneel down at my feet,

kāṉal am cērppaṉaik kaṇṭāy pōla,
putuvatu kaviṉiṉai' eṉṟiyāyiṉ,
naṉaviṉ vārā nayaṉilāḷaṉaik
kaṉavil kaṇṭu, yāṉ ceytatu kēḷ, iṉi:

'alantāṅku amaiyaleṉ' eṉṟāṉaip paṟṟi, 'eṉ
nalam tārāyō?' eṉa, toṭuppēṉ pōlavum,
kalantu āṅkē eṉ kaviṉ poṟa muyaṅki,
'pulampal ōmpu' eṉa, aḷippāṉ pōlavum—

'mulaiyiṭait tuyilum maṟantīttōy' eṉa,
nilai aḷi neñcattēṉ aḻuvēṉ pōlavum,
'valai uṟu mayiliṉ varuntiṉai, peritu' eṉa,
talaiyuṟa muṉ aṭip paṇivāṉ pōlavum—

kōtai kōlā, iṟaiñci niṉṟa
ūtaiam cērppaṉai, alaippēṉ pōlavum,
'yātu eṉ piḻaippu?' eṉa naṭuṅki, āṅkē,
'pētaiyai peritu' eṉat teḷippāṉ pōlavum—

āṅku—

kaṉaviṉāl kaṇṭēṉ—tōḻi!—'kāṇ takak
kaṉaviṉ vanta kāṉal am cērppaṉ
naṉaviṉ varutalum uṇṭu' eṉa
aṉai varai niṉṟatu, eṉ arum peṟal uyirē.

Saying
'O much grief you'd been thro'
Like a peafowl caught in a net'.

The man of the maritime tract cold wind blowing,
Who wooed prostrating before me,
I'd beat with the garland for a stick;
He'd tremble then asking,
'Whatever wrong have I done?'
He'd then clear up things stating
'Untutored much you are'.

Thus far,

All this I dreamt
O my confidante!
And my life prized abides on the verge,
The wish
'The lord of the littoral tract,
Who appeared in dream in sightly form,
Will be around in the flesh too',
Sustaining that life.

128

'தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவி' யால் தலைவி ஆற்றாளாயினவாறு, தோழி தலைவற்குக் கூறியது.

தொல் ஊழி தடுமாறி, தொகல் வேண்டும் பருவத்தால்,
பல் வயின் உயிர் எல்லாம் படைத்தான்கண் பெயர்ப்பான் போல்,
எல் உறு தெறு கதிர் மடங்கி, தன் கதிர் மாய;
நல் அற நெறி நிறீஇ உலகு ஆண்ட அரசன் பின்,
அல்லது மலைந்திருந்து அற நெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம் போல், மயங்கு இருள் தலை வர;
எல்லைக்கு வரம்பு ஆய, இடும்பை கூர், மருள் மாலை—;

பாய் திரைப் பாடு ஓவாப் பரப்பு நீர்ப் பனிக் கடல்!—
'தூ அறத் துறந்தனன் துறைவன்' என்று, அவன் திறம்
நோய் தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ? எம் போலக்
காதல் செய்து அகன்றாரை உடையையோ?—நீ.

மன்று இரும் பெண்ணை மடல் சேர் அன்றில்!—
'நன்று அறை கொன்றனர், அவர்' எனக் கலங்கிய
என் துயர் அறிந்தனை நரறியோ? எம் போல
இன் துணைப் பிரிந்தாரை உடையையோ?—நீ

பனி இருள் சூழ்தர—பைதல் அம் சிறு குழல்!—
'இனி வரின், உயரும்மன் பழி' எனக் கலங்கிய
தனியவர் இடும்பை கண்டு இனைதியோ? எம் போல
இனிய செய்து அகன்றாரை உடையையோ?—நீ.

எனஆங்கு,

அழிந்து, அயல் அறிந்த எவ்வம் மேற்பட,
பெரும் பேதுறுதல் களைமதி, பெரும!
வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறன் அறி ஒருவன்
மருந்து அறைகோடலின் கொடிதே, யாழ நின்
அருந்தியோர் நெஞ்சம் அழிந்து உக விடினே,

tol ūḻi taṭumāṟi, tokal vēṇṭum paruvattāl,
pal vayiṉ uyir ellām paṭaittāṉkaṇ peyarppāṉ pōl,
el uṟu teṟu katir maṭaṅki, taṉ katir māya;
nal aṟa neṟi niṟīi ulaku āṇṭa aracaṉ piṉ,
allatu malaintiruntu aṟa neṟi niṟukkallā
melliyāṉ paruvam pōl, mayaṅku iruḷ talai vara;
ellaikku varampu āya, iṭumpai kūr, maruḷ mālai—

128

[The heroine languishing in separation, her confidante speaks thus]

The sun folds up its burning rays
Which did abide for the day to exist,
Like at the End of the Ages antique,
The beings diverse on earth went unsettled
The time of restitution having descended,
And were into the Maker absorbed;
A blinding darkness sweeps around
Like the advent of a weakling's reign
Who went debilitated to hold virtue aloft
With things unrighteous ruling the day,
After the exit of the monarch sovereign
Who'd righteousness rooted in the land;
And it's the twilight eve disconcerting
That marks off the night from the day.

O the cold ocean of immense waters
With dashing waves unceasing!
Do you go about sounding
To add to the despondency of the woman
Weighed down by ailment of passion,
Who laments saying,
'This man of the maritime tract
Has abandoned me with my resolve gone'?
Or are you also the one like me
Loved and deserted?

O the *anril* bird
Perched on the dark palm stems in the courtyard!
Do you make your calls
Knowing well of my despair
At his wont to despoiling me of things benign?
Or are you also the one like me
Parted from one's loving mate?

pāy tiraip pāṭu ōvāp parappu nīrp paṉik kaṭal!—
'tū aṟat tuṟantaṉaṉ tuṟaivaṉ' eṉṟu, avaṉ tiṟam
nōy teṟa uḻappārkaṇ imiḻtiyō? em pōlak
kātal ceytu akaṉṟārai uṭaiyaiyō?—nī.

maṉṟu irum peṇṇai maṭal cēr aṉṟil!—
'naṉṟu aṟai koṉṟaṉar, avar' eṉak kalaṅkiya
eṉ tuyar aṟintaṉai naraṟiyō? em pōla
iṉ tuṇaip pirintārai uṭaiyaiyō?—nī.

paṉi iruḷ cūḻtara—paital am ciṟu kuḻal!—
'iṉi variṉ, uyarummaṉ paḻi' eṉak kalaṅkiya
taṉiyavar iṭumpai kaṇṭu iṉaitiyō? em pōla
iṉiya ceytu akaṉṟārai uṭaiyaiyō?—nī.

eṉa āṅku,

aḻintu, ayal aṟinta evvam mēṟpaṭa,
perum pēturutal kaḷaimati, peruma!
varuntiya cellal tīrtta tiṟaṉ aṟi oruvaṉ
maruntu aṟaikōṭaliṉ koṭitē, yāḻa niṉ
aruntiyōr neñcam aḻintu uka viṭiṉē.

O the melancholic comely little milk fish!
Do you grieve in this misty darkness
At the agonized musing of the lonesome woman
That his union back at this hour
Would efface his unkindness?
Or are you also the one like me
Separated from the lover after cupid acts?

Your love weighed down thus,

O the noble one!
Do rid her of her fluster in perplexion
Which grows acute
With the knowledge of the townsfolk thereof;
Casting her off in despondency thus,
Who's relished your union hitherto,
Is crueller indeed than the act of the one
Who knows of the efficacy of a drug
But keeps it off to oneself.

129

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவியது ஆற்றாமை தலைவன் வந்து சார்தலின் நீங்கினமை கண்டு, வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறியது.

'நயனும், வாய்மையும், நன்னர் நடுவும்,
இவனின் தோன்றிய, இவை' என இரங்க,
புரை தவ நாடி, பொய் தபுத்து, இனிது ஆண்ட
அரைசனோடு உடன் மாய்ந்த நல் ஊழிச் செல்வம் போல்,
நிரை கதிர்க் கனலி பாடொடு பகல் செல,
கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண் இல்லா நெஞ்சம் போல்,
புல்இருள் பரத்தருஉம்—புலம்பு கொள் மருள் மாலை.

இம் மாலை,

ஐயர் அவிர் அழல் எடுப்ப, அரோ, என்
கையறு நெஞ்சம் கனன்று தீ மடுக்கும்!

இம் மாலை,

இருங் கழி மா மலர் கூம்ப, அரோ, என்
அரும் படர் நெஞ்சம் அழிவொடு கூம்பும்!

இம் மாலை

கோவலர் தீம் குழல் இனைய, அரோ, என்
பூ எழில் உண் கண் புலம்பு கொண்டு இனையும்

என ஆங்கு,

படு சுடர் மாலையொடு பைதல் நோய் உழப்பாளை,
குடி புறங்காத்து ஓம்பும் செங்கோலான் வியன் தானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கு, அவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றால் பசப்பே.

'nayaṉum, vāymaiyum, naṉṉar naṭuvum,
ivaṉiṉ tōṉṟiya, ivai' eṉa iraṅka,
purai tava nāṭi, poy taputtu, iṉitu āṇṭa
araicaṉōṭu uṭaṉ māynta nal ūlic celvam pōl,
nirai katirk kaṉali pāṭoṭu pakal cela,
kallātu mutirntavaṉ kaṇ illā neñcam pōl,
puliruḷ parattarūum—pulampu koḷ maruḷ mālai.

im mālai,

aiyar avir aḻal eṭuppa, arō, eṉ
kaiyaṟu neñcam kaṉaṉṟu tī maṭukkum!

129

[The distress of the heroine in separation gone as the hero comes back into her fold, the mediators speak among themselves]

It's the twilight hour of the distressful eve,
When blinding darkness envelops about
Like the heart of the unlearned one
Whose ageing went with wisdom unattending,
As the day has passed off,
With the sun setting after a full-tongued blaze
Like the riches thro' righteous means earned
Going off with the demise of a sovereign
Who'd a benevolent reign extended,
Who'd reached out to things sublime
And kept off those specious and false,
For the world to mourn his loss thus:
'Goodness, rectitude and fairness unswerving
Had their origin all in his mind'.

Alas!
This eventide has descended
Scorching my anguished heart,
As there glows the brahmins' consecrated fire.

Oh this eventide!
A deathly pain my heart suffers,
As the lovely flowers of the dark backwaters
Close up their petals around.

Alas!
This hour of eve finds my painted eyes
Of winsome flowers' grace
Seething with distress
As melancholy tunes issue
From herdsmen's honeyed flutes.

im mālai,

iruṅ kaḻi mā malar kūmpa, arō, eṉ
arum paṭar neñcam aḻivoṭu kūmpum!

im mālai,

kōvalar tīm kuḻal iṉaiya, arō, eṉ
pū eḻil uṇkaṇ pulampu koṇṭu iṉaiyum!

eṉa āṅku,

paṭu cuṭar mālaiyoṭu paital nōy uḻappāḻai,
kuṭi puṟaṅkāttu ōmpum ceṅkōlāṉ viyaṉ tāṉai
viṭuvaḻi viṭuvaḻic ceṉṟāṅku, avar
toṭuvaḻit toṭuvaḻi niṅkiṉṟāl pacappē.

Such of this manner,

As she writhes in disquiet
The torturous eve has brought in,
There's her man home
Whose cuddle unrelaxed
Wipes out her pallid hue
Her anguish of passion inflicted,
As the mighty army of the king,
That wields the unswerving sceptre
And extends protection unfailing to his subjects,
Puts the foe right on the run
With its resolute advance.

130

வரைவு நீட ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி அவன் முன் அருமை செய்து அயர்த்த காலத்து, அவன் வரைவினை யான் அறிந்து, ஊசல் ஆட நின்னைக் கொண்டு போய் ஆடுகின்ற காலத்து, யான் இயற்பழிக்க, நீ இயற்பட மொழிவது கேட்டு, வந்து, ஊசலை ஊக்கியவன் இக் காலத்து வருந்த விடாது, வருத்தம் அறிந்து, வரைந்து கொள்வன் என ஆற்றுவித்தது.

தோழி

பெருங் கடற் தெய்வம் நீர் நோக்கித் தெளித்து, என்
திருந்திழை மென் தோள் மணந்தவன் செய்த
அருந் துயர் நீக்குவேன் போல்மன் —பொருந்துபு
பூக் கவின் கொண்ட புகழ் சால் எழில் உண் கண்,
நோக்குங்கால் நோக்கின் அணங்கு ஆக்கும், சாயலாய்! தாக்கி

இன மீன் இகல் மாற வென்ற சின மீன்
எறி சுறா வான் மருப்புக் கோத்து, நெறி செய்த
நெய்தல் நெடு நார்ப் பிணித்து யாத்து, கை உளர்வின்
யாழ் இசை கொண்ட இன வண்டு இமிர்ந்து ஆர்ப்ப,
தாழாது உறைக்கும் தட மலர்த் தண் தாழை
வீழ் ஊசல் தூங்கப் பெறின்.

மாழை மட மான் பிணை இயல் வென்றாய்! நின் ஊசல்
கடைஇ யான் இகுப்ப, நீடு ஊங்காய், தட மென் தோள்
நீத்தான் திறங்கள் பகர்ந்து.

நாணினகொல், தோழி? நாணினகொல், தோழி?
இரவு எலாம் நல் தோழி நாணின — என்பவை
வாள் நிலா ஏய்க்கும் வயங்கு ஒளி எக்கர் மேல்,
ஆனாப் பரிய அலவன் அளை புகூஉம்—
கானல், கமழ் ஞாழல் வீ ஏய்ப்ப, தோழி! என்
மேனி சிதைத்தான் துறை.

மாரி வீழ் இருங் கூந்தல், மதைஇய நோக்கு எழில் உண்கண்,
தாழ் நீர முத்தின் தகை ஏய்க்கும் முறுவலாய்!
தேயா நோய் செய்தான் திறம் கிளந்து நாம் பாடும்
சேய் உயர் ஊசல் சீர் நீ ஒன்று பாடித்தை.

பார்த்து உற்றன, தோழி! பார்த்து உற்றன, தோழி!
இரவு எலாம், நல் தோழி! பார்த்து உற்றன— என்பவை
'தன் துணை இல்லாள் வருந்தினாள்கொல்?' என,

130

[The confidante consoles the heroine languishing in separation as the marriage gets delayed. She reminds her lady of the acts of abiding passion she has enjoyed earlier from the hero, and reassures her of the hero coming and taking her hand in wedlock]

Confidante

O my graceful lady
With painted eyes of winning charms
Like the lovely blossoms perfectly paired,
Which a pain of passion bring at its very sight!
You go rocking about in the swing—
The hardy dorsal fin of the dashing fiery shark,
That strikes at its species to their undoing,
Set for the board of the swing hanging low,
The twisted fibre of the *neytal* stalk its calyx stripped
Going for the strings thereof,
And the roots of the cool wide-leafed screw-pine for rope—
With the kindred beetles droning around
Much like the hand-flipped *yāḻ*'s tunes.

My rocking the swing looks
As if I'd relieve your angst
Inflicted by the one
Who swore his love by the god of this ocean
And embraced your soft bejewelled shoulders.

O my lady with looks surpassing a young doe's!
As I rock the swing pushing it up,
Do play it long
Singing of the deed unkindly of the man
That's left your broad soft shoulders forlorn.

About the coast of the man
Who let your beauties waste away in pallor
Like the fragrant *ñāḻal* flowers' hue,
There are the crabs

இன் துணை அன்றில் இரவின் அகவாவே—
அன்று, தான் ஈர்த்த கரும்பு அணி வாட, என்
மென் தோள் ஞெகிழ்த்தான் துறை.

தலைவி

கரை கவர் கொடுங் கழி, கண் கவர் புள்ளினம்,
திரை உறப் பொன்றிய புலவு மீன் அல்லதை,
இரை உயிர் செகுத்து உண்ணாத் துறைவனை யாம் பாடும்
அசை வரல் ஊசல் சீர் அழித்து, ஒன்று பாடித்தை.

அருளினகொல், தோழி? அருளினகொல், தோழி?
இரவு எலாம், தோழி! அருளின—என்பவை,
கணம் கொள் இடு மணல் காவி வருந்த,
பிணங்கு இரு மோட்ட திரை வந்து அளிக்கும்—
மணம் கமழ் ஐம்பாலார் ஊடலை ஆங்கே
வணங்கி உணர்ப்பான் துறை.

தோழி

என, நாம்

பாட, மறை நின்று கேட்டனன், நீடிய
வால் நீர்க் கிடக்கை வயங்கு நீர்ச் சேர்ப்பனை
யான் என உணர்ந்து, நீ நனி மருள,
தேன் இமிர் புன்னை பொருந்தி,
தான் ஊக்கினன், அவ் ஊசலை வந்தே.

Tōḻi

perum kaṭaṟ teyvam niṟ nōkkit teḻittu, eṉ
tiruntiḻai meṉ tōḷ maṇantavaṉ ceyta
arun tuyar nīkkuvēṉ pōlmaṉ—poruntupu
pūk kaviṉ koṇṭa pukaḻ cāl eḻil uṇkaṇ,
nōkkuṅkāl nōkkiṉ aṇaṅku ākkum, cāyalāy! tākki

iṉa miṉ ikal māṟa veṉṟa ciṉa miṉ
eṟi cuṟā vāṉ maruppuk kōttut, neṟi ceyta
neytal neṭu nārp piṇittu yāttu, kai uḻarviṉ
yāḻ icai koṇṭa iṉa vaṇṭu imirntu ārppa,
tāḻātu uṟaikkum taṭa malart taṉ tāḻai
viḻ ūcal tūṅkap peṟiṉ.

On the glistening sands of the shore wearing the moon's sheen,
Never home to rest that they are,
Which now seek hiding into their holes;
Do they go shame-faced at your sight,
Oh my darling, are they shame-faced?
They'd stay ashamed all thro' the night.

O my lady
With tresses rain-clouds long for,
With bedazzled looks from winsome eyes
And with smiles like pearls from the ocean's deep!
Do sing a swing song,
The one of a lofty strain native to ours,
Of the deed of the man
Who pain of passion unmitigated inflicted on you.

About the coast of the man,
Who let your soft shoulders emaciate
With figures of sugarcane[1] he'd drawn fading away,
There's the *anril* bird united to its loving mate
That makes not its calls by night
Concerned about your forlorn state as it is.
It is in despair at your anguish O lady!
All thro' the night it goes despairing
O my virtuous lady!

Heroine

Halt the strain of slight to him,
And sing a swing song in tune
Adoring the virtues of the lord of this tract
Where at this beastly backwaters,
Which overrun the shore,
There's the sightly flock of birds,
Keeping off from the living for prey,
And feeding on the smelly dead fish
Done to death by the dashing waves.

1. Drawn with sandal paste on women's shoulders and breasts, as adornment for them in ancient times.

māḻai maṭa māṉ piṇai iyal veṉṟāy! niṉ ūcal
kaṭaii yāṉ ikuppa, nīṭu ūṅkāy, taṭa meṉ tōḷ
nīttāṉ tiṟaṅkaḷ pakarntu.

nāṇiṉakol, tōḻi? nāṇiṉakol, tōḻi?
iravu elām nal tōḻi nāṇiṉa—eṉpavai
vāḷ nilā ēykkum vayaṅku oḻi ekkar mēl,
āṉāp pariya alavaṉ aḻai pukūum—
kāṉal, kamaḻ ñāḻal vī ēyppa, tōḻi! eṉ
mēṉi citaittāṉ tuṟai.

māri vīḻ iruṅ kūntal, mataiiya nōkku eḻil uṇkaṇ,
tāḻ nīra muttiṉ takai ēykkum muṟuvalāy!
tēyā nōy ceytāṉ tiṟam kiḷantu nām pāṭum
cēy uyar ūcal cīr nī oṉṟu pāṭittai.

pārttu uṟṟaṉa, tōḻi! pārttu uṟṟaṉa, tōḻi!
iravu elām, nal tōḻi! pārttu uṟṟaṉa—eṉpavai
'taṉ tuṇai illāḷ varuntiṉāḷkol?' eṉa,
iṉ tuṇai aṉṟil iraviṉ akavāvē—
aṉṟu, tāṉ īrtta karumpu aṇi vāṭa, eṉ
meṉ tōḷ ñekiḻttāṉ tuṟai.

Talaivi

karai kavar koṭuṅ kaḻi, kaṇ kavar puḷḷiṉam
tirai uṟap poṉṟiya pulavu miṉ allatai,
irai uyir cekuttu uṇṇāt tuṟaivaṉai yām pāṭum
acai varal ūcal cīr aḻittu, oṉṟu pāṭittai.

aruḷiṉakol, tōḻi? aruḷiṉakol, tōḻi?
iravu elām, tōḻi! aruḷiṉa—eṉpavai
kaṇam koḷ iṭu maṇal kāvi varunta,
piṇaṅku iru mōṭṭa tirai vantu aḷikkum—
maṇam kamaḻ aimpālār ūṭalai āṅkē
vaṇaṅki uṇarppāṉ tuṟai.

Tōḻi

eṉa, nām

It's the land of the one
Who ends the sulk of women
With tresses in five-stranded braid
Bowing to them in solicitation;
In the shores therein
The lofty waves
Breaking in as if at variance
Come relieving the grief of the *kāvi* flowers
That despair over heaps of sand collecting around;
Benign aren't these waves,
O my confidante,
Benign aren't they?
They've done so
All thro' the night my dear!*

Confidante

In this manner,

As we went singing about,
There stood the man off our sight;
The one he's with the sprawling shores
With white mass of waters stretching along;
Then he came leaning against the *puṉṉai* tree
Which had bees humming around;
Finding me there with you
Close he did come at length
As you're seen flustering,
And started rocking the swing himself.

---

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

pāṭa, maṟai niṉṟu kēṭṭaṉaṉ, nīṭiya
vāl nīrk kiṭakkai vayaṅku nīrc cērppaṉai
yāṉ eṉa uṇarntu, nī naṉi maruḷa,
tēṉ imir puṉṉai porunti, 45
tāṉ ūkkiṉaṉ, av ūcalai vantē.

131

வரைவு நீட்டித்துழிப் பக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு, தோழி அவனை நாணு நெஞ்சு அலைப்ப, வரைவு கடாயது.

உரவு நீர்த் திரை பொர ஒங்கிய எக்கர்மேல்,
விரவுப் பல் உருவின வீழ் பெடை துணையாக,
இரை தேர்ந்து உண்டு, அசாவிடூஉம் புள்ளினம் இறை கொள—
முரைசு முன்று ஆள்பவர் முரணியோர் முரண் தப,
நிரை களிறு இடை பட, நெறி யாத்த இருக்கை போல்— 5
சிதைவு இன்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பு எய்தி, வினை வாய்த்து,
துறைய கலம் வாய் சூழும் துணி கடல் தண் சேர்ப்ப!

புன்னைய நறும் பொழில் புணர்ந்தனை இருந்தக்கால்,
'நன்னுதால்! அஞ்சல் ஓம்பு' என்றதன் பயன் அன்றோ—
பாயின பசலையால், பகல் கொண்ட சுடர் போன்றாள் 10
மாவின தளிர் போலும் மாண் நலம் இழந்ததை?

பல் மலர் நறும் பொழில் பழி இன்றிப் புணர்ந்தக்கால்,
'சின்மொழி! தெளி' எனத் தேற்றிய சிறப்பு அன்றோ—
வாடுபு வனப்பு ஓடி வயக்கு உறா மணி போன்றாள்
நீடு இறை நெடு மென் தோள் நிரை வளை நெகிழ்ந்ததை? 15

அடும்பு இவர் அணி எக்கர் ஆடி நீ, 'மணந்தக்கால்,
கொடுங் குழாய்! தெளி' எனக் கொண்டதன் கொளை அன்றோ—
பொறை ஆற்றா நுசுப்பினால், பூ வீந்த கொடி போன்றாள்
மறை பிறர் அறியாமை மாணா நோய் உழந்ததை?

என ஆங்கு 20

வழிபட்ட தெய்வம்தான் வலி எனச் சார்ந்தார்கண்
கழியும் நோய் கைம்மிக அணங்கு ஆகியது போல,
பழி பரந்து அலர் தூற்ற, என் தோழி
அழி படர் அலைப்ப, அகறலோ கொடிதே.

131

[Marriage getting delayed, the confidante meets the hero returning from day-tryst, and exhorts him to take her lady's hand in marriage]

O the lord of the cool coastal tract
With the sea of sunlit waters around,
Where ships come home unimpaired
With laurels unblemished thereof
After ventures accomplished abroad!

The birds of myriad species
Collected there all together on the dunes
Brought around by the mighty dashing waves;
Having had their favoured feed
With their loving mates by,
They're there taking their repose
Like the flocks of elephants arrayed
In the midst of the army,
Of the monarch[1] reigning over the three drums[2],
That undo the might of the hostile foemen.

Are her wearing the pallid hue,
Much like the lamp in daylight,
And her deserted tender grace mango-shoot like,
The fruit of your swearing:
'O my damsel with graceful forehead!
Give in to no apprehension,'
As you're in union with her
In the fragrant grove of the *punnai* trees?

Is the slipping of the solid bangles—
Off the rotund forearms
Of the lady with features withering in disuse

---

1. Allusion to the Pāṇṭiya king
2. Drums of valour, munificence and justice.

uravu nīrt tirai pora ōṅkiya ekkarmēl,
viravup pal uruviṉa vīḻ peṭai tuṇaiyāka,
irai tērntu uṇṭu, acāviṭūum puḷḷiṉam iṟai koḷa—
muraicu mūṉṟu āḻpavar muraṇiyōr muraṇ tapa,
nirai kaḻiṟu iṭai paṭa, neṟi yātta irukkai pōl—
citaivu iṉṟic ceṉṟuḻic ciṟappu eyti, viṇai vāyttu,
tuṟaiya kalam vāy cūḻum tuṇi kaṭal taṇ cērppa!

puṉṉaiya naṟum poḻil puṇarntaṇai iruntakkāl,
'naṉṉutāl! añcal ōmpu' eṉṟataṉ payaṉ aṉṟō—
pāyiṉa pacalaiyāl, pakal koṇṭa cuṭar pōṉṟāl
māviṉa taḻir pōlum māṇ nalam iḻantatai?

pal malar naṟum poḻil paḻi iṉṟip puṇarntakkāl,
'ciṉmoḻi! teḻi' eṉat tēṟṟiya ciṟappu aṉṟō—
vāṭupu vaṉappu ōṭi vayakku uṟā maṇi pōṉṟāḷ
nīṭu iṟai neṭu meṉ tōḷ nirai vaḷai nekiḻntatai?

aṭumpu ivar aṇi ekkar āṭi nī. 'maṇantakkāl,
koṭuṅ kuḻāy! teḻi' eṉak koṇṭataṉ koḷai aṉṟō—
poṟai āṟṟā nucuppiṉāl, pū vīnta koṭi pōṉṟāḷ
maṟai piṟar aṟiyāmai māṇā nōy uḻantatai?

eṉa āṅku—

vaḻipaṭṭa teyvamtāṉ vali eṉac cārntārkaṇ
kaḻiyum nōy kaimmika aṇaṅku ākiyatu pōla,
paḻi parantu alar tūṟṟa, eṉ tōḻi
aḻi paṭar alaippa, akaṟalō koṭitē.

With an unpolished gem-like mien,
The fruit of your swearing:
'O my lady of discreet tongue!
Be assured of my intent',
As you're in union blameless with her
In the fragrant grove of myriad blossoms.

Isn't the writhing unknown to others
In pain of passion unrelieved
Of this lady wasting away
Like a creeper of withered flowers,
With a waist too slender for her ornaments,
The fruit of your swearing:
'O my lass of curved earrings!
Be assured of my intent',
As you went rejoicing in union with her
In the lovely sands of the shore
Where the *aṭumpu* creeper trails about.

Were they to be so,

Cruel of you it is
To go parting from my lady
Leaving her to writhe in dire distress,
With your deed unkindly spanning out
For slander to issue thereof;
Resemble it does
The affliction disconcerting,
That visits those
Who turn to their native god
For zest and drive.

132

'வரைவு உடம்பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்' என்பதனால், தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி, வரைவு கடாயது.

மா மலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்கு உடன்
கானல் அணிந்த உயர் மணல் எக்கர்மேல்,
சீர் மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கை சேர்த்த
நீர் மலி கரகம் போல் பழம் தூங்கு முடத் தாழைப்
பூ மலர்ந்தவை போல, புள் அல்கும் துறைவ! கேள்:

'ஆற்றுதல்' என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்;
போற்றுதல்' என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;
'பண்பு' எனப்படுவது பாடு அறிந்து ஒழுகுதல்;
'அன்பு' எனப்படுவது தன் கிளை செறாஅமை;
'அறிவு' எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்;
'செறிவு' எனப்படுவது கூறியது மறாஅமை;
'நிறை' எனப்படுவது மறை பிறர் அறியாமை;
'முறை' எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்;
'பொறை' எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்:
ஆங்கு அதை அறிந்தனிர் ஆயின், என் தோழி
நல் நுதல் நலன் உண்டு துறத்தல்— கொண்க!—

தீம் பால் உண்பவர் கொள் கலம் வரைதல்;
நின்தலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களைமோ; பூண்க, நின் தேரே!

mā malar muṇṭakam tillaiyōṭu oruṅku uṭaṉ
kāṉal aṇinta uyar maṇal ekkarmēl,
cīr miku ciṟappiṉōṉ maramutal kai cērtta
nīr mali karakam pōl paḻam tūṅku muṭat tāḻaip
pū malarntavai pōla, puḷ alkum tuṟaiva! kēḷ:

'āṟṟutal' eṉpatu oṉṟu alantavarkku utavutal;
'pōṟṟutal' eṉpatu puṇarntāraip piriyāmai;
'paṇpu' eṉappaṭuvatu pāṭu aṟintu oḻukutal;
'aṉpu' eṉappaṭuvatu taṉ kiḷai ceṟāamai;
'aṟivu' eṉappaṭuvatu pētaiyār col nōṉṟal;
'ceṟivu' eṉappaṭuvatu kūṟiyatu maṟāamai;
'niṟai' eṉappaṭuvatu maṟai piṟar aṟiyāmai;
'muṟai' eṉappaṭuvatu kaṇṇōṭātu uyir vauval;

132

[The confidante urging the hero to go in for marriage with the heroine, bringing him around into knowledge about the meaning and significance of the right course for their love-career]

O the lord of the coastal tract
Where the high sand dunes on the shore
Are hemmed in by dark *muṇṭakam* flowers
Along with the *tillai* plants;
Where stand on the lined sand hills
The curved *tāḻai* plants with fruits hanging on them,
Which look like the ewer water-filled
The Lord of excelling greatness
Placed 'ere under the tree[1];
Storks perching home on the *tāḻai*
Look as if they're the blossoms of these plants!
Do lend your ears to me*:

'Domestic charge' lies in succour to those in distress,
'Protecting' means not deserting the one united in love,
'Courtesy' is taking to the norms of etiquette,
'Kindliness' goes with shunning turpitude to kinsmen,
'Wisdom' is to bear with the words of the ignoramus,
'Fellowship' means trampling not on one's word,
'Steadfastness' is to keep things confidential unrevealed,
'Justice' means reaching out unbiased to the evil-doers,
And 'patience' is magnanimity to those that stand off.

Were you wonted to these
O lord of the maritime tract!
Then do see that
Abandoning my lady,

---

1. Civaṉ as Dakṣiṇāmūrtti, seated under a banyan tree, giving Vedic instruction by His very silence to four sages.

* *Uḷḷuṟai uvamam.*

'poṟai' eṉappaṭuvatu pōṟṟāraip poṟuttal;
āṅku atai aṟintaṉir āyiṉ, eṉ tōḷi 15
nal nutal nalaṉ uṇṭu tuṟattal—koṇka!—

tīm pāl uṇpavar koḷ kalam varaital;
niṉtalai varuntiyāḷ tuyaram
ceṉṟaṉai kaḷaimō; pūṇka, niṉ tērē!

The beauties of her winsome forehead having tasted,
Is verily like
Throwing off the vessel
After relishing the sweet milk in;
Set out forthwith to end her distress
Who suffers your desertion's pangs;
Ready your chariot
Harnessing the horse thereto.

133

பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி, 'இவ் வகைப்பட்டனவும் நமது இடுக்கண் கண்டு எவ்வம் கொண்டன போன்ற; அவரும் நமக்கு அருளுவார் கொல்லோ?' எனச் சொல்லிய நேரத்துக்கண், தலைவன் புக, அவ்வளவில் அவள் அவலம் நீங்கினமை கண்டு, வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறியது.

மல்லரை மறம் சாய்த்த மலர்த் தண் தார் அகலத்தோன்,
ஒல்லாதார் உடன்று ஓட, உருத்து, உடன் எறிதலின்,
கொல் யானை அணி நுதல் அழுத்திய ஆழி போல்,
கல் சேர்பு ஞாயிறு கதிர் வாங்கி மறைதலின்,
இருங் கடல் ஒலித்து ஆங்கே இரவுக் காண்பது போல,
பெருங் கடல் ஓத நீர் வீங்குபு கரை சேர,
போஒய வண்டினால் புல்லென்ற துறையவாய்,
பாயல் கொள்பவை போல, கய மலர் வாய் கூம்ப,
ஒருநிலையே நடுக்குற்று, இவ் உலகெலாம் அச்சுற,
இரு நிலம் பெயர்ப்பு அன்ன, எவ்வம் கூர் மருள் மாலை—

தவல் இல் நோய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலின்,
இகல் இடும் பனி தின, எவ்வத்துள் ஆழ்ந்து, ஆங்கே,
கவலை கொள் நெஞ்சினேன் கலுழ் தர, கடல் நோக்கி,
அவலம் மெய்க் கொண்டது போலும் - அஃது எவன்கொலோ?

நடுங்கு நோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலின்,
கடும் பனி கைம்மிக, கையாற்றுள் ஆழ்ந்து, ஆங்கே,
நடுங்கு நோய் உழந்த என் நலன் அழிய, மணல் நோக்கி,
இடும்பை நோய்க்கு இகுவன போலும் - அஃது எவன்கொலோ?

வையினர் நலன் உண்டார் வாராமை நினைத்தலின்,
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்துள் ஆழ்ந்து, ஆங்கே,
மையல் கொள் நெஞ்சொடு மயக்கத்தால், மரன் நோக்கி,
எவ்வத்தால் இயன்ற போல், இலை கூம்பல் எவன்கொலோ?

என ஆங்கு,

கரை காணாப் பௌவத்து, கலம் சிதைந்து ஆழ்பவன்
திரை தரப் புணை பெற்று, தீது இன்றி உய்ந்தாங்கு,
விரைவனர் காதலர் புகுதர,
நிரை தொடி துயரம் நீங்கின்றால், விரைந்தே.

mallarai maṟam cāytta malar taṇ tār akalattōṉ,
ollātār uṭaṉṟu ōṭa, uruttu, uṭaṉ eṟitaliṉ,
kol yāṉai aṇi nutal aḻuttiya āḻi pōl,

133

[As the forlorn heroine, at the advent of the evening, speaks about things in nature around sympathizing with her, the hero returns. The mediators find her relieved of her affliction, and speak to themselves]

Like the discus of the One[1] of broad chest;
With the garland of cool fresh blossoms adorned,
Which struck at the comely forehead of the murderous elephant,
Which brought the might of the *mallar*[2] on them to nought
And made those hostile foes run off in fright,

The sun set behind the hills its beams withdrawn,
And the billowing waves of the mighty ocean broke in on the shores;
The bees leaving them off
The flowers of the pond folded up as if asleep
Throwing a deserted look on the backwaters;
The twilight eve distressful there descended
Foreshadowing the nocturnal hour as it did;
When the vast ocean roared
To see the world tremble at its roots
And fall in cosmic dread;
It roared
As if displacing the vast expanse of the earth.

Reflecting on the desertion of the one
That's inflicted this pain unrelieving
I go immersed in despair long
With this dewy hour inimical queering my mind;
Whatever does this ocean howl for
As if taking on my affliction?

Reflecting on my disuse by the one
That's dealt me this ailment disconcerting,

---

1. Kriṣṇaṉ
2. The pugiliss sent by his uncle Kamcaṉ to kill Kriṣṇaṉ.

kal cērpu ñāyiṟu katir vāṅki maṟaitaliṉ,
iruṅ kaṭal olittu āṅkē iravuk kāṇpatu pōla,
peruṅ kaṭal ōta niṟ viṅkupu karai cēra,
pōoya vaṇṭiṉāl pulleṉṟa tuṟaiyavāy,
pāyal koḷpavai pōla, kaya malar vāy kūmpa,
orunilaiyē naṭukkuṟṟu, iv ulakelām accuṟa,
iru nilam peyarppu aṉṉa, evvam kūr maruḷ mālai—

taval il nōy ceytavark kāṇāmai niṉaittaliṉ,
ikal iṭum paṉi tiṉa, evvattuḷ āḻntu, āṅkē,
kavalai koḷ neñciṉēṉ kaluḻ tara, kaṭal nōkki,
avalam meyk koṇṭatu pōlum-aḵtu evaṉkolō?

naṭuṅku nōy ceytavar nalkāmai niṉaittaliṉ,
kaṭum paṉi kaimmika, kaiyāṟṟuḷ āḻntu, āṅkē,
naṭuṅku nōy uḻanta eṉ nalaṉ aḻiya, maṇal nōkki,
iṭumpai nōykku ikuvaṉa pōlum-aḵtu evaṉkolō?

vaiyiṉar nalaṉ uṇṭār vārāmai niṉaittaliṉ,
kaiyaṟu neñciṉēṉ kalakkattuḷ āḻntu, āṅkē,
maiyal koḷ neñcoṭu mayakkattāl, maraṉ nōkki,
evvattāl iyaṉṟa pōl, ilai kūmpal evaṉ kolō?

eṉa āṅku,

karai kāṇāp pauvattu, kalam citaintu āḻpavaṉ
tirai tarap puṇai peṟṟu, tītu iṉṟi uyntāṅku,
viraivaṉar kātalar pukutara,
nirai toṭi tuyaram nīṅkiṉṟāl, virainte.

I go falling into distress unsecured
With this killing dew aggravating it,
And my features waste away thereon;
Whatever do these dunes dissolve for
As if wearing away at my anguish?

Reflecting on my deathly abandonment by the one
That's feasted on my beauties,
I go sinking into perplexion dispiriting
With my ailment of passion weighing me down;
Whatever does the tree fold up the leaves for
As if doing so in distress at my plight?

As she went pouring her heart thus,

Her loving one there came dashing,
And the angst of this woman
Bedecked with armlets well-set
Was gone in haste
Like the agony of one sinking in the boundless ocean
With his vessel wrecked
Getting a raft brought by the waves,
And coming secure unharmed.

134

வரையாது வந்து ஒழுகும் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவு கடாயது.

துணை புணர்ந்து எழுதரும் தூ நிற வலம்புரி
இணை திரள் மருப்பாக, எறி வளி பாகனா—
அயில் தினி நெடுங் கதவு அமைத்து, அடைத்து, அணி கொண்ட
எயில் இடு களிறே போல்—இடு மணல் நெடுங் கோட்டைப்
பயில்திரை, நடு நன்னாள், பாய்ந்து உறூஉம் துறைவ! கேள்:

கடி மலர்ப் புன்னைக் கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடி நெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயால்; மற்று நின்
குடிமைக்கண் பெரியது ஓர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ?

ஆய் மலர்ப் புன்னைக் கீழ் அணி நலம் தோற்றாளை
நோய் மலி நிலையளர்த் துறப்பாயால்; மற்று நின்
வாய்மைக்கண் பெரியது ஓர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ?

திகழ் மலர்ப் புன்னைக் கீழ்த் திரு நலம் தோற்றாளை
இகழ் மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயால்; மற்று நின்
புகழ்மைக்கண் பெரியது ஓர் புகராகிக் கிடவாதோ?

என ஆங்கு,

சொல்லக் கேட்டனைஆயின், வல்லே,
அணி கிளர் நெடு வரை அலைக்கும் நின் அகலத்து,
மணி கிளர் ஆரம் தாரொடு துயல்வர
உயங்கினள் உயிர்க்கும் என் தோழிக்கு
இயங்கு ஒலி நெடுந் தின் தேர் கடவுமதி, விரைந்தே.

tuṇai puṇarntu eḻutarum tū niṟa valampuri
iṇai tiraḷ maruppāka, eṟi vaḷi pākaṉā—
ayil tiṇi neṭuṅ katavu amaittu, aṭaittu, aṇi koṇṭa
eyil iṭu kaḷiṟē pōl—iṭu maṇal neṭuṅ kōṭṭaip
payiltirai, naṭu naṉṉāḷ, pāyntu uṟūum tuṟaiva! kēḷ:

kaṭi malarp puṉṉaik kīḻk kārikai tōṟṟāḷait
toṭi nekiḻnta tōḷaḷāt tuṟappāyāl; maṟṟu niṉ
kuṭimaikkaṇ periyatu ōr kuṟṟamāyk kiṭavātō?

134

[As the hero goes on with his secret, pre-marital rendezvous with the heroine, her confidante urges him closely to seek the wedded union]

O the chief of the littoral tract
Where,
Like the elephant that pounds the fortification at midday
Stately with massive doors with lances darted in,
The waves breaking in
Buffet the lofty summits of the dunes
With the twosome immaculate right-spiralling conches
For the tusks of the elephant well-paired,
And the torturous gale for the mahout!
Do lend your ears to me:

Her beauties she's yielded to you
Under the *puṉṉai* fragrant flowers bearing;
Were you to leave her abandoned
With her bracelets slipping off her arms,
Wouldn't it come a big blot on your titled lineage?

Her loveliness she's ceded to you
Under the *puṉṉai* excellent flowers bearing;
Were you to go forsaking her
Leaving her down with sickness of passion,
Wouldn't it abide as a great slur on your truthfulness?

Her exquisite riches she's surrendered to you
Under the *puṉṉai* bright flowers bearing,
Were you to go deserting her
Leaving her now with eyes
For flowers to hold them in derision,
Wouldn't it bring impairment massive to your repute?

āy malarp puṉṉaik kīḻ aṇi nalam tōṟṟāḷai
nōy mali nilaiyaḷāt tuṟappāyāl; maṟṟu niṉ
vāymaikkaṇ periyatu ōr vañcamāyk kiṭavātō?

tikaḻ malarp puṉṉaik kīḻt tiru nalam tōṟṟāḷai
ikaḻ malark kaṇṇaḷāt tuṟappāyāl; maṟṟu niṉ
pukaḻmaikkaṇ periyatu ōr pukārākik kiṭavātō?

eṉa āṅku,

collak kēṭṭaṉai āyiṉ, vallē,
aṇi kiḷar neṭu varai alaikkum niṉ akalattu,
maṇi kiḷar āram tāroṭu tuyalvara
uyaṅkiṉaḻ uyirkkum eṉ tōḻikku
iyaṅku oli neṭun tiṇ tēr kaṭavumati, virainṭē.

Such of these,

Words of mine going home to you,
Then steer in haste your stately hardy chariot
With the bells set in tinkling,
And with the necklace of gems waving
Along with the garland of flowers
Adorning your broad chest,
Which outsmarts the lovely hill outstretched.

135

வரைவிடை வைத்துப் பிரியக் கருதிய தலைவனைத் தோழி தலைவி ஆற்றாமை கூறி, செலவு விலக்கி, வரைவு கடாயது.

இவர், திமில், எறிதிரை ஈண்டி வந்து அலைத்தக்கால்,
உவறு நீர் உயர் எக்கர், அலவன் ஆடு அளை வரி,
தவல் இல் தண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்ப,
கவறு உற்ற வடு ஏய்க்கும், காமரு பூங் கடற் சேர்ப்ப!

முத்து உறழ் மணல் எக்கர் அளித்தக்கால், முன் ஆயம்
பத்து உருவம் பெற்றவன் மனம் போல, நந்தியாள்—
அத் திறத்து நீ நீங்க, அணி வாடி, அவ் ஆயம்
வித்தத்தால் தோற்றான் போல், வெய் துயர் உழப்பவோ?

முடத் தாழை முடுக்கருள் அளித்தக்கால், வித்தாயம்
இடைத் தங்கக் கண்டவன் மனம் போல, நந்தியாள்—
கொடைத் தக்காய்! நீ ஆயின், நெறி அல்லாக் கதி ஓடி
உடைப் பொதி இழந்தான் போல், உறு துயர் உழப்பவோ?

நறு வீ தாழ் புன்னைக் கீழ் நயந்து நீ அளித்தக்கால்,
மறுவித்தம் இட்டவன் மனம் போல, நந்தியாள்—
அறிவித்து நீ நீங்கக் கருதியாய்க்கு, அப் பொருள்
சிறுவித்தம் இட்டான் போல், செறிதுயர் உழப்பவோ?

ஆங்கு—

கொண்டு பலர் தூற்றும் கௌவை அஞ்சாய்,
தீண்டற்கு அருளி, திறன் அறிந்து, எழீஇப்
பாண்டியம் செய்வான் பொருளினும்
ஈண்டுக, இவள் நலம்! ஏறுக, தேரே!

ivar, timil, eṟitirai īṇṭi vantu alaittakkāl,
uvaṟu nīr uyar ekkar, alavaṉ āṭu aḷai vari,
taval il taṇ kaḻakattut tavirātu vaṭṭippa,
kavaṟu uṟṟa vaṭu ēykkum, kāmaru pūṅ kaṭaṟ cērppa!

muttu uṟaḻ maṇal ekkar aḷittakkāl, muṉ āyam
pattu uruvam peṟṟavaṉ maṉam pōla, nantiyāḷ—
at tiṟattu nī nīṅka, aṇi vāṭi, av āyam
vittattāl tōṟṟāṉ pōl, vey tuyar uḻappavō?

135

[The hero intent on leaving the heroine on a manly quest, the confidante of the heroine tells him of the distress of her lady, and persuades him to desist from his severance]

O the chief of the lovely winsome littoral tract
Where
The dashing waves break in massively
And hurl the catamaran back and forth
That sails quiet by the shore;
The speckled crab comes out from its hole
In the lofty dunes where wells up water,
And it crawls around in joyous sport,
Which resembles the spotted dice
One rolls with expectancy undiminished
In a cool gambling spot!

As she had the bliss of your union,
On the dunes of fine sands pearl-like,
Raptures great she went into
Like the heart of the gambler
Whose cast yielded a ten;
With you leaving her off,
Should she go blighted with her features in waste,
Like the worsted gambler
Whose cast unprofitable numbers yielded?

As she had the bliss of your union
In the interspace among the screw-pine plants,
Ecstasy great she feasted on,
Like the heart of the gambler
Whose cast of the dice yielded
Smaller numbers when needed.

With you being the one as could extend
The price for her hand,
Should she be weighed down
In affliction great now

muṭat tāḻai muṭukkaruḷ aḷittakkāl, vittāyam
iṭait taṅkak kaṇṭavaṉ maṇam pōla, nantiyāḷ—
koṭait takkāy! nī āyiṉ, neṟi allāk kati ōṭi
uṭaip poti iḻantāṉ pōl, uṟu tuyar uḻappavō?

naṟu vī tāḻ puṉṉaik kīḻ nayantu nī aḷittakkāl,
maṟuvittam iṭṭavaṉ maṇam pōla, nantiyāḷ—
aṟivittu nī niṅkak karutiyāykku, ap poruḷ
ciṟuvittam iṭṭāṉ pōl, ceṟituyar uḻappavō?

āṅku—

koṇṭu palar tūṟṟum kauvai añcāy,
tiṇṭaṟku aruḷi, tiṟaṉ aṟiṅtu, eḻīip
pāṇṭiyam ceyvāṉ poruḷiṉum
īṇṭuka, ivaḷ nalam! ēṟuka, tērē!

Like the gambler after uninformed play
Losing the bid money too.

She your union's bliss feasting on
Under the *punnai* of fragrant flowers
Like the one
Whose cast number one a second time yielded;
Your intent to depart proclaimed now,
Should she suffer misery fire-like
Like the gambler who got one once
While he needed it a second time too?

Things such as they are,

Unmindful you're of the wanton gossip around,
Do turn your heart to her good,
And seek the means of wedded union with her;
Rise up and steer your chariot home;
Her coming alive in your union
Will see you with wealth aplenty endowed,
More plenteous than farming's toil yields.

136

வரைவு நீட ஆற்றாளாயின இடத்து, தலைவி ஆற்றாமையை அவள்தன்னானே தலைவற்கு அறிவிக்கல் உற்ற தோழி, தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியை வற்புறுக்க, அவள் வன்புறை எதிர் அழிந்து கூறியது.

அரிதே, தோழி! நாண் நிறுப்பாம் என்று உணர்தல்;
பெரிதே காமம்; என் உயிர் தவச் சிறிதே;
பலவே யாமம்; பையுளும் உடைய;
சிலவே, நம்மோடு உசாவும் அன்றில்;
அழல் அவிர் வயங்கு இழை ஒலிப்ப, உலமந்து,
எழில் எஞ்சு மயிலின் நடுங்கி,. சேக்கையின்
அழல் ஆகின்று, அவர் நக்கதன் பயனே.

மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூர, தம்
சொல்லினான் எய்தமை அல்லது, அவர் நம்மை
வல்லவன் தைஇய வாக்கு அமை கடு விசை
வில்லினான் எய்தலோ இலர்மன்; ஆயிழை!
வில்லினும் கடிது, அவர் சொல்லினுள் பிறந்த நோய்.

நகை முதலாக, நட்பினுள் எழுந்த
தகைமையின் நலிதல் அல்லது, அவர் நம்மை
வகைமையின் எழுந்த தொல் முரண் முதலாக,
பகைமையின் நலிதலோ இலர்மன்; ஆயிழை!
பகைமையின் கடிது, அவர் தகைமையின் நலியும் நோய்.

'நீயலேன்' என்று என்னை அன்பினால் பிணித்து, தம்
சாயலின் சுடுதல் அல்லது, அவர் நம்மைப்
பாய் இருள் அற நீக்கும் நோய் தபு நெடுஞ் சுடர்த்
தீயினால் சுடுதலோ இலர்மன்; ஆயிழை!
தீயினும் கடிது, அவர் சாயலின் கனலும் நோய்.

ஆங்கு—

அன்னர் காதலராக, அவர் நமக்கு
இன் உயிர் பேர்த்தரும மருத்துவர்ஆயின்,
யாங்கு ஆவதுகொல்?— தோழி! — எனையதூஉம்
தாங்குதல் வலித்தன்று ஆயின்,
நீங்கரிது உற்ற அன்று, அவர் உறீஇய நோயே.

aritē, tōḻi! nāṇ niṟuppām eṉṟu uṇartal;
peritē kāmam; eṉ uyir tavac ciṟitē;
palavē yāmam; paiyuḷum uṭaiya;

136

[The confidante comforts her lady suffering during her separation from the hero. With the hero remaining by the hedge-side unseen by them, the heroine pours out her uncontained grief to her confidante]

Hard it is
O my confidante!
To will to hold my modesty within!
Too small is the breath of one's being
While too immense is my passion for him;
Past are many a midnight in vain,
Too few are the *anril*[1] birds around
That suffer pangs of severance,
And come the co-sharers of my affliction;
The fruit of his union 'ere wearing away,
My heart goes shivering
Like the peacock stripped of its feathers;
I've fallen upon the fire of passion
And my refined golden ornaments
Slip off rattling.

For my infirm heart to sink in passion's pain
His word of reassurance came;
But shot down I'm not yet
From the shapely swift bow a deft hand wrought,
O my bejewelled confidante!
The ailment his words worked
Is graver than his bow's might.

The pain of passion apart
Attendant on the fortunes of our love
My concealed smile at him begot,
No affliction of discord he's inflicted true

---

1. A standard in ancient Tamil poetry, of constancy and inseparable love.

cilavē, nammōṭu ucāvum aṉṟil;
aḻal avir vayaṅku iḻai olippa, ulamantu,
eḻil eñcu mayiliṉ naṭuṅki, cēkkaiyiṉ
aḻal ākiṉṟu, avar nakkataṉ payaṉē.

melliya neñcu paiyuḷ kūra, tam
colliṉāṉ eytamai allatu, avar nammai
vallavaṉ taiiya, vākku amai kaṭu vicai
villiṉāṉ eytalō ilarmaṉ; āyiḻai!
villiṉum kaṭitu, avar colliṉuḷ piṟanta nōy,

nakai mutalāka, naṭpiṉuḷ eḻunta
takaimaiyiṉ nalital allatu, avar nammai
vakaimaiyiṉ eḻunta tol muraṇ mutalāka,
pakaimaiyiṉ nalitalō ilarmaṉ; āyiḻai!
pakaimaiyiṉ kaṭitu, avar takaimaiyiṉ naliyum nōy,

nīyalēṉ' eṉṟu eṉṉai aṉpiṉāḷ piṇittu, tam
cāyaliṉ cuṭutal allatu, avar nammaip
pāy iruḷ aṟa nīkkum nōy tapu neṭuñ cuṭart
tīyiṉāḷ cuṭutalō ilarmaṉ; āyiḻai!
tīyiṉum kaṭitu, avar cāyaliṉ kaṉalum nōy.

āṅku—

aṉṉar kātalarāka, avar namakku
iṉ uyir pērttaruma maruttuvar āyiṉ,
yāṅku āvatukol?—tōḻi!—eṉaiyatūum
tāṅkutal valittaṉṟu āyiṉ,
niṅkaritu uṟṟa aṉṟu, avar uṟīiya nōyē.

That's in rooted variance of the past conceived;
O my damsel adorned with choice ornaments!
This ailment his loving mien has brought
Turns more killing than hostility pronounced.

Having my heart encased to him
Saying 'Part from you I will not',
And afflicting me with his tenderness apart,
Scorch me he does not
With the flaming fire of passion
That wipes out the darkness enveloping;
O my maid bedecked with choice jewels!
My anguish his delicate caring caused
Is more hurting than the flame of his love.

My lover such as he is,

The sickness of love he's inflicted
Persists too unbearable in me
To leave me relieved of it;
My dear life shall fall its prey sure;
He being the one to cure it,
Whenever shall this cure come about
O my confidante?

137

மடல் ஊர்ந்து தலைவியை எய்திய தலைவன் தான் மடல் ஊர்ந்தவாறும், அவளை எய்தியவாறும், தனக்குப் பாங்காயினார்க்குக் கூறியது.

எழில் மருப்பு எழில் வேழம் இகுதரு கடாத்தால்
தொழில் மாறித் தலை வைத்த தோட்டி கைநிமிர்ந்தாங்கு,
அறிவும், நம் அறிவு ஆய்ந்த அடக்கமும், நாணொடு,
வறிதாக—பிறர் என்னை நகுபவும், நகுபு உடன்,
மின் அவிர் நுடக்கமும் கனவும் போல், மெய் காட்டி—
என் நெஞ்சம் என்னோடு நில்லாமை நனி வெளவி,
தன் நலம் கரந்தாளைத் தலைப்படும் ஆறு எவன்கொலோ?
மணிப் பீலி சூட்டிய நூலொடு, மற்றை
அணிப் பூளை, ஆவிரை, எருக்கொடு, பிணித்து, யாத்து,
மல்லல் ஊர் மறுகின்கண் இவட் பாடும், இஃது ஒத்தன்—
எல்லீரும் கேட்டீமின் என்று.

படரும், பனை ஈன்ற மாவும்—சுடர் இழை,
நல்கியாள், நல்கியவை.

பொறை என் வரைத்து அன்றி, பூநுதல் ஈத்த
நிறை அழி காம நோய் நீந்தி, அறை உற்ற
உப்பு இயல் பாவை உறை உற்றது போல,
உக்குவிடும்— என் உயிர்,

பூளை, பொல மலர் ஆவிரை — வேய் வென்ற
தோளாள் எமக்கு ஈத்த பூ.

உரிது என் வரைத்து அன்றி, ஒள்ளிழை தந்த
பரிசு அழி பைதல் நோய் மூழ்கி, எரி பரந்த
நெய்யுள் மெழுகின் நிலையாது, பை பயத்
தேயும்—அளித்து—என் உயிர்.

இளையாரும், ஏதிலவரும்—உளைய, யான்
உற்றது உசாவும் துணை.

என்று யான் பாடக் கேட்டு,

அன்புறு கிளவியாள் அருளி வந்து அளித்தலின்—
துன்பத்தில் துணையாய் மடல் இனி இவள் பெற
இன்பத்துள் இடம்படல் என்று இரங்கினள்— அன்புற்று,
அடங்கு அருந் தோற்றத்து அருந் தவம் முயன்றோர் தம்
உடம்பு ஒழித்து உயர் உலகு இனிது பெற்றாங்கே.

137

[The hero tells his confidant how he rode the palmyra horse and succeeded thereby in getting the heroine's hand]

She revealed her form to my sight
As did a dazzling lightning and a dream;
She showed me the despise of the folk around
For me to go disheartened right;
Like a handsome rutting elephant with comely tusks
With must pouring down
Going defiant of the mahout,
And breaking the check of the goad over the head too,
My heart drunk with passion exceeding for her
Went off my mind's bridle;
She's me dispossessed of my heart
With me going drained
Of my discernment and the poise issuing thereof
Along with my sense of shame too;
But her beauties she keeps off my access;
A damsel such as she is,
My goodness!
Whatever could bring her to my fold?
Resort I did then to palmyra-horse riding:

The peacock feathers sapphire-like
Along with the lovely *pūḷai, āvirai* and *erukku*
I strung around to a thread
Which to the horse I fastened fast;
And went riding it
Proclaiming:
'One here is
Singing of that damsel
Along the streets of this prospering town,
Do listen to me all of you:

This affliction I am in,
And this horse of palmyra stems

eḻil maruppu eḻil vēḻam ikutaru kaṭāttāl
toḻil māṟit talai vaitta tōṭṭi kai nimirntāṅku,
aṟivum, nam aṟivu āynta aṭakkamūm, nāṇoṭu,
vaṟitāka—piṟar eṉṉai nakupavum, nakupu uṭaṉ,
miṉ avir nuṭakkamum kaṉavum pōl, mey kāṭṭi—
eṉ neñcam eṉṉōṭu nillāmai naṉi-vauvi,
taṉ nalam karantāḷait talaippaṭum āṟu evaṉkolō?
maṇip pīli cūṭṭiya nūloṭu, maṟṟai
aṇip pūḷai, āvirai, erukkoṭu, piṇittu, yāttu,
mallal ūr maṟukiṉkaṇ ivaṭ pāṭum, iṯtu ottaṉ—
ellīrum kēṭṭīmiṉ eṉṟu.

paṭarum paṉai īṉṟa māvum—cuṭar iḻai,
nalkiyāḷ, nalkiyavai.

poṟai eṉ varaittu aṉṟi, pūnutal īṭṭa
niṟai aḻi kāma nōy nīṇti, aṟai uṟṟa
uppu iyal pāvai uṟai uṟṟatu pōḷa,
ukkuviṭum—eṉ uyir.

pūḷai, pola malar āvirai—vēy veṉṟa
tōḷāḷ emakku īṭṭa pū.

uritu eṉ varaittu aṉṟi, oḷḷiḻai tanta
paricu aḻi paital nōy mūḻki, eri paranta
neyyuḷ meḻukiṉ nilaiyātu, pai payat
tēyum—aḻittu—eṉ uyir.

iḻaiyārum, ētilavarum—uḻaiya, yāṉ
uṟṟatu ucāvum tuṇai.

eṉṟu yāṉ pāṭak kēṭṭu,

aṉpuṟu kiḻaviyāḷ aruḷi vantu aḻittaliṉ—
tuṉpattil tuṇaiyāya maṭal iṉi ivaḷ peṟa
iṉpattuḷ iṭampaṭal eṉṟu iraṅkiṉaḷ—aṉpuṟṟu,
aṭaṅku arun tōṟṟattu arun tavam muyaṉṟōr tam
uṭampu oḻittu uyar ulaku iṉitu peṟṟāṅkē.

Are the ones
That woman with glittering ornaments has given me
Whom I've lost my heart to.

My forbearance breaching the bounds,
My life goes wasting away,
Swimming on the undoing waters of passion
This damsel of comely forehead afflicted me with,
Like the doll made of salt
Into a salt-pan flung,
Dissolving in.

Pūḷai and the golden *āvirai* are the flowers
That damsel of shoulders bamboo's grace excelling
Has gifted me with.

I've been drowned
In the burning ailment of passion
That goes beyond the bounds of my bearing,
That brings my native features to nought,
Which that damsel with radiant jewels handed me,
And my life goes wearing away in paces
Like the wax flung into the boiling ghee.
Concern for this affliction of mine
Did come from the strangers and the little ones.

My song reaching out to her,

That woman of kindly tongue there came
And the bliss of her love extended;
'This palmyra horse a companion in distress
Shall hold no bearing with me around'
Said she with solicitousness felt'.
It all came like
The men of tranquil bearing
Given to arduous austerities
Coming freed of their bodily frame,
And gaining access to the paradisal home.

138

மடல் ஏறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறியது.

சான்றவிர், வாழியோ! சான்றவிர்! என்றும்
பிறர் நோயும் தம் நோய் போல் போற்றி, அறன் அறிதல்
சான்றவர்க்கு எல்லாம் கடன்ஆனால், இவ் இருந்த
சான்றீர்! உமக்கு ஒன்று அறிவுறுப்பேன்: மான்ற
துளி இடை மின்னுப் போல் தோன்றி, ஒருத்தி,
ஒளியோடு உரு என்னைக் காட்டி, அளியள், என்
நெஞ்சு ஆறு கொண்டாள்; அதற்கொண்டும் துஞ்சேன்,
அணி அலங்கு ஆவிரைப் பூவோடு எருக்கின்
பிணையல் அம் கண்ணி மிலைந்து, மணி ஆர்ப்ப,
ஓங்கு இரும் பெண்ணை மடல் ஊர்ந்து, என் எவ்வ நோய்
தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக்கு உயிர்ப்பாக
வீங்கு இழை மாதர் திறத்து ஒன்று, நீங்காது,
பாடுவேன், பாய் மா நிறுத்து.

யாமத்தும் எல்லையும் எவ்வத் திரை அலைப்ப,
'மா மேலேன்' என்று, மடல் புணையா நீந்துவேன்—
தே மொழி மாதர் உறாஅது உறீஇய
காமக் கடல் அகப்பட்டு.

உய்யா அரு நோய்க்கு உயவாகும்— மையல்
உறீஇயாள் ஈத்த இம் மா.

காணுநர் எள்ளக் கலங்கி, தலை வந்து, என்
ஆண் எழில் முற்றி உடைத்து உள் அழித்தரும்—
'மாண் இழை மாதராள் ஏஎர்' என, காமனது
ஆணையால் வந்த படை.

காமக் கடும் பகையின் தோன்றினேற்கு ஏமம் —
எழினுதல் ஈத்த இம் மா.

அகை எரி ஆனது, என் ஆர் உயிர் எஞ்சும்
வகையினால், உள்ளம் சுடுதரும் மன்னோ—
முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று இன் நகை மாதர்
தகையால் தலைக்கொண்ட நெஞ்சு!

அழல் மன்ற, காம அரு நோய்; நிழல் மன்ற,
நேரிழை ஈத்த இம் மா.

138

[The hero as he chooses to ride the palmyra horse addresses the noble men of the town]

O the noble ones!
May you prosper O the noble ones!
If it is given of the noble-minded
To treat others' adversity ever as their own,
And to discern the ways of virtue thereof,
I have a word for you to note,
O the noble ones of this town!

There came a damsel before my eyes
Like lightning thro' the pouring clouds,
And let her lustrous form revealed to my sight;
She in passion drew my heart into her fold,
And I go sleep denied thenceforward;
Wearing the finely strung garland
Of the splendrous *āvirai* flowers
Along with the clusters of the *erukku* blossoms,
The lofty dark palmyra stem horse I mount
With the bells fastened to it tinkling about;
And holding the horse a while,
I'll sing of the deed unkindly
Of that damsel wearing close-fitted ornaments,
As a relief to my torment of passion
Unmitigated and unendurable as it is.

Lured into the sea of passion
The lass with the honeyed tongue gave me,
With her staying ashore,
I shall sail across by day and by night
Tossed by the waves of my affliction thro',
With the palmyra stem for the raft,
Proclaiming
'Riding the palmyra stem horse I am'.
This palmyra stem horse,

ஆங்கு அதை,

அறிந்தனிர் ஆயின், சான்றவிர்! தான் தவம்
ஒரீஇ, துறக்கத்தின் வழீஇ, ஆன்றோர்
உள் இடப்பட்ட அரசனைப் பெயர்த்து, அவர்
உயர் நிலை உலகம் உறீஇயாங்கு, என்
துயர் நிலை தீர்த்தல் நும்தலைக் கடனே.

cāṉṟavir, vāḻiyō! cāṉṟavir! eṉṟum
piṟar nōyum tam nōy pōl pōṟṟi, aṟaṉ aṟital
cāṉṟavarkku ellām kaṭaṉ āṉāl, iv irunta
cāṉṟīr! umakku oṉṟu aṟivuṟuppēṉ: māṉṟa
tuḷi iṭai miṉṉup pōl tōṉṟi, orutti,
oḷiyōṭu uru eṉṉaik kāṭṭi, aḷiyaḷ, eṉ
neñcu āṟu koṇṭāḷ; ataṟkoṇṭum tuñcēṉ,
aṇi alaṅku āviraip pūvōṭu erukkiṉ
piṇaiyal am kaṇṇi milaintu, maṇi ārppa,
ōṅku irum peṇṇai maṭal ūrntu, eṉ evva nōy
tāṅkutal tēṟṟā iṭumpaikku uyirppāka
viṅku iḻai mātar tiṟattu oṉṟu, niṅkātu,
pāṭuvēṉ, pāy mā niṟuttu.

yāmattum ellaiyum evvat tirai alaippa,
'mā mēlēṉ' eṉṟu, maṭal puṇaiyā niṉtuvēṉ—
tē moḻi mātar uṟāatu uṟīiya
kāmak kaṭal akappaṭṭu.

uyyā aru nōykku uyavākum—maiyal
uṟīiyāḷ īitta im mā.

kāṇunar eḷḷak kalaṅki, talai vantu, eṉ
āṇ eḻil muṟṟi uṭaittu uḷ aḻittarum—
'māṉ iḻai mātarāḷ ēer' eṉa, kāmaṉatu
āṇaiyāl vanta paṭai.

kāmak kaṭum pakaiyiṉ tōṉṟiṉēṟku ēmam—
eḻinutal īitta im mā.

That damsel who's me into this passion landed,
Shall be the cure for this grave unmitigated illness.

This Kāmaṉ[1] - darted missile,
Called
The grace of that woman exquisitely bejewelled,
Dared me head-on,
Devastated the fortress of my manliness
And is on unmaking the inner edifice too,
For me to go confounded
To the despise of the onlookers around.

This palmyra stem horse is the guard
That woman of catching forehead has handed me
As I contend with this passion the deadly foe.

The heart of mine,
Entranced at the loveliness of the lass
With *mullai* buds like teeth and winning smiles,
Goes scorched in the burning flame of passion
With my life dear fighting hard for survival.

This palmyra stem horse is the shelter,
That woman with exquisite ornaments handed me,
To hold me against the burning deathly ailment of passion.

The state of mine coming home to you,
O the noble-minded ones,
Your charge it is
To see my affliction end,
Like the sage men
Who entry into heavenly bliss facilitate
To a monarch they've tutored,
Who tends to go astray
Deviating from the path of penance set.

---

1. The Indian god of Love, Cupid.

akai eri āṉātu, eṉ ār uyir eñcum
vakaiyiṉāl, uḷḷam cuṭutarum maṉṉō—
mukai ēr ilaṅku eyiṟṟu iṉ nakai mātar
takaiyāl talaikkoṇṭa neñcu!

aḻal maṉṟa, kāma aru nōy; niḻal maṉṟa,
nēriḻai īṯta im mā.

āṅku atai,

aṟintaṉir āyiṉ, cāṉṟavir! tāṉ tavam
oṟīi, tuṟakkattiṉ vaḻīi, āṉṟōr
uḷ iṭappaṭṭa aracaṉaip peyarttu, avar
uyarnilai ulakam uṟīiyāṅku, eṉ
tuyar nilai tīrttal numtalaik kaṭaṉē.

139

'மடல் ஏறுவேன்' என்ற தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறியது.

கண்டவிர் எல்லாம் கதுமென வந்து, ஆங்கே,
பண்டு அறியாதீர் போல நோக்குவீர்; கொண்டது
மா என்று உணர்மின்; மடல் அன்று: மற்று இவை
பூ அல்ல; பூளை, உழிஞையோடு, யாத்த
புன வரை இட்ட வயங்கு தார்ப் பீலி,
பிடி அமை நூலொடு பெய்ம் மணி கட்டி,
அடர் பொன் அவிர் ஏய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி:
நெடியோன் மகன் நயந்து தந்து, ஆங்கு அனைய
வடிய வடிந்த வனப்பின், என் நெஞ்சம்
இடிய இடைக் கொள்ளும் சாயல், ஒருத்திக்கு
அடியுறை காட்டிய செல்வேன்; மடியன்மின்;
அன்னேன் ஒருவனேன், யான்.

என்னானும், 'பாடு' எனில், பாடவும் வல்லேன், சிறிது; ஆங்கே,
'ஆடு' எனில், ஆடலும் ஆற்றுகேன்; பாடுகோ—
என் உள் இடும்பை தணிக்கும் மருந்தாக,
நன்னுதல் ஈத்த இம் மா?

திங்கள் அரவு உறின், தீர்க்கலார் ஆயினும்
தம் காதல் காட்டுவர், சான்றவர்—இன் சாயல்
ஒண்டொடி நோய் நோக்கில் பட்ட என் நெஞ்ச நோய்
கண்டும், கண்ணோடாது, இவ் ஊர்.

139

[The address of the hero to the spectators around as he resolves to ride the palmyra horse]

Sighting me here,
You've all come around in haste
And look at me as if an alien I am;
The one I ride with the tongued bell around the neck
And with the reins held in my hands
Is the horse alive
And not the form palmyra stem made of,
Do see it right;
The ones on me are not ornaments wrought,
Garlands they're all
Of *pūḷai* and *uḻiñaḻ* flowers
Stringed along with *āvirai* gleaming like beaten gold,
And of shining peacock feathers from hilly tracts.

My bandage solicitous to the woman
With beauties like those contrived in passion
By the son[1] of Tirumāl,
And with bewitching looks
That undo my heart's might,
I shall let you all note;
One with such a mien I am,
Do go not frowning at me.

Desired that I sing, I shall,
Or dance a little, that too I can;
Should I sing now of the horse
That the woman with comely forehead handed me
As a way for my agony of passion to be relieved?

---

1. Kāmaṉ, the Indian God of love.

தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி உயிர் செகுக்கும்
பாம்பும் அவைப் படில், உய்யுமாம் —பூங் கண்
வணர்ந்து ஒலி ஐம்பாலாள் செய்த இக் காமம்
உணர்ந்தும், உணராது, இவ் ஊர்.

வெஞ் சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரை நின்றார்
அஞ்சல் என்றாலும் உயிர்ப்பு உண்டாம்— அம் சீர்ச்
செறிந்த ஏர் முறுவலாள் செய்த இக் காமம்
அறிந்தும், அறியாது, இவ் ஊர்.

ஆங்க—

என் கண் இடும்பை அறீஇயினென்; நும்கண்
தெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கால், இன்ன
மருளுறு நோயொடு மம்மர் அகல,
இருளுறு கூந்தலாள் என்னை
அருளுறச் செயின், நுமக்கு அறனுமார் அதுவே.

kaṇṭavir ellām katumeṉa vantu, āṅkē,
paṇṭu aṟiyātīr pōla nōkkuvīr; koṇṭatu
mā eṉṟu uṇarmiṉ; maṭal aṉṟu: maṟṟu ivai
pū alla; pūḷai, uḷiñaiyōṭu, yātta
puṉa varai iṭṭa vayaṅku tārp pīli,
piṭi amai nūloṭu peym maṇi kaṭṭi,
aṭar poṉ avir ēykkum āviraṅ kaṇṇi:
neṭiyōṉ makaṉ nayantu tantu, āṅku aṉaiya
vaṭiya vaṭinta vaṉappiṉ, eṉ neñcam
iṭiya iṭaik koḷḷum cāyal, oruttikku
aṭiyuṟai kāṭṭiya celvēṉ; maṭiyaṉmiṉ;
aṉṉēṉ oruvaṉēṉ, yāṉ.

eṉṉāṉum, 'pāṭu' eṉil, pāṭavum vallēṉ, ciṟitu; āṅkē,
'āṭu' eṉil, āṭalum āṟṟukēṉ; pāṭukō—
eṉ uḷ iṭumpai taṇikkum maruntāka,
naṉṉutal īṭṭa im mā?

tiṅkaḷ aravu uṟiṉ, tīrkkalār āyiṉum,
tam kātal kāṭṭuvar, cāṉṟavar—iṉ cāyal
oṇṭoṭi nōy nōkkil paṭṭa eṉ neñca nōy
kaṇṭum, kaṇṇōṭātu, iv ūr.

Men of nobility will mark their heartful concern
At the serpent seizing the moon[2]
Even while they cannot alleviate her angst;
No solicitude does this town show
For my ailing heart
That has fallen for the grievous looks
Of this woman with winsome beauty
Adorned with shining bracelets.

Even a deadly serpent with uncontained ire
Is said to be spared its life
When it chances to enter an assembly of men;
This town even as it knows it well
Goes unfeeling about my pain of passion
The damsel with flower-like eyes,
With five-stranded tresses curled and luxuriant
Handed me right herein.

For those caught in a deathly whirlpool,
A word of assurance 'Fear you not'
Shall hold a ray of hope;
But indifferent does this town remain
To the sickness of passion
This lovely woman with winning radiant smile handed me,
In the know of things though it is.

Thus much,

To my affliction I've brought you home;
As you keep weighing it right,
You may your hand of succour extend
To make the woman of dark tresses
Favour me with the bliss of her affections
For my heart's bewildering dismay to end;
That is the way of virtue for you too.

---

2. A myth. Rāku, the ascending node of the moon regarded as one of the nine planets, and believed to have the form of a monstrous serpent, which, with Kētu, the descending node, is supposed to seize the moon and the sun, and thus cause the eclipses.

tāṅkāc ciṉattoṭu kāṭṭi uyir cekukkum
pāmpum avaip paṭil, uyyumām—pūṅ kaṇ
vaṇarntu oli aimpālāḷ ceyta ik kāmam
uṇarntum, uṇarātu, iv ūr.

veñ cuḻip paṭṭa makaṟkuk karai niṉṟār
añcal eṉṟālum uyirppu uṇṭām—am cīrc
ceṟinta ēr muṟuvalāḷ ceyta ik kāmam
aṟintum, aṟiyātu, iv ūr.

āṅka—

eṉ kaṇ iṭumpai aṟiiyiṉeṉ; numkaṇ
teruḷuṟa nōkkit teriyuṅkāl, iṉṉa
maruḷuṟu nōyoṭu mammar akala,
iruḷuṟu kūntalāḷ eṉṉai
aruḷuṟac ceyiṉ, numakku aṟaṉumār atuvē.

140

இரந்து பின்னின்ற தலைவன் மடல் ஏறியவழி, அவள் தமர் அஞ்சி,தலைவியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தலைக் கண்டோர் கூறியது.

அரிதினின் தோன்றிய யாக்கை புரிபு தாம்
வேட்டவை செய்து, ஆங்கு, காட்டி மற்று ஆங்கே,
அறம் பொருள் இன்பம் என்று அம் மூன்றின் ஒன்றன்
திறம் சேரார் செய்யும் தொழில்கள் அறைந்தன்று—
அணி நிலைப் பெண்ணை மடல் ஊர்ந்து, ஒருத்தி
அணி நலம் பாடி வரற்கு.

ஒரொருகால் உள்வழியள் ஆகி, நிறை மதி
நீருள் நிழல் போல், கொளற்கு அரியள்— போருள்
அடல் மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடல்மாமேல்
மன்றம் படர்வித்தவள்— வாழி, சான்றீர்!

பொய் தீர் உலகம் எடுத்த கொடிமிசை,
மை அறு மண்டிலம் வேட்டனள் - வையம்
புரவு ஊக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை இரவு ஊக்கும்
இன்னா இடும்பை செய்தாள்—அம்ம, சான்றீர்!

140

[The spectators reporting of the alarmed kinsmen of the heroine coming around for her wedding with the hero, as he, after acts of solicitude, takes to riding the palmyra horse]

Sage tongues speak of deeds of the uninformed
Who adhere not to the canons of one in the least
Of righteousness[1], wealth[2] and felicities of passion[3];
Endowed though with this body dear,
They go about doing things
Whatever this body hankers after;
One such deed is
To ride into the open a palm stem well-made
Singing the praise of a damsel's beauties.

May you prosper
O men of nobility!
The one that I am,
Who keeps the winning horse in action at the battlefront,
Is here riding the palmyra stem horse at this assembly;
The woman behind is she
Who's at one moment my heart for residence,
And goes hard of access the next moment
Like the full moon's image water reflects.

Hear me out
O men of noble mien!
The one that I am,
Who's of the reigning protector's stuff made,
Is here taking to a suppliants's act,
A torment ignominious truly it is!
The woman behind is she
Who's of a proclivity to desire the radiant sun's disc
That rises in the east
And abides in the tongues of men who falsity shun.

1, 2, 3. *Aṟam, Poruḷ* and *Iṉpam.*

கரந்தாங்கே இன்னா நோய் செய்யும்; மற்று இஃதோ—
பரந்த சுணங்கின் பணைத் தோளாள் பண்பு?

இடி உமிழ் வானத்து, இரவு இருள் போழும்
கொடி மின்னுக் கொள்வேன் என்றன்னள்—வடி நாவின்
வல்லார் முன் சொல் வல்லேன் என்னைப் பிறர் முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டியவள்—வாழி, சான்றீர்!

என்று, ஆங்கே,

வருந்த மா ஊர்ந்து, மறுகின்கண் பாட,
திருந்திழைக்கு ஒத்த கிளவி கேட்டு, ஆங்கே,
பொருந்தாதார் போல் வல் வழுதிக்கு அருந் திறை
போல, கொடுத்தார், தமர்.

aritiṉiṉ tōṉṟiya yākkai puripu tām
vēṭṭavai ceytu, āṅku, kāṭṭi maṟṟu āṅkē,
aṟam poruḷ iṉpam eṉṟu am mūṉṟiṉ oṉṟaṉ
tiṟam cērār ceyyum toḻilkaḷ aṟaintaṉṟu—
aṇi nilaip peṇṇai maṭal ūrntu, orutti
aṇi nalam pāṭi varaṟku.

ōrorukāl uḷvaḻiyaḷ āki, niṟai mati
nīruḷ niḻal pōl, koḷaṟku ariyaḷ—pōruḷ
aṭal māmēl āṟṟuvēṉ eṉṉai maṭalmāmēl
maṉṟam paṭarvittavaḷ—vāḻi, cāṉṟīr!

poy tīr ulakam eṭutta koṭimicai,
mai aṟu maṇṭilam vēṭṭaṉaḷ—vaiyam
puravu ūkkum uḷḷattēṉ eṉṉai iravu ūkkum
iṉṉā iṭumpai ceytāḷ—amma, cāṉṟīr!

karantāṅkē iṉṉā nōy ceyyum; maṟṟu ikṭō—
paranta cuṇaṅkiṉ paṇait tōḻāḷ paṇpu?

iṭi umiḻ vāṉattu, iravu iruḷ pōḻum
koṭi miṉṉuk koḷvēṉ eṉṟaṉṉaḷ—vaṭi nāviṉ
vallār muṉ col vallēṉ eṉṉaip piṟar muṉṉark
kallāmai kāṭṭiyavaḷ—vāḻi, cāṉṟīr!

This woman with yellow beauty spots on,
And with shoulders bamboo-stems like
Does cause affliction unbearable
Even as she is removed from my sight;
Is it the stuff she is made of?

May you prosper
O noble men!
The one that I am,
Who sound words utters in the assembly of the mighty-tongued,
Is here to an ignoramus reduced;
The woman behind is she
Bearing such mien as to seize the lightning
That strikes the rumbling sky at the dead of night.

In this manner,

As I in angst rode the horse singing on the streets,
The kindred of that damsel with exquisite jewels
Discerned words around
Befitting my demand for her hand,
And to our wedded union they consented,
Like the foes bringing rich tributes
To the Pāṇṭiya of excelling prowess in war.

enṟu, āṅkē,

varunta mā ūrntu, maṟukiṉkaṇ pāṭa,
tiruntiḻaikku otta kiḷavi kēṭṭu, āṅkē,
poruntātār pōr val vaḻutikku arun tiṟai
pōla, koṭuttār, tamar. 25

141

'பொழுது தலை வைத்த கையறு காலை, இறந்த போலக் கிளக்கும் கிளவி, மடனே வருத்தம் மருட்கை மிகுதியொடு, அவை நாற் பொருட்கண் நிகழும் என்ப.' இச் சூத்திரம்,' பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே' என்ற சிறப்புடைப் பெருந்திணை அன்றி, பெருந்திணைக் குறிப்பாகக் கந்தருவத்துட்பட்டு வழுவி வரும் 'ஏறிய மடல் திறம்' முதலிய நான்கனுள் ஒன்றாய், முன்னர் நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழுவி வந்த 'தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகு திறம்' ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது. ஓதலும் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற் பிரிவாகிய வாளாண் எதிரும் பிரிவும், முடியுடை வேந்தர்க்கும் அவர் ஏவலின் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமையின், அப் பிரிவில் பிரிகின்றான். 'என்பதை குறித்தல் தவிர்ச்சியாகும்' என்பதனால், 'கற்புப் போல நீ இவ்வாறு ஒழுகி, யான் வருந்துணையும் ஆற்றி இரு' என ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் இலக்கணம் அன்மையின், வாளா பிரியும் அன்றே? அங்ஙனம் பிரிந்துழி, அவன் கூறிய கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தல் அரிது ஆகலின், அவட்கு அன்பு இன்றி நீங்கினான் என்று, ஆற்றாமை மிக்கு ஆண்டுப் பெருந்திணைப் பகுதி நிகழும் என்று உணர்க.

(இதன் பொருள்) : பொழுது-அந்திக் காலத்தே; கையறு காலை-'புறம் செயச் சிதைதல்" என்னும் சூத்திரத்தில், 'அதனின் ஊங்கு இன்று' எனக் கூறிய கையறவு உரைத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடு எய்திய காலத்தே; தலை வைத்த-அந்த ஆறாம் அறுதியின் இகந்தனவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள்; மிகுதியொடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நாற் பொருட்கண் நிகழும்-தன் வினைப்பு மிகுதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றாமையும் வியப்பும் ஆகிய நான்கு பொருட்கண்ணே நடக்கும்; அவை இறந்த போலக் கிளக்கும் கிளவி என்ப-அங்ஙனம் அவை நடக்கின்ற நான்கு பொருளும் கூற்று நிகழுங்கால், தன்னைக் கைகடந்தன போலக் கூறும் கூற்றாய் நிகழும் என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

தலை வைத்த மெய்ப்பாடு ஆவன: 'ஆறாம் அறுதியினும் ஒப்பத் தோன்றுதற்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளாய் மன்றத்து இருந்த சான்றோர் அறிய, தன் துணைவன் பெயரும், பெற்றியும், அவனொடு புணர்ந்தமையும், தோன்றக் கூறியும், அழுதும், அரற்றியும், பொழுதொடு புலம்பியும், ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறுதலும், பிறவும் ஆம்' என்னும் லிதி பற்றி வரைவிடைப் பிரிந்து நீட்டித்துழி, தலைவி பிரிவு ஆற்றகில்லாது நாணு வரை இறந்து கலங்கி மொழிந்து அறிவு அழிந்துழி, அவன் வந்து சாரத் தெளிந்தமை கண்டார் கூறிற்று என்று கூறியது.

புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள் புல் ஆரா மாத்திரை,
அருகுவித்து ஒருவரை அகற்றலின், தெரிவார்கண்,
செய நின்ற பண்ணினுள் செவி சுவை கொள்ளாது,
நயம் நின்ற பொருள் கெடப் புரி அறு நரம்பினும்
பயன் இன்று மன்றம்ம, காமம்—இவள் மன்னும் 5

141

[As the hero's separation before marriage goes protracted, the heroine is despondent, her sense of modesty giving in. The spectators speak of her features lighting up as he is back into her fold]

Pray lend your ears:
Even while this damsel sports about
With her maids with radiant foreheads all in unison,
A smile she'd wear in her eyes and on her face,
Concealed within as it is
With her teeth thorns' point like showing not up;
Now her sense of modesty has given in
And hers is a laugh booming and noisy
With her well-lined silver teeth showing up much;
No sooner does she laugh thus
Than her lovely enticing eyes blossoming buds like
Go sobbing with her pretty eye-lids flooding.

For as we reflect on it,
More unprofitable is the passion—
Where parting occurs in love
Before a consummate embrace comes about
Of lovers destined to union—
Than the cords breaking off
To the undoing of the sweet import of the tunes,
Ere the longing expectant ears come
Feasting on the rich strains of the instrument.
Oh! I've come here shrunk in stature,
Unmindful of the distressful nature
Of this woman with heavy earrings;
Let me see what avail it comes to.

What does it avail of you all too?
Do you hold me an object of ridicule?
Then no dishonour it is, is it
To cuddle up the elusive wide chest

ஒள் நுதல் ஆயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும்,
முள் நுனை தோன்றாமை முறுவல் கொண்டு அடக்கி, தன்
கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள்; பெண் இன்றி
யாவரும் தண் குரல் கேட்ப, நிரை வெண் பல்
மீ உயர் தோன்ற, நகாஅ, நக்காங்கே,
பூ உயிர்த்தன்ன புகழ் சால் எழில் உண்கண்
ஆய் இதழ் மல்க அழும்.

ஓஒ! அழிதகப் பாராதே, அல்லல் குறுகினம்;
காண்பாம்—கனங்குழை பண்பு.

என்று, எல்லீரும் என் செய்தீர்? என்னை நகுதிரோ?
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ—யான் உற்ற
அல்லல் உறீஇயான் மாய மலர் மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்.
'எல்லா! நீ உற்றது எவனோ மற்று?' என்றீரேல், 'எற் சிதை
செய்தான் இவன்' என, 'உற்றது இது' என,
எய்த உரைக்கும் உரன் அகத்து உண்டாயின்,
பைதல ஆகிப் பசக்குவமன்னோ— என்
நெய்தல் மலர் அன்ன கண்?

கோடு வாய் கூடாப் பிறையை, பிறிது ஒன்று
நாடுவேன், கண்டனென்; சிற்றிலுள் கண்டு, ஆங்கே,
ஆடையான் மூஉய் அகப்படுப்பேன்; சூடிய,
காணான், திரிதரும்கொல்லோ; மணி மிடற்று
மாண் மலர்க் கொன்றையவன்?

'தெள்ளியேம்' என்று உரைத்து, தேராது, ஒரு நிலையே,
'வள்ளியை ஆக!' என நெஞ்சை வலியுறீஇ,
உள்ளி வருகுவர்கொல்லோ? வளைந்து யான்
எள்ளி இருக்குவேன் மற்கொலோ? நள்ளிருள்
மாந்தர் கடி கொண்ட கங்குல், கனவினான்,
தோன்றினனாக, தொடுத்தேன்மன், யான்; தன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்ப, யான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான், கரந்து.

கதிர் பகா ஞாயிறே! கல் சேர்தி ஆயின்,
அவரை நினைத்து, நிறுத்து என் கை நீட்டித்
தருகுவை ஆயின், தவிரும்—என் நெஞ்சத்து
உயிர் திரியா மாட்டிய தீ
மை இல் சுடரே! மலை சேர்தி நீ ஆயின்,
பௌவ நீர்த் தோன்றிப் பகல் செய்யும் மாத்திரை,

Of the one who's handed me this affliction,
And to have the bliss of his union?

As I said, 'Outrage he committed against me,'
Persist you did, 'Oh here! You!
Of what sort is that transgression?'
Will my eyes *neytal* flower like lose their sheen
If I have the fortitude to speak it out?

As I drew the loop of my toy house on sand
And went divining the return of my man,
It wore the crescent moon's image unformed;
Distressed thereof[1]
I tended to hold it back covering it with my attire;
Then I wondered:
'Would the Lord of sapphire-like neck[2]
Crowned with the splendrous *konrai* flowers
Go around searching for the crescent
Finding it not on his head[3]?'

'Unclouded is my mind,
Let me be benevolent to him',
I'd urge my heart thus;
And it turned unprofitable.
Would he think of my passion
And be back into my fold?
Would I cast a frowning look on him
And go about despising him?

And sight him I did in dream
At the dead of night
When the men of watch moved around,

---

1. The heroine fancies that the crescent growing into a full moon would aggravate her forlornness.

2. Lord Civaṉ whose neck is blue from drinking the deadly poison that surfaced as the ocean of milk was churned.

3. Reference to the form of Civaṉ wearing the crescent on his head.

கைவிளக்காகக் கதிர் சில தாராய்! என்
தொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு.

சிதைத்தானைச் செய்வது எவன்கொலோ? எம்மை
நயந்து, நலம் சிதைத்தான்.

மன்றப் பனைமேல் மலை மாந் தளிரே! நீ
தொன்று இவ் உலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ?
மென் தோள் ஞெகிழ்த்தான் தகை அல்லால், யான் காணேன்—
நன்று தீது என்று பிற.

நோய் எரியாகச் சுடினும், சுழற்றி, என்
ஆய் இதழ் உள்ளே கரப்பன்— கரந்தாங்கே
நோய் உறு வெந் நீர்: தெளிப்பின், தலைக் கொண்டு
வேவது, அளித்து இவ் உலகு.

மெலியப் பொறுத்தேன்; களைந்தீமின்—சான்றீர்!—
நலிதரும் காமமும் கௌவையும் என்று, இவ்
வலிதின் உயிர் காவாத் தூங்கி, ஆங்கு, என்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு.

எனப் பாடி,

இனைந்து நொந்து அழுதனள்; நினைந்து நீடு உயிர்த்தனள்;
எல்லையும் இரவும் கழிந்தன என்று எண்ணி, எல்லிரா
நல்கிய கேள்வன் இவன்— மன்ற, மெல்ல
மணியுள் பரந்த நீர் போலத் துணிவாம்—
கலம் சிதை இல்லத்துக் காழ் கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல் தெளிந்து, நலம் பெற்றாள்,
நல் எழில் மார்பனைச் சார்ந்து.

purivuṇṭa puṇarcciyuḷ pul ārā māttirai,
arukuvittu oruvarai akaṟṟaliṉ, terivārkaṇ,
ceya niṉṟa paṇṇiṉuḷ cevi cuvai koḷḷātu,
nayam niṉṟa poruḷ keṭap puri aṟu narampiṉum
payaṉ iṉṟu maṉṟamma, kāmam—ivaḷ maṉṉum

oḷ nutal āyattār ōrāṅkut tiḷaippiṉum,
muḷ nuṇai tōṉṟāmai muṟuval koṇṭu aṭakki, taṉ
kaṇṇiṉum mukattiṉum nakupavaḷ; peṇ iṉṟi
yāvarum taṇ kural kēṭpa, nirai veṇ pal

And I cuddled him fast;
Hardly did I open my eyes in measures
To see him mine flesh and blood
When he slipped off from my clasp unseen:

'O the sun of unsplit beams!
Were you to go behind the hills,
Hold him in mind, seek him out and find him
And hand him right to me,
The fire of my being burning within
Would then extinguish.'

'O the immaculate sun!
Were you to go beyond the hills now,
Until you rise up from the ocean waters
And light up the world,
Do hand me some of your beams for lamp
For me to search for the one
Who's disfigured the sandal drawings on my person.

Whatever could I do with the one
That hungered for my beauties
And let them wither away thereafter;
O the sun with the hilly mango-shoots' hue
Shining over the bamboos of the plains!

Nothing of the good or the evil I know
Save the nature of the one
That has let my shoulders wear away,
Anything apart have you seen in this antique world?

Even as this ailment of passion consumes me,
Withering me about after the blazing fire,
I'll hold it wrapped up,
Keeping off tears from my comely blossom-like eyes;
Were these hot drops born of passion's anguish
To drop down on the earth,
This bounteous sphere will get scorched up.

mī uyar tōṉṟa, nakāa, nakkāṅkē,
pū uyirttaṉṉa pukaḷ cāl eḻil uṇkaṇ
āy itaḷ malka aḻum.

ōo! aḻitakap pārātē, allal kuṟukiṉam;
kāṇpām—kaṉaṅkuḻai paṇpu.

eṉṟu, ellīrum eṉ ceytīr? eṉṉai nakutirō?
nalla nakāalir maṟkolō—yāṉ uṟṟa
allal uṟīiyāṉ māya malar mārpu
pullip puṇarap peṟiṉ.
'ellā! nī uṟṟatu evaṉō maṟṟu?' eṉṟīrēl, 'eṟ citai
ceytāṉ ivaṉ' eṉa, 'uṟṟatu itu' eṉa,
eyta uraikkum uraṉ akattu uṇṭāyiṉ,
paitala ākip pacakkuvamaṉṉō—eṉ
neytal malar aṉṉa kaṇ?

kōṭu vāy kūṭāp piṟaiyai, piṟitu oṉṟu
nāṭuvēṉ, kaṇṭaṉeṉ; ciṟṟiluḷ kaṇṭu, āṅkē,
āṭaiyāṉ mūuy akappaṭuppēṉ; cūṭiya,
kāṇāṉ tiritarumkollō—maṇi miṭaṟṟu
māṇ malark koṉṟaiyavaṉ?

'teḻḻiyēm' eṉṟu uraittu, tērātu, oru nilaiyē,
'vaḻḻiyai āka!' eṉa neñcai valiyuṟīi,
uḻḻi varukuvarkollō? vaḷaintu yāṉ
eḻḻi irukkuvēṉ maṟkolō? naḻḻiruḷ
māntar kaṭi koṇṭa kaṅkul, kaṉaviṉāl,
tōṉṟiṉaṉāka, toṭuttēṉmaṉ, yāṉ; taṉṉaip
paiyeṉak kāṇku viḻippa, yāṉ paṟṟiya
kaiyuḷē, māyntāṉ, karantu.

katir pakā ñāyiṟē! kal cērtiāyiṉ,
avarai niṉaittu, niṟuttu eṉ kai nīṭṭit
tarukuvaiāyiṉ, tavirum—eṉ neñcattu
uyir tiriyā māṭṭiya tī.
mai il cuṭarē! malai cērti nī āyiṉ,
pauva nīrt tōṉṟip pakal ceyyum māttirai,

O men of nobility!
The distressful passion and the slander thereof
Weigh me down on either side with their might;
I've borne them all to my bearing's end;
Do deliver me now from these two afflictions.

The strain she sang along;

Pondering the days and nights gone unprofitable;
She sobbed her heart out,
She then in despair sighed for long.

Spectators

Here's come her lord to sweeten the night,
And cuddled her up to his fine winsome chest;
She has her beauties come blooming
Like turbid waters in a pitcher
Coming clear with a clearing-nut in;
The ocean and the pearl they're verily like.

kaiviḷakkākak katir cila tārāy! eṉ
toyyil citaittāṉait tērku.

citaittāṉaic ceyvatu evaṉkolō? emmai
nayantu, nalam citaittāṉ.

maṉṟap paṉaimēl malai māṉ taḷirē! niṟ
toṉṟu iv ulakattuk kēṭṭum aṟitiyō?
meṉ tōḷ ñekiḻttāṉ takai allāl, yāṉ kāṇēṉ—
naṉṟu tīṟu eṉṟu piṟa.

nōy eriyākac cuṭiṉum, cuḻaṟṟi, eṉ
āy itaḻ uḷḷē karappaṉ—karantāṅkē
nōy uṟu ven niṟ: teḷippiṉ, talaik koṇṭu
vēvatu, aḷittu iv ulaku.

meliyap poṟuttēṉ; kaḻaintīmiṉ—cāṉṟīr!—
nalitarum kāmamum kauvaiyum eṉṟu, iv
valitiṉ uyir kāvāt tūṅki, āṅku, eṉṉai
naliyum viḻumam iraṇṭu.

eṉap pāṭi,

iṉaintu nontu aḻutaṉaḻ; niṉaintu niṟṭu uyirttaṉaḻ;
ellaiyum iravum kaḻintaṉa eṉṟu eṉṉi, ellirā
nalkiya kēḷvaṉ ivaṉ—maṉṟa, mella
maṇiyuḷ paranta niṟ pōlat tuṇivām—
kalam citai illattuk kāḻ koṇṭu tēṟṟak
kalaṅkiya niṟpōl teḷintu, nalam peṟṟāḷ,
nal eḻil mārpaṉaic cārntu.

142

இதுவும் அது.

'அகல் ஆங்கண், இருள் நீங்கி, அணி நிலாத் திகழ்ந்த பின்,
பகல் ஆங்கண் பையென்ற மதியம் போல், நகல் இன்று
நல் நுதல் நீத்த திலகத்தள், "மின்னி
மணி பொரு பசும் பொன்கொல்? மா ஈன்ற தளிரின்மேல்
கணிகாரம் கொட்கும்கொல்?" என்றாங்கு அணி செல,

142

[The same context as that of verse 141]

'Features of loveliness along with the *tilak*[1] unformed
Like the graceful moon turning lustreless by day
That had darkness dispelled around by night!
Pallid hue all over undoing her splendour
That ere had kept one wondering:
Is it the fine gold glittering sapphire-like!
Is it the *kōṅku* pollen spread on the mango shoots!
Distraught, eyes on the ground, nervous,
Moaning and wailing now;
O whatever has befallen this woman!'

O men that keep wondering at me thus
Do lend your ears to my word:
A right thing I've done;
The one he is
That has forsaken me,
Like the person guileful
Who by his unkindly drum-beat
Did the *acuṇam*[2] to death
Which in ecstasy had feasted on the *yāḻ*'s strain.
It's taken long for my heart
To find its poise with that man
Who left my soft shoulders wasting away
After trysts of passion clandestine,
And to search for him in the land he's in.
If you could seek him out in the nine provinces,[3]

---

1. A small circular mark on the forehead.

2. A creature believed to be so susceptible to harmony that when it is fascinated by notes of music, a sudden loud beat of the drum causes its instantaneous death.

3. The nine mythic lands, viz., Kīḻpālvitēkam, Mēlpālvitēkam, Vaṭapālvitēkam, Teṉpālvitēkam, Vaṭapālirēpatam, Teṉpālirēpatam, Vaṭapāṟparatam, Teṉpāṟparatam and Mattimakaṇṭam.

மேனி மறைத்த பசலையள், ஆனாது
நெஞ்சம் வெறியா நினையா, நிலன் நோக்கா,
அஞ்சா, அழாஅ, அரற்றா, இஃது ஒத்தி
என் செய்தாள்கொல்?' என்பீர்!— கேட்டீமின்—பொன் செய்தேன்.

மறையின் தன் யாழ் கேட்ட மானை அருளாது,
அறை கொன்று, மற்று அதன் ஆர் உயிர் எஞ்ச,
பறை அறைந்தாங்கு, ஒருவன் நீத்தான்— அவனை
அறை நவ நாட்டில் நீர் கொண்டு தரின், யானும்
நிறை உடையேன் ஆகுவேன்மன்ற—மறையின் என்
மென் தோள் நெகிழ்த்தானை மேஎய், அவன் ஆங்கண்
சென்று, சேட்பட்டது, என் நெஞ்சு.

'ஒன்றி முயங்கும்' என்று, என் பின் வருதிர்; மற்று ஆங்கே,
'உயங்கினாள்' என்று, ஆங்கு உசாதிர்; 'மற்று அந்தோ
மயங்கினாள்!' என்று மருடிர்; கலங்கன்மின்—
இன் உயிர் அன்னார்க்கு எனைத்து ஒன்றும் தீது இன்மை
என் உயிர் காட்டாதோ மற்று
'பழி தபு ஞாயிறே! பாடு அறியாதார்கண்
கழியக் கதழ்வை' எனக் கேட்டு, நின்னை
வழிபட்டு இரக்குவேன் வந்தேன்— என் நெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கால், என்னை
ஒழிய விடாதீமோ என்று.

அழிதக மாஅந் தளிர் கொண்ட போழ்தினான், இவ் ஊரார்
தாஅம் தளிர் சூடித் தம் நலம் பாடுப;
ஆஅம் தளிர்க்கும் இடைச் சென்றார் மீள்தரின்,
யாஅம் தளிர்க்குவேம்மன்.

நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன்; நெடு மென் தோள்
பெய் கரும்பு ஈர்க்கவும் வல்லன்; இள முலைமேல்
தொய்யில் எழுதவும் வல்லன்; தன் கையில்
சிலை வல்லான் போலும் செறிவினான்; நல்ல
பல வல்லன்— தோள் ஆள்பவன்.

நினையும் என் உள்ளம்போல், நெடுங் கழி மலர் கூம்ப;
இனையும் என் நெஞ்சம்போல், இனம் காப்பார் குழல் தோன்ற;
சாய என் கிளவிபோல், செவ்வழி யாழ் இசை நிற்ப;
போய என் ஒளியேபோல், ஒரு நிலையே பகல் மாய;
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோடு என்தலை
மாலையும் வந்தன்று, இனி.

Fetch him and hand him to me,
Unimpaired then will my honour be.

You come along with me
Sure of finding me in his clasp someday;
Tarry you then in deliberation
Saying, 'Despair deep she's in';
Perplexed then you go
Thinking disheartened I am;
Be not perturbed thus.

My soul will reveal for sure
That he dear as my being
Suffers no worrisome evil,
Will it not?

O sun the destroyer of evil!
I've cóme to you with a prayerful supplication,
Having learnt as I did
That your ire exceeding will visit on those
Who stay oblivious of etiquette right;
As you direct your fury at the man
That has gone off leaving me distraught,
Let it not be such
As to find me perish.

At this twilight hour of mango shoot's hue,
The lasses of this town,
Wearing garlands tender sprouts interlaced,
Go about singing of their passion for their men;
The man of my heart back home,
Who's on quest thro' the woods,
Where *āccā* trees stand flourishing,
I too will come alive blooming.

For, competent he is
To strip the *neytal* flower of its calyx,
To draw sugarcane figures on my long soft arms,

இருளொடு யான் ஈங்கு உழப்ப, என் இன்றிப் பட்டாய்;
அருள் இலை; வாழி!—; சுடர்!

ஈண்டு நீர் ஞாலத்துள் எம் கேள்வர் இல்லாயின்,
மாண்ட மனம் பெற்றார் மாசு இல் துறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்துதல் வாய்எனின்,
யாண்டும், உடையேன் இசை.

ஊர் அலர் தூற்றும்; இவ் உய்யா விழுமத்துப்
பீர் அலர் போலப் பெரிய பசந்தன—
நீர் அலர் நீலம் என, அவர்க்கு, அஞ்ஞான்று,
பேர் அஞர் செய்த என் கண்.

தன் உயிர் போலத் தழீஇ, உலகத்து
மன் உயிர் காக்கும் இம் மன்னனும் என்கொலோ—
இன் உயிர் அன்னானைக் காட்டி, எனைத்து ஒன்றும்
என் உயிர் காவாதது?

என ஆங்கு,

மன்னிய நோயொடு மருள் கொண்ட மனத்தவள்,
பல் மலை இறந்தவன் பணிந்து வந்து அடி சேர,
தென்னவற் தெளித்த தேஎம் போல,
இன் நகை எய்தினள், இழந்த தன் நலனே.

'akal āṅkaṇ, iruḷ niṁki, aṇi nilāt tikaḻnta piṇ,
pakal āṅkaṇ paiyeṉṟa matiyam pōl, nakal iṉṟu
nal nutal niṁtta tilakattaḷ, "miṉṉi
maṇi poru pacum poṇkol? mā iṉṟa taḻiriṇmēl
kaṇikāram koṭkumkol?" eṉṟāṅku aṇi cela.
mēṇi maṟaitta pacalaiyaḷ, āṇātu
neñcam veṟiyā niṇaiyā, nilaṇ nōkkā,
añcā, aḻāa, araṟṟā, iḵtu otti
eṇ ceytāḻkol?' eṇpīr!—kēṭṭīmiṇ—poṇ ceytēṇ.

maṟaiyiṇ taṇ yāḻ kēṭṭa māṇai aruḷātu,
aṟai koṉṟu, maṟṟu ataṇ ār uyir eñca,
paṟai aṟaintāṅku, oruvaṇ niṁttāṇ—avaṇai
aṟai nava nāṭṭil niṁ koṇṭu tariṇ, yāṇum
niṟai uṭaiyēṇ ākuvēṇmaṉṟa—maṟaiyiṇ eṇ

To draw figures of sandal on my tender breasts;
He is to me
Like the one holding the bow of passion[4],
And he's equal to the acts of heart's desire;
He is the sovereign lord of my shoulders.

Eventide,
It's marked now
Like the visitation of Death
To see me in bewilderment thro';
The flowers in the backwaters fold up
Like my heart sunk in despair,
The flutes of shepherds issue strains
Like the woes of my heart,
The tunes of beetles' *cevvaḻiyāḻ*[5] flow in
Like my staggering tongue,
And the day wore away
Like my faded sheen.

O sun!
You went down leaving me in heartache here.
Ungracious you are,
May you prosper!
If women deprived of their husbands' bliss,
On this earth with fountains of water plenteous
Were to be gifted the heavenly abode blameless
As they died with hearts teeming with lofty passion for their men,
Getting there what all they longed for,
Access to that honour I have the claim too.

The eyes of mine,
Which he found to be *kuvaḻai* blossoms in waters
Causing him affliction exceeding then,
Have all their lustre lost now

---

4. Kāmaṉ, the Indian God of Love

5. A primary melody-type.

meṉ tōḷ nekiḻttāṉai mēey, avaṉ āṅkaṇ
ceṉṟu, cēṭpaṭṭatu, eṉ neñcu.

'oṉṟi muyaṅkum' eṉṟu, eṉ piṉ varutir; maṟṟu āṅkē,
'uyaṅkiṉāḷ' eṉṟu, āṅku ucātir; 'maṟṟu antō
mayaṅkiṉāḷ!' eṉṟu maruṭir; kalaṅkaṉmiṉ—
iṉ uyir aṉṉārkku eṉaittu oṉṟum tīṭu iṉmai
eṉ uyir kāṭṭātō maṟṟu?

'paḻi tapu ñāyiṟē! pāṭu aṟiyātārkaṇ
kaḻiyak kataḻvai' eṉak kēṭṭu, niṉṉai
vaḻipaṭṭu irakkuvēṉ vantēṉ—eṉ neñcam
aḻiyat tuṟantāṉaic cīṟuṅkāl, eṉṉai
oḻiya viṭātīmō eṉṟu.

aḻitaka māan taḻir koṇṭa pōḻtiṉāṉ, iv ūrār
tāam taḻir cūṭit tam ṉalam pāṭupa;
āam taḻirkkum iṭaic ceṉṟār mīḻtariṉ,
yāam taḻirkkuvēmmaṉ.

neytal neṟikkavum vallaṉ; neṭu meṉ tōḷ
pey karumpu īrkkavum vallaṉ; iḷa mulaimēl
toyyil eḻutavum vallaṉ; taṉ kaiyil
cilai vallāṉ pōlum ceṟiviṉāṉ; nalla
pala vallaṉ—tōḷ āḻpavaṉ.

niṉaiyum eṉ uḷḷampōl, neṭun kaḻi malar kūmpa;
iṉaiyum eṉ neñcampōl, iṉam kāppār kuḻal tōṉṟa;
cāya eṉ kiḻavipōl, cevvaḻi yāḻ icai niṟpa;
pōya eṉ oḻiyēpōl, oru nilaiyē pakal māya;
kālaṉpōl vanta kalakkattōṭu eṉtalai
mālaiyum vantaṉṟu, iṉi.

iruḷoṭu yāṉ īṅku uḻappa, eṉ iṉṟip paṭṭāy;
aruḷ ilai; vāḻi!—cuṭar!

īṇṭu nīr ñālattuḷ em kēḷvar illāyiṉ,
māṇṭa maṉam peṟṟār mācu il tuṟakkattu

Like the blossoms of *pīrkku*,
And this town marks slander thereof.

How is it that the monarch too,
Who loving protection extends to all
Taking their lives for his own,
Does mark no intent whatever
To see me alive
By getting my man dear as my life united to me?

Thus much,

Bewildered such as she was,
With the pain of passion unrelenting,
There came the man
Seeking her access in supplication deep,
Returning from his quest many a hill beyond;
Her features withered are in joyous bloom now,
Like the land that came righteous
Under the reign of the Pāṇṭiya king.

vēṇṭiya vēṇṭiyāṅku eytutal vāyeṉiṉ,
yāṇṭum, uṭaiyēṉ icai,

ūr alar tūṟṟum; iv uyyā viḻumattup
pīr alar pōlap periya pacantaṉa—
nīr alar nīlam eṉa, avarkku, aññāṉṟu,
pēr añar ceyta eṉ kaṇ.

taṉ uyir pōlat taḻīi, ulakattu
maṉ uyir kākkum im maṉṉaṉum eṉ kolō—
iṉ uyir aṉṉāṉaik kāṭṭi, eṉaittu oṉṟum
eṉ uyir kāvātatu?

eṉa āṅku,

maṉṉiya nōyoṭu maruḷ koṇṭa maṉattavaḷ
pal malai iṟantavaṉ paṇintu vantu aṭi cēra,
teṉṉavaṟ teḻitta tēem pōla,
iṉ nakai eytiṉaḷ, iḻanta taṉ nalaṉē.

143

இதுவும் அது.

நன்னுதா அல்! காண்டை: நினையா, நெடிது உயிரா,
என் உற்றாள்கொல்லோ? இஃது ஒத்தி—பல் மாண்
நகுதரும்— தன் நாணுக் கைவிட்டு, இகுதரும்
கண்ணீர் துடையா, கவிழ்ந்து, நிலன் நோக்கி,
அன்ன இடும்பை பல செய்து, தன்னை
வினவுவார்க்கு ஏதில சொல்லி, கனவுபோல்:
தெருளும் மருளும் மயங்கி வருபவள்
கூறுப கேளாமோ, சென்று?

'எல்லா! நீ என் அணங்கு உற்றனை? யார் நின் இது செய்தார்?
நின் உற்ற அல்லல் உரை' என, என்னை
வினவுவீர்! தெற்றெனக் கேண்மின்: ஒருவன்,
'குரற்கூந்தால்! என் உற்ற எவ்வம் நினக்கு யான்
உரைப்பனைத் தங்கிற்று, என் இன் உயிர்' என்று,
மருவு ஊட்டி, மாறியதற்கொண்டு, எனக்கு
மருவு உழிப் பட்டது, என் நெஞ்சு.

எங்கும் தெரிந்து, அது கொள்வேன், அவன் உள்வழி.

143

[Context the same as the one for verse 141]

O women of radiant foreheads!
See there:
Here's the one that utters heavy sighs
With her womanly reserve abandoned;
Wiping out her eyes bedewed with tears,
She looks to the ground head hanging down;
To those that wonder
'Whatever has happened to her!'
Queer things she utters as if in a dream
And goes laughing many a time;
Placidity and bewilderment alternating,
And things of the kind woeful marked,
She moves around distraught;
To her let's go and heed her words.

'Oh you! Here!
What ails you?
Whoever has done you hard thus?
Do tell us of your distress.'

You ask of me thus,
Keep your ears open then:
His word enticing,
'O woman of dressed-up tresses!
My life dear has abided in me
For my heart's ache to bring you home to',
Got my heart passionate caught to him;
In search of him I will go
Here there and everywhere,
And retrieve it right.

பொங்கு இரு முந்நீர் அகம் எல்லாம் நோக்கினை
திங்களுள் தோன்றி இருந்த குறு முயால்!—
எம் கேள் இதன் அகத்து உள்வழிக் காட்டீமோ?
காட்டீயாய்ஆயின், கத நாய் கொளுவுவேன்;
வேட்டுவர் உள்வழிச் செப்புவேன்; ஆட்டி
மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன்— மதி திரிந்த
என் அல்லல் தீராய்எனின்.

என்று, ஆங்கே, உள் நின்ற எவ்வம் உரைப்ப, மதியொடு
வெண் மழை ஒடிப் புகுதி; சிறிது என்னைக்
கண்ணோடினாய் போறி, நீ.

நீடு இலைத் தாழைத் துவர் மணற் கானலுள்
ஓடுவேன்; ஒடி ஒளிப்பேன்; பொழில்தொறும்
நாடுவேன்; கள்வன் கரந்திருக்கற்பாலன்கொல்?

ஆய் பூ அடும்பின் அலர்கொண்டு, உதுக் காண், எம்
கோதை புனைந்த வழி.

உதுக் காண்— சாஅய் மலர் காட்டி, சால்பிலான், யாம் ஆடும்
பாவை கொண்டு ஓடியுழி.

உதுக் காண்— தொய்யில் பொறித்த வழி.

உதுக் காண்— 'தையால்! தேறு' எனத் தேற்றி, அறனில்லான்
பைய முயங்கியுழி.

அளிய என் உள்ளத்து, உயவுத் தேர் ஊர்ந்து,
விளியா நோய் செய்து, இறந்த அன்பிலவனைத்
தெளிய— விசும்பினும் ஞாலத்தகத்தும்
வளியே! எதிர்போம்— பல கதிர் ஞாயிற்று
ஒளி உள்வழி எல்லாம் சென்று; முனிபு எம்மை
உண்மை நலன் உண்டு ஒளித்தானைக் காட்டீமோ;
காட்டாயேல், மண்ணகம் எல்லாம் ஒருங்கு சுடுவேன், என்
கண்ணீர் அழலால் தெளித்து.

பேணான் துறந்தானை நாடும் இடம் விடாயாயின்—
பிறங்கு இரு முந்நீர்!— வெறு மணலாகப்
புறங்காலின் போக இறைப்பேன்; முயலின்,
அறம் புணையாகலும் உண்டு.

துறந்தானை நாடித் தருகிற்பாய்ஆயின், நினக்கு ஒன்று
பாடுவேன், என் நோய் உரைத்து.

O dwarfish rabbit resident in the moon!
You extend your gaze around the earth
Encircled by the dark raging seas,
Wouldn't you show where my man abides?
If you don't,
The fiery hound I'll set on you,
I'll betray you to the huntsmen,
I'll get the serpent seize you along with the moon[1]
Were you not to relieve me of my ailment
This unwise heart of mine has caused.

As I cry my heart out thus,
You go behind the white clouds along with the moon;
You look then to be on the search
With kindly concern for me.
I'll run around the groves on the sea-shore
Where large-leafed screw-pine stands on the red-hued sands,
I'll keep myself concealed for a moment
I'll then go looking for him grove after grove,
Would he be hiding here about?

Look here around!
It's the spot where he strung for me
Garlands of the lovely *aṭumpu* flowers;

Look here!
It's where that untrustworthy man
Showed me the sedge doll and the flowers
And ran away then for me to pursue him;

1. Reference to the two mythic serpents, *Irāku* and *Kētu*, representing the ascending and the descending nodes respectively, supposed to seize the sun and the moon and thus cause the eclipses.

புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுது உணரேன்—
எல்லி ஆக, 'எல்லை' என்று, ஆங்கே, பகல் முனிவேன்;
எல்லிய காலை, இரா முனிவேன்: யான் உற்ற
அல்லல் களைவார் இலேன்.

ஒஒ! கடலே! தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமை எடுத்து,
'பற்றுவேன்' என்று, யான் விழிக்குங்கால், மற்றும் என்
நெஞ்சத்துள் ஓடி ஒளித்து, ஆங்கே, துஞ்சா நோய்
செய்யும், அறனில்லவன்.

ஒஒ! கடலே! ஊர் தலைக்கொண்டு கனலும் கடுந் தீயுள்
நீர் பெய்தக்காலே சினம் தணியும்; மற்று இஃதோ
ஈரம் இல் கேள்வன் உறீஇய காமத் தீ
நீருள் புகினும், சுடும்.

ஒஒ! கடலே! 'எற்றமிலாட்டி என் ஏமுற்றாள்?' என்று, இந் நோய்
உற்று அறியாதாரோ நகுக! நயந்தாங்கே
இற்றா அறியின், முயங்கலேன், மற்று என்னை
அற்றத்து இட்டு ஆற்று அறுத்தான் மார்பு.

ஆங்கு—

கடலொடு புலம்புவோள் கலங்கு அஞர் தீர,
கெடல் அருங் காதலர் துனைதர, பிணி நீங்கி,
அறன் அறிந்து ஒழுகும் அங்கணாளனைத்
திறன் இலார் எடுத்த தீ மொழி எல்லாம்
நல் அவையுள் படக் கெட்டாங்கு,
இல்லாகின்று, அவள் ஆய் நுதல் பசப்பே.

naṉṉutāal! kāṇṭai niṉaiyā, neṭitu uyirā,
eṉ uṟṟāḷkollō? iṯtu otti—pal māṇ
nakutarum—taṉ nāṇuk kaiviṭṭu, ikutarum
kaṇṇīr tuṭaiyā, kaviḻntu, nilaṉ nōkki,
aṉṉa iṭumpai pala ceytu, taṉṉai
viṉavuvārkku ētila colli, kaṉavupōl:
teruḷum maruḷum mayaṅki varupavaḷ
kūṟupa kēḷāmō, ceṉṟu?

'ellā! nī eṉ aṇaṅku uṟṟaṉai? yār niṉ itu ceytār?
niṉ uṟṟa allal urai' eṉa, eṉṉai
viṉavuvīr! teṟṟeṉak kēṇmiṉ: oruvaṉ,

Look here!
It's the place
Where he drew figures of sandal on my breasts and shoulders;

Look here!
It's the spot
Where that unrighteous man said,
'Rest assured',
And then came cuddling up to me.

O wind!
To the earth and the sky alike,
Wherever the sun's rays pervade,
Your sway reaches out;
Do come face to face with that unkindly man,
Who came by his lofty chariot,
Inflicted the ailment of passion on my tender heart,
And went off leaving me heartsick,
And do relieve me thereby of my torment.

Bring him back to me
Who'd enjoyed my beauties well-formed
And went off from my access in callousness;
If you don't,
The whole of the earth I'll burn up
With the flames of my tears shed.

O the ocean of dark surging waters!
Were you an obstacle
On my way in search of the one
Who's left me abandoned,
I'll then drain you empty with my insteps
And leave you all in sands;

'kuraṟkūntāl! eṉ uṟṟa evvam niṉakku yāṉ
uraippaṉait taṅkiṟṟu, eṉ iṉ uyir' eṉṟu,
maruvu ūṭṭi, māṟiyataṟkoṇṭu, eṉakku
maruvu uḻip paṭṭatu, eṉ neñcu.

eṅkum terintu, atu koḷvēṉ, avaṉ uḷvaḻi.

poṅkuṙ iru munnīr akam ellām nōkkiṉai
tiṅkaḷuḷ tōṉṟi irunta kuṟu muyāl!—
em kēḷ itaṉ akattu uḷvaḻik kāṭṭīmō?
kāṭṭīyāyāyiṉ, kata nāy koḷuvuvēṉ;
vēṭṭuvar uḷvaḻic ceppuvēṉ; āṭṭi
matiyoṭu pāmpu maṭuppēṉ—mati tirinta
eṉ allal tīrāyeṉiṉ.

eṉṟu, āṅkē, uḷ niṉṟa evvam uraippa, matiyoṭu
veṇ maḻai ōṭip pukuti; ciṟitu eṉṉaik
kaṇṇōṭiṉāy pōṟi, nī.

nīṭu ilait tāḻait tuvar maṇaṟ kāṉaluḷ
ōṭuvēṉ; ōṭi oḻippēṉ; poḻiltoṟum
nāṭuvēṉ; kaḷvaṉ karantirukkaṟpālaṉkol?

āy pū aṭumpiṉ alarkoṇṭu, utuk kāṇ, em
kōtai puṉainta vaḻi.

utuk kāṇ—cāay malar kāṭṭi, cālpilāṉ, yām āṭum
pāvai koṇṭu ōṭiyuḻi.

utuk kāṇ—toyyil poṟitta vaḻi.

utuk kāṇ—'taiyāl! tēṟu' eṉat tēṟṟi, aṟaṉillāṉ
paiya muyaṅkiyuḻi.

aḻiya eṉ uḷḷattu, uyavut tēr ūrntu,
viḻiyā nōy ceytu, iṟanta aṉpilavaṉait
teḻiya—vicumpiṉum ñālattakattum
vaḻiyē! etirpōm—pala katir ñāyiṟṟu
oḻi uḷvaḻi ellām ceṉṟu; muṉipu emmai

The god of righteousness his succour may extend too;
Were you to seek, to find and hand him to me,
I'll gift you with a lay of my grievous state.

Oblivious I remained of the hour of union
With the man I was in passion united to;
The day I loathed taking it for the night,
And the night I detested too taking it for the day;
None there is to relieve me of this agony.

O ocean!
He'll show up in my eyes on the instance,
The eyelids I'll open in haste
Intending to seize him forthwith;
He'll into my heart escape then
And put me to misery of wakefulness unrelieved—
An unrighteous one he must be.

O ocean!
The fury of the blazing fire burning a town
Will witness its abatement
The instant water is poured on;
But this fire of passion
Ignited in me by my unfeeling man
Goes burning me up
Even as I enter water.

O ocean!
Let those that this ailment know not
Go laughing at me saying
'Should a lass irresolute fall to the passion of love?'
Had I known of its nature
As I went losing my heart to him,
I wouldn't have embraced his chest
Who saw me thro' bliss of oblivion
And caused the undoing of my will.

uṇmai nalaṉ uṇṭu oḷittāṉaik kāṭṭīmō;
kāṭṭāyēl, maṇṇakam ellām oruṅku cuṭuvēṉ, eṉ
kaṇṇīr aḻalāl teḻittu.

pēṇāṉ tuṟantāṉai nāṭum iṭam viṭāyāyiṉ—
piṟaṅku iru munnīr!—veṟu maṇalākap
puṟaṅkāliṉ pōka iṟaippēṉ; muyaliṉ,
aṟam puṇaiyākalum uṇṭu.

tuṟantāṉai nāṭit tarukiṟpāyāyiṉ, niṉakku onṟu
pāṭuvēṉ, eṉ nōy uraittu.

pulliya kēḻir puṇarum poḻutu uṇarēṉ—
elli āka, 'ellai' eṉṟu, āṅkē, pakal muṉivēṉ;
elliya kālai irā, muṉivēṉ; yāṉ uṟṟa
allal kaḻaivār ilēṉ.

ōo! kaṭalē! teṟṟeṉak kaṇṇuḷḷē tōṉṟa imai eṭuttu,
'paṟṟuvēṉ' eṉṟu, yāṉ viḻikkuṅkāl, maṟṟum èṉ
neñcattuḷ ōṭi oḷittu, āṅkē, tuñcā nōy
ceyyum, aṟaṉillavaṉ.

ōo! kaṭalē! ūr talaikkoṇṭu kaṉalum kaṭun tīyuḷ
nīr peytakkālē ciṉam taṇiyum; maṟṟu iṉtō
īram il kēḻvaṉ uṟīiya kāmat tī
nīruḷ pukiṉum, cuṭum.

ōo! kaṭalē! 'eṟṟamilāṭṭi eṉ ēmuṟṟāḷ?' eṉṟu, in nōy
uṟṟu aṟiyātārō nakuka! nayantāṅkē
iṟṟā aṟiyiṉ, muyaṅkalēṉ, maṟṟu eṉṉai
aṟṟattu iṭṭu āṟṟu aṟuttāṉ mārpu.

āṅku—

kaṭaloṭu pulampuvōḷ kalaṅku añar tīra,
keṭal aruṅ kātalar tuṇaitara, piṇi nīṅki,
aṟaṉ aṟintu oḻukum aṅkaṇāḻaṉait
tiṟaṉ ilār eṭutta tī moḻi ellām
nal avaiyuḷ paṭak keṭṭāṅku,
illākiṉṟu, avaḷ āy nutal pacappē.

Ravings such as these are,

There arrived the one she dearly loved
For this woman's dismay and anguish to end,
Who'd been sobbing her heart out to the sea;
Cured she's of her sickness forthwith.
The pallid hue of her comely forehead vanished
As did the evil words of the unrighteous
Set on the one rooted in the rightful mien
In the assembly of the worthy men.

144

இதுவும் அது.

'துனையுநர் விழை தக்க சிறப்புப்போல், கண்டார்க்கு
நனவினுள் உதவாது நள்ளிருள் வேறாகும்
கனவின் நிலையின்றால், காமம்; ஒருத்தி
உயிர்க்கும்; உசாஅம்; உலம்வரும்; ஓவாள்,
கயல் புரை உண்கண் அரிப்ப அரி வார்,
பெயல் சேர் மதி போல, வாள் முகம் தோன்ற,
பல ஒலி கூந்தலாள், பண்பு எல்லாம் துய்த்துத்
துறந்தானை உள்ளி, அழுஉம்; அவனை
மறந்தாள்போல் ஆலி நகூஉம்; மருளும்;
சிறந்த தன் நாணும் நலனும் நினையாது,
காமம் முனைஇயாள், அலந்தாள்' என்று, எனைக் காண,
நகான்மின்; கூறுவேன், மாக்காள்! மிகாஅது,
மகளிர் தோள் சேர்ந்த மாந்தர் துயர் கூர நீத்தலும்,
நீள் சுரம் போகியார் வல்லை வந்து அளித்தலும்,
ஊழ் செய்து, இரவும் பகலும்போல், வேறாகி,
வீழ்வார்கண் தோன்றும்; தடுமாற்றம் ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட்கு எல்லாம் வரும்.

தாழ்பு, துறந்து, தொடி நெகிழ்த்தான் போகிய கானம்
இறந்து எரி நையாமல், பாஅய் முழங்கி—
வறந்து என்னை செய்தியோ, வானம்? — சிறந்த என்
கண்ணீர்க் கடலால், கனை துளி வீசாயோ,
கொண்மூக் குழீஇ முகந்து?
நுமக்கு எவன் போலுமோ? ஊரீர்! — எமக்கும் எம்
கண்பாயல் கொண்டு, உள்ளாக் காதலவன் செய்த
பண்பு தர வந்த என் தொடர் நோய் வேது
கொள்வது போலும், கடும் பகல்? ஞாயிறே!
எல்லாக் கதிரும் பரப்பி, பகலொடு
செல்லாது நின்றீயல் வேண்டுவல்; நீ செல்லின்,
புல்லென் மருள் மாலைப் போழ்து இன்று வந்து என்னைக்
கொல்லாது போதல் அரிதால்; அதனொடு யான்
செல்லாது நிற்றல் இலேன்.

ஒல்லை எம் காதலர்க் கொண்டு, கடல் ஊர்ந்து, காலைநாள்,
போதரின்— காண்குவேன்மன்னோ— பனியொடு
மாலைப் பகை தாங்கி, யான்?

இனியன் என்று ஒம்படுப்பல், ஞாயிறு! இனி

144

[Context the same as the one for verse 141]

'A quality prized is the passion of love
Which one hungers for in haste:
Yet fleeting it is as dreams are made of;
Of no avail is it in the flesh
As it finds variance in its hour of darkness.

For here is a damsel
With tresses in many a luxuriant strand,
Who sighs for long and sobs out her heart,
Lost as she is
In the thoughts of the man that fell away
Having drunk her graces to the lees;
Queries of him she'll make in vain;
Disheartened she'll go then,
And start wailing thereafter
With tears from her carp-like collyrium-laden eyes
Dropping down her cheeks,
Turning her lustrous face
After the moon amid the raining clouds;
She'll have many a noisy laugh too
As if keeping his passion off her mind;
Into dismay she'll fall yet again.
Disconsolate she is
Her passion of love outsmarting
Her coyness prized and the attendant virtues;
O men of low intellect!
Laugh not your disdain of me
Thro' utterances such as these,
I'll tell you in brief what it all means:

Men unfastening their loved ones' clasp
And leaving them off to passion's pangs,
And men having taken to quests thro' extended arid tracts
Returning in haste to see their women in passion's bliss

ஒள் வளை ஓடத் துறந்து, துயர் செய்த
கள்வன்பால் பட்டன்று, ஒளித்து என்னை, உள்ளி—
பெருங் கடல் புல்லென, கானல் புலம்ப,
இருங் கழி நெய்தல் இதழ் பொதிந்து தோன்ற,
விரிந்து இலங்கு வெண் நிலா வீசும் பொழுதினான்
யான் வேண்டு ஒருவன், என் அல்லல் உறீஇயான்;
தான் வேண்டுபவரோடு துஞ்சும்கொல், துஞ்சாது?
வானும், நிலனும், திசையும், துழாவும்— என்
ஆனாப் படர் மிக்க நெஞ்சு.

ஊரவர்க்கு எல்லாம் பெரு நகை ஆகி, என்
ஆர் உயிர் எஞ்சும்மன்; அங்கு நீ சென்றீ—
நிலவு உமிழ் வான் திங்காள்!— ஆய் தொடி கொட்ப,
அளி புறம் மாறி, அருளான் துறந்த அக்
காதலன் செய்த கலக்குறு நோய்க்கு ஏதிலார்
எல்லாரும் தேற்றார், மருந்து.

வினைக் கொண்டு என் காம நோய் நீக்கிய ஊரீர்!
எனைத்தானும் எள்ளினும், எள்ளலன், கேள்வன்;
நினைப்பினும், கண்ணுள்ளே தோன்றும்; அனைத்தற்கே
ஏமராது, ஏமரா ஆறு.

கனை இருள் வானம்! —கடல் முகந்து, என்மேல்
உறையொடு நின்றீயல் வேண்டும், ஒருங்கே—
நிறை வளை கொட்பித்தான் செய்த துயரால்
இறை இறை பொத்திற்றுத் தீ.

எனப்பாடி

நோயுடை நெஞ்சத்து எறியா, இனைபு ஏங்கி,
'யாவிரும் எம் கேள்வற் காணீரோ?' என்பவட்கு,
ஆர்வுற்ற பூசற்கு அறம்போல, ஏய்தந்தார்;
பாயல் கொண்டு உள்ளாதவரை வரக் கண்டு,
மாயவன் மார்பில் திருப்போல் அவள் சேர,
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது—என்
ஆயிழை உற்ற துயர்.

'tuṉaiyunar viḻai takka ciṟappuppōl, kaṇṭārkku
naṉaviṉuḷ utavātu naḷḷiruḷ vēṟākum
kaṉaviṉ nilaiyiṉṟāl, kāmam; orutti
uyirkkum; ucāam; ulamvarum; ōvāḷ,

Are things variant the destiny's hand finds,
Which mark those in love united;
Alternation they witness as do day and night;
All on this earth wedded to their men
This vicissitude do live thro'.

O clouds!
Desiccated, whatever you have done!
Wouldn't you draw your waters
From the swelling sea of my tears,
Move around far and wide with your roar,
And pour them in plenty on the sylvan tract
Wherein has gone the man,
Who came to me in supplication
And fell away leaving my bracelets loosened?

O townsfolk!
This scorching day looks
To be home to warm my body
Caught in affliction unrelieved,
Which my unfeeling lover handed me
Thro' his acts of severance,
Having robbed me of my slumber;
How do you feel it yourselves?

O sun!
Beseech you I'll
To keep your journey thro' the day unended,
Holding your beams all spread;
Were you not to do so,
Hard it'd be for me to survive;
The deathly dispiriting twilight hour
Will envelop me swift,
Enfeebled I'm to stand defying it.

O sun!
Were you to bring my lover swift at daybreak tomorrow
As you rise up from the waters of the sea,

kayal purai uṇkaṇ arippa ari vāra,
peyal cēr mati pōla, vāḷ mukam tōṉṟa,
pala oli kūntalāḷ, paṇpu ellām tuyttut
tuṟantāṉai uḷḷi, aḻūum; avaṉai
maṟantāḷpōl āli nakūum; maruḷum;
ciṟanta taṉ nāṇum nalaṉum niṉaiyātu,
kāmam muṉaiiyāḷ, alantāḷ' eṉṟu, eṉaik kāṇa,
nakāṉmiṉ; kūṟuvēṉ, mākkāḷ! mikāatu,
makaḷir tōḷ cērnta māntar tuyar kūra nīttalum,
nīḷ curam pōkiyār vallai vantu aḷittalum,
ūḻ ceytu, iravum pakalumpōl, vēṟāki,
viḻvārkaṇ tōṉṟum; taṭumāṟṟam ñālattuḷ
vāḻvārkaṭku ellām varum.

tāḻpu, tuṟantu, toṭi nekiḻttāṉ pōkiya kāṉam
iṟantu eri naiyāmal, pāay muḻaṅki—
vaṟantu eṉṉai ceytiyō,vāṉam?—ciṟanta eṉ
kaṇṇīrk kaṭalāl, kaṉai tuḷi vīcāyō,
koṇmūk kuḻīi mukantu?
numakku evaṉ pōlumō? ūrīr!—emakkum em
kaṇpāyal koṇṭu, uḷḷāk kātalavaṉ ceyta
paṇpu tara vanta eṉ toṭar nōy vētu
koḷvatu pōlum, kaṭum pakal? ñāyiṟē!
ellāk katirum parappi, pakaloṭu
cellātu niṉṟīyal vēṇṭuval; nī celliṉ,
pulleṉ maruḷ mālaip pōḻtu iṉṟu vantu eṉṉaik
kollātu pōtal aritāl; ataṉoṭu yāṉ
cellātu niṟṟal ilēṉ.

ollai em kātalark koṇṭu, kaṭal ūrntu, kālaināḷ,
pōtariṉ—kāṇkuvēṉmaṉṉō—paṉiyoṭu
mālaip pakai tāṅki, yāṉ?

iṉiyaṉ eṉṟu ōmpaṭuppal, ñāyiṟu! iṉi.

oḷ vaḷai ōṭat tuṟantu, tuyar ceyta
kaḷvaṉpāl paṭṭaṉṟu, oḷittu eṉṉai, uḷḷi—
peruṅ kaṭal pulleṉa, kāṉal pulampa,

Would I endure the hostile dewy twilight
And survive till then to have him with me?
Do protect him however
A kindly man as he is.

My heart sunk in affliction uncontained,
Tiptoed to that thief of the man
Who went afar casting me off
With my gleaming bracelets sliding off my arms;
At this hour
When the wide seas go splendourless,
When the seashore wears a deserted look
When the *neytal* flowers in the backwaters fold up
And when the white-hued moon lights up the world,
Would it abide with the loved man
Who this heartache put me thro',
Who unrequited the passion I showered?
It wouldn't.

O moon that lights up the world!
None else around can a cure provide
For the disconcerting sickness my lover handed me,
Who turned unloving denying me the Cupid bliss,
And let my comely bracelets slip off my wrists;
An object of derision to the townsfolk that I'm, .
Would I remain living any more?
Do take my misery home to him.

O townsfolk solicitous for my anguish!
To ridicule of whatever kind you might hold me,
But no despise does my loved one show me;
Even as I think of him
He comes a resident of my eyes,
The one such as I am,
It behoves you to prop me up.

O clouds of exceeding darkness!
The fire of passion in me he ignited,

iruṅ kaḻi neytal itaḻ potintu tōṉṟa,
virintu ilaṅku veṇ nilā vīcum poḻutiṇāṉ,
yāṉ vēṇṭu oruvaṉ, eṉ allal uṟīiyāṉ;
tāṉ vēṇṭupavarōṭu tuñcumkol, tuñcātu?
vāṉum, nilaṉum, ticaiyum, tuḻāvum—eṉ
āṉāp paṭar mikka neñcu.

ūravarkku ellām peru nakai āki, eṉ
ār uyir eñcummaṉ; aṅku nī ceṉṟī—
nilavu umiḻ vāṉ tiṅkāḷ!—āy toṭi koṭpa,
aḻi puṟam māṟi, aruḷāṉ tuṟanta ak
kātalaṉ ceyta kalakkuṟu nōykku ētilār
ellārum tēṟṟar, maruntu.

viṉaik koṇṭu eṉ kāma nōy nīkkiya ūrīr!
eṉaittāṉum eḻḻiṉum, eḻḻalaṉ, kēḷvaṉ;
niṉaippiṉum, kaṇṇuḻḻē tōṉṟum; aṉaittaṟkē
ēmarātu, ēmarā āṟu.

kaṉai iruḷ vāṉam!—kaṭal mukantu, eṉmēl
uṟaiyoṭu niṉṟīyal vēṇṭum, oruṅkē—
niṟai vaḷai koṭpittāṉ ceyta tuyarāl
iṟai iṟai pottiṟṟut tī.

eṉap pāṭi,

nōyuṭai neñcattu eṟiyā, iṉaipu ēṅki,
'yāvirum em kēḷvaṟ kāṇīrō?' eṉpavaṭku,
ārvuṟṟa pūcaṟku aṟampōla, ēytantār;
pāyal koṇṭu uḻḻātavarai varak kaṇṭu,
māyavaṉ mārpil tiruppōl avaḷ cēra,
ñāyiṟṟu muṉṉar iruḷpōla māyntatu—eṉ
āyiḻai uṟṟa tuyar.

Who's caused my close-fitting bracelets to slip off my wrists,
Holds me burning joint after joint;
You must draw waters plenteous from the ocean
And shower them on me long and unceasing.

Singing out thus,

She wailed beating her heart in misery,
She pined away uttering harrowing words:
'Haven't your quest brought my lover?'
And there arrived her loved man
As does the God of virtue
Who reaches out to those with pining's pallid hue;
Finding him back home,
Who'd robbed her of her slumber
And gone oblivious of her,
She cuddled up to him
Much like Tirumakaḷ lying over Tirumāl's chest;
And the wasting grief
Of this damsel with choice ornaments decked
Vanished
Like darkness in the sun's radiant presence.

145

இதுவும் அது.

உரை செல உயர்ந்து ஓங்கி, சேர்ந்தாரை ஒரு நிலையே
வரை நில்லா விழுமம் உறீஇ, நடுக்கு உரைத்து, தெறல் மாலை
அரைசினும் அன்பு இன்றாம், காமம்; புரை தீர,
அன்ன மென் சேக்கையுள் ஆராது, அளித்தவன்
துன்னி அகல, துறந்த அணியளாய்,
நாணும் நிறையும் உணர்கல்லாள், தோள் ஞெகிழ்பு,
பேர் அமர் உண் கண் நிறை மல்க, அந் நீர் தன்,
கூர் எயிறு ஆடி, குவிமுலைமேல் வார்தர,
தேர் வழி நின்று தெருமரும்; ஆயிழை
கூறுப கேளாமோ, சென்று?

'எல்லிழாய்! எற்றி வரைந்தானை, நாணும் மறந்தாள்' என்று,
உற்றனிர் போல, வினவுதிர்! மற்று இது
கேட்டீமின், எல்லீரும் வந்து.

வறம் தெற மாற்றிய வானமும் போலும்;
நிறைந்து என்னை மாய்ப்பது ஓர் வெள்ளமும் போலும்—
சிறந்தவன் தூ அற நீப்ப, பிறங்கி வந்து,
என்மேல் நிலைஇய நோய்.

'நக்கு நலனும் இழந்தாள், இவள்' என்னம்
தக்கவிர் போலும்! இழந்திலேன்மன்னோ—
மிக்க என் நாணும், நலனும், என் உள்ளமும்,
அக் கால் அவனுழை ஆங்கே ஒழிந்தன!
உக் காண்— இஃதோ உடம்பு உயிர்க்கு ஊற்றாக,
செக்கர் அம் புள்ளித் திகிரி அலவனொடு, யான்
நக்கது, பல் மாண் நினைந்து.

கரை காணா நோயுள் அழுந்தாதவனைப்
புரை தவக் கூறி, கொடுமை நுவல்வீர்!
வரைபவன் என்னின் அகலான்— அவனை,
திரை தரும் முந்நீர் வளாஅகம் எல்லாம்,
நிரை கதிர் ஞாயிற்றை, நாடு என்றேன்; யானும்
உரை கேட்புழி எல்லாம் செல்வேன்; புரை தீர்ந்தான்
யாண்டு ஒளிப்பான்கொல்லோ மற்று?

மருள் கூர் பிணை போல் மயங்க, வெந் நோய் செய்யும்
மாலையும் வந்து, மயங்கி, எரி நுதி

145

[The same context as the one for verse 141]

The passion of love is
More unkindly than a tyrannical monarch
That wields an unsparing tongue,
And brings unbounded suffering and death too,
To his men of counsel
Who raise him to a towering note.

For,
Here is a damsel
Whose lord has fallen away,
Having treated her to a pure consummate bliss
On a bed of swan's down;
And now,
Ornaments she's shunned,
An unconcern for honour and shame she wears,
Her shoulders waste away,
Tears swell up in her well-formed liquid eyes
Which drop on her bud-like breasts
Dripping thro' her pointed teeth;
Sunk in distress
She stands fast awaiting his chariot.
Shouldn't we go around
And see what this maid speaks out
With choice jewels adorned as she is:

'O woman with resplendent ornaments!
You look oblivious of womanly reserve,
Having parted from the one united in love',
You ask of me thus with loving concern.
Come around then all of you,
And listen to my words:
Like the barren clouds
That render the earth parched,
And like the flooding waters,

யாமம் தலை வந்தன்றுஆயின், அதற்கு என் நோய்
பாடுவேன், பல்லாருள் சென்று.

யான் உற்ற எவ்வம் உரைப்பின், பலர்த் துயிற்றும்
யாமம்! நீ துஞ்சலைமன்.

எதிர்கொள்ளும் ஞாலம், துயில் ஆராது ஆங்கண்
முதிர்பு என்மேல் முற்றிய வெந் நோய் உரைப்பின்,
கதிர்கள் மழுங்கி, மதியும் அதிர்வது போல்
ஓடிச் சுழல்வதுமன்.

பேர் ஊர் மறுகில் பெருந் துயிற் சான்றீரே!
நீரைச் செறுத்து, நிறைவுற ஓம்புமின்—
கார் தலைக்கொண்டு பொழியினும், தீர்வது
போலாது, என் மெய்க் கனலும் நோய்.

இருப்பினும் நெஞ்சம் கனலும்; செலினே,
வருத்துறும் யாக்கை; வருந்துதல் ஆற்றேன்;
அருப்பம் உடைத்து, என்னுள் எவ்வம் பொருத்தி,
பொறி செய் புனை பாவை போல, வறிது உயங்கிச்
செல்வேன், விழுமம் உழந்து

என ஆங்குப் பாட, அருள் உற்று,
வறம் கூர் வானத்து வள் உறைக்கு அலமரும்
புள்ளிற்கு அது பொழிந்தாஅங்கு, மற்றுத் தன்
நல் எழில் மார்பன் முயங்களின்,
அல்லல் தீர்ந்தன்று, ஆயிழை பண்பே.

urai cela uyarntu ōṅki, cērntārai oru nilaiyē
varai nillā viḻumam uṟṟi, naṭukku uraittu, teṟal mālai
araiciṉum aṉpu iṉṟām, kāmam; purai tīra,
aṉṉa meṉ cēkkaiyuḷ ārātu, aḷittavaṉ
tuṉṉi akala, tuṟanta aṇiyaḷāy,
nāṇum niṟaiyum uṇarkallāḷ, tōḷ ñekiḻpu,
pēr amar uṇkaṇ niṟai malka, an nīr taṉ,
kūr eyiṟu āṭi, kuvimulaimēl vārtara,
tēr vaḻi niṉṟu terumarum; āyiḻai
kūṟupa kēḷāmō, ceṉṟu?

'elliḻāy! erṟi varaintāṉai, nāṇum maṟantāḷ' eṉṟu,
uṟṟaṉir pōla, viṇavutir! maṟṟu itu
kēṭṭīmiṉ, ellīrum vantu.

This deathly ailment of passion
Has come surging and abided in me
As I remain sapped of my fortitude
By my lordly lover.

'Her ravishing charms she's been deprived of'
You seem to reflect thus in your wisdom;
Unloving he is not.
For, he said:
'Look yonder!
Look at the lovely red-hued wheel-like speckled crab
Taking many a kindly loving deed to its mate
For the bliss of love I shower on you;
Acts of benevolence they are
As is the body for the soul to abide'.
My heart and my charms and my modesty dear
Were lost all to him by intent felt
And they in him abided thenceforward.

O you that speak ill of my loved one
Marking him with things disgraceful,
Who stays off this passion's boundless pangs!
The bond of love will not hold the beloved apart.
I've exhorted the sun with myriad beams
To go in quest of my lord
All around the world girded by the wavy seas;
Search for him I too would
In places where his note is heard;
Where else could he tarry unknown,
The man who's his glorious descent witnessed?

O midnight hour
Who draw the world to slumber!
You would remain sleepless,
As I go around and tell one and all
Of the heartache the eventide has handed me,
The hour
That turns a passionate heart bewildered

vaṟam teṟa māṟṟiya vāṉamum pōlum;
niṟaintu eṉṉai māyppatu ōr veḷḷamum pōlum—
ciṟantavaṉ tū aṟa nīppa, piṟaṅki vantu,
eṉmēl nilaiiya nōy.

'nakku nalaṉum iḷantāḷ, ivaḷ' eṉṉum
takkavir pōlum! iḷantilēṉmaṉṉō—
mikka eṉ nāṇum, nalaṉum, eṉ uḷḷamum,
ak kāl avaṉuḷai āṅkē oḷintaṉa!
uk kāṇ—iṯtō uṭampu uyirkku ūṟṟāka,
cekkar am puḷḷit tikiri alavaṉoṭu, yāṉ
nakkatu, pal māṇ niṉaintu.

karai kāṇā nōyuḷ aḷuntātavaṉaip
purai tavak kūṟi, koṭumai nuvalvīr!
varaipavaṉ eṉṉiṉ akalāṉ—avaṉai,
tirai tarum munnīr vaḷāakam ellām,
nirai katir ñāyiṟṟai, nāṭu eṉṟēṉ; yāṉum
urai kēṭpuḷi ellām celvēṉ; purai tīrntāṉ
yāṇṭu oḷippāṉkollō maṟṟu?

maruḷ kūr piṇai pōl mayaṅka, ven nōy ceyyum
mālaiyum vantu, mayaṅki, eri nuti
yāmam talai vantaṉṟuāyiṉ, ataṟku eṉ nōy
pāṭuvēṉ, pallāruḷ ceṉṟu.

yāṉ uṟṟa evvam uraippiṉ, palart tuyiṟṟum
yāmam! nī tuñcalaimaṉ.

etirkoḷḷum ñālam, tuyil ārātu āṅkaṇ
mutirpu eṉmēl muṟṟiya ven nōy uraippiṉ,
katirkaḷ maḻuṅki, matiyum atirvatu pōl
ōṭic cuḻalvatumaṉ.

pēr ūr maṟukil perun tuyiṟ cāṉṟīrē!
nīraic ceṟuttu, niṟaivuṟa ōmpumiṉ—
kār talaikkoṇṭu poḻiyiṉum, tīrvatu
pōlātu, eṉ meyk kaṉalum nōy.

Verily like a doe's countenance,
With you descending thereafter headon
Sending forth your shoots of flame.

The gracious crescent,
Now full moon,
Would grow dim, unnerved and shudder
Were I to tell her
Of my burning sickness of passion
That's hurled me into a slumberless state.

O men of honour
Resident at this street of the large town
Thrown into slumber deep!
The ailment that scorches my frame
Is such as to go unrelieved
Were even all rains to pour on me;
Do collect all waters then
And see me kept unimpaired.

Were I to hold him secure within,
It'd keep my heart burning still,
Were he to go severing the union,
I would into despair fall;
Unable I'm this torment to endure'
Writhing in this wasting anguish
I'll remain alive for a while
Like a toy make-believing my ailing frame,
Mighty as a fortress is this passion's pain.

As the lass poured her heart out,
There arrived her lord with enticing chest
Whose embraces blissful
Saw her rid her distraught mien
Like the *vāṉampāṭi* fowl
That flies about the summer skies
Yearning for a draught of water,
Getting it aplenty from the clouds.

iruppiṉum neñcam kaṉalum; celiṉē,
varuttuṟum yākkai; varuntutal āṟṟēṉ;
aruppam uṭaittu, eṉṉuḷ evvam porutti,
poṟi cey puṉai pāvai pōla, vaṟitu uyaṅkic
celvēṉ, viḻumam uḻantu.

eṉa āṅkup pāṭa, aruḷ uṟṟu,
vaṟam kūr vāṉattu vaḷ uṟaikku alamarum
puḷḷiṟku atu poḻintāāṅku, maṟṟut taṉ
nal eḻil mārpaṉ muyaṅkaliṉ,
allal tīrntaṉṟu, āyiḻai paṇpē.

146

இதுவும் அது.

ஆறு அல்ல மொழி தோற்றி, அற வினை கலக்கிய,
தேறுகள் நறவு உண்டார் மயக்கம்போல், காமம்
வேறு ஒரு பாற்று ஆனதுகொல்லோ? சீறடிச்
சிலம்பு ஆர்ப்ப, இயலியாள்— இவள் மன்னோ, இனி மன்னும்
புலம்பு ஊரப் புல்லென்ற வனப்பினாள்— விலங்கு ஆக,
வேல் நுதி உற நோக்கி, வெயில் உற, உருகும் தன்
தோள் நலம் உண்டானைக் கெடுத்தாள் போல், தெருவில் பட்டு,
ஊண் யாதும் இலள் ஆகி, உயிரினும் சிறந்த தன்
நாண் யாதும் இலள் ஆகி, நகுதலும் நகூஉம்; ஆங்கே
பெண்மையும் இலள் ஆகி அழுதலும் அழூஉம்: தோழி! ஓர்
ஒண்ணுதல் உற்றது உழைச் சென்று கேளாமோ?

இவர் யாவர் ஏமுற்றார் கண்டீரே? ஒஒ!
அமையும் தவறிலீர் மற்கொலோ?— நகையின்
மிக்கதன் காமமும் ஒன்று என்ப; அம் மா
புது நலம் பூ வாடியற்று, தாம் வீழ்வார்
மதி மருள நீத்தக்கடை.

என்னையே முசி, கதுமென நோக்கன்மின் வந்து.

கலைஇய கண், புருவம், தோள், நுசுப்பு, ஏஎர்
சில மழைபோல் தாழ்ந்து இருண்ட கூந்தல், அவற்றை
விலை வளம் மாற அறியாது, ஒருவன்
வலை அகப்பட்டது— என் நெஞ்சு.

146

[The same context as the one for verse 141]

Has love a variance found
Like the stupor of palm's wine pure and fermented toddy
That hands one
A tongue unedifying
And a living mode unrighteous?

For, here's a damsel forlorn on the street,
Her womanly charms wasted,
Her desertion's anguish looming large,
Her looks terror-struck as if by a lance's blade—
She wears the sight of a maid deserted
By the one that's enjoyed her entrancing shoulders' beauties;
She comes there under the scorching sun
With her anklets tinkling.

Eating she's forgone,
Modesty more dear than life she's forsaken,
And she bursts into laughter too,
She cries her eyes womanly reserve abandoning;
Oh! O! Shouldn't we go around
And ask of what's befallen this lass of radiant forehead?

Oh! O! Haven't you seen
Who's this vexation caused?
Aren't you all untouched by a frailty like mine?
Being vexed by passion exceeding
Is love's play too, so is it said.
Do see it besides
That women go wasting away as do flowers
As their loved ones their union sever
And leave them distraught.
Do not therefore swarm around swift
And look down on me.

வாழிய, கேளிர்!

பலவும் சூள் தேற்றித் தெளித்தவன் என்னை
முலையிடை வாங்கி முயங்கினன், நீத்த
கொலைவனைக் காணேன்கொல், யான்?

காணினும், என்னை அறிதிர்; கதிர் பற்றி,
ஆங்கு எதிர் நோக்குவன் —ஞாயிறே! —எம் கேள்வன்
யாங்கு உளன் ஆயினும் காட்டீமோ? காட்டாயேல்,
வானத்து எவன் செய்தி, நீ?

ஆர் இருள் நீக்கும் விசும்பின் மதி போல,
நீருள்ளும் தோன்றுதி, ஞாயிறே! அவ் வழித்
தேரை தினப்படல் ஓம்பு.

நல்கா ஒருவனை நாடி யான் கொள்வனை,
பல் கதிர் சாம்பிப் பகல் ஒழிய, பாட்டீமோ—
செல் கதிர் ஞாயிறே! நீ.

அறாஅல் இன்று அரி முன்கைக் கொட்கும்
பறாஅப் பருந்தின்கண் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கறாஅ எருமைய காடு இறந்தான்கொல்லோ?
உறாஅத் தகை செய்து, இவ் ஊர் உள்ளான்கொல்லோ?
செறாஅது உளனாயின், கொள்வேன்; அவனைப்
பெறாஅது யான் நோவேன்; அவனை எற் காட்டிச்
சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை, நீயும்,
உறாஅ அரைச! நின் ஓலைக்கண் கொண்டீ.
மறாஅ அரைச! நின் மாலையும் வந்தன்று;
அறாஅ தணிக, இந் நோய்.

தன் நெஞ்சு ஒருவற்கு இனைவித்தல், யாவர்க்கும்
அன்னவோ— காம! —நின் அம்பு?

கையாறு செய்தானைக் காணின், கலுழ் கண்ணால்
பையென நோக்குவேன் தாழ் தானை; பற்றுவேன்;
ஐயம் கொண்டு, என்னை அறியான் விடுவானேல்,
ஒய்யெனப் பூசல் இடுவேன்மன், யான்— அவனை
மெய்யாகக் கள்வனோ என்று.

வினவன்மின் ஊரவிர்! என்னை, எஞ்ஞான்றும்—
மடாஅ நறவு உண்டார் போல, மருள
விடாஅது உயிரொடு கூடிற்று—என் உண்கண்
படாஅமை செய்தான் தொடர்பு.

My heart's been beguiled into his union
Who discerns not the worth inherent
Of my answering eyes to his,
Of my eye-brows and arms and waist,
And my dark flowing tresses drizzle like.

May you prosper !
Lend your ears further to me:
Many an oath he swore
With assurances thereunder,
And he clasped me fast against my breasts;
Wouldn't I find that butcher again ?
Even if I found him about
You wouldn't know of my blissful state.

To the sun turning she said:
O sun! from the waters you rise
Like the moon in the skies
That intense darkness dispels;
As you do so,
Keep yourself secure from the preying frogs;
Your gaze you extend everywhere,
And pray what would you do for me?
Do in the least reveal me my loved one
Wherever he abides;
If you didn't
I'd climb the skies holding your beams
And find him myself;
O sun of extended rays !
You must keep many a beam abiding
Till I quest for that unloving one
And have him caught.

O sun who denies nothing to the world!
Has the one that seized my bracelets
Lying secure round my tiny-haired forearms,
Gone past the woody tract

கனவினான் காணிய, கண் படாஆயின்,
நனவினான், ஞாயிறே! காட்டாய் நீ ஆயின்,
பனை ஈன்ற மா ஊர்ந்து, அவன் வர, காமன்
கணை இரப்பேன், கால் புல்லிக்கொண்டு

என ஆங்கு

கண் இனைபு. கலுழ்பு ஏங்கினள்;
தோள் ஞெகிழ்பு, வளை நெகிழ்ந்தனள்;
அன்னையோ! எல்லீரும் காண்மின்; மடவரல்
மெல் நடைப் பேடை துணைதர, தற் சேர்ந்த
அன்ன வான் சேவல் புணர்ச்சிபோல், ஒண்ணுதல்
காதலன் மன்ற அவனை வரக் கண்டு, ஆங்கு
ஆழ் துயரம் எல்லாம் மறந்தனள், பேதை.
நகை ஒழிந்து, நாணு மெய் நிற்ப, இறைஞ்சி,
தகை ஆகத் தையலாள் சேர்ந்தாள்— நகை ஆக,
நல் எழில் மார்பனகத்து.

āṟu alla moḻi tōṟṟi, aṟa viṉai kalakkiya,
tēṟukaḷ naṟavu uṇṭār mayakkampōl, kāmam
vēṟu oru pāṟṟu āṉatukollō? ciṟaṭic
cilampu ārppa, iyaliyāḷ—ivaḷ maṉṉō, iṉi maṉṉum
pulampu ūrap pulleṉṟa vaṉappiṉāḷ—vilaṅku āka,
vēl nuti uṟa nōkki, veyil uṟa, urukum taṉ
tōḷ nalam uṇṭāṉaik keṭuttāḷ pōl, teruvil paṭṭu,
ūṉ yātum ilaḷ āki, uyiriṉum ciṟanta taṉ
ṉāṉ yātum ilaḷ āki, nakutalum nakūum; āṅkē
peṇmaiyum ilaḷ āki aḻutalum aḻūum: tōḻi! ōr
oṇṇutal uṟṟatu uḻaic ceṉṟu kēḷāmō?

ivar yāvar ēmuṟṟār kaṇṭiṟō? ōo!
amaiyum tavaṟiḻir maṟkolō—nakaiyiṉ
mikkataṉ kāmamum oṉṟu eṉpa; am mā
putu nalam pū vāṭiyaṟṟu, tām viḻvār
mati maruḷa nīttakkaṭai.

eṉṉaiyē mūci, katumeṉa nōkkaṉmiṉ vantu.

kalaiiya kaṇ, puruvam, tōḷ, nucuppu, ēer
cila maḻaipōl tāḻntu iruṇṭa kūntal, avaṟṟai

Where live the wild buffalos unmilked?[1]
Or does he tarry around in the town itself
—An affront to my loving soul?
I do waste away here in disuse,
And the eventide too has descended,
This sickness of passion will hold me fast then;
Pray show me where my lover is,
And I'll seize him right no ire betraying;

O Death that show no bias whatever!
Keep the tyranny of the shark-bannered[2]
Impressed on your leafy records;
Yet punish him not,
Our God dear of passion as he is!

O Kāmā!
Would it be given of all but your dart
To see one grieve
Having lost one's heart to the loved one?

Were I to sight him thro' these pining eyes,
The one that this angst caused,
Eye him I would with looks indulgent,
I would seize his flowing garment fast;
Were he to feign alienness in disbelief,
I would raise a hue and cry then.

O townsfolk that ask of me
If he's the one that robbed me of my heart!
My love for that man,
That's fated my liquid eyes to go unclosing,
Has left my life hanging in the balance,
Distraught as I ever remain
Like the one that's drunk up wine from the earthen pot.

---

1. A typical *akam* image, an 'objective correlative', suggesting the budding passion of the heroine.

2. Kāmaṉ, the Indian god of love.

vilai valam māṟa aṟiyātu, oruvaṉ
valai akappaṭṭatu—eṉ neñcu.

vāḻiya, kēḷir!

palavum cūḷ tēṟṟit teḷittavaṉ eṉṉai
mulaiyiṭai vāṅki muyaṅkiṉaṉ, nīṯṯa
kolaivaṉaik kāṇēṉkol, yāṉ?

kāṇiṉum, eṉṉai aṟitir; katir paṟṟi,
āṅku etir nōkkuvaṉ—ñāyiṟē!—em kēḷvaṉ
yāṅku uḷaṉ āyiṉum kāṭṭīmō? kāṭṭāyēl,
vāṉattu evaṉ ceyti, nī?

ār iruḷ nīkkum vicumpiṉ mati pōla,
nīruḷḷum tōṉṟuti, ñāyiṟē! av vaḻit
tērai tiṉappaṭal ōmpu.

nalkā oruvaṉai nāṭi yāṉ koḷvaṉai,
pal katir cāmpip pakal oḷiya, paṭṭīmō—
cel katir ñāyiṟē! nī.

aṟāal iṉṟu ari muṉkaik koṭkum
paṟāap paruntiṉkaṇ paṟṟip puṇarntāṉ
kaṟāa erumaiya kāṭu iṟantāṉkollō?
u[illegible]t takai ceytu, iv ūr uḷḷāṉkollō?
ceṟāatu uḷaṉāyiṉ, koḷvēṉ; avaṉaip

peṟāatu yāṉ nōvēṉ; avaṉai eṟ kāṭṭic
cuṟāak koṭiyāṉ koṭumaiyai, nīyum,
uṟāa araica! niṉ ōlaikkaṇ koṇṭī,
maṟāa araica! niṉ mālaiyum vantaṉṟu;
aṟāa taṇika, in nōy.

taṉ neñcu oruvaṟku iṉaivittal, yāvarkkum
aṉṉavō—kāma! —niṉ ampu?

kaiyāṟu ceytāṉaik kāṇiṉ, kaluḷ kaṇṇāl
paiyeṉa nōkkuvēṉ; tāḻ tāṉai paṟṟuvēṉ;

Because my eyelids refuse to close
For me to see him in nightly dreams,
O sun! if you don't show him in flesh
I'll beseech Kāmaṉ holding his feet
To give me his dart of passion
With which to draw my loved one to me
Riding the horse of the palm-stem.

A plight such as this she's in,

Alas! she fell into despair
And burst into tears,
Her arms wasting away
Her bracelets slipped off,
Do see it all.

Like the union amorous of a swan
With its artless female with graceful gait
That moves ahead in haste,
This maid of radiant forehead
Eyed her lover coming to her
And all her anguish went out of her mind;
With the ridicule of the folk wiped out,
Her coyness finding home in her,
And her heart filled with ecstasy
She stood eyeing the ground,
And united she was in grace
To her lover of winning chest.

aiyam koṇṭu, eṉṉai aṟiyāṉ viṭuvāṉēl.
oyyeṉap pūcal iṭuvēṉmaṉ, yāṉ—avaṉai
meyyākak kaḷvaṉō eṉṟu.

viṉavaṉmiṉ ūravir! eṉṉai, eñāṉṟum—
maṭāa naṟavu uṇṭār pōla, maruḷa
viṭāatu uyiroṭu kūṭiṟṟu—eṉ uṇkaṇ
paṭāamai ceytāṉ toṭarpu.

kaṉaviṉāṉ kāṇiya, kaṇ paṭāāyiṉ,
naṉaviṉāṉ, ñāyiṟē! kāṭṭāy niāyiṉ,
paṉai iṉṟa mā ūrntu, avaṉ vara, kāmaṉ
kaṇai irappēṉ, kāl pullikkoṇṭu.

eṉa āṅku,

kaṇ iṉaipu, kaluḻpu ēṅkiṉaḷ;
tōḷ ñekiḻpu, vaḷai nekiḻntaṉaḷ;
aṉṉaiyō! elliṟum kāṇmiṉ; maṭavaral
mel naṭaip pēṭai tuṉaitara, taṟ cērnta
aṉṉa vāṉ cēval puṉarccipōl, oṉṉutal
kātalaṉ maṉṟa avaṉai varak kaṇṭu, āṅku
āḻ tuyaram ellām maṟantaṉaḷ, pētai.
nakai oḻintu, nāṇu mey niṟpa, iṟaiñci,
takai ākat taiyalāḷ cērntāḷ—nakai āka,
nal eḻil mārpaṉakattu.

147

'வெளிப்படை தானே கற்பினொடு ஒப்பினும், ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொருளாக, வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை' என்பதனான், அரசன் மண் கோடற்கு ஏவுதலின், வாளாண் எதிரும் பிரிவின் கண், தலைவன் வரைவிடை வைத்து வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்துழி, அவள் வருத்த மிகுதி கண்டார் கூறியது.

தொல் இயல் ஞாலத்துத் தொழில் ஆற்றி, ஞாயிறு,
வல்லவன் கூறிய வினை தலை வைத்தான்போல்,
கல் அடைபு, கதிர் ஊன்றி, கண் பயம் கெடப் பெயர;
அல்லது கெடுப்பவன் அருள் கொண்ட முகம் போல,
மல்லல் நீர்த் திரை ஊர்பு, மால் இருள் மதி சீப்ப;
இல்லவர் ஒழுக்கம் போல், இருங் கழி மலர் கூம்ப;
செல்லும் என் உயிர்ப் புறத்து இறுத்தந்த மருள் மாலை!

147

[The onlookers speak of the exceeding distress of the heroine, as the hero leaves her on the mission of war for the state]

Its wonted task for the ever abiding world over,
The sun with beams shrunk
Set behind the hills,
As if for the charge of Kāmaṉ[1] to execute,
And the world went bereft of the eye's offices;
Like the graceful countenance of the one malignant to evil,
The moon there rose up
From the waves of the bountiful ocean
And dissipated the darkness delusive;
The flowers in the dark backwaters folded up
Like an indigent householder's domestic modes;
The eventide flustering has closed in
In access fast to my dissolving spirits.

O eve!
A pleasure-ground propitious you remained
To those united in love passionate;
And does it behove you
To torment the maids in distress
Who suffer the pangs of pain
At their loved ones' desertion dispiriting?

O eve!
Warmth of passion you did add
To the loving hearts united;
And does it become you
To turn a thing of fright
To those despairing women bedewed with tears,
Who writhe in affliction large

---

1. The Indian God of love, said to bring the bliss of passion to the men and women in union, and be a source of affliction to the lonesome ones.

மாலை நீ—

இன்புற்றார்க்கு இறைச்சியாய் இயைவதோ செய்தாய்மன்;
அன்புற்றார் அழ, நீத்த அல்லலுள், கலங்கிய
துன்புற்றார்த் துயர் செய்தல் தக்கதோ, நினக்கு?

மாலை நீ—

கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்மன்;
நலம் கொண்டு நல்காதார் நனி நீத்த புலம்பின்கண்
அலந்தவர்க்கு அணங்கு ஆதல் தக்கதோ, நினக்கு?

மாலை நீ—

எம் கேள்வற் தருதலும் தருகல்லாய்; துணை அல்லை;
பிரிந்தவர்க்கு நோய் ஆகி, புணர்ந்தவர்க்குப் புணை ஆகி,
திருந்தாத செயின் அல்லால் இல்லையோ, நினக்கு?

என ஆங்கு,

ஆய் இழை மடவரல் அவலம் அகல,
பாய் இருட் பரப்பினைப் பகல் களைந்தது போல,
போய் அவர் மண் வௌவி வந்தனர்—
சேய் உறை காதலர் செய் வினை முடித்தே.

tol iyal ñālattut tolil ārri, āyiru,
vallavaṉ kūriya viṉai talai vaittāṉpōl,
kal aṭaipu, katir ūṉri, kaṇ payam keṭap peyara;
allatu keṭuppavaṉ aruḷ koṇṭa mukam pōla,
mallal nīrt tirai ūrpu, māl iruḷ mati cīppa;
illavar oḷukkam pōl, iruṅ kaḻi malar kūmpa;
cellum eṉ uyirp puṟattu iṟuttanta maruḷ mālai!

mālai nī—

iṉpuṟṟārkku iṟaicciyāy iyaivatō ceytāymaṉ;
aṉpuṟṟār aḻa, nīṭṭa allaluḷ, kalaṅkiya
tuṉpuṟṟārt tuyar ceytal takkatō, niṉakku?

mālai nī—

kalantavar kāmattaik kaṉaṟṟalō ceytāymaṉ;
nalam koṇṭu nalkātār naṉi nīṭṭa pulampiṉkaṇ
alantavarkku aṇaṅku ātal takkatō, niṉakku?

mālai nī—

With their lovers relishing their beauties
And leaving them forlorn thereon?

O eventide!
Handing me my lord you no longer do,
And therefore no ally you're to me;
To the women deserted, you're their ailment;
To those with union blessed you're their raft,
Aren't you given to doing things wholesome?

That being so,

There's her man of passion
Heading straight for home,
With his conquest of alien soil accomplished;
Ended thus is the anguish
Of the artless damsel with comely jewels adorned
Like darkness wide dissolving into the sun's radiance.

em kēḷvaṟ tarutalum tarukallāy; tuṇai allai;
pirintavarkku nōy āki, puṇarntavarkkup puṇai āki,
tiruntāta ceyiṉ allāl illaiyō, niṉakku?

eṉa āṅku—

āy iḻai maṭavaral avalam akala,
pāy iruṭ parappiṉaip pakal kaḻaintatu pōla,
pōy avar maṇ vauvi vantaṉar—
cēy uṟai kātalar cey viṉai muṭittē.

148

வரைவு நீட்டித்துழித் தலைவியது ஆற்றாமை கூறி, தலைவனை வரைவு கடாயது.

நிரை திமில் களிறாக, திரை ஒலி பறையாக,
கரை சேர் புள்ளினத்து அம் சிறை படையாக,
அரைசு கால்கிளர்ந்தன்ன உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப! கேள்:
கற்பித்தான் நெஞ்சு அழுங்கப் பகர்ந்து உண்ணான், விச்சைக்கண்
தப்பித்தான், பொருளேபோல், தமியவே தேயுமால்,
ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான்; மற்று அவன்
எச்சத்துள் ஆயினும், அஃது எறியாது விடாதே காண்.

கேளிர்கள் நெஞ்சு அழுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாள் இலான் குடியேபோல், தமியவே தேயுமால்,
சூள் வாய்த்த மனத்தவன் வினை பொய்ப்பின்; மற்று அவன்
வாள் வாய் நன்று ஆயினும், அஃது எறியாது விடாதே காண்.

ஆங்கு—

அனைத்து, இனி— பெரும!—அதன் நிலை; நினைத்துக் காண்:
சினைஇய வேந்தன் எயிற்புறத்து இறுத்த
வினை வரு பருவரல் போல,
துனை வரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

nirai timil kaḷiṟāka, tirai oli paṟaiyāka,
karai cēr puḷḷiṉattu am ciṟai paṭaiyāka,
araicu kāl kiḷarntaṉṉa uravu nīrc cērppa! kēḷ:
kaṟpittāṉ neñcu aḻuṅkap pakarntu uṇṇāṉ, viccaikkaṇ
tappittāṉ poruḷēpōl, tamiyavē tēyumāl,
oṟkattuḷ utaviyārkku utavātāṉ; maṟṟu avaṉ

148

[The pre-marital, clandestine union going protracted, the confidante of the heroine urges the hero to go in for wedded union, by bringing home to him the anguish of her lady in separation]

O chief of the maritime tract,
Taking to quests of princely mien
With your cram-ful catamaran for elephant,
The roar of waves for war-drum,
And the flocks of comely feathered birds on the shore for infantry!
Do lend your ears to me:

He that his hand of succour doesn't extend
To those that provided for his hour of distress
Will have his riches wasting away day in day out
Like the wealth of the one who doesn't reach out
To one's teacher in distress
In return for his mind's enrichment,
And who one's learning misemploys;
And this act will pursue right thro' posterity too.

He that fails his oath in deed
Will be pursued right thro',
Regardless of his prowess in battle,
Like the riches of the one
Accumulated thro' one's kin's grieving
Wearing away day in day out
As does the household of the unpersevering.

Things destined as such,

O the noble one, do ponder them;
Your lady in angst remains,
Longing for deed swift on your part,
Like the misery of the besieged
With the ireful foe holding the siege at the fortress.

eccattuḷ āyiṉum, aḵtu eṟiyātu viṭātē kāṇ.

kēḷirkaḷ neñcu aḻuṅkak keḻuvuṟṟa celvaṅkaḷ
tāḷ ilāṉ kuṭiyē pōl, tamiyavē tēyumāl,
cūḻ vāytta maṉattavaṉ viṉai poyppiṉ; maṟṟu avaṉ 10
vāḷ vāy naṉṟu āyiṉum, aḵtu eṟiyātu viṭātē kāṇ.

āṅku—

aṉaittu, iṉi—peruma! ataṉ nilai; niṉaittuk kāṇ:
ciṉaiiya vēntaṉ eyiṟpuṟattu iṟutta
viṉai varu paṟuvaral pōla, 15
tuṉai varu neñcamoṭu varuntiṉaḷ peritē.

149

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து ஆற்றாத தலைவிஷயத் தோழி ஆற்றுவித்தது.

அயம் திகழ் நறுங் கொன்றை அலங்கல் அம் தெரியலான்
இயங்கு எயில் எயப் பிறந்த எரி போல, எவ்வாயும்,
கனை கதிர் தெறுதலின், கடுத்து எழுந்த காம்புத் தீ
மலை பரந்து தலைக் கொண்டு முழங்கிய முழங்கு அழல்
மயங்கு அதர் மறுகலின், மலை தலைக் கொண்டென, 5
விசும்பு உற நிவந்து அழலும், விலங்கு அரு, வெஞ் சுரம்—

இறந்து தாம் எண்ணிய எய்துதல் வேட்கையால்,
அறம் துறந்து— ஆயிழாய்!— ஆக்கத்தில் பிரிந்தவர்
பிறங்கு நீர் சடைக் கரந்தான் அணி அன்ன நின் நிறம்
பசந்து, நீ இனையையாய், நீத்தலும் நீப்பவோ? 10

கரி காய்ந்த கவலைத்தாய், கல் காய்ந்த காட்டகம்,
'வெரு வந்த ஆறு' என்னார், விழுப் பொருட்கு அகன்றவர்,
உருவ ஏற்று ஊர்தியான் ஒள் அணி நக்கன்ன, நின்
உரு இழந்து இனையையாய், உள்ளலும் உள்ளுபவோ?

கொதித்து உராய்க் குன்று இவர்ந்து, கொடிக் கொண்ட கோடையால் 15
'ஒதுக்கு அரிய நெறி' என்னார், ஒண் பொருட்கு அகன்றவர்,
புதுத் திங்கட் கண்ணியான் பொன் பூண் ஞான்று அன்ன, நின்
கதுப்பு உலறும் கவினையாய், காண்டலும் காண்பவோ?

149

[The confidante tries to comfort her distressed lady as the hero is away in quest of wealth]

The sun with dense rays threw up fiery hotness
Which resembled the blazing fire that came up
As the Lord[1] crowned with the comely wreath
Of fragrant *konrai* flourishing by the ponds,
Set out to burn the three aerial cities;
And the wild fire the bamboos ignited thereon,
Erupted thick and fast engulfing the woods,
It flared up soaring sky high over the hills,
And with the beasts roaming around,
The paths were rendered hazy and indistinct;
Such is the stuff the desert is made of.

With your loved one
Trampling the path of virtue,
And leaving you off in quest of riches,
A pursuit dogged impelling him on,
O my damsel with lovely jewels bedecked!
Should you be left desolate such as this
With your complexion,
Resembling the graceful hue of the One[2]
Who holds the flowing Ganges in His locks concealed,
Wearing the pallid hue?

He is gone your union severing
In search of riches dear,
Unmindful of the frightful tract along,
Where are witnessed
Scorched wood, multiple lanes
And burning rocks;
Would he be nursing thoughts of you

1, 2. Lord Civan

ஆங்கு—

அரும் பெறல் ஆதிரையான் அணி பெற மலர்ந்த
பெருந் தண் சண்பகம் போல, ஒருங்கு அவர்
பொய்யார் ஆகுதல் தெளிந்தனம்—
மை ஈர் ஒதி மட மொழியோயே!

ayam tikaḻ naṟuṅ koṉṟai alaṅkal am teriyalāṉ
iyaṅku eyil eyap piṟanta eri pōla, evvāyum,
kaṉai katir teṟutaliṉ, kaṭuttu eḻunta kāmput tī
malai parantu talaik koṇṭu muḻaṅkiya muḻaṅku aḻal
mayaṅku atar maṟukaliṉ, malai talaik koṇṭeṉa,
vicumpu uṟa nivantu aḻalum, vilaṅku aru, veñ curam—

iṟantu tām eṉṉiya eytutal vēṭkaiyāl,
aṟam tuṟantu—āyiḻāy!—ākkattil pirintavar
piṟaṅku nīr caṭaik karantāṉ aṉi aṉṉa niṉ niṟam
pacantu, nī iṉaiyaiyāy, nittalum nippavō?

kari kāynta ḳavalaittāy, kal kāynta kāṭṭakam,
'veru vanta āṟu' eṉṉār, viḻup poruṭku akaṉṟavar,
uruva ēṟṟu ūrtiyāṉ oḷ aṉi nakkaṉṉa, niṉ
uru iḻantu iṉaiyaiyāy, uḷḷalum uḷḷupavō?

kotittu urāyk kuṉṟu ivarntu, koṭik koṇṭa kōṭaiyāl,
'otukku ariya' neṟi eṉṉār, oṉ poruṭku akaṉṟavar,
putut tiṅkaṭ kaṇṇiyāṉ poṉ pūṇ ñāṉṟu aṉṉa, niṉ
katuppu ulaṟum kaviṉaiyāy, kāṇṭalum kāṇpavō?

āṅku—

arum peṟal ātiraiyāṉ aṉi peṟa malarnta
perun taṇ caṇpakam pōla, oruṅkū avar
poyyār ākutal teḻintaṉam—
mai īr ōti maṭa moḻiyōyē!

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

With your complexion to pining succumbing,
That resembled the radiant hue of the One[3]
Who has the sightly bull for his vehicle?

He's gone off abandoning you here
In quest of riches large
Unminding the tract hard of treading on
With the blazing sun soaring up the hills
And spreading its fiery summer heat;
Would he be seeing with his mind's eye
The charm wasted of your tresses
That looked resplendent like the One[4]
Who has the crescent moon for wreath?

That being so,

O woman of artless tongue
With dark, ghee-smeared tresses!
Blossoms of *caṉpakam* there are
Like the countenance of the One[5]
Lording it over the hallowed *ātirai* star;
And assured we are
Of his word unfailing.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

3, 4, 5. Lord Civaṉ

A GLOSSARY
of
Select *Akam* Terms and FLORA and FAUNA

Akappuṟam : The two modes of love behaviour, *kaikkiḷai* (unrequited sexual passion) and *peruntiṇai* (excessive sexual passion), as being outside the sphere of the other, middle five modes.

Akapporuḷ : The subject matter of *akam* poetry - idealized love experience between the hero and the heroine, comprising a seven-fold love behaviour, viz., *kaikkiḷai* (unreciprocated sexual passion), *kuṟiñci* (union), *mullai* (patient endurance), *pālai* (separation), *marutam* (variance), *neytal* (pining) and *peruntiṇai* (excessive sexual passion).

Akaṁ : The love-career of the hero and the heroine as treated in the *Caṅkam* 'love' poetry.

Akavalaṉ : Vide *pāṇaṉ*.

Akaṟci : Separation.

Acōkam / Acōku : The Indian mast-tree.

Aṭampu : Hare-leaf (Ipomaea bitoba).

Aṭiyōr : Servants and bonded labour.

Aṇaṅku : Affliction of passion; celestial woman; woman of exceeding loveliness; loveliness; demoness that takes away one's life by awakening lust or by other means.

Aṇai : Quilt, couch, bed.

Ampal : The private gossip of the neighbourhood about the love-career of the hero and the heroine.

Aramakaḷir : Celestial women.

Aruḷ : Bliss of passion, love, affections.

Allakuṟi : Missing the tryst by a sign pre-arranged to be given by the hero, but caused casually by something else.

Alar	:	The public, idle talk of the village about the clandestine love-career of the hero and the heroine.
Avuṇar	:	A class of demons who are at war with the Gods.
Aṟattoṭuniṟṟal	:	The hierarchical revelation of the clandestine love-career of the hero and the heroine to the heroine's kindred in a mode established by conventions of virtue and tradition; reevelation-in-virtue.
Aṟam	:	Righteousness of conduct.
Aṉṟil	:	A bird of archetypal representation in ancient poetry as a standard of constancy in love.
Aṉṉai	:	Mother (of the heroine).
Aṉiccam	:	A flower supposed to be so delicate as to droop or even perish when smelt.
Āccā	:	Sal (Shorea robusta).
Āciṉi	:	Bread-fruit tree (Artocarpus incisa).
Āmpal	:	Water-lily (Nymphaea lotus).
Āykkuṭi	:	Hamlet of the cowherds.
Āycciyar/Āyttiyar	:	Herdswomen.
Āyam	:	1. The female attendants of the heroine. 2. Herd of cows.
Āyar	:	Herdsmen.
Āyaṉ	:	Herdsman.
Āral	:	Sand-eel.
Āvirai	:	Tanner's senna (Cassia auriculata).
Āṟṟāmai	:	Being inconsolable in separation.

Āṟṟiṭaikkuṟai : Dry spot in a river.

Āṟṟuvittal : (The lonesome heroine) being comforted.

Ikuḷai : Vide *tōḻi*.

Iṭumpainōy : The disconcerting ailment of passion.

Iṭaiccuram : Parched waste journeyed through by the hero.

Iṭaiyar : Inhabitants of the sylvan tract.

Iyaṟkaippuṇarcci : The first, natural coming together of the hero and the heroine.

Iyaṟpaṭamoḻital : Expatiating on the virtues of the hero.

Iyaṟpaḻittal : Belittling the virtues of the hero.

Iraṅkal : Pining (the emotional behaviour of the *neytal* region).

Iravukkuṟi : Tryst by night.

Iruttal : Heroine's patient endurance during separation (the emotional behaviour of the *mullai* region).

uppai : South Indian mahua (Bassia longifolia).

Ilavam / Ilavu : Red-flowered silk-cotton tree (Caryophyllum aromaticum).

Iḷavēṉil Paruvam : The middle part of the hot season in the months of *Cittirai* and *Vaikāci*, one of the six seasons of the Tamil calendar.

Iṟaicci : A distinctive structural device of *akam* poetry: suggestive-extended sense informed or evoked by the flora and fauna of the given tract of land.

Iṉpam : Felicities of passion.

Īṅkai : Species of sensitive tree (Mimosa rubicaulis).

Ukā : Tooth-brush tree (Salvadora persica).

Uṭaṉpōkku : Elopement of the hero and the heroine.

Ulakiyal vaḻakku : Non-fictional worldly reality.

Uḻattiyar (F) / Uḻavar (M) : Inhabitants of the agricultural tract.

Uḻiñai : A common wayside weed (Aerua lanata); balloon vine (Cardiospermum halicacabum).

Uḷḷuṟai : A distinctive structural device of *akam* poetry: implied meaning extracted from the given imagery in tune with the particular thematic context.

Ūṭal : Love-quarrel between the hero and the heroine, as the former goes in pursuit of harlots (the emotional behaviour of the *marutam* region).

Ūṭaluvakai : The pleasures of union, as the love-quarrel is resolved.

Ūraṉ : Chief of the agricultural tract.

Eyiṟṟiyar : Hunters, inhabitants of the wasteland tract.

Erukku : Yarcum, madar (Calotropis gigantea).

Ēmam : Disconcerting passion of sex.

Ēṟukōḷ / Ēṟuṭaḻuval : Capture of a bull at large as a proof of bravery, by a man seeking in marriage the hand of a woman, a custom among herdsmen in ancient times.

Aiṅkūntal/Aimpāl : Woman's hair being dressed in five modes.

Oruvaḻittaṇattal : The hero temporarily keeping off from rendezvous with the heroine after his having consented to marry her.

Ōmai : Vide *ukā*.

Ōrai : A women's play, a kind of dance with hands joined in a circle, the performers singing while dancing.

Kañcaṅkullai : White-basis (Ocimum album).

Kaṭampam : Common cadamba (Anthocephalus cadamba).

Kaṇṭal : Mangrove (Rhizophora mucronata)

Kaṇicci : Battle-axe

Kaṇṭōr : Onlookers, passers-by.

Kaṇṇi : Wreath worn on the head.

Kayam : Tank.

Karuṅkuvaḷai : Blue nelumbo (Pontederia monochoria-vaginalis).

Kavvai : Scandal the clandestine love of the hero and the heroine is being subjected to.

Kaḻunīr : Vide *Ceṅkuvaḷai*.

Kaḷavu : The pre-marital, clandestine phase of the love-career between the hero and the heroine.

Kaṟpu : The wedded phase of the love-career between the hero and the heroine.

Kāñci : River portia (Trewia nudiflora).

Kātal : Love between the hero and the heroine.

Kāntaḷ : Malabar glory lily, red or white species (Gloriosa superba).

Kāppu : Watch.

Kāmakkiḻatti : Concubine or mistress committed to the hero.

Kāmam : The passion of love.

Kāmaṉ : The Indian Cupid (god of Love).

Kāyā : Ironwood tree (Memecylon edule).

Kārp paruvam : Rainy season, one of the six seasons according to the Tamil calendar, comprising the months of *Āvaṇi* and *Puraṭṭāci*.

Kālam : Season and time

Kiḻatti : Vide *talaivi*.

Kiḻavaṉ : Vide *talaivaṉ*.

Kiḷavi : Speeches assignable to different *akam* characters.

Kuyil : Indian cuckoo.

Kuravai : Dance in a circle, prevalent among the women of the sylvan tract; song praying for the hero's union in wedlock with the heroine.

Kuruntu : Common delight of the woods (Hiptage madablota).

Kuvaḷai : Vide *karuṅkuvaḷai*.

Kuḻal : Flute, pipe.

Kuṟi / Kuṟi iṭam : The trysting spot.

Kuṟi iṭaiyīṭu : Impediments to trysting.

Kuṟiñci : Mountainous tract, the matrix of the love-behaviour of 'union', the hero and the heroine falling for each other and achieving union of their hearts and the flesh.

Kuṟi nērtal : Deciding of the trysting spot.

Kuṟumpoṟaināṭaṉ : Chief of the sylvan tract.

Kuṟai nayattal : The hero pleading with the heroine's confidante to help rendezvous with the heroine.

Kuṟai nērtal : The heroine, having agreed to trysting, informs the confidante about it.

Kūṭal : Union of the lovers. Also see: *puṇartal.*

Kūtirp paruvam : Autumn, one of the six seasons according to the Tamil calendar comprising the months of *Aippaci* and *Kārttikai.*

Kūṟṟam : The god of Death.

Kūṟṟu : The utterance of an *akam* character, revealing the given event and situation. Also see: *kiḷavi.*

Kaikkiḷai : One of the seven modes of love-behaviour: unrequited passion, in which the hero approaches a girl who is not emotionally mature enough to respond to his passion, tries to build up a conversation with her describing his distress, and her indifference.

Kaiyuṟai : Love token consisting of a bunch of tender leaves.

Koṭicci : Woman of the hilly tract.

Koṇṭunilai : Kuravai song praying for the hero's union in wedlock with the heroine.

Koṉṟai : Indian laburnum (Cassia fistula).

Kōṅkam : Common caung (Hopea wightiana)

Kōṭṭiṉam : Herd of buffaloes, as having horns.

Kōṭal : Vide *kāntaḷ.*

Kōviṉam : Cowherd.

Cantaṉam / Cāntam / Cāntamaram / Cāntu : Sandalwood tree (Santalum album).

Cāṉṟōr : The noble; the learned.

Cilampaṉ : Chief of the mountainous tract.

Cilai / Cilaivākai : Stone sirissa (Albizzia stipulata).

Civatai : Vide *pakaṉṟai*.

Ciṟukuṭi : Village in a hilly tract.

Ciṟupoḻutu : The divisions of the day.

Ciṟaippuṟam : The hedge-side near a mansion from where the hero can watch unseen what passes between the heroine and her confidante.

Cuṇaṅku : Yellow spreading spots on the body of women, regarded as beautiful.

Curapuṉṉai : Long-leafed, two-sepalled gamboge (Ochrocarpus longifolius).

Curam : The desert path.

Curumpu : Bee, drone

Cūḷ : Vow, oath.

Ceṅkuvaḷai : Purple Indian water-lily (Nymphaea odorata).

Cemmullai : Golden jasmine (Jasminum humile).

Ceyalai : Vide *acōku*.

Cerunti : Panicled golden-blossomed pear tree (Ochna squarrosa).

Celavu : Parting of the hero from the heroine on his male quest.

Celavu aluṅkutal : The hero desisting from separation from the heroine.

Cevili : Heroine's foster-mother(and the mother of the confidante).

Cēṭpaṭai : The confidante keeping the hero off from the clandestine rendezvous telling him about the difficulties of the meetings and urging him to expedite the marriage.

Cēmpu : Indian kales (Colocasia antiquorum).

Cērppaṉ : Chief of the maritime tract.

Ñāḻal : Orange cup-calyxed brasilette climber wagaty.

Tamar : Kindred, relations.

Talaivaṉ : The hero.

Talaivi : The heroine.

Taḷavam / Taḷavu : Vide *cemmullai*.

Tār : Garland, wreath.

Tāḻai : Fragrant screw-pine (Pandanus odoratissimus)

Tiṇai : A broad thematic situation, the exterior and the interior landscape of the given phase of the love-career, ramifying into various sub-situations called *turais*.

Tiṉaippuṉam : Millet-field.

Tillai : Blinding tree (Excoecaria agallocha).

Tuṭi : A small drum shaped like an hour-glass.

Tuṇaṅkai : A kind of dance in which the arms bent at the elbows are made to strike against the sides.

Tumpi : Bee, beetle.

Turai : 1. A sub-phase of the given *tiṇai* (the broad thematic situation). 2. Ghat.

Turaivaṉ : Chief of the maritime tract.

Tūtu : Ambassadorship; mediation.

Teyva makaḷir : Empyrean (celestial) women.

Tennan	:	The Pāṇṭiya king.
Toṭi	:	Bracelet.
Toyyil	:	Figures drawn upon the breasts and shoulders of women with sandal solution as an adornment.
Tolu	:	Arena where the herdsmen youth subdue and capture the bulls
Tōli	:	The confidante of the heroine.
Tōṉṟal	:	Chief of the sylvan tract.
Tōṉṟi	:	Vide *kāntaḷ*.
Namar	:	Kindred.
Nallinam	:	Herd of cows.
Naṟṟāy	:	Heroine's mother.
Naṟa	:	Vide *mayiṟkoṉṟai*.
Naṟai	:	A fragrant creeper.
Nākam	:	Vide *curapuṉṉai*.
Nāṭaka vaḻakku	:	Conventions of fictional representation
Nimittam	:	1. Omen, presage, 2. Cause; motive; occasion.
Nīlam	:	Vide *karuṅkuvaḷai*.
Nuḷaiyar	:	Inhabitants of the maritime tract.
Neytal	:	1. Littoral tract, the matrix of the love-behaviour of pining of the heroine. 2. White Indian water-lilly (Nymphaea lotus alba).
Nocci	:	Fine-leafed chaste tree (Vitea negundo).

Notuṃalar varaivu : Rival proposal for marriage.

Pakaṟkuṟi : Tryst by day.

Pacappu / Pacalai : Sallowness of complexion from love-sickness.

Parattaṉ : Debauchee, profligate.

Paratti : Woman of the maritime tract.

Parattai : Harlot, courtesan, prostitute, strumpet.

Parattaiyar cēri : Quarters of the prostitutes.

Paratar / Paratavar : Inhabitants of the maritime tract.

Paruvam : Vide *kālam*.

Paruva varavu : The advent of the season.

Palavu / palā : Jack tree (Artocarpus integriforia).

Paṉai : Palmyra tree (Borassus flabellifer).

Pāṅkar : Vide *ukā*.

Pāṅkaṉ : The confidant of the hero.

Pāṅki : Vide *tōḻi*.

Pāṇaṉ : Singing minstrel, and the messenger of the hero in his extra-marital pursuits.

Pālai : 1. Wasteland tract, the matrix of the love-behaviour of separation of the hero from the heroine on an assigned male quest. 2. A species of flowering tree.

Piṭavam / Piṭavu / Piṭā : Bedaly emetic-nut tree.

Pirital/Pirivu : Separation (the emotional behaviour of the *pālai* region).

Piṉpaṉik kālam	:	The late dew season, comprising the months of *Māci* and *Paṅkuṉi*, one of the six seasons of the Tamil calendar.
Pīrkku	:	Sponge gourd, strainer-vine (Luffa acutangula).
Puṇartal	:	Union of the lovers (the emotional behaviour of the *kuṟiñci* region).
Pulliṉam	:	Goats and sheep.
Pullutal	:	Embracing.
Pulaneṟi vaḻakku	:	Literary usage.
Pulampaṉ	:	Chief of the maritime tract.
Pulavi	:	Sulking, temporary variance.
Puṉku	:	Indian beech (Pongamia glabra).
Puṉṉai	:	Mastwood (Calophyllum inophylum).
Puṉal āṭal	:	Water-sport.
Pūḷai	:	Vide *ilavam.*
Peruṅkurumpai	:	Bowstring hemp (Sanseviēra zeylanica).
Peruntiṇai	:	One of the seven modes of love-behaviour: abnormal passion, comprising four aspects, viz., (i) the act of mounting the horse made of palmyra stems, (ii) being in a state of past youth, (iii) being head over heels in lust beyond control and (iv) forcefully pursuing a nonchalant lady owing to overbearing passion.
Perumpoḻutu	:	Larger divisions of time.
Potumakaḷir	:	Women of the prostitute class.
Potuvar	:	Herdsmen.

Poykai : Pond; tank

Poyccūḷ : False oath.

Poruṭpiṇi : Overriding desire to earn wealth.

Poruppaṉ : Chief of the mountainous tract.

Poruḷ : Material health.

Poruḷvayiṟ pirivu : Parting of the hero from the heroine questing for wealth.

Poḻutu : Vide *kālam*.

Makiḻnaṉ : Chief of the agricultural tract.

Maṭal : Palmyra stem horse.

Maṭalēṟutal : Palmyra-horse riding, which the hero threatens to resort to, proclaiming his love for the unresponding heroine, so that the elders of the village may come to his help.

Mayiṟkoṉṟai : Peacock's crest (Caesalpinia pulcherrima).

Maral : Vide *peruṅkurumpai*.

Marā : Vide *veṇkaṭampu*.

Marutam : 1. Agricultural tract, the matrix of the love-behaviour of the hero's pursuit of extra-marital quests, the heroine's variance, and the ultimate sexual union of the two. 2. Flowering murdah (Terminalia paniculata).

Maraiyā : Wild cow.

Maṟavar : Inhabitants of the desert/hilly tract who largely take to acts of valour and highway robbery.

Māmai : Beauty.

Māyappuṇarcci : Clandestine union of the hero and the heroine.

Miñiṟu : Vide *tumpi*.

Mīḷi : Chief of the desert tract.

Mukkōl antaṇar : The ascetic brahmins carrying the trident staff.

Muṇṭakam : 1. Lotus, 2. Screw-pine.

Mutuvēṉil paruvam : The later part of the hot season comprising the months of *Āṉi* and *Āṭi*, one of the six seasons of the Tamil calendar.

Munnīr : Sea as having the three qualities of forming, protecting and destroying the earth or as consisting of three waters, viz., river water, spring water and rain water.

Muyakkam : Embrace.

Murukku : Pales tree (Butea frondosa).

Mullai : 1. Sylvan tract, the matrix of the love-behaviour of the heroine's patient endurance during the separation of the hero. 2. Wild jasmine (Jasminum angustifolium).

Muṉpaṉik kālam : The early dew season, comprising the months of *Mārkaḻi* and *Tai*, one of the six seasons of the Tamil calendar.

Mauval : Vide *mullai*.

Yāḻ : Lute, the ancient stringed instrument.

Vañci : Common rattan (Calamus rotang).

Vaṇṭu : Bee of four kinds, viz., *vaṇṭu, curumpu, tēṉī* and *miñiṟu*.

Vatuvai : Marriage

Vayamāṉ : 1. Lion, 2. Horse.

Varuṭai : Mountain sheep.

Varaital : The act of marrying.

Varaivu uṭaṉpaṭal : The parents of the heroine giving their consent to her marriage with the hero.

Varaivu kaṭātal : The confidante urging the hero to marry the heroine.

Varaivu nīṭal : The pre-marital love between the hero and the heroine getting protected and the marriage being delayed.

Varaivu malital : Feeling happy at the prospect of marriage.

Vaḷai : Vide *curappuṉṉai*.

Vaḷḷi : A tropical climbing plant grown for its root which is eaten as a vegetable (Discorea bulbibera).

Vaḷḷaip pāṭṭu : Song in praise of the hero, sung by women while husking or hulling grain.

Vaḷakku : Common sebesten (Cordia myxa).

Vaḷai : Bangle; bracelet.

Vaṉpuṟai : Assurance, comfort given by the hero to the heroine.

Vaṉpuṟai etiraḷital : Sufferings of the lonesome heroine despite the words of comfort of the hero as he parted from her.

Vāyil : The messenger sent by the hero to appease the heroine as she remains at variance over his extra-marital pursuits.

Vāyil nērtal : The heroine granting the request of the messengers to give audience to the hero.

Vāyil maṟuttal : The refusal of the heroine to grant interview to the hero's messengers.

Vāyil vēṇṭal : The mediator-messenger's plea to the heroine to give audience to the hero who is returning from his extra-marital quests.

Vāṉampāṭi : Indian skylark (Alanda gulgula)

Viṭalai	:	Chief of the desert tract.
Viṉaivar	:	Mediators.
Viṉaivalar	:	Those who do an act under orders, as of a king; attendants of dignitaries.
Veṭci	:	Scarlet ixora (Ixora coccinea).
Veṇkaṭampu	:	Sea-side Indian oak (Barringtonia racemosa).
Veṟpaṉ	:	Chief of the mountainous tract.
Veṟiyāṭal	:	Dance of possession by Lord Murukaṉ's priest with a view to curing the love-sick heroine under the mistaken impression that she is ill.
Vēṅkai	:	1. East Indian kino tree (Pterocarpus marsupium). 2. Tiger.
Vēṭṭuvar	:	Inhabitants of the *kuṟiñci* tract; huntsmen.
Vēntaṟku uṟṟuḻip pirivu	:	Separation of the hero from the heroine on account of rendering his services to the king.
Vēy	:	Bamboo.
Vēlaṉ	:	The priest of Lord Murukaṉ.
Vēḻam	:	Elephant.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Our Publications pertaining to Palm-leaf Manuscripts

Descriptive Catalagues of Palm-Leaf Manuscripts in Tamil,

General Editors: **Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel**

1.	Vol I Part I	Editor	M. Shanmukham Pillai,	1990	Rs. 177.50	US $ 25
2.	Vol I Part II	Editor	M. Shanmukham Pillai,	1990	Rs. 177.50	US $ 25
3.	Vol II Part I	Editor	M. Shanmukham Pillai,	1991	Rs. 177.50	US $ 25
4.	Vol II Part II	Editor	M. Shanmukham Pillai,	1992	Rs. 225.50	US $ 25
5.	Vol III Part I	Editor	Dr. A. Thasarathan,	1993	Rs. 250.00	US $ 50
6.	Vol III Part II	Editor	Dr. A. Thasarathan,	1993	Rs. 250.00	US $ 50
7.	Vol IV Part I	Editor	Dr. P. Subramaniam,	1996	Rs. 250.00	US $ 50
8.	Vol IV Part II	Editor	Dr. P. Subramaniam,	1996	Rs. 250.00	US $ 50
9.	Vol V Part I	Editors	Dr. P. Subramaniam, Dr. K. Jayakumar,	1997	Rs. 250.00	US $ 25
10.	Vol V Part II	Editors	Dr. P. Subramaniam, Dr. K. Jayakumar,		(in print)	

Palm-Leaf Manuscript Publications

General Editors: **Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel**

		Editors:			
1.	The Wandering Voice (3 Ballads),	Dr. R. Nirmala Devi,	1987	Rs. 120.00	US $ 32
2.	The Art of Drumming - Mattaḷaviyal,	Dr. V.P.K. Sundaram,	1988	Rs. 90.00	US $ 20
3.	The Dateless Muse - Veṅkalarājaṉ Katai,	Dr. R. Nirmala Devi,	1988	Rs. 80.00	US $ 20
4.	The Unsung Melodies, Palavēcañ Cērvaikkāraṉ Katai,	Dr. V. Murugan	1989	Rs. 75.00	US $ 32
5.	The Divine Pilgrimage - Perumāḷcāmi katai,	M. Shanmukham Pillai,	1982	Rs. 200.00	US $ 40
6.	A Tale of Romance - Cakuntalai Nāṭakam,	Dr. A Thasarathan,	1993	Rs. 300.00	US $ 50
7.	Varma Cūttiram,	Dr. P. Subramaniam,	1994	Rs. 400.00	US $ 50
8.	Nīli Yaṭcakāṉam,	Dr. P. Subramaniam,	1994	Rs. 150.00	US $ 20
9.	Peṇṇaraciyar katai,	Dr. K. Jayakumar, D. Boominaganathan	1995	Rs. 100.00	US $ 20
10.	A Tale of Nemesis - Nīli Yaṭcakāṉam,	Dr. P. Subramaniam,	1996	Rs. 250.00	US $ 20
11.	The Valorous Virgins - Peṇṇaraciyar Katai,	Dr. K. Jayakumar D. Boominaganathan	1996	Rs. 220.00	US $ 35
12.	A Tale of Betrayal - Cāraṅkataraṉ Yaṭcakāṉam,	Dr. P. Subramaniam,	1996	Rs. 400.00	US $ 65
13.	The Epic Eternal - Irāmar Katai, Part I,	Dr. K. Jayakumar,	1996	Rs. 450.00	US $ 65
14.	The Epic Eternal - Irāmar Katai, Part II,	Dr. K. Jayakumar,	1996	Rs. 450.00	US $ 65
15.	Palm-leaf and other Manuscripts in Indian Languages,	Dr. A. Pandurangan, Dr. P. Maruthanayagam	1996	Rs. 300.00	US $ 50
16.	Destiny and Divinity - Varāṅkaṉ Katai,	M. Parimanan,	1996	Rs. 200.00	US $ 30
17.	The Vows Fulfilled - Āmaiyar Ammāṉai,	M. Maruthamuthu,	1996	Rs. 450.00	US $ 65
18.	Poetic Petals in the Interior Landscape-Uttaṇṭaṉ Kōvai,	R. Jayalakshmi;	1997	Rs. 400.00	US $ 50
19.	Where Justice Chimes	Dr. P. Subramaniam,	1997	Rs. 400.00	US $ 50
20.	The Defender of the Faith	Dr. K. Jayakumar, R. Jayalakshmi,	1996	Rs. 350.00	US $ 40
21.	Redemption Through Grace	M. Maruthamuthu	1998	Rs. 350.00	US $ 25